BESTSELLER *New York Times*

ÎNTOARCEREA

Seria
TITANII
VOLUMUL 1

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA EDGE

Colecţie coordonată de

Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ÎNTOARCEREA

Seria
TITANII
VOLUMUL 1

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS
—2017—

Redactare: Mihaela Doagă, Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustraţie copertă: V&A Images/Alamy

Jennifer L. Armentrout, *THE RETURN*
Copyright © 2015 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978 – 606 – 793 – 107 – 5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT, JENNIFER
Titanii / Jennifer I. Armentrout; trad. din lb. engleză
de Alexandra Fusoi. – Bucureşti: Corint Books, 2017 –
3 vol.

ISBN 978 – 606 – 793 – 106 – 8

Vol.1: Întoarcerea. – 2017. – ISBN 978 – 606 – 793 – 107 – 5

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

PENTRU TOŢI FANII LUI SETH...
BUCURAŢI-VĂ.

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT. Conţine un tip foarte, foarte sexy, cu abilităţi turbate, care vor fi descrise aşa detaliat, că pot provoca leşinul. Chiar şi scenele unde nu face decât să se fâţâie fără cămaşă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să consideraţi că aţi fost avertizaţi.

„Iar tatăl, Cerul fără margini, a dat poreclă de ocară
Şi-a denumit Titani copiii pe lume-aduşi cândva de el.
A spus că ei tinzând nemernic spre slava lui, au săvârşit
Cumplita faptă ce-şi aşteaptă pedeapsa în viitorime.”

Teogonia lui Hesiod[1] (11.207 – 210)

1 Hesiod-Orfeu, *Poeme,* traducere de Ion Acsan, BPT, Editura Minerva, Bucureşti, 1987.

Capitolul 1

În vilă era linişte, aşa cum mi-aş fi dorit să fie şi în capul meu. Niciun zgomot – nici măcar o răsuflare greoaie sau o vorbă şoptită. O adevărată binecuvântare.

Paşnic.

Decorul era însă altă poveste.

Din punctul meu de observaţie, aflat în capul scării principale, primul etaj, deschis şi opulent, arăta de parcă prin uşile duble de bronz intrase un camion şi descărcase pe podea un transport de SpaghettiOs[2]. Totul era împroşcat cu roşu şi mizerie şi arăta de parcă o baterie întreagă de tunuri trăsese un şuvoi interminabil de ravioli cu vită pe tavane şi pereţi… grămezi de hălci dintr-o grămadă de tipuri diferite de substanţe solide care se află în general *în interiorul* unui corp.

N-o să mă mai uit niciodată cu aceiaşi ochi la o conservă de Chef Boyardee[3].

Totuşi, pe mine nu ajunsese nicio picătură de sânge. Cizmele mele negre luceau; pe pantalonii militari negri şi cămaşa Under Armour[4], uniforma standard a Străjerilor, nu era nicio picătură de sânge închegat. Aveam talente – talente majore.

---

2 Marcă americană de conserve de paste făinoase în formă de „O”, cu sos de brânză sau roşii.

3 Marcă americană de conserve cu paste, inclusiv ravioli.

4 Companie americană producătoare de îmbrăcăminte pentru activităţi sportive.

Mi-am plimbat privirea peste încăperea de dedesubt. Asta trebuie să fi fost, de departe, una dintre cele mai reuşite *Decontaminări* ale mele – ceea ce însemna găsirea şi distrugerea trădătorilor care, acum mai mult de un an, îl susţinuseră pe Ares când încercase să preia controlul asupra lumii muritorilor.

Amărâţii ăia n-aveau nicio şansă în Hades.

Bieţii pământeni obişnuiţi care se amestecaseră unde n-ar fi trebuit zăceau morţi printre odraslele olimpienilor. Dar majoritatea celor împrăştiaţi pe podeaua de dedesubt erau pur-sânge. Numele lor oficial era *Hematoi.* Mi-am dat ochii peste cap. Erau pe cât de îngâmfaţi le sugera numele. Erau produsul a doi semizei care şi-o trăseseră. Sângele lor era considerat *pur* în comparaţie cu cel al categoriei complementare lor, semipurii, rodul împreunării dintre un pursânge şi un muritor. Din simple considerente genetice, semipurii erau mai slabi decât purii. Aveau în ei mai puţin *eter*[5]*, substanţa* care înconjura Olimpul şi era, totodată, însăşi forţa vitală care curgea în sângele zeilor şi în toate creaţiile lor. *Eterul* ne permitea să ne simţim unii pe alţii. Purii aveau în ei mai mult *eter* decât semipurii şi de aceea purii puteau controla elementele, exact ca zeii, dar semipurii nu puteau. Societatea noastră fusese împărţită mii de ani, pentru că purii se consideraseră dintotdeauna deasupra semipurilor,

5 Conform unor teorii antice, al cincilea element al Universului (alături de foc, apă, pământ şi aer), din care sunt alcătuite corpurile cereşti.

practic înrobindu-i până acum un an, doar din cauză că, genetic, aveau mai mult *eter.*

Dar când mureau, erau toţi la fel, adică împuţiţi, murdari şi morţi.

Mi-am întors privirea spre uşile duble căscate. Străjerii erau aici. Le simţeam ezitarea de a intra în clădire, le simţeam pe vârful limbii îngrijorarea. Un zâmbet mi-a încolţit pe buze. Ştiau că eram *eu* aici. Şi ei mă puteau simţi, dar eram ceva mult diferit de ei.

Eram semipur, dar eram şi Apollyon, copilul unui pursânge şi al unui semipur, o împreunare care fusese interzisă vreme de o mie de ani, pentru că un Apollyon era mai puternic decât ar fi putut spera vreodată să fie un pursânge sau un semipur.

Şi întotdeauna ajungeam înaintea lor la ascunzătorile trădătorilor, aşa că Străjerilor nu le mai rămânea de obicei decât să strângă după mine, ceea ce sunt convins că-i încânta peste măsură.

Prima care a intrat a fost o femeie semipură, îmbrăcată exact ca mine. Părul negru era strâns într-un coc în vârful capului. Era mai în vârstă, avea probabil vreo 35 de ani. Pentru un Străjer, era destul de neobişnuit să trăiască aşa de mult. S-a oprit chiar lângă intrare şi tenul ei smead a pălit. A strâns în mâini pumnalele de titan, de parcă se aştepta să sară ceva nărăvaş de sub toată mizeria însângerată.

Femeia a ridicat bărbia, iar lumina de deasupra i-a brăzdat pometii largi. Avea o cicatrice crestată

sub ochiul drept, unde pielea era mai deschisă la culoare. M-a văzut şi a încremenit.

Eu am zâmbit mai larg.

În urma ei, a năvălit un alt Străjer, aproape doborând-o. M-a văzut şi a şoptit:

— Seth.

Îmi spusese numele de parcă găsise un monstru sub pat, iar mie mi-a cam plăcut. Apoi a apărut un alt Străjer şi apoi încă unul. Al cincilea a aruncat o privire la proiectul meu de design interior şi s-a prăbuşit. Lovindu-se cu mâinile peste genunchi, a început să-şi verse maţele.

Drăguţ!

Societatea noastră fiinţa total necunoscută pentru muritorul de rând şi funcţionase vreme de mii de ani în baza a ceva cunoscut drept Orânduirea Rasei. Orânduirea fusese desfiinţată, ceea ce însemna că semipurii nu mai erau obligaţi să aleagă între a deveni Străjeri – care să vâneze creaturi violente, să-i apere pe puri, să aplice legile şi, în general, să moară al naibii de repede făcându-şi treaba – sau servitori, o ocupaţie care nu prea era ocupaţie, ci mai degrabă sclavie. De atunci, mulţi puri răzgâiaţi se înrolaseră să devină Străjeri, compensând pierderea semipurilor care începeau să zică *„nu-mi pasă de rahatul ăsta, m-am cărat”.*

Ceea ce nu era neapărat un lucru bun.

De exemplu, idiotul care vărsa pe toată podeaua mea însângerată era un pur. Când s-a îndreptat de mijloc, cam verde la faţă, s-a dat înapoi, scuturând din cap:

— Nu pot, a icnit. Nu pot să fac aşa ceva.

Apoi s-a întors şi şi-a mişcat curul pe uşă afară.

Am oftat. De-asta n-aveam de niciunele.

Femeia-Străjer avea coaie mai mari decât oricare dintre masculii care erau cu ea. S-a apropiat, păşind peste un picior care-i aparţinuse tipului care… nu, piciorul *ăluia* era lângă scară. Nu ştiam de unde apăruse primul. A deschis gura de parcă ar fi dat să vorbească, iar eu abia aşteptam să aud ce-avea de zis, dar apoi aerul din încăpere s-a schimbat, saturându-se de electricitate şi un freamăt de energie. Glifele antice mi s-au răspândit pe piele, învolburându-se şi formând sigilii de protecţie pe tot corpul.

O coloană de lumină albastră pâlpâitoare a străpuns tavanul înalt, coborând până-n podea, la câţiva paşi de femeia-Străjer. În lumina care se risipea, s-a arătat un zeu.

Străjerii s-au dat înapoi în pripă. Câţiva s-au aruncat în genunchi, fără să dea atenţie mizeriei de pe podea. Eu, în schimb, am ridicat mâna dreaptă şi m-am scărpinat pe frunte cu degetul mijlociu.

Personajul care-mi plăcea cel mai puţin din tărâmul muritorilor, Olimp şi Tartar la un loc îmi rânjea infatuat, încrucişându-şi braţele la piept. Şi-a dat pe spate capul lui plin de fumuri, afectat, jalnic şi, în general, inutil şi s-a uitat la mine cu ochi de un alb pur – fără pupile, fără irisuri. O ciudăţenie dată naibii.

— Am simţit o perturbare a forţei, mi-a zis.

Mi-am mijit ochii şi am suflat exasperat.

— Pe bune, ai citat o replică din *Războiul stelelor*?

Apollo, zeul Soarelui şi al altor chestii enervant de importante care împiedicau practic uciderea lui dacă nu voiai să termini şi lumea, a ridicat dintr-un umăr.

— Poate că da.

Avusesem o seară bună. Mâncasem la cină muşchi de vită şi homari. Omorâsem nişte oameni. Speriasem nişte puri şi nişte semipuri. Aveam de gând să mai fac o vizită la colegiul de fete pe care-l descoperisem acum vreo trei luni. Fetele alea pot înveseli orice băiat. Dar acum apăruse *el.* De-aici încolo, totul avea să se ducă naibii.

Mă furnica pielea de furie, făcând glifele să se agite într-una. Apollo şi cu mine ne ştiam bine din trecut – un trecut foarte nasol. Nu mă putea ucide. Nu ştiam sigur cum m-ar fi putut ucide oricare alt zeu olimpian, dar ştiam c-o s-o facă până la urmă. Atâta doar că nu încă – mai aveau nevoie de mine.

— Ce vrei?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Într-o bună zi o să mi te adresezi cu respect, Apollyon.

— Într-o bună zi o să-ţi dai seama că nu te respect.

Străjerii din încăpere s-au holbat la mine de parcă tocmai îmi dădusem jos pantalonii şi-mi bâţâiam mădularul pe la nasul lor.

Pe buzele zeului s-a ivit un zâmbet subţire, un zâmbet de genul *ascunde-ţi-copiii-şi-pe-cei-dragi,* dar, cum n-aveam aşa ceva, nu mă intimida.

— Trebuie să stăm puţin la taclale.

Până să-i pot răspunde, a pocnit din degete, iar eu m-am trezit deodată în faţa vilei, cu cizmele în nisip, cu mirosul de sare copleşindu-mi toate simţurile şi cu vuietul oceanului în spate.

În gât mi s-a ridicat un mârâit de furie.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

A zâmbit şi mai larg.

— Ştiu.

Pur şi simplu nu puteam suferi chestia asta, iar nenorocitul o făcea de câte ori putea – de obicei, cam o dată la cinci minute când eram în prezenţa lui şi în general fără niciun rost. Uneori, mă arunca pe neaşteptate dintr-o cameră într-alta, doar de-al naibii. Ultimul an din viaţa mea chiar îmi pusese la încercare puţina mea răbdare.

— Despre ce trebuie să stăm de vorbă? am întrebat eu scrâşnind şi încrucişându-mi braţele ca să nu-l pocnesc cu o rafală de *akasha*[6], al cincilea şi cel mai puternic element, pe care doar zeii şi Apollyon îl puteau stăpâni.

Nu l-ar fi ucis, dar sigur de tot l-ar fi pişcat ca naiba.

Apollo şi-a întors privirea spre oceanul întunecat.

— Chiar trebuie să faci totdeauna aşa multă mizerie?

Am ridicat din sprâncene.

---

6 *Akasha* – cuvântul sanscrit pentru „eter”, atât în sensul de element, cât şi în sens metafizic; în tradiţia teosofică, un câmp omniprezent în eter, în care sunt înregistrate evenimentele trecute.

— Ăăă?

— Acolo, zise el, smucindu-şi bărbia spre luminile vilei, care sclipeau în depărtare. Trebuie să faci întotdeauna aşa de multă mizerie când îi lichidezi pe cei care ne-au trădat?

— Dacă *trebuie*? Nu.

— Şi atunci, de ce?

S-a uitat la mine.

Nu era nevoie să-i omor aşa cum îi omoram. Puteam doar să-i spulber cu totul, rapid, curat şi fără dureri, dar nu era stilul meu. Poate că la început fusesem mai puţin… violent, dar nu mai era cazul. Nu când singurul scop al existenţei mele era să fac treburile murdare ale zeilor. Pentru că de fiecare dată când vedeam faţa vreunuia dintre ei, mă gândeam la toate dăţile când o dădusem în bară în stil mare, şi erau din belşug, iar asta mă făcea să mă gândesc la… Am alungat gândul ăla. *Categoric* n-aveam s-o iau pe calea asta acum fără să am la îndemână şi o sticlă de whisky.

— Voi m-aţi transformat în Terminator. La ce vă aşteptaţi? Am ridicat din umeri. Despre asta voiai să stăm de vorbă? Metoda mea de îndeplinire a ordinelor voastre? Aş zice că ai lucruri mai bune de făcut decât să răsari aici şi să te văicăreşti că fac eu mizerie.

— Nu e vorba doar că faci mizerie, Seth, şi ştii şi tu. E vorba de *tine.*

A început să-mi zvâcnească un muşchi în maxilar. Am priceput ce spunea.

— Ăsta sunt eu acum. Aşa că asta-i situaţia. Am dat să mă întorc. Dacă asta e, eu am plecat,

am spus. Sunt nişte fete pe care vreau…

— Nu de-asta sunt aici.

Am închis ochii şi am înghiţit un şuvoi de blesteme. Sigur că nu. M-am răsucit din nou spre el.

— Ce-i?

Apollo nu răspunse imediat.

— Îţi aduci aminte de Perses?

— Ăăă… Nu. Am uitat cu totul despre titanul de doi metri şi ceva pe care l-am eliberat din Tartar. Mi-a ieşit complet din minte.

Vocea îmi mustea de sarcasm, iar sclipirea de electricitate statică din ochii lui cu totul albi îmi arătă că l-a remarcat. Iar asta m-a înveselit ridicol de tare.

— L-aţi prins?

— Nu tocmai.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce surpriză!

Eliberarea lui Perses fusese un efort disperat în lupta împotriva lui Ares. Titanul era probabil singurul lucru de care se temea Zeul Războiului, iar hotărârea să-i aşternem covorul roşu spre tărâmul muritorilor fusese riscantă. În schimbul ajutorului, i se promisese eternitatea în Câmpiile Elizee – dacă se purta frumos. Evident, *nu* se purtase frumos, iar în momentul în care Ares fusese eliminat, titanul dispăruse… să se ocupe de ce s-or ocupa zeii străvechi după ce au fost adormiţi vreo câteva milenii.

Bag mâna în foc că avea de-a face şi cu ceva partide de sex. O grămadă.

— Sarcasmul şi jigodismul tău obişnuit nu sunt necesare, a remarcat Apollo degajat.

Am rânjit la el.

— Nu cred că există cuvântul „jigodism”.

— Există dacă zic eu. Apollo a tras adânc aer în piept, semn sigur că starea lui de spirit se apropia de punctul aruncă-l-pe-Seth-în-oceanul-din-zonă, apoi a spus: Perses a reuşit să facă inimaginabilul.

Erau o grămadă de chestii pe care eu le-aş fi considerat inimaginabile, cum ar fi, să zicem, jumătate din ce făceau zeii în fiecare zi.

— Trebuie să mai restrângi definiţia.

A clipit şi, când a redeschis ochii, erau mai normali. Nu cu totul normali, dar acum avea pupile şi irisuri. Avea ochii de un albastru intens, spre indigo, când s-a uitat în ochii mei de culoarea chihlimbarului.

— A mai eliberat şi alţi titani.

— Asta nu-i… *stai.* Ce?

— A mai eliberat şi alţi titani, Seth.

Acum îmi captase atenţia.

— Pe *toţi?*

— Şapte, a confirmat Apollo. Inclusiv pe Cronos.

Beleaua dracului în Hades… la asta *nu* mă aşteptasem. Am făcut un pas înapoi, lăsându-mi mâinile în şolduri în timp ce cugetam la evenimente.

— Cum mama naibii s-a putut întâmpla aşa ceva? Hades dormea în post sau cum?

— Da, Seth, a tras un pui de somn şi Perses s-a strecurat pe uşa din spate şi le-a dat drumul. După

aia au spălat putina prin Valea Plângerii, s-au oprit să facă un picnic şi apoi s-au hotărât să plece încetişor din Infern, în timp ce Hades o freca şi nu făcea nimic.

Suna verosimil.

— Nu, s-a răstit el, cu ochii albaştri aruncându-i văpăi. Hades nu dormea în post. Niciunul dintre noi nu dormea, derbedeu idiot ce eşti.

Am ridicat o sprânceană.

— Păi, *asta* chiar nu era necesar.

Apollo nu m-a băgat în seamă.

— Foloseşte-ţi şi tu creierul măcar o dată, Seth. Eşti băiat isteţ. Ştii că eşti. Şi ştiai al naibii de bine că, dacă Ares a fost eliminat, o să urmeze o reacţie în lanţ.

— Mda. S-ar *putea* să-mi aduc aminte.

S-a dat cu un pas zdravăn înapoi şi am ştiut că o făcea ca să nu mă pocnească şi să văd stele verzi.

— Ştiam că o să fie efecte secundare. A fost un risc pe care a trebuit să ni-l asumăm – aşa cum a fost şi să-l eliberăm pe Perses. Dar când a murit Ares, toţi am fost slăbiţi într-un fel sau altul. Nu ne-am dat seama că una dintre cele mai mari fisuri în armura noastră o să fie sigiliile de protecţie care-i ţineau întemniţaţi pe titani. Cum şi-a dat seama Perses şi cum a ajuns în Tartar ca să-i elibereze nu se ştie şi, de fapt, nici nu mai contează în momentul ăsta. Unii dintre ei sunt liberi. Şi sunt libere şi nişte suflete – umbre. Şi nu doar nişte suflete obişnuite, ci suflete străvechi care i-au susţinut pe titani când domneau.

Cu gura căscată, m-am holbat la zeu.

— Adică, îmi spui că niciunul dintre voi nu s-a gândit că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

Apollo mi-a răspuns la privirea uluită cu o căutătură feroce.

Am scos un hohot sec, lipsit de veselie.

— Grozav, Apollo. Avem nişte titani care se plimbă prin zonă?

— Sunt pe undeva. Unde? Habar n-avem. Sunt ascunşi vederii noastre. Apollo se întinse, trecându-şi o mână prin părul blond. Pun la cale să ne răstoarne.

— Crezi? Adică, sunt sigur că încă mai sunt scoşi din sărite că au fost răsturnaţi şi ei de Zeus şi de gaşca lui de scârbe ordinare.

Am vrut să râd din nou, dar mizeria asta nu era deloc amuzantă. Dac-ar fi fost să-mi pese, probabil că aş fi fost mai mult îngrijorat decât enervat.

— Aşa că vreţi să-i urmăresc sau ce?

Ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care se afla aici. Oricât de aiurea ar fi fost, solicitarea îmi făcea plăcere. Devenea plictisitor să tot împart *Decontaminări,* iar localizarea titanilor ar fi dus cel mai probabil la încetarea existenţei mele în planul ăsta. Oricât de puternic şi de extraordinar aş fi fost eu, nu puteam doborî o ceată de titani şi să scap cu viaţă. Ceea ce nu însemna decât că o să mor mai devreme decât mă aşteptasem.

Ei, asta e.

Aveam un ceas gigantic care-mi ticăia deasupra capului, din cauza învoielii pe care-o făcusem acum mai bine de un an şi care-mi punea

mie fundul la bătaie pe butucul etern, în locul tipului aflat pe locul al doilea în topul celor mai nesuferite persoane. Când zeii n-o să mai creadă că le sunt util, o să găsească vreo cale să mă elimine. Şi atunci avea să-nceapă eternitatea mea ca slujitor al lui Hades. Dar învoiala… mda, a meritat. Nu pentru *el,* dar i-o datoram *ei.*

Apollo mă privea atent şi concentrat.

— Nu.

Am mijit ochii.

— Nu, ce?

— Nu te trimit după ei. Nu încă, a zis el, surprinzându-mă aşa de tare, că n-am scos niciun sunet – lucru rar. Am altă misiune pentru tine. Trebuie să pleci imediat în sudul Virginiei. Ţi-aş fi repezit curu' ăla mereu voios până acolo, dar acum, că m-ai supărat, o să conduci vreo 20 de ore ca să ajungi.

Bine. Asta era enervant, dar îmi cam plăceau excursiile, aşa că fie.

— Ce-i în sudul Virginiei?

— Universitatea Radford.

Am aşteptat.

Şi am mai aşteptat o vreme, şi după aia am oftat.

— Bine. Vrei să mă înscriu la facultate? am întrebat eu, iar Apollo şi-a dat capul pe spate şi a râs aşa de tare, că a chiuit de-a dreptul.

M-am încruntat.

— Ce dracu' e aşa de amuzant?

— Tu. La facultate. Să-ţi foloseşti mintea. Asta e amuzant.

Era cât pe ce să-l lovesc cu nişte *akasha.*

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

— E cineva important acolo, pe care trebuie să-l aperi cu orice preţ, Seth.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet dispreţuitor. Mă trimitea ca paznic… ce stereotip.

— Păi, sunt foarte puţine detalii.

Rânjetul lui Apollo a devenit obraznic.

— O să ştii despre cine e vorba când o să vă vedeţi.

Când a fluturat din mână, a apărut un nor de fum, iar când acesta a dispărut în noapte, am văzut că ţinea în mână o bucăţică de hârtie. Drăguţ talent.

— Ăsta îi e programul. N-ar trebui să ai probleme să găseşti persoana.

Încruntându-mă, am luat hârtia şi am aruncat o privire peste ea. Era un orar… un orar plicticos, plin de cursuri de psihologie şi sociologie.

— Bine. Şi ce anume ar trebui să fac cu persoana asta?

— Să ai grijă să rămână în viaţă.

Am pufnit.

— Nu, zău, Apollo?

— Trebuie să vă duceţi amândoi la Academia Legământului din Dakota de Sud… la universitatea de-acolo.

Şira spinării mi s-a îndreptat de parcă mă ridicase cineva cu un scripete. Era ultimul loc unde voiam să mă duc. Acolo erau oameni pe care nu doream să-i văd.

— De ce? Cine-i persoana asta?

Lui Apollo i-a revenit zâmbetul, a clipit şi apoi a dispărut. Pur şi simplu. Pam! Acum era aici, acum nu mai era. Nemernicul, totdeauna detestasem asta. Destul de iritat, mi-am aruncat privirea pe foaia de hârtie. Pe orar erau nişte iniţiale.

J.B.

Suna a nume de idiot.

Întorcându-mă spre ocean, am aruncat un şir de blesteme îndreptate spre Apollo şi, în vreme ce vântul îmi ridica firele de păr mai scurte scăpate din cureaua de piele care-mi ţinea părul să nu-mi vină peste faţă, jur că l-am auzit pe nenorocit râzând.

N-aş putea zice că eram surprins că nu-mi dăduse prea multe detalii. Se ştia că nemernicul dădea informaţii puţine spre deloc sau spunea cu picătura ce ştia, în cele mai nepotrivite momente, de obicei *după* ce informaţia ar fi putut fi utilă.

Un lucru era sigur: oricine era persoana căreia ar fi trebuit să-i asigur protecţia, chiar făcuse o afacere proastă, ţinând cont că ultima persoană pe care fusesem însărcinat s-o apăr sfârşise cu un glonţ de titan în frunte.

Capitolul 2

Mama a oftat din rărunchi, făcând conexiunea telefonică dintre noi să-mi pârâie în ureche.

— Puiule, aş vrea să nu fii aşa de departe, unde nu pot să te ajut sau să fiu lângă tine când ai nevoie de mine.

Mama era instabilă psihic.

Nu în sensul „ha-ha, maică-ta e dusă cu capul”, ci în sensul că era sută la sută convinsă că, acum 20 de ani, un înger pe bune venise la ea în toiul nopţii şi o lăsase însărcinată cu mine.

Mda.

Schizofrenică diagnosticată, i-a mers bine în ultimii câţiva ani, pentru că s-a ţinut de tratament, dar toţi anii de dinainte au fost dificili, uneori chiar înspăimântători şi întotdeauna istovitori.

N-a fost de ajutor nici faptul că mama era tânără când a rămas însărcinată, abia dacă avea 17 ani, iar în orăşelul unde am crescut eu oamenii nu erau binevoitori cu mamele tinere şi necăsătorite. Iar comunitatea mai mult ca sigur că nu fusese înţelegătoare nici cu boala ei mintală.

— Mamă, chiar trebuie să închid, am zis eu la telefon, întorcând privirea când uşa camerei de cămin s-a deschis larg.

Erin Fore a intrat cu paşi uşori, practic radiind după alergarea de dimineaţă de-a lungul văii New River din munţii Blue Ridge. Prefera să-şi facă alergarea în aer liber, chiar dacă aveam un centru de fitness în clădire. Eu preferam să-mi pierd vremea pe aparatele de fitness. La naiba cu porcăria aia chinuitoare de alergat pe-afară – presupunea efort.

— Chiar aş vrea să te întorci acasă. Eşti peste lume, a continuat mama.

Mi-am înăbuşit dorinţa de-a ofta. Pentru mama era greu. Îmi tot spuneam asta.

— Nu-i „peste lume”. Tu eşti în Missouri. Eu sunt în Virginia. Nu-i chiar aşa de departe, mamă.

Ochii căprui-închis ai lui Erin mi-au prins privirea şi s-au umplut de compătimire. Fuseserăm colege de cameră în ultimele trei semestre, aproape doi ani de zile. Ştia totul despre problemele maică-mii şi înţelegea la perfecţie de ce mă specializam în psihologie. Din cauza bolii maică-mii, eram fascinată de felul cum funcţionează creierul omenesc – şi de toate lucrurile care pot s-o ia razna în el. Deoarece crescusem având de-a face cu o boală mintală, aveam o perspectivă unică legată de efectele în lanţ asupra celorlalţi membri ai familiei. Voiam să-i ajut pe cei care sufereau, dar voiam să-i ajut şi pe cei care-i aveau în grijă.

Dar era mai mult de-atât. Poate că, dacă înţelegeam cum funcţiona mintea, aş fi fost în stare să evit soarta mamei.

— M-aş simţi mai bine dacă ai veni acasă, a dat înainte mama, de parcă eu n-aş fi spus nimic. Sunt şi aici colegii bune. Când ai plecat după vacanţa de vară, a fost greu, Josephine. Vreau să vii acasă. Lucrurile nu sunt cum trebuie.

Am încremenit în timp ce-mi trăgeam în picior pantofii fără toc, pe jumătate aplecată, cu şuviţe lungi de păr castaniu-deschis căzându-mi peste faţă. M-am holbat la propriul păr, văzând şuviţele aproape albe care se amestecau cu cele de culoare mai normală. Nu îmi făcusem eu şuviţele alea blonde. Apăruseră când eram în gimnaziu.

Mama zisese că se arăta harul îngerului care-mi era tată. Asta suna tare, dar mai mult ca sigur că şuviţele apăruseră pentru că-mi petreceam

verile afară, pe lângă lac. Dintr-un motiv oarecare, n-au dispărut mai târziu şi, pentru că-mi plăceau oarecum, nu mi-am vopsit niciodată părul.

Simţeam vinovăţia ca pe un nod în stomac şi mi-am zis ce-mi ziceam în fiecare zi de când plecasem la colegiu. *N-ar fi trebuit s-o părăsesc.* Dar oraşul mă ucidea cu încetul. Trebuia să plec, trebuia să *trăiesc,* iar bunicii mă susţinuseră. Voiau aşa de tare să am o viaţă normală, că economisiseră fiecare bănuţ ca să mă trimită la şcoală, să mă scape de bigotism şi de responsabilitatea de-a fi fata mamei, care-mi mânca sufletul.

— Josephine, a şoptit ea.

Nimeni în afară de maică-mea nu-mi mai spunea Josephine, dar nu din cauza asta mi-a stat inima în loc. M-am îndreptat, întorcându-mi faţa dinspre Erin în timp ce mă duceam spre comodă şi scoteam o brăţară din imitaţie de aur. Am coborât glasul, deşi n-avea niciun rost s-o fac în camera noastră de cămin înghesuită.

— Ce e în neregulă?

— Lumea a ajuns în ultimele stadii.

Deşi cuvintele spuse încet erau cumplite, am simţit cum mi se topeşte încordarea din umeri. Nu era nimic nou.

— Doar n-ai uitat ce s-a întâmplat anul trecut.

Nicio persoană în toate minţile n-ar fi putut uita distrugerea catastrofală care păruse să măture întreaga lume. Un ciclon şterse de pe hartă porţiuni masive din litoralul Carolinei de Nord. Vulcani, cutremure pe scară largă, valuri

seismice – fuseseră distruse oraşe întregi. Multe ţări se aflaseră în pragul celui de-al treilea război mondial. Chiar arătase ca sfârşitul lumii şi existase un moment mititel de tot în care îmi fusese teamă că mama a avut tot timpul dreptate, dar apoi se terminaseră toate, se terminaseră pur şi simplu, şi, de atunci, toată lumea – întreaga lume – fusese într-o dispoziţie de genul hai-să-ne-luăm-de-mână-şi-să-ne-iubim-unii-pe-alţii. Chiar şi ţările care se luptaseră între ele dintotdeauna puseseră capăt vărsării de sânge, iar pacea triumfa şi se întâmplau numai lucruri bune.

Fusese nevoie să moară milioane de oameni ca să se trezească toată lumea, dar nu era filmul *2012*[7] transpus în viaţa reală. Lumea nu se sfârşise. Fusese doar Mama Natură care-i trăsese câteva palme omenirii ca s-o pună la locul ei.

— Mamă, lumea nu se sfârşeşte.

Am apucat încă o brăţară, una care avea culoarea aurului patinat, şi am strecurat-o pe încheietura mâinii stângi.

— Totul e în regulă. Eu sunt bine. Şi tu eşti bine, da?

— Da, puiule, dar… am o presimţire neagră, a şoptit ea în telefon, făcându-mă să mă încordez din nou. Ştii, o presimţire cu *adevărat* neagră.

Mi-a fost greu să trag aer în piept şi am închis ochii. O „presimţire neagră” era cuvântul nostru

7 Film SF realizat în 2009, în regia lui Roland Emmerich, cu John Cusack în rolul unui scriitor care încearcă să-şi salveze familia în mijlocul unui val de catastrofe globale ce ameninţă să distrugă omenirea.

cifrat pentru recidivă – pentru halucinaţiile auditive şi vizuale, pentru fuga ei de bunici şi pentru momentele când îşi punea viaţa în pericol în mod necugetat. Inima a început să-mi bubuie în piept. Când m-am întors, Erin stătea pe patul ei îngust, aruncându-şi pantofii din picioare. Chipul ei absolut superb era cuprins de îngrijorare.

— Ce fel de „presimţire neagră” ai?

Mama a început să vorbească despre cum avea ea vise despre tata.

— Vine o schimbare mare. Toată lumea o să…

În timp ce ea vorbea, Erin m-a întrebat din vârful buzelor: *„E în regulă?”*

Am scuturat din cap, simţindu-mă deprimată. Când am închis telefonul, ştiam că o să întârzii la cursul de Psihologie aberantă dacă nu plec, dar nu-mi venea decât să mă bag în pat şi să-mi trag peste cap cuvertura pestriţă pe care mi-o făcuse bunica.

— Are o recidivă? a întrebat Erin în timp ce-şi desfăcea părul.

Buclele negre libere îi cădeau pe umeri, iar părul n-avea nici măcar o urmă de la coada de cal în care fusese strâns.

Erin era perfectă.

Era şi o drăguţă.

— Mda.

Mi-am aruncat părul pe spate – părul meu drept, în care nu rezistau niciodată buclele, dar pe care se vedea al naibii de sigur urma dacă-l strângeam în coadă de cal fie şi numai o secundă – în timp ce-mi apucam rucsacul de pe podea.

— O s-o sun pe buni după cursuri. Probabil că ştiu şi ei deja, dar n-au vrut să mă îngrijoreze şi pe mine.

Erin s-a ridicat cu graţie, dând la iveală nişte picioare brune incredibil de lungi şi incredibil de fine. Eram convinsă că nici nu-i creşte păr pe picioare. Fără glumă.

— Pot să te-ajut cu ceva?

— Să-mi strecori nişte tequila diseară?

Mi-am aruncat rucsacul peste umăr.

Buzele ei pline au schiţat un surâs răutăcios.

— Totdeauna ştiu de unde să iau chestii fine.

Asta aşa era. Era destul de ciudat, pentru că n-avea decât 20 de ani, ca şi mine de altfel. Habar n-aveam de unde îşi obţinea rezerva nesfârşită de alcool. Jur că putea să intre pur şi simplu într-un magazin de băuturi alcoolice, să-şi arate picioarele alea senzaţionale şi zâmbetul frumos, şi îi dădeau direct orice voia.

De mine, pe de altă parte, ar fi râs şi m-ar fi dat afară din magazin.

— O să iau şi nişte *junkfood* – nişte îngheţată de ciocolată, chipsuri de cartofi cu aromă de mărar şi… ah… covrigeii ăia înveliţi în ciocolată. Mi-a deschis uşa. Cum sună?

— Eşti super.

Ţâşnind înainte, am îmbrăţişat-o repede şi apoi m-am retras, roşind în vreme ce mă dădeam în spate. Ce bleagă eram, era jenant.

Erin n-a făcut decât să-mi acorde un zâmbet splendid. Dar nu înţelegea ce şi cum. Ea crescuse pe lângă DC, într-un oraş mare, într-o familie mare,

înconjurată de prietenii pe care şi-i făcuse în echipa de atletism. Eu? Crescusem practic fără prieteni, într-un oraş care considera că fata unei mame necăsătorite este odrasla diavolului, iar asta mă făcuse să preţuiesc cu adevărat prietenia cu ea.

Înainte să devin şi mai penibilă, aruncându-mă la picioarele ei şi mulţumindu-i că e prietena mea, mi-am fluturat degetele în semn de bun-rămas şi am ieşit în grabă din cameră. În timp ce aproape goneam pe coridor, trebuia să separ lucrurile şi să pun ce se întâmpla cu mama într-un colţ al minţii, la care să mă întorc după curs. Trebuia să fiu atentă azi. Era ultima prelegere înainte de examenul de vineri.

Am ieşit din Muse Hall, strângându-mi pe mine puloverul larg, cu nasturi, în momentul în care am păşit pe aleea pavată. Se simţea primăvara în aer şi pe crengi se iveau frunzuliţe, dar frigul iernii încă nu părăsise campusul. Căminul era grozav – mixt, vesel, avea propria sală de mese –, dar aveai al naibii de mult de mers până la Russell Hall, unde se ţinea cursul de psiho, şi aveam senzaţia că o să mă izbească vântul de toţi copacii până să ajung acolo.

Vântul biciuia prin toată valea, făcând să-mi fluture părul care-mi cădea peste faţă. Mi-am strâns umerii şi mi-am lăsat bărbia în piept când am ieşit de sub streaşină de piatră, fără să dau nicio atenţie mulţimii de studenţi care se învârteau la intrare sau pierdeau vremea pe bănci. Într-o zi bună, mă lăsam lesne distrasă, dar când eram

agitată şi încordată, *orice* mi se părea atrăgător şi sclipitor şi aveam putere de concentrare cât un peştişor de acvariu. Nu-mi puteam permite să mă las atrasă într-o discuţie şi, inevitabil, să pierd cursul.

Am luat-o pe aleea din jurul parcului bine amenajat. În zilele mai frumoase şi mai calde, stăteam să învăţ sub stejarii mari. Campusul chiar era frumos şi ăsta era unul dintre motivele pentru care mă înscrisesem aici.

Asta, şi faptul că aici nu ştia nimeni cine sunt eu sau cine e mama mea.

Strângându-mi mai tare braţele la piept, tocmai ajunsesem la jumătatea drumului când am simţit ceva… ceva *ciudat şi familiar* şi categoric *nedorit*. Începuse ca un frison care pornise de la baza coloanei şi apoi o luase fremătând în sus. Tremurul bizar se răspândise în ceafă, jucând de-a lungul umerilor. Mi s-au ridicat firicelele de păr pe tot corpul, iar picioarele mi s-au împleticit pe teren drept. M-am împiedicat când în străfundul măruntaielor mi-a înflorit neliniştea ca o buruiană dăunătoare, hotărâtă să preia controlul.

Am aruncat o privire peste umăr, cu ochii trecând în grabă peste crengile care se legănau şi peste bănci, dar n-am văzut nimic anormal. Erau peste tot studenţi, care discutau în grupuri, văzându-şi de treaba lor, dar n-am putut scăpa de senzaţia clară că asupra mea erau aţintiţi nişte ochi care-mi sfredeleau pielea, muşchii şi oasele.

Dar nimeni nu-mi acorda niciun strop de atenţie. N-o făceau niciodată când aveam

senzaţiile astea. Totul se întâmpla doar în capul meu.

Grăbind pasul, n-am reuşit să scap de neliniştea care se transforma sigur într-un ghem de panică acută şi chinuitoare ce-mi stătea în gât. Inima a luat-o din loc, împingând pulsul în zona de exerciţii cardio, şi am simţit sudoarea acoperindu-mi palmele.

— Rahat! am mormăit.

M-am oprit, impunându-mi să trag de câteva ori aer în piept adânc şi rar, dar tensiunea îmi apăsa pieptul. Tremurul ajunsese până în ceafă. Ce era? Un simptom de avertizare? Oare aşa începuse la mama? Erau mai multe studii care asociau bolile mintale cu fondul genetic. Erau cam 25 la sută şanse să dezvolt schizofrenie. Şi eram în grupul de vârstă potrivit pentru declanşarea bolii.

Nu mă îmbolnăvesc. Nu mă îmbolnăvesc.

Închizând ochii, mi-am strâns mâna care tremura peste chinga rucsacului. Nu era un simptom de tulburare mintală. Eram doar obosită. Încordată. Eram absolut în regulă. Totul o să fie bine.

Trebuia să fie.

*

S-a dovedit că am ajuns la timp la curs şi am putut să mă concentrez în timpul prelegerii, aşa că mi-am închipuit că eram pregătită pentru examenul de vineri. Când Jesse Colbert, un alt student care se specializa în psihologie şi avea

nişte cursuri comune cu mine, a mai întârziat pe locul de lângă mine în timp ce eu îmi strângeam lucrurile, am încercat să nu mă port chiar ca o toantă.

Era un tip înalt, cam de vârsta mea, cu părul negru ca obsidianul şlefuit. Arăta bine. Drăguţ. Pomeţi frumoşi. Era chiar atrăgător şi întotdeauna avea pe faţă un zâmbet relaxat. Mâini extraordinare. Nu ştiu de ce, aveam eu o chestie cu mâinile bărbaţilor şi cu mâinile lui… aspre, masculine, cu degete lungi. Îmi plăceau.

Luându-mi gândurile de la ciudatul meu semi-fetiş, mi-am impus un zâmbet care speram să nu-l bage în sperieţi.

— Hei.

Apucându-şi cărţile, a schiţat un zâmbet uşor în direcţia mea.

— Rămâne cum am stabilit pentru mâine-seară?

Stând în picioare, am băgat în rucsac manualul voluminos.

— Da. Avem întâlnire… Am simţit cum mi se încordează creierul, dând înapoi după comentariul acela. Adică, nu o *întâlnire-întâlnire.* Doar ieşim şi de-astea. Cină. Ce-o fi.

Obrajii au început să-mi ardă şi m-am concentrat asupra articulaţiei umărului lui.

— Întâlnire de studiu, dar fără chestii de întâlnire adevărată.

O, Doamne, trebuia să tac din gură, pentru că de-asta n-avusesem parte niciodată de o întâlnire-*întâlnire.* O, Dumnezeule, acum chiar îmi ardea

faţa, pentru că stăteam în faţa lui Jesse şi mă gândeam de ce sunt încă virgină. Mi-aş fi dorit să am un buton de deconectat creierul.

Jesse se uitase la mine de-a lungul întregului meu discurs incoerent şi caraghios şi când, în cele din urmă, am închis gura, a râs pe înfundate.

— Da, ştiu, Josie. Ne vedem mâine la şase?

— Mda. Şase. Seara, da?

Să mă împuşte cineva în cap. Vă rog?

— Bineînţeles. Perfect.

A ezitat, iar apoi s-a întors, cu colţul buzelor ridicat într-un rânjet. Oftând şi îndreptându-mă spre uşă, am trecut în revistă în gând toate motivele pentru care eram Regina Netoatelor. Am făcut o haltă de ajustare la baie, în principal ca să mai pot amâna cu câteva minute să-i sun pe bunici. Nu eram pregătită încă să aud ceea ce ştiam deja şi detestam asta, pentru că însemna că sunt fricoasă. Dar m-am spălat de două ori pe mâini, mi-am trecut o perie micuţă prin părul răvăşit de vânt, mi-am dat din nou cu luciu de buze şi apoi am luat-o agale pe coridor. Orele începuseră deja şi m-am îndreptat către cele mai apropiate scări, lăsând uşa să se închidă în urma mea. Gândurile mi s-au îndreptat iar spre mama şi telefonul la buni. Trebuia să scap de asta. Mi-am tras rucsacul şi m-am întins după telefon.

Habar n-am cum s-a întâmplat ce a urmat.

La doar câteva trepte de palierul de la etajul al doilea, s-a stârnit un curent rece dinspre etajul de dedesubt, trecând direct prin mine, suficient de puternic să mă facă să tresar. M-am întins să mă

prind de balustradă, în timp ce rucsacul mi-a alunecat de pe umăr, a lovit treapta de la picioarele mele şi apoi s-a rostogolit în jos până pe palier.

Ce naiba?

Timp de câteva secunde, m-am holbat la rucsac şi apoi am privit peste umăr. Habar n-aveam ce mă aşteptam să văd stând acolo – poate pe Casper, stafia perversă, sau aşa ceva? Puţin pierdută, m-am întors şi aproape am căzut pe spate din cauza şocului.

În faţa mea stătea un tip. Bine, nu stătea în picioare. Se apleca să-mi ridice rucsacul. Dar cum naiba ajunsese acolo? N-auzisem pe nimeni urcând scările şi oricum nimeni n-avea cum să le urce aşa de repede... decât dacă îi crescuseră aripi şi le urcase în zbor, dar nu cred că era plauzibil.

Nu puteam vedea decât jumătate din el şi, chiar şi aşa, îmi dădeam seama că e înalt. Nici eu nu sunt mărunţică, ajung aproape la 1,75, dar tipul ăsta mă putea face să mă simt... *plăpândă* pe lângă el.

Peste umerii largi şi antebraţele extrem de bine definite era întins un tricou Henley maroniu. Avea părul blond, strâns la ceafă cu un şnur de piele maro. În timp ce degetele lungi i se strângeau peste cureaua rucsacului meu, i-au scăpat din coadă şuviţele mai scurte, acoperindu-i faţa.

Doamne Dumnezeule – avea mâini frumoase.

Avea pielea aurie, până în locul unde îi erau ridicate mânecile pe antebraţ. Nu mai văzusem aşa

o culoare de ten. Nu era bronzat, era… era *altceva.* Răsuflarea mi s-a ridicat în gât şi apoi mi s-a tăiat cu totul când l-am văzut îndreptându-se.

Ce bucăţică de bucăţică!

O bărbie arcuită, aproape încăpăţânată, era combinată cu un maxilar puternic şi bine definit. Buza de sus era doar puţin mai subţire decât cea de jos şi şuviţele alea rebele de păr mângâiau acum nişte pomeţi largi, înalţi, aurii.

Şi apoi i-am văzut ochii.

M-am tras în spate, mi-am pierdut echilibrul şi apoi fundul meu a făcut pleosc pe treapta din spate. Poate că mai încolo aveam să fiu stânjenită, dar, pentru moment, nu puteam decât să mă holbez la el.

Era cel mai frumos tip pe care-l văzusem eu vreodată şi ăsta nu era un banc. Nu-mi trecea prin cap nimeni de la televizor, din reviste sau din filme care să arate ca el. Avea o frumuseţe masculină subtilă şi în acelaşi timp exagerată, aspră şi blândă, un paradox total, absolut splendid, dar ochii…

Aveau cea mai bizară culoare – un chihlimbariu roşcat. N-avea cum să fie culoarea lui naturală. Dar, la naiba, i se potriveau lentilele alea de contact, asortate cu nişte gene surprinzător de dese şi sprâncene cu o nuanţă sau două mai întunecate decât părul.

M-am întrebat dintr-odată dacă e posibil să ai un orgasm vizual, pentru că mi se părea că tocmai avusesem unul, atâta doar că el… bărbatul ăsta ireal şi frumos mă ţintuia cu ochi de culoarea mierii

care se făceau tot mai mari.

Iar felul în care se uita la mine nu era deloc de bine… aproape că părea să nu-i vină a crede la ce se uita… de parcă îmi crescuse un cap în plus. Deşi ştiam că n-o să câştig prea curând titlul de Miss SUA cu lăţimea şoldurilor mele, habar n-aveam de ce se uita la mine de parcă tocmai îi venise să vomite.

Sau să pocnească ceva.

— Mama mă-sii, a zis, iar rucsacul meu i-a scăpat dintre degete şi a aterizat încă o dată cu un zgomot surd.

Dacă n-aş fi fost deja în fund, aş fi căzut iar. Vocea lui… Am scuturat încet din cap, dorindu-mi să vorbească din nou, pentru că avea cea mai profundă şi mai blândă voce pe care o auzisem vreodată, cu un uşor accent pe care nu-l puteam identifica.

Trebuia să spun ceva, dar nu puteam decât să stau acolo şi să mă holbez la el, minunându-mă pe faţă. Şi să mă gândesc că singurul meu machiaj era luciul de buze, iar eu eram genul de fată care avea nevoie măcar de nişte fard de obraz, rimel… şi o întreagă faţă pictată.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el.

Mi s-a uscat gura în timp ce mă holbam în continuare la el, de parcă mi se scurtcircuitase creierul, ceea ce era posibil. Parcă îmi pierdusem nişte neuroni, poate câteva sinapse, şi poate şi alte lucruri importante… diverse.

S-a repezit înainte, mişcându-se la fel de repede ca şarpele cu clopoţei gata de atac pe care-

l văzusem odată acasă, lângă lac – aşa de rapid, că n-am avut cum să fac nicio mişcare. Una dintre mâini i-a aterizat pe balustradă lângă capul meu, iar cealaltă, cu două trepte deasupra mea, şi era dintr-odată chiar acolo, în faţa mea, respirând acelaşi oxigen ca şi mine. Casa scărilor, largă şi cu pereţii roşu-spălăcit, s-a contractat, iar spaţiul părea mult mai strâmt decât înainte.

Privirile ni s-au întâlnit şi… oricât de nebuneşte ar suna, ochii lui… arătau de parcă în spatele pupilelor s-ar fi aflat un fel de lumină.

— Iniţialele tale sunt cumva J.B.?

Undeva, în străfundul creierului, mi-am dat seama că era o întrebare ciudat de la obiect.

— De unde ştii? Nu ne cunoaştem. Sunt sigură, pentru că mi-aş fi adus aminte. Iar începeam să bat câmpii ca o idioată… Adică, ţin bine minte feţele.

Mai ales alea superbe… mda, pe alea mi le aduceam aminte.

Genele dese au coborât, acoperind ochii aia pentru scurt timp, în timp ce mormăia:

— Rahat!

Am clipit.

— Poftim?

— Numele?

Parte din mine voia să-l întrebe cum naiba îl chema pe el, dar mă prinsese cu garda jos şi am răspuns.

— Josie. Josie Bethel.

Privirea i-a fugit din nou spre ochii mei şi, o bună bucată de vreme, n-a zis nimic. Am avut o

senzaţie de conştientizare acută, care mi-a făcut pielea de găină. Încordarea se revărsa în aer de parcă deschisese cineva nişte butoiaşe deasupra noastră. Pulsul mi s-a accelerat când am tras superficial aer în piept. De-a lungul maxilarului i-a zvâcnit un muşchi, iar buzele i s-au deschis când a spus:

— Ce *mama naibii* eşti?

Capitolul 3

Probabil că mă înşelau ochii şi era ceva de genul împlinirii cu totul şi cu totul sucite a vreunei dorinţe. Părul n-avea culoarea potrivită. La naiba, nici măcar nu eram sigur ce culoare de păr avea fata asta. Castaniu-deschis? Blond? Blond spălăcit? Toate nuanţele amestecate într-una singură? Şi nasul era prea mic, dar fata asta arăta…

Nici măcar nu reuşeam să mă conving să închei gândul ăsta care deraiase complet.

Ochii ei, o nuanţă închisă de albastru care era cumva enervant de familiară, erau aţintiţi asupra mea. Cum nu mi-a răspuns la întrebare, am hotărât să trec la o abordare mai fizică. Mâna mi s-a întins, cuprinzându-i încheietura.

Aşteptam ceva – o răbufnire, o discontinuitate a energiei care să arate cine era.

Nimic.

Ochii i s-au mărit, aproape înghiţindu-i faţa, iar în privirea ei dintr-odată prudentă era o nevinovăţie pe care n-o mai văzusem de mult.

— Ce-ce faci?

Şi-a tras braţul, dar nu s-a îndepărtat prea mult.

Întrebarea ei căzuse pe-alături. Eram concentrat să încerc să mă dumiresc ce naiba era ea şi ce naiba căutam eu aici.

Nu-i simţisem prezenţa când intrasem în casa scărilor – târziu, după orarul pe care-l aveam. Nici măcar nu mă aşteptasem s-o găsesc pe misterioasa persoană J.B. după cursul ăsta. Rahat, n-o simţisem decât după ce fulgerasem pe scări în sus, prea repede ca să pot fi văzut de ochiul omenesc, şi o speriasem. Categoric nu era pursânge sau semi, pentru că aş fi simţit. Deci nu se ascundea în lumea muritorilor, aşa cum reuşiseră unii să facă în trecut. Dar când m-am îndreptat şi i-am văzut chipul, am ştiut... pur şi simplu *am ştiut* că ea trebuie să fie persoana pe care mă trimisese Apollo s-o găsesc, iar iniţialele ei o confirmaseră.

Nu-mi transmisese nimic când o atinsesem – nu am simţit nimic care s-o facă unică. Mi se părea *muritoare,* dar nu putea fi, pentru că n-ar fi existat niciun motiv pentru care Apollo să vrea să păzesc o puştoaică de colegiu muritoare. Doar dacă nu era vreo altă formă voalată de pedeapsă şi, la naiba, de fapt nu m-ar fi surprins aşa ceva.

— Mă doare, a şoptit ea.

Glasul ei mi-a întrerupt şirul gândurilor. Privirea mi-a căzut pe locul unde îi strângeam între degete încheietura subţire. Pielea din jurul mâinii mele se albea. Rahat – chiar o răneam. Am slăbit strânsoarea, de parcă m-ar fi ars pielea ei. M-a

străbătut un fior de surprindere, dar habar n-aveam dacă era surprindere reală sau doar speranţa deşartă că de fapt n-avusesem de gând să-i fac rău.

Uneori, nu mai eram foarte sigur care-mi sunt intenţiile.

— Ce eşti *tu?* m-a întrebat ea, încreţind nasul în timp ce vorbea. Altceva decât un tip mişto de-ţi stă inima în loc, care nu înţelege spaţiul personal şi are probleme de gestionare a furiei?

Am clipit spre ea. Credea că sunt un tip mişto de-ţi stă inima-n loc? Păi, sigur că da.

— Dumnezeule! Ăsta-i norocul meu, a continuat ea, masându-şi pielea din jurul încheieturii şi privindu-mă cu o doză bună de neîncredere. De ce trebuie să fie toţi ăia mişto aşa de-al dracului de scârbe? S-a ridicat în picioare şi mi-a întâlnit privirea în timp ce se trăgea într-o parte, lipindu-se de perete. Ce vrei?

Seth, tu ce vrei? Cuvintele astea din trecut erau însoţite de nişte ochi căprui furioşi, de culoarea whisky-ului. M-am tras înapoi aşa de repede, că m-am mirat că nu mi-am sucit vreo vertebră.

— Ştii ceva? Nu vreau să ştiu. Probabil că e mai bine să nu ştiu. O să-mi iau rucsacul şi o să-mi văd de drum. Bine? În regulă, mie-mi sună bine. S-a furişat pe lângă perete. Şi acum chiar plec, a zis.

M-a cuprins o senzaţie bizară de déjà-vu când s-a împins pe lângă mine – efectiv şi-a izbit umărul într-al meu – şi şi-a înşfăcat rucsacul.

— Idioţi ţicniţi, a mormăit în barbă. Parc-aş fi

un magnet pentru ciudaţi.

M-am întors în timp ce cobora în grabă scările, îndepărtându-se de mine de parcă eram unul dintre maniacii ăia cu care nu vrei să te întâlneşti într-o fundătură întunecoasă. Mă rog, nu era prea departe de adevăr. Unii ar prefera probabil să dea nas în nas mai degrabă cu o harpie decât cu mine.

S-a oprit în dreptul unui rând de uşi să privească peste umăr şi am fost din nou frapat de cât de familiari mi se păreau ochii ăia adânci, albastru-închis, linia maxilarului şi a bărbiei rebele şi buzele arcuite şi bosumflate. Din punctul meu de observaţie, puteam s-o văd bine acum. Dacă puloverul ăla prea mare nu i-ar fi ascuns posteriorul, pun pariu că s-ar fi potrivit cu faţa ei în formă de inimă.

Era de parcă luam doi oameni pe care-i ştiam şi-i amestecam ca să creez o persoană cu totul nouă, ceea ce era de-a dreptul deconcertant.

Atunci a dispărut, strecurându-se printre uşi, iar eu am rămas stând pe palier ca un cretin.

Seth, tu ce vrei?

Totul şi orice şi absolut nimic?

Mda, asta suna bine. Am strâns pumnii. Închizând ochii, am încercat să mă adun, dar n-am reuşit să scap de sentimentul că mai trecusem prin asta şi înainte, dar cu altcineva.

Prin casa scării a reverberat bubuitul unui tunet venit de-afară şi mi-a răsunat în ţeastă. Se pregătea o furtună, pe potriva emoţiilor mele contradictorii.

Tu ce vrei?

Ochii mi s-au deschis brusc, iar casa scării era colorată în chihlimbariu. Nu, *la dracu,* nu. M-am clătinat până lângă perete. N-avea nicio noimă, dar, fir-ar să fie, mai *trecusem* prin aşa ceva.

La naiba!

Aveam să comit o zeucidere asupra lui Apollo.

*

Prea dezorientată de discuţia din casa scărilor cu tipul cumva înspăimântător, dar extraordinar de mişto, n-am mai ajuns s-o sun pe bunica înainte să înceapă cursul de Statistică. Nici n-ar fi trebuit să mă deranjez să mă duc la curs, pentru că, la sfârşitul celor 50 de minute, parcă abia mă aşezasem şi-mi deschisesem caietul.

Luasem notiţe cam preţ de două propoziţii şi sfârşisem mâzgălind pe marginea paginii ceva care arăta a zombi. Chiar aveam talent la luat notiţe.

După ce am ieşit din clasă, simţindu-mă mai degrabă mai tâmpită decât mai deşteaptă după curs, am sunat la bunici. Aşa cum mă aşteptam, erau perfect conştienţi de sentimentele mamei şi o urmăreau îndeaproape. Buni mi-a spus să nu-mi fac griji şi, deşi era mai uşor de zis decât de făcut, mi-a mai alungat din încordare. Mama avea sprijin. Nu era singură.

Când mergeam spre cămin, gândurile mi-au fugit la casa scărilor din Russell Hall. Cine era tipul ăla şi de ce naiba mă întrebase *ce* eram? De parcă ar fi existat şi alte variante în afară de fiinţă umană! Trebuie să fi fost cea mai ciudată întrebare

care mi se pusese vreodată, şi fusesem întrebată tot felul de rahaturi ciudate.

Dumnezeule, chiar ştiam să atrag tipi bizari!

Aveam un palmares complicat, începând cu Bob. Nu i-am ştiut niciodată numele de familie, ceea ce probabil că era un lucru bun, ţinând cont de toată povestea cu magnetul pentru ciudaţi. Dar, când eram mică, el a reprezentat întreaga mea lume o vară întreagă.

Îmi petreceam majoritatea zilelor la lacul ascuns de sălciile triste şi de stejarii de un galben strălucitor care mărgineau proprietatea bunicilor mei. La vârsta aia, lacul părea să aibă dimensiunile unui ocean. Şi acolo l-am cunoscut pe Bob.

A apărut când mă jucam într-o după-amiază pe malul cu nămol şi pietriş – o după-amiază importantă pentru mine. Una dintre fetele de la şcoală dădea o petrecere în pijamale în stil mare în noaptea aia, ca să sărbătorească sfârşitul şcolii şi începutul verii. Eu nu fusesem invitată – nu fusesem niciodată invitată la vreuna dintre chestiile astea – şi eram tristă şi derutată, pentru că nu-mi doream decât să mă placă şi ceilalţi copii. Iar băieţii nu m-au plăcut până în liceu, dar atunci m-au plăcut din raţiuni greşite.

Când l-am văzut prima dată pe Bob, mi-am ieşit din minţi de spaimă şi am încremenit când a ieşit dintre copaci. Brunet şi cu ochi de culoarea cerului, era la fel de mare ca supereroii din colecţia cu benzi desenate pe care-o avea bunicul în birou şi de care fusesem avertizată să nu mă ating vreodată.

Mă atingeam de ele o grămadă.

Bob susţinea că stă mai încolo, pe malul lacului, iar mie nu mi-a trecut prin cap să pun la îndoială ce zicea, fiindcă pe atunci lumea era prea mare pentru mine ca să ştiu că acolo nu mai erau alte cabane sau case în afară de cea a bunicilor. Prima dată când ne-am întâlnit, a vorbit despre somnii din lac şi despre peştii mai mari pe care-i văzuse în oceane, spunându-mi poveşti care m-au fermecat. Mi-a plăcut de Bob şi m-am bucurat când s-a întors, săptămâna următoare, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, aducând bomboane. Aşa a început un ritual săptămânal şi, fiind relativ fără prieteni, cu excepţia câte unui copil nou-venit în oraş, care fie nu stătea niciodată prea mult, fie nu rămânea drăguţ prea multă vreme, Bob a devenit cel mai bun prieten al meu de-a lungul unei veri întregi.

Şi păpuşelele pe care mi le-a adus au contribuit la asta.

Chiar şi în ochii mei de copil păreau neobişnuite şi scumpe – de parcă le culesese din întreaga lume –, pentru că feţele lor drăguţe şi pictate proveneau din multe culturi de care n-auzisem niciodată.

Privind în urmă, îmi dau seama limpede cât de sinistru era totul, dar atunci tânjeam aşa de tare după prietenie, că probabil m-aş fi împrietenit şi cu Doamna cu Coasa dacă m-ar fi chemat cu degetele ei scheletice.

Pe bune.

Prietenia s-a încheiat când a dat bunicul peste noi într-o după-amiază. Bob stătea cu picioarele

încrucişate lângă mine, arătându-mi cum să îndoi iarba între degete şi s-o fac fluier. Evident, tataie şi-a pierdut cumpătul şi am fost luată pe sus de lângă lac. Au găsit şi păpuşile, care au ajuns toate la gunoi. Mama a plâns, dintr-un motiv oarecare, şi apoi am fost luată deoparte şi mi s-a spus toată povestea cu străinul periculos.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Bob.

Am mai colecţionat şi alţi ciudaţi de-a lungul anilor, cum ar fi doamna în vârstă care era întotdeauna la magazinul de cartier când îmi făceam provizii de *junkfood* pentru că bunicii mei erau maniaci cu mâncatul sănătos. Cumva, am legat o prietenie ca între ciudate – eu, ea şi cele nouă pisici ale ei. Apoi, fusese bibliotecara de la liceu. Se apropiase cel mai mult de statutul de cea mai bună prietenă din viaţa mea.

Mai fuseseră şi alţii şi, oricât de caraghios ar suna, uneori mă întrebam dacă există un fel de nebunie înnăscută pe care o pot sesiza oamenii nebuni unii la alţii, care să funcţioneze ca un semnal de ghidare. Aşa că bănuiam că n-ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă că un tip nebun – deşi mişto – dă tocmai peste mine într-un campus cu mii de oameni.

Am intrat în cămin şi am urcat cu liftul cele zece etaje. Aranjându-mi brăţările, mă lăsam nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Când s-a oprit liftul, am ţâşnit pe uşă şi aproape că am trântit o fată mai mică. S-a dat poticnit în spate, prinzându-se de peretele de vizavi.

— Scuze. Scuză-mă, am spus, tresărind în timp

ce se îndrepta. Mii de scuze.

— Nu-i bai.

Zâmbea când s-a urcat în lift.

Am scuturat din cap, m-am răsucit şi am luat-o pe coridorul lung până la camera mea. Când am ajuns la uşă, fiorul de la baza coloanei revenise, jucând în sus până mi-a ajuns pe umeri. Am simţit o strângere de inimă şi am închis ochii.

De două ori într-o singură zi.

O, Doamne!

Nu mi se mai întâmplase niciodată să simt aşa ceva de mai multe ori într-un interval de câteva zile. Înghiţind cu greutate, mi-am pus degetele pe clanţă, luptându-mă cu dorinţa de a mă întoarce şi a cerceta coridorul, pentru că ştiam că n-o să fie nimeni acolo.

Am tras adânc aer în piept, am deschis uşa şi am intrat în cameră. Am ridicat din sprâncene şi am uitat de senzaţie când am închis uşa în urma mea.

Erin era răşchirată pe podea, cu palmele apăsate pe un covoraş, cu posteriorul acoperit de un material mulat ridicat spre tavan. Şi-a întors capul, iscodindu-mă pe sub braţ.

Subraţul ei.

— Cum naiba reuşeşti să-ţi întinzi gâtul aşa fără să mori? am întrebat.

— Talent, hei.

Erin făcea cu religiozitate yoga şi meditaţie, spunând că o ajuta să-şi unească *yin*-ul şi *yang-ul* sau aşa ceva. Odată mi-a spus că avea o înclinaţie dată naibii spre răutate şi faptul că se contorsiona

în posturi care păreau dureroase o ajuta să menţină în jur „unde pozitive”. Ceea ce era ciudat, pentru că, în cei doi ani de când o ştiam, n-o văzusem niciodată pe Erin pierzându-şi cumpătul.

S-a desprins dintr-un fel de postură de câine cu faţa-n jos sau ponei cu faţa-n sus şi mi-a rânjit.

— Uită-te sub pat.

Curioasă, am dat drumul rucsacului şi am păşit peste picioarele ei. M-am aplecat, am ridicat cuvertura şi am făcut ochii cât cepele când am reperat sticla. Am înşfăcat-o şi am strâns-o la piept în timp ce ţâşneam spre Erin.

— José!

A rânjit şi mai larg.

— Cel mai bun iubit din lume.

Stând în mijlocul apartamentului de lux de la ultimul etaj al hotelului aflat nu prea departe de Radford, am strigat după Apollo pentru a patra oară de când intrasem pe uşă.

În cele din urmă, am primit un răspuns sub forma unei discontinuităţi energetice care pătrundea în cameră. Am simţit în ceafă o adiere de aer cald. M-am întors, blestemând când l-am văzut pe Apollo stând chiar în sufletul meu. Practic, se teleportase direct peste mine.

— Zeilor, m-am răstit. Sunt cel puţin 75 de metri pătraţi aici, amice, nu era nevoie să aterizezi pe curul meu.

Apollo a râs pe înfundate şi şi-a încrucişat braţele.

— M-ai chemat?

L-am înfruntat pe zeu. Aveam aproape aceeaşi înălţime, el având poate cu 4 – 5 centimetri peste înălţimea mea de 1,93.

— Cine e?

A urmat o pauză, apoi:

— Josephine Bethel.

L-am ţintuit cu privirea în timp ce enervarea mea se învolbura ca un ciclon de mare viteză.

— Asta am înţeles. Mersi.

— Nu, zău? Apropo, ai început bine cu chestia cu „protejatul fetei”. O faci la distanţă? E vreun talent nou de-al tău, de care nu ştiu eu?

S-a întors, lăsându-şi capul într-o parte. Părea să se uite la lanţul care atârna de ventilatorul din tavan. Câteva clipe mai târziu, mi-a confirmat că la el se uita, întinzându-se şi trăgând de el.

S-a aprins lumina.

A tras din nou de lanţ.

Lumina s-a stins.

Pentru numele zeilor, uneori avea probleme de deficit de atenţie.

— Apollo! m-am răstit eu.

Părând să fi uitat şi că se afla în încăpere cu mine, şi-a retras încet mâna.

— N-ai pus întrebarea corectă, Apollyon.

M-am forţat să fac un pas înapoi, înainte să invoc elementul aer, să-i înfăşor lanţul strălucitor de aur în jurul gâtului lui gros şi să-l transform într-o *piñata* de zeu al Soarelui.

— Nu e nici semipură, nici pursânge. O simt ca pe un muritor, dar…

Am scuturat din cap şi m-am întors. M-am dus

la fereastra mare şi am tras draperia. Se lăsase înserarea, aducând un abur de ceaţă pe vârfurile munţilor împăduriţi.

— Ce-i, Seth? m-a întrebat Apollo blând.

Nu-mi venea să cred că o să spun aşa ceva, dar Apollo n-avea să-mi dea informaţii. Nu aşa juca el. Trecându-mi degetele peste draperie, am închis ochii.

— Arăta… mi-a amintit de Alex.

Alex.

Alexandria Andros.

Fata despre care crezusem odată că era o semi obişnuită, dar care se dovedise a fi un alt Apollyon – *adevăratul* Apollyon. Eu eram cel care n-ar fi trebuit să se întâmple, chiar dacă eu mă născusem primul. Apărusem pentru că Ares încercase să controleze Olimpul controlându-mă pe mine. Şi, mai rău decât faptul că eram urmaşul nenorocitului ăluia, aproape că reuşise să mă transforme în Ucigaş de Zei, fiinţa supremă care rezulta după ce un Apollyon absorbea abilităţile altuia. De aceea era interzis să existe mai mult de un Apollyon într-o generaţie.

Şi eu îi făcusem jocul. O dădusem în bară… o dădusem în bară în aşa hal, că Alex ajunsese să petreacă o bună parte a anului – şi a fiecărui an pentru totdeauna – în Infern. Era ceva ce nu-mi puteam ierta niciodată. Indiferent cum aş fi încercat să-mi răscumpăr greşeala sau ce învoieli aş fi făcut.

Mi-am dres glasul şi am continuat.

— Nu complet. Are părul altfel. Nasul şi ochii

arată altfel, dar chiar a şi vorbit ca ea pentru o clipă.

Am râs şi a sunat strident.

— Dacă n-aş şti, aş crede că au vreo legătură, dar nu se poate. Aşa e?

Apollo mă ţintuia cu privirea, fără să răspundă.

Şi atunci mi-am ieşit din minţi.

Glifele au erupt pe piele. Lampa de pe biroul directorial a explodat într-o ploaie de scântei şi sticlă zornăitoare. Aerul s-a saturat de izul ozonului ars. S-a stârnit vânt, luând pe sus carneţelele de pe noptiere.

— Nu se poate, Apollo.

Zeul a ridicat o sprânceană blondă.

— Nu mă mir că îţi aduce aminte de Alexandria.

Pentru o clipă, nu m-am putut mişca şi n-am putut spune nimic. Buzele mi s-au tras într-un rânjet în vreme ce m-am împleticit un pas înapoi. L-am aşteptat să mai spună şi altceva, orice altceva. Înţelegerea îşi plimba degetele osoase peste gâtul meu.

— Ce este? am scrâşnit, încordându-mă.

Nevoia să distrug ceva trecea în valuri peste mine, ca o undă de şoc.

Apollo şi-a lăsat bărbia în piept şi au trecut secunde întregi până să răspundă.

— E semizeu.

Capitolul 4

Ăsta era probabil ultimul lucru pe care mă

aşteptam să-l spună Apollo.

— *Semizeu?* am repetat, de parcă abia învăţasem să vorbesc acum câteva secunde. Un semizeu adevărat, viu?

— Spre deosebire de unul contrafăcut şi mort? A chicotit, mândru de el, şi apoi a oftat când am mijit ochii la el. Cândva, aveai simţul umorului, Seth.

— Cândva, aveam o grămadă de lucruri, am ripostat.

Trăsăturile i s-au înăsprit, iar gura i s-a deschis de parcă voia să detalieze, dar nu asta era important.

— N-a mai existat niciun semizeu adevărat de mii de ani… de când muritorii îi venerau pe zei.

— Aşa e. Am fost de acord să nu mai creăm alţii când ne-am retras în Olimp, dar e la fel de adevărat şi că ea nu-i singura.

M-am holbat la el, apoi am izbucnit scurt în râs.

— Sunt semizei care hoinăresc pe Pământ? Ştii, ar fi fost bine de ştiut asta acum vreun an, când o încasam cu toţii.

Semizeii erau ca Apollyonul, puterile lor fiind depăşite doar de cele ale zeilor. Băteau orice. Şi toţi erau şi ca Pegas. Se presupunea că există, dar, pentru că exista în Olimp, nu-l văzusem niciodată.

— Stai aşa. N-are nicio noimă. N-am simţit nimic în preajma fetei ăleia. Sunt al naibii de sigur că nu se purta ca un semizeu şi nici nu explică de ce îmi aduce aminte de… ea.

— E chiar aşa de greu să-i spui pe nume? întrebă Apollo. Cred că acum câteva minute a fost

prima dată când i-ai spus numele de când v-aţi bătut amândoi cu Ares.

Mă durea maxilarul de cât de tare scrâşneam din măsele.

— Mă rog, zise Apollo, îndreptându-şi din nou atenţia spre nenorocitul de lanţ al ventilatorului. N-ai decât să nu discuţi despre asta. N-ai decât să fii cel mai tare băiat-cu-probleme.

Am răsuflat adânc. Nu mi-a folosit.

— *N-am* probleme.

Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs. Tablourile cu munţii Blue Ridge, aflaţi în apropiere, au zăngănit.

— Duci o povară mai mare decât United Airlines. Las-o baltă. Ai mai multe probleme decât Medusa, şi în comparaţie cu femeia aia mintea unei fete bătrâne înconjurate de pisici e un loc liniştitor.

— Te urăsc.

— Mă răneşti drept în adâncul sufletului, prietene.

Aveam răbdare cam cât Cerber după ce încerca să-i ia cineva jucăria piuitoare.

— Ce-i cu fata, Apollo?

S-a lăsat într-un fotoliu de piele, pe care aproape că-l acoperea cu totul cu trupul lui masiv.

— E o poveste lungă.

— Nu mai spune!

Remarca a rămas neluată în seamă.

— Toate au început cu naşterea ta, aşa că poţi să adaugi şi asta la grămada ta de rahat.

M-am întrebat dacă nu există vreun repelent

contra zeilor şi unde l-aş putea găsi.

— Am ştiut din clipa când te-ai născut că exista posibilitatea să apară un Ucigaş de Zei, pentru că Alexandria era programată să-şi facă apariţia după câţiva ani. Nu ştiam care dintre noi era responsabil pentru naşterea ta, dar ştiam că vrea să te folosească în propriul beneficiu.

— Incursiunea asta în istorie mă plictiseşte.

Mi-am încrucişat braţele.

Netulburat, s-a tras mai aproape de pat, şi-a aruncat picioarele încălţate cu cizme peste el şi şi-a întins gambele îmbrăcate în piele.

— Riscul să vă uniţi forţele ne-a obligat să venim cu un plan de intervenţie pentru cazul în care ne-ar fi ajuns rahatul până în gât, cum se spune.

Mi-am încruntat sprâncenele. Era ceva în neregulă să-l aud pe Apollo folosind cuvântul „rahat” într-o propoziţie.

— Cei Doisprezece au fost de acord că trebuia să facem ceva, a continuat el.

Cei Doisprezece erau nucleul olimpienilor, cei mai puternici. Erau mai mulţi zei, aşa de mulţi că nimeni nu le putea ţine socoteala, pentru că se înmulţeau ca iepurii, dar Cei Doisprezece ţineau frâiele.

— Aşa că am hotărât să facem ceva ce nu mai făcuse niciunul dintre noi de mii de ani. Am creat doisprezece semizei.

Doisprezece? Pe coaiele prăjite ale lui Hades!

— Deci, lasă-mă să ghicesc. Tu şi Zeus, Hefaistos, Dionysus, Poseidon, Hermes şi Ares – am

scuipat numele nenorocitului şi apoi am trecut mai departe – aţi lăsat borţoase nişte muritoare şi după aia Hera, Artemis, Atena, Afrodita şi Demetra au rămas însărcinate?

— Aşa se fac de obicei copiii, a răspuns el sec. Odată ce doamnele noastre drăgălaşe au conceput, şi-au transferat progeniturile în femei muritoare. Şi înainte să se nască toţi cei doisprezece semizei, talentele lor au fost încătuşate, aşa încât, până va fi nevoie de ei, să nu fie altceva decât simpli muritori. Nu puteam lăsa nişte semizei să bântuie ca nebunii prin lumea muritorilor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Semizeii sunt mai puternici decât purii. Ştii doar, Seth. *Eterul* pe care li-l trecem lor nu este diluat. Pot *controla toate* elementele, inclusiv *akasha.* Nu puteam să-i lăsăm de capul lor.

— Desigur, am mormăit eu.

— Doi dintre ei au fost ucişi imediat. Zeus a devenit gelos şi i-a făcut felul copilului Herei şi, ca represalii, ea l-a terminat pe-al lui. Ştii şi tu cum sunt ăştia doi.

Zeii ăştia!

— Aşadar, au mai rămas zece. Bineînţeles, după cum ştim, Ares avea un băţ în cur şi avea de gând să transforme lumea muritorilor în propriul teren de măcel. Ştia de planul nostru. A fost de acord cu el. A mai terminat patru dintre ei în timpul scurtei lui domnii de teroare, lăsând doar şase. Bineînţeles, copilul lui n-a fost printre cei pe care i-a ucis.

A început să mi se zbată un muşchi de-a lungul maxilarului. Cât eram cu Ares, nu spusese nimic despre aşa ceva. Nu că m-aş fi mirat. Erau multe pe care nu mi le spusese şi încă şi mai multe pe care nu le pusesem sub semnul întrebării, pentru că nu-mi păsase. Cel puţin, nu la început. Simţeam cum mi se strecoară încordarea în umeri.

— Dacă aveaţi cel puţin şase semizei, de ce n-au fost folosiţi ca să vă ajute să-l înfrângeţi pe Ares?

Şi-a mişcat picioarele încălţate cu cizme.

— Tot ce facem are un sistem cosmic de separare a puterilor. Puterile semizeilor nu pot fi descătuşate decât în două feluri. Trebuie să se afle deodată în acelaşi loc cel puţin şase dintre ei şi după aia funcţionează ca o telecomandă universală. Toate talentele le sunt eliberate natural, ca într-un sistem care atinge masa critică. Iar a doua cale este să le descătuşăm noi puterile, dar asta e... asta e complicat şi nu putem descătuşa decât semizeul care ne aparţine. Dacă luăm decizia asta, ne slăbeşte considerabil şi durează ceva până ne revenim. Alt mecanism cosmic de separare a puterilor.

Mi-am rotit umerii, spre a-mi alunga încordarea care mă cuprinsese.

— Tot nu pricep de ce nu i-aţi aruncat în luptă pe semizei împotriva lui Ares. Ar fi putut schimba…

— Rezultatul nu s-ar fi schimbat. Alex s-ar fi aflat tot unde se află şi acum. Mai departe, zise el. Ce contează acum este că avem nevoie de ei ca să-i îngropăm pe titani. În afara faptului că nu mai

suntem doisprezece, n-avem nici vlaga cosmică s-o facem. Acum, că au scăpat, nu-i putem băga la loc. Corvoada o să le revină celor care ne poartă sângele. N-o să le fie uşor. Sunt alte lucruri care trebuie împlinite înainte. Ştii, separarea puterilor, Seth.

Nu-mi păsa de separarea puterilor.

— Atunci adunaţi-i, porniţi-i ca într-un joc de Super Mario şi terminaţi cu tot rahatul ăsta.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Nu ştim unde sunt toţi. Avem nişte bănuieli.

— Cum dracu' nu ştiţi unde sunt?

— Când le-am încătuşat abilităţile, am blocat şi posibilitatea de a le percepe prezenţa. De-a lungul anilor, am reuşit să nu-i pierdem din ochi pe câţiva dintre ei. Dar, de fapt, a depins de zeul care le-a dat naştere şi de cât de interesat a fost să nu-i scape din ochi. Mulţi n-au fost.

— Mda, pentru că voi sunteţi un exemplu de părinţi responsabili.

A zâmbit afectat, în timp ce-şi încrucişa gleznele.

— Nu pot să contest. Dar chiar îi căutăm. Doi dintre ei, pe care *nu-i* pierdusem din vedere, au dispărut cam acum trei săptămâni. Au dispărut. Uite-aşa. Dispăruţi fără urmă.

Mizeria asta îmi făcea tâmplele să bubuie.

— Şi atunci de unde ştiţi că n-au mai rămas decât patru?

— Pentru că Atena şi Hermes le-ar fi simţit pieirea. N-au simţit nimic. Dar bănuim că titanii au ceva de-a face cu dispariţia lor. Doar pentru că *tu*

nu le poţi simţi puterile încătuşate, nu înseamnă că nu pot nici titanii.

— De ce ar răpi titanii doi semizei – singurii care-i pot băga la loc în Tartar – fără să-i omoare?

— Povestea ta favorită. Separarea cosmică a puterilor. Apollo a oftat, trecându-şi o mână peste cămaşa albă pe care-o purta, şi, în timp ce vorbea, cerceta, cu un interes care devenea aproape nefiresc, un nasture de aur. Există un motiv pentru care nu i-am putut ucide pe titani când i-am dat jos, a continuat el. Noi ne tragem puterile de la ei. La urma urmelor, ei sunt taţii şi mamele noastre, iar relaţia merge în ambele sensuri. Au fost închişi mii de ani, Seth. Sunt slăbiţi acum şi au nevoie să-şi recapete forţele ca să intre în Olimp, dar ca s-o facă au nevoie de un zeu sau de altceva la fel de puternic.

— Ceva care poartă forţă nediluată?

Apollo a încuviinţat din cap.

— Îşi pot trage puterea din semizei, le pot seca *eterul* ca un daimon, dar nu atât de brutal şi cu muşcături. Însă tu ştii că există diverse moduri de extras *eterul,* nu-i aşa?

Am tras brusc aer în piept şi m-am dat înapoi. Mda, ştiam, era punct ochit, punct lovit împotriva mea. Nemernicul.

— Aşa că n-o să-i omoare. O să-i captureze şi o să-şi tragă putere din ei până o să-şi recapete în totalitate forţele, iar semizeii… Ei bine, n-o să mai fie decât nişte păstăi golite. Apollo şi-a tras picioarele jos din pat şi s-a ridicat. Au pus deja mâna pe doi dintre ei, a spus, iar Josephine trebuie

dusă pe ascuns şi în siguranţă la Academia Legământului.

— Pentru că e semizeu?

Tot nu-mi venea să cred… un afurisit de semizeu.

— Un semizeu neinstruit, slab, practic muritor?

— Muritorii nu sunt întotdeauna slabi, Seth. Ar fi bine să înţelegi asta. Şi mai sunt şi alte motive pentru care este esenţial ca Josephine să rămână în siguranţă.

— Mă rog.

M-am întors, înhăţându-mi geanta de pe scaun şi aruncând-o pe pat. Am scos pistolul Glock încărcat cu gloanţe cu cămaşă de titan şi l-am vârât la spatele jeanşilor.

Am avut revelaţia în timp ce-mi trăgeam tricoul peste mânerul armei. M-am întors încet spre Apollo, iar el trebuie să fi citit ceva în privirea mea, pentru că a ridicat dintr-o sprânceană.

Nenorocitul.

— Ochii, am spus, făcând un pas spre el. Ochii îmi sunt familiari.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet şi apoi a clipit. Când a redeschis ochii, am înjurat crunt. Erau albastru-închis, spre indigo – ochi de muritor aproape normali. Aceiaşi ochi care se aflaseră în spatele genelor dese şi lungi şi aceiaşi ochi cu care se uitase la mine Josephine Bethel.

— E a ta, nu? Fata aia?

Mi-am rotit braţul, îndreptând un deget în direcţia campusului. În piept îmi încolţea o senzaţie ciudată. Era nefamiliară, dar ştiam ce era. Spaimă.

— E copilul tău.

Zâmbetul lui Apollo s-a lăţit până i s-au zărit dinţii regulaţi şi albi.

— Este. Şi când o să aibă toate abilităţile descătuşate, o să aibă toate puterile pe care le am şi eu, nu ca Hercule sau Perseu sau oricare dintre cei originali, care n-aveau decât *unele* dintre abilităţile noastre... am mai priceput câte ceva de atunci. Şi asta înseamnă că te poate transforma într-un boschet care miroase a pişat de pisică, aşa că ţine minte asta când eşti pe lângă ea.

Hmm, cum ar reacţiona Apollo dacă ar şti că mă holbasem la curul *fetei* lui? Dar chiar nu-mi păsa dacă fata mă putea transforma într-un blestemat de kraken[8]. Ce mă interesa era faptul că era înrudită cu *ea* – cu Alex. De-aia semănau. La urma urmelor, Apollo era stră-stră-de-o-mie-de-ori-străbunicul lui Alex şi aveau toţi acelaşi buchet de *eter.* Aşa că, deşi puterile fetei erau încătuşate, tot mirosisem ceva.

L-am privit în ochi.

— E dementă faza asta, Apollo. Ştii asta, nu?

A înclinat din cap.

— Înţeleg de ce ar putea fi... neplăcut pentru tine.

Neplăcut? Aproape că am izbucnit în râs, dar n-am făcut-o, pentru că-mi venea să-l pocnesc în faţă. Ultimul lucru pe care-l voiam era ceva care să-mi aducă aminte de cât de rău o dădusem în bară şi de toate alegerile greşite pe care le făcusem, iar fata asta avea să fie un permanent

8 Monstru marin legendar, specific folclorului scandinav.

memento. Simţeam cum mă apasă pieptul de furie şi nelinişte, pentru că nu puteam face nimic. Zeii, adică Apollo, mă aveau cu totul. Puteam să mă opun, dar până la urmă aveam să fiu obligat să le fac jocul, iar partea cu obligatul n-avea să fie plăcută. Asta era învoiala pe care-o făcusem.

Apollo s-a întors, astfel că îi vedeam profilul, iar peste chip i-a trecut o expresie care arăta că se gândeşte la cineva sau ceva aflat la mare depărtare de încăperea asta.

— Am apărat-o ani de zile, cât de bine am putut, dar cu titanii mi-e… mi-e teamă că n-o să fie suficient.

Trupul lui masiv s-a înfiorat la următoarea răsuflare.

— Tu crezi că *noi* suntem răi. Crezi că *nouă* nu ne pasă, dar titanii sunt adevăraţi monştri, nefiresc de nemiloşi, şi în toate miile astea de ani doar gândurile de răzbunare i-au ţinut în viaţă. Şi mă tem că unora dintre ei nici măcar nu le pasă de recucerirea Olimpului, că unii dintre ei sunt mai interesaţi să-şi ia revanşa.

Oare chiar simţeam… teamă reală la Apollo? Fir-ar să fie, nu bănuisem că era capabil de aşa ceva.

— M-am luptat cu Hyperion şi eu am fost cel care l-a închis în cripta lui. A fost o luptă sângeroasă şi… în fine, să zicem doar că are toate motivele să mi-o plătească. În momentul în care o să-şi dea seama că avem semizei pe pământ, o să-l caute pe copilul meu. Apollo s-a întors spre mine. E fiica mea, Seth. Ai grijă de ea şi eu n-o să uit.

Hopa. Nu puteam decât să mă holbez la el. Probabil că asta era una dintre chestiile cele mai pline de simţire pe care le auzisem vreodată din gura lui Apollo – sau a oricărui alt zeu, de fapt.

Şi apoi a dispărut în felul în care o făceau toţi zeii când încheiau o conversaţie.

Mi-am lăsat capul pe spate, am închis ochii şi am expirat încet.

— Chestia asta e complet dementă.

Capitolul 5

Înserarea alunga deja soarele de pe cer, iar eu nu-mi puteam înăbuşi căscatul în timp ce străbăteam grăbită pajiştea, pentru că întârziasem la întâlnirea-mea-de-studiu-care-nu-era-întâlnire cu Jesse. Stătusem trează până mult prea târziu aseară cu Erin şi cu sticla de José şi, ca răsplată, îmi simţisem creierul făcut terci toată ziua. Habar n-aveam cum aş fi putut avea ceva de câştigat de pe urma sesiunii ăsteia de studiu. Bine, probabil că o să-mi petrec tot timpul zgâindu-mă la chipul lui Jesse şi, mă rog, ăsta era un beneficiu, şi oricum era mai bine decât să stau să mă gândesc la Tipul Sexy şi Nebun de ieri.

Trecând repede pe lângă un tufăriş care mirosea ciudat, am sărit pe terasa acoperită care mergea de-a lungul bibliotecii. Cu colţul ochiului, am zărit pe cineva rezemat de zidul exterior, cineva înalt, care s-a desprins de zid în clipa în care am călcat pe aleea de piatră.

— Josephine.

Mi s-a tăiat răsuflarea la auzul vocii pe care n-o puteam uita uşor şi m-am întors.

Era *el* – Tipul Sexy şi Nebun care stătea la pândă în casa scării. Chiar şi în lumina slabă venită de sus şi în întunericul care se lăsa cu repeziciune, n-aveam cum să nu-l recunosc. Prosteşte, nu mă puteam gândi decât că ştia cum să facă o pereche de jeanşi indigo cu aspect uzat să arate ca o operă de artă pe picioarele lui lungi, pentru că, ştiţi, asta era o observaţie importantă. Iar purta un tricou Henley, cu mânecile suflecate până la cot, dar de data asta era unul negru. Tot o observaţie utilă şi esenţială.

Privirea atentă mi-a fugit în sus pe trupul lui şi m-am simţit puţin ameţită. Memoria mea nu-l reţinuse cu acurateţe. Fiecare unghi şi plan, fiecare centimetru pătrat al chipului lui era ceva ce orice artist ar fi jinduit să sculpteze sau să picteze. Frumuseţea lui… cu cât mă holbam mai mult la el, singurul cuvânt care-mi venea în minte era „nepământeană”.

— N-am început bine ieri. Tipul Sexy şi Nebun şi-a împins mâna înainte, întinzând nişte degete lungi. Mă cheamă Seth.

M-am holbat la mâna lui şi după aia m-am mai holbat o vreme la chipul lui.

Una dintre sprâncenele aurii i s-a arcuit.

— Asta e partea unde tu îmi strângi mâna şi spui „Bună, Seth, mă bucur să te văd şi altundeva decât în casa scărilor”.

Glasul lui avea un ton ispititor, menit să mă tachineze, care m-a lăsat tulburată când şi-a

coborât mâna.

— Sau nu.

Mi-a sărit inima puţin şi am început să mă dau înapoi.

— Îmi pare rău, dar sunt în întârziere şi… chiar nu te cunosc.

— De fapt, ne-am întâlnit. În casa scării. Ieri.

— Nu se pune.

Şi am mai făcut un pas înapoi.

— Se pune pentru mine, a zis.

Şi-a lăsat capul într-o parte. O şuviţă de păr blond se desprinsese, mângâindu-i arcada pometelui înalt.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti, în afară de faptul că eşti tipul sexy şi nebun din casa scării. N-avem despre ce să stăm de vorbă.

Rânjetul într-o parte al lui Seth s-a mai lărgit o idee.

— Crezi că sunt sexy.

Mi s-au încins obrajii. Aşa *spusesem,* pentru că eram o tâmpită şi mă lua gura pe dinainte când eram agitată.

— Am spus şi că eşti nebun.

— Am un auz selectiv, dar tu şi cu mine *trebuie* să stăm de vorbă, Josephine.

— Josie, l-am corectat, neatentă.

— Ce-ar fi să-ţi spun Joe?

Am încruntat din sprâncene.

— Ce? Nu-mi spune Joe. Am scuturat din cap. De ce mai stau aici, să vorbesc cu tine? Trebuie să…

— Hei, Josie, te căutam. Ce…?

M-am întors după sunetul glasului lui Jesse. Stătea în spatele meu, cu manualul spânzurat între degete. Nu se uita la mine. Nu zicea nimic.

Încurcată, i-am aruncat o privire lui Seth. Avea profilul întors spre mine şi îl privea pe Jesse. Privirea mi-a fugit iar înspre Jesse, dar el nu făcea decât să stea acolo, cu braţele atârnându-i fără vlagă pe lângă corp.

— Pleacă, a zis Seth, cu glas scăzut.

Jesse a clipit încet, cu buzele formând un cuvânt care n-a mai ieşit niciodată, şi apoi s-a întors şi a plecat ţeapăn.

Ce mama naibii?

Am căscat gura, în timp ce inima mi-a luat-o din loc în piept. Jesse se întorsese pur şi simplu şi plecase, lăsându-mă cu Tipul Sexy şi Nebun! M-am întors înapoi spre Seth, care era acum şi mai aproape, poate la vreo 30 de centimetri de mine.

Mi-a făcut cu ochiul.

Hopa! Majoritatea tipilor arătau ca nişte cretini în toată regula când făceau cu ochiul sau ca nişte caricaturi de tipi al căror loc e într-un serial de comedie de doi bani. Practic, pentru bărbaţi, făcutul cu ochiul e ceva penibil, ceva ce n-ar trebui să facă niciodată. Totuşi, el arăta al naibii de sexy şi sigur pe el. Dar, şi mai important, lăsând deoparte făcutul cu ochiul sexy, era ceva în neregulă. Am simţit cum mi se face pielea de găină.

— Detest întreruperile. Şi-a lăsat bărbia în jos într-un fel care-l făcea să arate ridicol de angelic.

Deci, *Josie…*

Şi-a trecut încet privirea peste faţa mea, cu căutătura aşa de intensă, că am simţit-o ca pe-o mângâiere. A întins mâna, ridicându-mi o şuviţă de păr.

M-am blocat. Toţi muşchii. Toate celulele. Nici măcar nu mai respiram. Era ciudat, chiar al naibii de ciudat.

A răsucit şuviţa cu trei degete.

— Ai un păr interesant. Blond. Castaniu. Auriu. Unele şuviţe sunt aşa de deschise, că ar putea fi albe. Toate amestecate. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, şi am văzut o grămadă de lucruri.

Am căscat ochii. Îmi… *pipăia* părul? Despre asta voia să stăm de vorbă? Privirea mi-a fugit de la degetele cu care-mi prinsese părul spre chipul lui. Privirile ni s-au întâlnit, iar mie mi-a alunecat inima până pe undeva prin măruntaie. Ochii lui… culoarea aia castaniu-roşcat era ireală, dar am început brusc să pun sub semnul îndoielii presupunerea de ieri că ar fi fost lentile de contact.

Urla instinctul în mine, cerându-mi să mă sustrag din această situaţie, fără întârziere. Sentimentul pe care-l am uneori fără motiv, senzaţia că sunt urmărită, era nimica toată pe lângă ce simţeam acum. Simţeam o apăsare pe piept. Pe spinare mi se târau şiruri de fiori ca nişte ţipari de gheaţă. Mi-am tras părul din mâna lui şi m-am întors, fără să-mi bat capul să-i zic ceva… *Sfinte Dumnezeule,* era în faţa mea.

M-am împleticit înapoi, privindu-l cu gura căscată. Cum ajunsese în faţa mea, când era în

partea cealaltă?

— Cred că începi să-ţi faci un obicei să fugi de mine.

Zâmbea, dar zâmbetul nu-i ajungea şi în ochi. Nu numai că aveau o culoare extrem de neobişnuită, dar acum erau la fel de reci ca prima zăpadă.

Spaima mi s-a prelins pe piele, ceea ce a dus la eliberarea unui alt fel de sentiment – furia. M-am agăţat de ea, în timp ce mâna mi s-a strâns în jurul genţii.

— Eşti vreun obsedat de-ăla de pândeşte lumea?

— Ciudat lucru, mi s-a mai zis aşa de vreo două ori.

Mi-a căzut falca.

— Şi e ciudat, dacă te gândeşti cine a fost ultima persoană care mi-a pus întrebarea asta.

Trăsăturile lui uimitoare se-au încordat.

— O rudă de-a ta. O verişoară, cred. A încreţit din buze, pe gânduri. Sau poate soră? Sincer, habar n-am cum funcţionează chestiile astea, dar e îngrijorător în vreo mie de feluri.

— N-am nicio soră. N-am nici măcar vreo verişoară.

Mama era singură la părinţi.

— Să nu…

Cuvintele mi s-au sfârşit într-un chiţăit ascuţit. Acum stătea la câţiva metri de mine, acum era chiar în faţa mea. Nici măcar nu-l văzusem mişcându-se. Am tresărit, lipindu-mă cu spatele de zidul bibliotecii. Rucsacul mi-a alunecat de pe

umăr, aterizându-mi chiar la picioare.

— Fir-ar să fie, chiar poţi să te mişti.

— Pot să fac o mulţime de lucruri.

S-a înclinat şi şi-a pus mâna pe zid, lângă capul meu. Doamne Dumnezeule, era înalt!

— Unele dintre ele, rapid. Unele dintre ele, *foarte* încet.

Am deschis gura.

— Asta a fost o aluzie se-sexuală?

A zâmbit involuntar.

— Pe-acolo pe undeva.

Fierbinţeala îmi revenise pe faţă şi în gât, în ciuda răcelii care venea dinspre zid şi trecea prin puloverul meu subţirel.

— Păi, a fost de doi bani.

— Pot mai mult, s-a oferit el, iar ochii ăia aurii s-au luminat în cele din urmă.

Am tras brusc aer în piept, ceea ce a fost o greşeală, pentru că parfumul lui mi-a invadat simţurile. Era sălbatic – un amestec de aer liber cu ceva greu, sufocant.

— Nu-i nevoie. Mulţumesc.

A chicotit, iar sunetul era profund şi masculin, şi ar fi fost drăguţ dacă n-ar fi fost un obsedat.

— Bine. Iar începem cu stângul. Mi se mai întâmplă.

— Îmi închipui.

M-am răsucit să mă strecor prin locul rămas liber, dar imediat ce mi-am răsucit corpul, pe zid i-a aterizat şi cealaltă mână, blocându-mă. Mi-am întors privirea spre el.

— Nu-i OK chestia asta, am spus, cu vocea

hârşâită, aproape în şoaptă.

— Ştiu.

Privirea lui brun-roşcată era fixată pe mine.

— Şi am şi o problemă cu spaţiul personal. Nu cred cu adevărat în aşa ceva, a adăugat.

— Păi, dacă ştii, cred că e un început bun.

Inima începea să-mi bată mai repede.

— Dă-te înapoi, i-am cerut.

A scuturat încet din cap.

Am tras adânc aer în piept şi am ridicat mâna să-l împing, dar el s-a întins şi mi-a prins din nou antebraţul între degete. Mi s-a tăiat respiraţia văzând cât de rapide îi erau reflexele şi cât de *caldă* îi era mâna.

— Pe toţi zeii, te rog spune-mi că n-ai şi obiceiul de-a pocni oamenii, mi-a zis.

Am închis brusc gura. Zei? La plural? Privirea i-a poposit pe braţul pe care-l ţinea între noi şi a întredeschis buzele.

— Te-ai învineţit.

Cum? Mi-am îndreptat privirea unde se uita el şi chiar n-am văzut nimic, dar mi-am dat seama că mă ţinea de braţul de care mă prinsese şi ieri. Rămăseseră urme, ale degetelor lui, dar abia le zăream în lumina slabă.

— Cum poţi să le vezi?

— Eu le-am lăsat.

În ochi i se învolbura emoţia când şi-a întors rapid privirea spre mine.

— Îmi pare rău.

Până să reacţionez, mi-a ridicat braţul şi şi-a apăsat buzele pe pielea de pe interiorul

încheieturii. Mi-a smuls un oftat ca o adiere. Mă furnica tot braţul, era ca electrizat chiar şi după ce-şi luase gura de pe pielea mea. Şi-a plimbat mâna de-a lungul braţului, oprindu-se cu puţin înainte să-mi prindă încheietura. Şi-a trecut degetul mare peste locul unde tocmai se aflaseră buzele lui.

Mi s-a iuţit răsuflarea în piept.

— Ce… ce faci?

Mi-a răspuns ridicând din sprânceană.

— O să rezolvăm toate astea ca atunci când smulgi un plasture, o să încerc să fie cât mai rapid şi fără dureri.

M-am încordat. Nu suna bine.

— Ştii ceva despre zeii greci?

În regulă. Asta nu era o întrebare la care să mă fi aşteptat să fiu nevoită să răspund azi. Şi chiar n-ar fi trebuit să răspund. Trebuia să mă gândesc la o modalitate să ies din situaţia asta, dar el încă îşi mai mişca încet degetul în cerc.

— Josie?

— Da. Ştiu ce sunt zeii greci.

Mi-am umezit buzele, iar culoarea ochilor a părut să i se deschidă când i-a căzut privirea pe gura mea. La naiba, totul era viril şi periculos şi absolut nebunesc la tipul ăsta.

— Acum poţi să-mi dai drumul şi să te dai înapoi?

— Nu încă, a zis el. Sunt convins că atunci ştii şi unele dintre cele mai cunoscute legende. Despre zei. Dar ceea ce probabil nu ştii este că, acum multă vreme, zeii şi-au tras-o cu muritorii.

— Ăăă…

— Şi când făceau copilaşi fericiţi şi plini de viaţă, copiii ăştia se numeau semizei. Când s-au împerecheat între ei, copiii lor au fost numiţi pursânge. Şi apoi unii dintre ăştia au cam făcut nebunii cu muritorii şi au creat semipurii, a continuat el. Şi uneori, nu întotdeauna, şi cine ştie cum sau de ce, când se cuplau un pursânge şi un semi, creau un Apollyon.

— Bineeee.

Am lungit cuvântul. Pe buze i-a reapărut rânjetul ăla uşor, jucăuş, dar tăios.

— Eu sunt un Apollyon.

Am deschis gura, am închis-o, şi apoi am deschis-o iar.

— Eşti… un poli-ion?

— Apollyon, m-a corectat Seth, sau cum naiba îşi zicea el. Iar tu, Josie, eşti ceva ce nu s-a mai văzut de multă vreme.

— Serios? am chiţăit eu.

— Îhî.

S-a înclinat, iar între noi nu mai era practic deloc spaţiu. Toată partea din faţă a corpului mi se încingea, şi eram acut conştientă de acest fapt.

— Eşti semizeu.

M-am holbat la el, gândindu-mă că sigur nu l-am auzit bine, dar, cum îşi aţintea în continuare privirea asupra mea, aşteptând un răspuns, mi-am dat seama că l-am auzit destul de bine.

— Sunt semizeu?

A dat din cap.

Am izbucnit în râs, iar el s-a tras înapoi poate vreo doi centimetri, lăsându-şi capul într-o parte în

timp ce-mi elibera braţul. Peste chip i se citea încordarea.

— Bine. Te-a pus cineva să faci asta? Adică, cineva trebuie să…

— M-a pus cineva să fac asta, dar nu cum îţi închipui tu, m-a întrerupt el, iar expresia i s-a destins. Tatăl tău.

— Tatăl meu?

Am râs din nou, dar sunetul era aspru. Tati cel care lipseşte? A, era fantastic!

— Mda, tăticul tău. Şi tăticul tău este cea mai mare pacoste de pe capul meu… probabil de pe capul multora. E Apollo, cunoscut şi drept zeul Soarelui, şi e un mare nemernic.

— Apollo?

Mi-a scăpat încă un hohot de râs şuierător.

A mijit ochii.

— Zeii sunt reali, Josie. Şi este o lume întreagă care trăieşte chiar printre muritori, strecurându-se în fiecare zi printre ceea ce tu consideri „normal”.

Îmi dispăruse tot umorul.

— Zici că sunt semizeu? Tu eşti Pollyanna[9] sau aşa ceva, iar tata este Apollo?

— Apollyon, m-a corectat el glumeţ. Şi acum avem în comun un zeu nemernic, de un metru nouăzeci şi mai bine.

M-am holbat în continuare la el, până când mi-am găsit în cele din urmă cuvintele.

— Tu chiar vorbeşti serios.

9 Personajul principal din romanul omonim publicat în 1913 de scriitoarea americană Eleanor Porter, care a devenit prototipul unei persoane permanent optimiste.

— Serios ca titanii care au scăpat din Tartar – un loc la fel de adevărat – şi umblă furioşi după funduleţul tău.

Mintea mea capotase undeva între titani şi funduleţul meu. Nu puteam să cred că discuţia asta chiar avea loc.

— Eşti… eşti dus cu capul.

S-a aplecat din nou, aşa de aproape că-i simţeam răsuflarea pe obraz, şi, frate, răsuflarea aia îmi făcea o grămadă de lucruri.

— Aş vrea să fi fost. Lucrurile ar fi fost mult mai amuzante. Din păcate, nu sunt. Cel puţin, nu încă. Şi ştiu că sunt multe de asimilat şi ar fi grozav să-ţi las timp să le asimilezi, dar am o presimţire că n-o să avem parte de luxul ăsta.

Totul era *aşa* de anormal. Am strâns din ochi şi, când i-am deschis, Seth era tot acolo. Mi s-au umezit palmele, iar undeva în mintea mea se ridica o voce firavă şi îngrozitoare. *Ai luat-o razna. Asta e. Eşti complet nebună.*

— E pe bune?

Şi-a încruntat sprâncenele.

— E pe bune.

N-avea cum. N-avea cum să fie pe bune. Am tras aer în piept, dar s-a blocat, iar eu am privit în jur înnebunită, cu un fior de panică născându-mi-se în piept. Eram afară, dar de mine se apropiau nişte ziduri invizibile. Schizofrenia… unul dintre principalele simptome erau halucinaţiile… vedeai lucruri care nu erau acolo. Era întru totul posibil să fi invocat un tip sexy care se credea polirahat.

— Am nevoie de aer.

S-a încruntat.

— Ai aer. Eşti…

— Nu! am exclamat aspru. Am nevoie de aer. De spaţiu. Am nevoie de spaţiu!

O clipă, nu s-a mişcat, iar freamătul de panică din piept s-a transformat într-o blestemată de pasăre de pradă, care-şi înfigea ghearele în mine pe dinăuntru. Probabil că văzuse ceva în expresia mea, pentru că s-a dat înapoi.

Îndepărtându-mă repede de zid, am făcut un pas în stânga şi m-am împiedicat de rucsacul de care uitasem. M-am întors repede, iar piciorul mi s-a prins în curea. Seth s-a întins, apucându-mă de braţ înainte să devin un Muppet care dă dezordonat din mâini şi din picioare.

— Stai un pic, mi-a zis răguşit, aplecându-se. Într-o clipă, îmi desprinsese rucsacul de picior. Gata!

În momentul în care am fost liberă, mi-am tras braţul, iar el i-a dat drumul. Am început să mă dau înapoi, încercând să-mi conving gâtul şi pieptul să se decontracteze.

— Nu e real.

Totul era o halucinaţie. Mintea mea îl invocase pe Seth ăsta. Poate că Jesse nici măcar n-avea întâlnire cu mine la bibliotecă.

Poate că *nimic* din toate astea nu era real. Ştiam… *ştiam…* era posibil. Asistasem la episoade care duraseră şi câte o săptămână, în care mama credea că suntem la New York sau în China, chiar dacă nu ieşiserăm din casă. Sau când vorbea cu oameni care nu erau acolo şi avea conversaţii

întregi cu ei.

Ţinându-mi rucsacul în mână, s-a îndreptat de spate.

— Josie…

M-am întors şi am fugit. Fugeam mai repede decât fugisem vreodată, poate chiar mai repede decât putea alerga Erin, şi nu m-am uitat în urmă să văd dacă tipul mă urmărea. Muşchii mi se încordau şi braţele se mişcau înainte şi înapoi. Oamenii pe lângă care treceam erau ca nişte pete neclare. Mi s-a părut că aud pe cineva care mă strigă. Nu m-am oprit când am ajuns la treptele care duceau la camera mea de cămin sau când am trecut în viteză pe lângă canapelele ocupate din hol. Am frânat şi m-am oprit doar când am pocnit butonul de la lift.

Înnebuneam. Creierul meu tocmai mă lăsase baltă.

Capitolul 6

Ai un păr *interesant?*

Chiar zisesem aşa ceva? Mda, zisesem şi, dacă aş fi avut timp, mi-aş fi tras una în boaşe, dar, vai, prezentarea mea educaţională în faţa fetei fusese cam ca o încercare de a intra în palatul lui Hades cu hălci de carne agăţate la gât, strigând după „căţeluşii” lui să vină să se joace.

Probabil că m-aş fi putut descurca mai bine de-atât. Dar, pe de altă parte, cum ai putea să dai cu binişorul aşa o veste? La un ceai cu prăjiturele cu unt? Stomacul mi-a chiorăit. Zeilor, mi-era foame.

Cu rucsacul lui Josie în mână, am coborât de pe terasa care înconjura biblioteca şi am tăiat-o peste pajişte. Ştiam unde era căminul ei, la ce etaj stătea şi care era camera ei. Puteam să-i las puţin timp să digere informaţiile, dar văzusem panică în ochii ci albaştri… aşa de puternică şi de pură, că aproape îi simţisem gustul. Dacă-i lăsam prea mult timp la dispoziţie, rezultatul n-ar fi fost cel dorit. Ar fi folosit orele alea ca să se convingă că nimic din toate astea nu era adevărat.

Mâna mi s-a strâns pe curea. Păcat că nu puteam să-i trag una în cap şi să-i transfer tot adevărul şi toate cunoştinţele despre lumea noastră. O şmecherie clasa-ntâi ca asta ar fi picat numai bine acum.

Şi mai aiurea era faptul că, atunci când mi-am muşcat buza, i-am simţit gustul pielii, iar asta mi-a trimis o fulgerare de „o, da” prin toate locurile semnificative. Nu că ar fi fost nevoie de prea mult. Şi o adiere putea avea acelaşi efect, iar Josie… nu era genul de fată de care m-aş fi simţit atras. Aveam o înclinaţie spre genul de sex-appeal mai degrabă provocator. Nu pentru fete *drăguţe* care se aflau undeva între şters şi dulce.

Părul ei nu era şters, totuşi.

Nici buzele. Bosumflate. Arcuite. Moi.

Sau ochii. Chiar dacă îi moştenise în mod clar din partea lui taică-său, o pereche de ocheane albastru-închis au întotdeauna ceva… sexy.

Şi părea să aibă şi un corp pe sub puloverele lălâi. Futu-i! Acum locurile mele semnificative erau vesele *de-a binelea.*

Tocmai trecusem de jumătatea fâşiei lungi de iarbă când am simţit o apăsare bruscă şi unsuroasă furişându-mi-se pe piele. M-am oprit, măsurând cu ochii îngustaţi copacii şi studenţii care se grăbeau încoace şi încolo în aerul rece al serii. Atenţia mi-a fost atrasă de un tip de vârstă mijlocie care ţinea o servietă. Glifele mi-au gonit peste piele, în semn de avertisment, dar chiar şi fără ele aş fi ştiut că e ceva în neregulă cu băiatul ăla.

Stătea în mijlocul pajiştii, uitându-se fix la mine. În lumina palidă a lunii, buzele i s-au tras într-un surâs batjocoritor.

Interesant. Părea muritor, dar puteam să pun pariu pe braţul cu care loveam că nu era... cel puţin, nu mai era.

Omul s-a răsucit, luând-o în grabă în direcţie opusă. Am aruncat o privire rapidă spre locul unde se ridica, în depărtare, căminul lui Josie, dar apoi am schimbat direcţia. L-am ajuns imediat pe tip, chiar când treceam pe sub un pâlc de stejari. Lăsând să cadă rucsacul lui Josie, m-am întins şi mi-am lăsat mâna pe umărul omului. Am simţit un şoc urcându-mi pe braţ, iar senzaţia neclară şi apăsătoare a devenit şi mai intensă.

Mda, ceva *nu* era în regulă cu băiatul ăsta.

L-am răsucit şi am privit în nişte ochi apoşi, o culoare spălăcită lipsită de viaţă. Inspirând, am prins un iz rânced şi dulceag care mi-a amintit de vremea când fusesem în Infern. Nu era un miros foarte plăcut.

I-am pus mâna în piept şi l-am împins în

trunchiul unui stejar gros, ieşind amândoi din calea spectatorilor care nu bănuiau nimic. Am strâmbat din buze.

— Miroşi a moarte.

Chestia dinăuntrul omului şi-a înclinat capul într-o parte şi a râs, scoţând o tânguială piţigăiată care, cel mai probabil, a atras puţin atenţia.

— Ciudat că ştii mirosul, a zis, cu glasul distorsionat de parcă ar fi stat în capul unui tunel lung. Pentru că şi tu duhneşti a moarte.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Uau! Asta a fost o replică inteligentă.

— Du-te dracului! a mârâit.

— Şi mai spiritual. Pun pariu că poţi să porţi o conversaţie chiar profundă. Haide să discutăm acum despre starea jalnică a economiei.

Chestia îmbrăcată în om a zâmbit.

— Şi pun pariu că Hades o să se distreze să-ţi bage în cur toate chestiile imaginabile când o să ajungi până la urmă acolo şi o să devii jucărioara lui personală.

A râs în timp ce mâna mi se strângea în jurul gulerului cămăşii lui.

— Ce-i? Toată lumea ştie despre învoiala pe care-ai făcut-o, Apollyon.

Am mijit ochii când mi-am trecut privirea peste el. Trebuia să existe un motiv pentru care mirosea de parcă se tăvălise prin Infern şi se dăduse cu colonie de moarte, cu adaos de Fluviul Styx. Mi-am întors privirea asupra feţei lui, când mi-am adus aminte ce spusese Apollo despre evadarea titanilor.

— Eşti o nenorocită de *umbră.*

Şi-a arcuit o sprânceană, iar ochii ăia spălăciţi s-au înnegrit.

— Şi tu ai ajuns prea târziu.

Chestia şi-a lovit capul de copac cu o asemenea forţă, încât craniul omului a trosnit cu un zgomot ca o lovitură de trăsnet. A deschise gura şi a executat un număr ca-n *Supernatural* – serialul la care părea să se uite Deacon ori de câte ori mă aflam pe o rază de 15 kilometri de el. Din ea a ieşit un fum negru, învârtejindu-se în sus în copaci şi înnegrind crengile înainte să dispară în noapte.

Mi-am lăsat mâna în jos, iar tipul a căzut la pământ, decedat la destinaţie.

Am privit în jos la cadavru. Lângă el, se afla servieta căzută. Avea un nume gravat pe ea – ceva care începea cu Dr.

— Ei, rahat!

Am înhăţat rucsacul de jos şi am grăbit pasul. În campus mişunau umbre, iar în mintea mea nu era nicio îndoială că erau cele care scăpaseră odată cu titanii. Ceea ce însemna că exista un risc al naibii de mare ca titanii să ştie unde se afla Josie.

M-am ţinut prin porţiunile mai umbrite, mişcându-mă mai repede decât puteau vedea muritorii, devenind doar o adiere de vânt, până am ajuns la aleea pavată care ducea spre Muse Hall.

Încetinind, am urcat scările şi am deschis uşa, sperând că Josie s-a liniştit naibii. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era să cedeze nervos şi să

fugă ţipând peste dealuri în vreme ce aveam blestematele de umbre cutreierând prin campus şi, mai rău, poate şi un titan sau doi sau cinci.

Când mă îndreptam spre lifturi, o brunetă s-a sculat brusc de unde stătea cocoţată pe braţul unei canapele. Colţurile buzelor ei lucioase s-au ridicat pe măsură ce-mi urmărea înaintarea prin hol. Am avut parte de priveliştea încântătoare a pieptului când s-a aplecat, încrucişându-şi braţele sub sâni. Puloverul decoltat arăta mai mult decât suficient ca să-mi atragă atenţia.

Fir-ar să fie!

Până să ajung să urc în lift, mă simţeam deja oarecum hărţuit. Buzele mi s-au tras într-un rânjet când m-am întors spre uşa care se închidea. Fata încă se mai uita. Am fluturat din degete spre ea şi apoi am reînceput să mă concentrez la subiecte mai puţin interesante… dar, din păcate, mai importante. Cum ar fi s-o conving pe Josie, înainte să se arate vreo altă umbră – sau ceva mai rău –, că totul era adevărat şi că niciunul dintre noi nu suferea de vreo boală mintală.

Din ce ştiam eu despre umbre, puteau poseda trupuri de muritori şi le puteau comanda să facă aproape orice. Şi erau periculoase şi în forma imaterială, de spirite. Puteau ucide fără probleme muritori, aşa că asta impunea întrebarea – de ce mai era Josie pe picioare şi în viaţă dacă umbrele erau deja aici? De ce n-o eliminaseră încă? Doar dacă asta nu însemna că aveau ordine să nu ucidă semizei.

Sau dacă nu cumva zeflemeaua umbrei, că am

ajuns prea târziu, nu însemna că Josie zăcea pe undeva într-un morman însângerat.

— Rahat! am şuierat, tentat să arunc rucsacul prin pereţii liftului.

Mă îndoiam că Apollo ar fi fost încântat dacă ajunsesem prea târziu. Simţeam un nod de nelinişte în plex şi, recunosc, nici eu n-aş fi fost tocmai încântat. Lăsând deoparte istericalele şi faptul că-mi spusese Pollyanna, părea că ar putea fi o fată grozavă.

Dar era o fată drăguţă şi grozavă cu o speranţă de viaţă scurtă, pentru că titanii erau pe urmele ei.

Când s-au deschis uşile, am ieşit din lift, îndreptându-mă spre camera ei, aflată în capătul coridorului. Când mai aveam doar câţiva paşi, am avut senzaţia tulburătoare că acolo se afla ceva încărcat cu o mulţime de *eter* – mai mult decât putea purta în sânge un pur, chiar mai mult decât aveam eu.

Asta însemna că undeva, la etajul ăsta, se afla ceva care semăna foarte tare cu un zeu. Nu un pur sau un semi, şi categoric nu un alt Apollyon, pentru că în prezent eu eram singurul aflat la suprafaţă. Şi nu era aceeaşi senzaţie pe care o avusesem când simţisem umbra. Senzaţia devenea tot mai puternică pe măsură ce mă apropiam de uşa lui Josie şi, când am apucat clanţa, am înjurat în barbă. Da, în camera ei era ceva încărcat cu o grămadă de *eter.* Şi al naibii să fiu dacă n-am simţit golul ăla în stomac, golul ăla care cerea insistent să fie umplut cu forţa pe care numai extragerea *eterului* i-o putea da. De obicei puteam

să nu iau în seamă nevoia când era Apollo prin preajmă, pentru că măgăria lui caracteristică umbrea orice altceva.

Dar futu-i! Eram ca un blestemat de daimon care tânjea după o doză.

Şi asta mă scotea din sărite.

Răsucind mânerul uşii, am extras din elementul de foc şi am topit mecanismele interne. Sesam, deschide-te! Din cameră s-a auzit un urlet când am intrat, trântind uşa în urma mea. Am găsit-o imediat pe Josie, pentru că încăperea avea dimensiunile unei cutii de pantofi. Stătea pe un pat în dreapta mea, cu spatele lipit de perete, cu ochii larg deschişi şi părul neobişnuit, multicolor, căzându-i pe umeri, până mai jos de sâni. Avea faţa palidă ca a unui daimon.

— Ţi-am adus rucsacul, am anunţat, aruncându-l astfel încât să aterizeze pe un covor albastru aşezat de-a curmezişul pe podea.

— Fir-ar să fie, a şoptit ea, clipind de mai multe ori. Nu eşti real. Nu eşti real.

Am oftat, depărtând picioarele.

— Iar începem?

A deschis gura, dar chiar atunci s-a deschis uşa îngustă de lângă picioarele patului. Aş fi zis că e o uşă de dulap, dar n-avea cum să fie, decât dacă se ascunsese acolo o gagică pe jumătate dezbrăcată.

Dacă da, era exact genul meu de cămin studenţesc.

Dar în clipa în care m-am uitat mai bine la fata înaltă, îmbrăcată cu un şort care abia îi acoperea ce avea ea acolo şi cu un sutien de sport, mi-am

dat seama că am descoperit sursa bunătăţii ăleia de *eter.*

Fata părea să fie de vârsta lui Josie, ceea ce, din câte zisese Apollo, trebuie să fi fost în jur de 20 de ani. Capul i s-a rotit spre mine cu o mişcare de-a dreptul şerpească.

Mi s-au încordat muşchii. Privirile ni s-au întâlnit, ca ale unor tauri gata să se ia în coarne.

— Îl vezi? întrebă Josie, strângând pătura cu pumnii. Îl vezi, Erin?

— Mda, îl văd.

Pregătindu-se să mă înfrunte, radia un zid de furie incandescentă, practic învăluind camera.

— Ne cunoaştem? am întrebat-o.

Trăsăturile i s-au înăsprit când şi-a tras buzele, dezvelind nişte dinţi ca de rechin.

— Ai ucis-o pe una dintre surorile mele.

— Ce? a scâncit Josie.

Am privit-o pe fată cu ochii mijiţi. În perioada cât fusesem cu Ares… ucisesem o grămadă de oameni. Unii erau puri. Alţii erau semi. Alţii erau chiar muritori. Practic, pe oricine i se pusese în cale. Nu fusese ceva prea diferit de ce făceam acum pentru ceilalţi zei.

— Trebuie să-mi mai dai câteva detalii.

S-a tras înapoi de parcă ar fi primit o palmă şi da, poate că aş fi putut fi mai delicat în legătură cu solicitarea mea de informaţii suplimentare, dar eram un nenorocit… şi se pare că o ştia toată lumea.

Zâmbetul care i-a apărut pe chip era aproape drăguţ, cu excepţia dinţilor inegali şi a faptului că

era atât de tăios. Apoi fata care-şi spunea Erin a păşit înainte, lepădându-şi masca de muritoare.

Trupul i s-a făcut un cenuşiu întunecat, alungând culoarea intensă a pielii. În spinare i-au răsărit aripi cenuşii, ajungând până la cel puţin 1,80 metri – o deschidere a aripilor uriaşă, care era destul de impresionantă. Degetele i s-au alungit, formând gheare care ar fi putut spinteca pe cineva doar cu o tresărire din încheietură. Părul negru i s-a subţiat pe tot capul, formând o mie de şerpişori negri care se zbăteau în aerul din jurul ei. Ochii negri au dispărut şi au apărut unii complet albi.

— O, Doamne! a şoptit Josie, arătând de parcă încerca să se facă una cu peretele din spatele ei. O, Doamne! O, Doamne!

— O furie, am gemut eu. Pe bune?

Erin – numele părea aşa de amuzant acum, ţinând cont că în greacă numele furiei era *erinie* – s-a ridicat de la pământ.

— Mda, s-a răstit ea. Pe bune.

Orice urmă de vinovăţie aş fi simţit înlăuntrul meu pentru că i-am ucis sora s-a topit imediat. Blestematele de furii. Mda, o eliminasem pe una dintre ele când eram energizat cu *eter,* dar, zeilor, nenorocitele astea mă vânau de dinainte de asta. Furiile erau folosite de zei ca să-i caute pe cei care scăpaseră nepedepsiţi şi erau semnul unui panteon foarte nefericit. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care se afla aici – ca s-o protejeze pe Josie – şi trebuia să-mi aduc aminte de asta.

— În regulă. Deci am ucis-o pe sora ta. Dar câte mai ai? Câteva sute?

A scos un murmur scăzut de avertisment.

— Ar trebui să-ţi smulg intestinele şi să le atârn de jur-împrejur pe tavan.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta e o descriere drăguţă.

— Nu-i adevărat, a zis Josie, ştergând-o pe lângă perete. Şi-a trecut un picior peste marginea patului. Nu poate fi adevărat.

— A, e adevărat. Colega ta de cameră e o furie.

Creatura s-a tras într-o parte, blocând-o pe Josie când s-a ridicat în picioare şi împingând-o înapoi, departe de mine. Suspiciune confirmată.

— Şi Apollo te-a trimis pe tine.

Furia a dat să atace, dezgolind dinţii ăia atrăgători.

— Frate, eşti un Apollyon isteţ.

Akasha mi-a gonit peste piele, apărând ca o lucire de lumină aurie de-a lungul antebraţului drept.

— Vrei să te reuneşti cu soră-ta?

A scos un şuierat.

— Aş vrea să te văd că încerci.

— Ce se întâmplă? a şoptit Josie.

Din mine a pornit o undă de energie. Becul a pâlpâit şi nişte bucăţele de hârtie au foşnit. Furia a ţâşnit spre mine, atacându-mă cu ghearele ascuţite ca nişte lame. M-am rotit într-o parte şi m-am lăsat sub una dintre aripi, ajungând eu cu spatele la Josie, iar furia în faţa uşii.

— Zău, chiar începi să mă enervezi, am avertizat-o, evitându-i piciorul când m-a lovit cu el.

M-am repezit în faţă, prinzând-o de gleznă. Am eliberat nişte *akasha*, suficient cât să trimit o vibraţie prietenească prin ea. A mârâit, rotindu-şi braţul spre mine. Eliberându-i glezna, i-am prins mâna înainte să-mi ajungă în faţă.

— Încetează!

Dădea pe dinafară de mânie când şi-a îndreptat şi celălalt braţ spre mine. Prinzându-l şi pe ăsta, am tras-o în jos, aşa încât picioarele i-au ajuns pe podea.

— Ce se întâmplă? a ţipat Josie.

M-am lăsat în jos şi am lovit cu piciorul, împingându-i furiei picioarele de sub ea. Aripile i s-au strâns când a lovit podeaua cu spinarea. Am sărit înainte şi m-am lăsat în jos, ca să-i ţin picioarele imobilizate cu genunchii. Prinzând-o de mâini, am ţintuit-o de podea, ţinând blestematele alea de gheare departe de faţa mea.

— Probabil că eşti tânără, dacă te-a doborât mişcarea aia.

— *Sunt* cea mai mică dintre surorile mele, idiotule, s-a răstit ea. Dar asta n-o să mă împiedice…

— Fir-ar să fie!

Mi-am dat capul pe spate, când Josie a zbughit-o pe lângă noi, împiedicându-se când uşa s-a deschis brusc. A frânat şi s-a oprit.

Sub mine, furia folosise în avantajul ei momentul de neatenţie. Răsucindu-şi şoldurile puternice, m-a aruncat de pe ea chiar în clipa când a pătruns în cameră mireasma morţii şi a putreziciunii.

O umbră.

Am aterizat pe o parte şi m-am rostogolit când ghearele lui Erin au ajuns pe podea, înfigându-se şi sfâşiind covorul. Zeilor… *chiar* nu mă plăcea. Sărind în picioare, m-am aruncat înapoi când unghiile ca nişte lame mi-au atins pieptul tricoului, sfâşiindu-l peste abdominali. Am simţit o durere ascuţită de-a lungul abdomenului.

Aşa ce-mi ajunsese rahatul ăsta!

Aruncându-mi braţul înainte, am lansat o străfulgerare de *akasha.* Lumina albastră sclipitoare a trosnit ca un fulger când a plesnit-o în picior, făcând-o să se răsucească în sus şi înapoi. S-a lovit de peretele de lângă pat. Tencuiala s-a crăpat în timp ce ea-şi recăpăta echilibrul, împingându-se în perete. Având o presimţire, m-am lăsat în jos şi m-am răsucit, iar furia mi-a zburat pe deasupra capului.

— Josie! am strigat, văzând-o că se îndreaptă spre chestia care intrase pe uşă de parcă ar fi fost mântuitorul ei personal. Nu!

S-a rotit spre mine când tipul care arăta ca un student obişnuit s a întins după ea.

— Vino cu mine, i-a zis creatura, strângându-i încheietura.

I-a răsucit tare braţul, cu ochii înnegrindu-se complet, iar ea a ţipat când a tras-o spre el.

M-am aruncat înainte, în momentul în care Erin a înţeles *în sfârşit* că situaţia se schimbase. S-a răsucit, întinzându-se spre umbră cu aripile vâjâind în aer în momentul în care Josie se eliberase. O aripă a lovit-o în piept, ridicând-o în aer. M-am

împleticit spre ea, dar era prea târziu. S-a izbit de jaluzelele care acopereau fereastra îngustă. Geamul s-a crăpat, iar Josie a căzut în faţă. Înjurând, am alunecat pe podea, prinzând-o de mijloc înainte să muşte din covor. Am întors-o şi am tras-o la piept. Am lăsat-o pe podea şi am îndreptat-o, strecurându-i o mână pe sub gât.

Genele dese, de un castaniu şters, îi atingeau partea de sus a obrajilor. Avea pielea palidă când i-am pus mâna deasupra sânilor. Inima îi bătea regulat sub mâna mea. I-am atins uşor pieptul, fără să bag în seamă sânii moi, şi i-am pipăit cutia toracică. Poate cuvântul-cheie era „încercând” să nu bag de seamă curba sânilor, care păreau mai plini decât mă aşteptasem.

Eram un ticălos desăvârşit uneori.

Scrâşnind din dinţi, am întins mâna şi am dat deoparte claia de păr de pe frunte. Nu părea nimic rupt. Era inconştientă, dar încă în viaţă – deocamdată.

Am ridicat privirea chiar în momentul când furia îşi vâra ghearele în stomacul umbrei. Am văzut sângele ţâşnind, iar cheagurile au erupt de jur-împrejur. Umbra şi-a dat capul pe spate, eliberându-se într-un fum negru care s-a izbit de tavan, zguduind pereţii.

— A, nu cred.

Furia s-a năpustit în sus, deschizând gura. Pieptul i s-a ridicat în momentul în care a inspirat. Fumul negru a încremenit, clocotind şi şerpuind în mijloc, în timp ce în jur se zbăteau lujeri ca nişte degete.

Furia a inspirat din nou, iar umbra a fost trasă înapoi, absorbită în gura ei largă. Gâtul i s-a îngroşat când s-a încolăcit şi ultima pală de fum, zbătându-se înainte să dispară în măruntaiele furiei.

— Mda, am mormăit eu, cu degetele plimbându-se prin părul lui Josie. A fost... scârbos.

S-a rotit spre mine, dar privirea i-a căzut pe trupul întins pe jos al lui Josie. Imediat, şi-a reluat trupul de muritor şi s-a lăsat la podea de cealaltă parte a ei. S-a întins spre ea, dar, dintr-un motiv care îmi scăpa, am băgat o mână sub ceafa lui Josie şi alta sub şolduri, aducând-o în poala mea. Privirea pe care i-am aruncat-o furiei trebuie să fi fost înţeleasă limpede, pentru că şi-a retras mâinile.

Privirile ni s-au încrucişat din nou şi apoi a oftat, cu umerii înfiorându-se, şi şi-a lăsat bărbia în piept.

— Au găsit-o.

Capitolul 7

Ştiam că visez, pentru că eram acasă, la masa de stejar auriu din bucătăria veche, rustică, din casa bunicilor şi purtam o versiune pentru adulţi a costumului roşu de văcăriţă pe care-l iubeam din toată inima şi pe care-l purtasem aproape în fiecare zi timp de câteva luni, până să mi-l ia bunica. Fusta era roşie, cu volănaşe albe, iar bluza avea o vestă roşie prinsă de ea, tot plină de volănaşe albe care formau câte un „V” pe fiecare

parte. Când aveam patru ani, costumul era drăguţ – chiar adorabil – dar nu prea mai era şi la douăzeci de ani.

Mama stătea de cealaltă parte a mesei, părând foarte tânără şi foarte vulnerabilă în timp ce privea în ceaşca de ceai. Mi s-a tăiat răsuflarea când şi-a înclinat ceaşca într-o parte.

O, Doamne, îmi aduceam aminte dimineaţa asta. N-aveam să uit niciodată dimineaţa asta.

Am strâns ochii şi apoi i-am deschis la loc şi am văzut-o pe mama ţintuindu-mă cu privirea. Buzele i s-au deschis şi fiecare muşchi din corp mi s-a încordat ca s-o iau din loc, dar eram înţepenită în scaun, în blestemata aia de ţinută de văcăriţă, retrăind dimineaţa de acum 16 ani.

— Ţi-e scris să faci lucruri măreţe, puiule.

Ochii ei căprui-închis au rătăcit peste chipul meu, absenţi.

— Trebuie să fie aşa. Îmi tot spun că ăsta-i motivul pentru care te afli aici. Trebuie să existe un motiv ca viaţa mea să se fi terminat când a început a ta. Trebuie să existe un sens în toate astea.

Ca şi înainte, când auzisem prima dată cuvintele astea, pieptul mi-a fost sfâşiat de o durere vie, care a tăiat adânc prin ţesuturi şi organe. La patru ani, nu înţelesesem că vorbele acelea însemnau că venirea mea pe lume nu fusese planificată şi fusese o greşeală, dar le simţisem sensul şi ştiusem în clipa aceea că mama nu mă *dorise.* Ştiam că mă iubea, dar nu mă *dorise.*

Bucătăria s-a înnegurat, visul pierind înainte să

intre buni. Chiar când eram smulsă din vis, plutind undeva între somn şi starea de veghe, mi-am adus aminte că buni o auzise pe mama şi ce urmase nu fusese prea plăcut. Mama rămăsese tot restul zilei în dormitor, iar bunicii mă duseseră în oraş să-mi ia îngheţată.

Starea de conştienţă mă îmboldea în vreme ce trăgeam adânc aer în piept. Răsuflarea mi se agăţă în ghemul supărător din gât, dar aveam bănuiala sâcâitoare că era ceva mai important la care trebuia să fiu atentă, altceva decât ce zisese mama acum mulţi ani.

Îmi sunau plăcut în urechi nişte paşi din apropiere şi m-am forţat să deschid ochii, clipind ca să văd clar împrejurimile. Tavanul nu-mi era cunoscut. Alb satinat, cu grinzi lustruite, la vedere, era mult mai luxos decât tavanul fals din camera mea de cămin. Privirea mi-a alunecat peste un ventilator uriaş montat în tavan, spre un ecran plat de mărimea unei maşini mai mici, montat pe perete, şi apoi spre biroul masiv de sub el.

Asta *nu* era camera mea de cămin şi, dacă stăteam să mă gândesc, patul de la cămin nu era comod ca un nor pufos, după cum nu erau nici cearşafurile sau pătura practic înfăşurată pe mine până la bărbie.

Măi să fie!

Privirea mi-a fugit spre stânga, către o uşă întredeschisă. Am zărit o baie uriaşă. Cu inima bătând înăbuşit, am cercetat peisajul din dreapta şi am rămas cu gura căscată.

Seth stătea lângă o fereastră uriaşă. Storurile

erau ridicate şi perdelele erau trase. Afară era noapte, dar cui îi păsa? Era fără tricou. Privind afară pe fereastră, stătea cu spatele la mine şi toată pielea aia aurie era la vedere.

Muşchii de pe spate şi umeri se răsuceau, se arcuiau şi făceau un milion de lucruri fascinante în timp ce-şi freca părul ud cu un prosop alb. Când şi-a coborât braţele, vârfurile părului lui blond i-au atins umerii. S-a întors şi, Dumnezeule, treningul de nailon pe care-l purta îi atârna aşa de jos pe şolduri, că era aproape indecent.

Băiatul îşi lucra muşchii – şi încă o grămadă.

De fiecare parte a şoldurilor, avea adâncituri care se cereau atinse, dar mai erau şi abdominalii. Muşchi lucraţi, cu „pătrăţele”? Puteau să fie şi mai bine lucraţi de atât? Cred că la el, da. Pielea netedă era întinsă peste muşchii bine definiţi, care arătau ca o scândură de spălat. Bag mâna în foc că aş fi putut spăla rufele pe-o săptămână pe abdomenul lui. Probabil că ar fi fost şi un mod mai distractiv de spălat rufele. Trupul aproape perfect, dacă nu perfect de-a dreptul, venea la pachet cu pectorali adevăraţi, şi nu mai văzusem în viaţa reală niciun bărbat cu pectorali adevăraţi. Erau ireali, dar cu totul…

— Vrei să pui mâna?

M-am uitat surprinsă spre chipul lui şi am simţit cum iau toată foc.

— Po-poftim?

Buzele i s-au arcuit, iar bicepşii i s-au încordat când a aruncat prosopul în cealaltă parte a camerei. Stătea lângă pat, cu braţele atârnând pe

lângă corp, deloc deranjat de pielea pe care o expunea. Pe de altă parte, eu aş fi umblat goală dacă aş fi fost bărbat şi aş fi avut un corp ca ăsta, aşa că…

— Te-ai holbat la mine aşa de mult, că întrebam dacă vrei să pui mâna, a repetat el, iar faţa mea a început să scoată flăcări.

— Nu vreau să pun mâna. Şi nu mă holbam.

Rânjetul discret s-a lărgit.

— Nu?

Am scuturat din cap.

— Nu, nu mă holbam. Eram doar… pierdută în gânduri. Am suflat o şuviţă de păr de pe faţă şi m-am ridicat în şezut. Şi e de-a dreptul nepoliticos să atragi atenţia când se holbează cineva la tine.

Şi-a arcuit o sprânceană şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Hopa! Alte mişcări interesante de muşchi.

— Nu-i mai nepoliticos să te *holbezi* la cineva?

Zăream un sfârc răsărind din locul unde i se îndoiau braţele. Cine-ar fi zis că un sfârc poate fi aşa de… atrăgător la un bărbat? Pielea era netedă şi întunecată, iar sfârcul…

— Cred că n-ai dreptate, a replicat el sec. Şi te holbezi. Din nou.

La naiba! Chiar mă holbam. Mi-am mutat cu greu privirea pe cuvertura verde-închis.

— Nu mă holbam. Visam iar cu ochii deschişi. Am obiceiul ăsta. Aşa că nu te simţi măgulit.

— Sunt cu totul măgulit.

Am pufnit.

— Deci, hai să ghicesc, a zis. Îţi plac chestiile

sclipitoare?

— Ce?

M-am uitat din nou la el, dar de data asta am rămas cu ochii la faţă.

— Chestiile sclipitoare?

Acum rânjea de-a binelea.

— Mda, chestiile sclipitoare. Ca la tulburarea cu deficit de atenţie. Taică-tău are o formă turbată.

— Taică-meu…

Mi-a pierit glasul când au ţâşnit deodată la suprafaţă ultimele câteva ore.

— O, Doamne!

Şi iată-mă, stând şi zgâindu-mă la tipul ăsta, discutând despre chestii sclipitoare, când toată viaţa mea se prăbuşise în nebunie.

Seth s-a apropiat şi mai mult de pat.

— O s-o iei razna şi o să fugi din nou? Dacă da, aş vrea s-apuc să mă încalţ.

Fără să-l bag în seamă, mi-am apăsat palma pe frunte, holbându-mă iar la cuvertură. Capul mi se învârtea de parcă aş fi băut jumătate de sticlă de tequila în mai puţin de-o oră. Mi s-a întors stomacul pe dos şi am înghiţit ca să alung un acces subit de greaţă. Mi-am amintit că eram lângă bibliotecă şi expresia ciudată a lui Jesse când îl trimisese Seth la plimbare. Mi-am amintit toate chestiile demente pe care le spusese Seth şi mi-am amintit că fugeam spre cămin, la Erin… şi, la naiba, în ce se prefăcuse Erin? Un liliac uriaş?

Ia-o uşurel. Aşa mi-am zis când inima a început să mi se agite. Trebuia să încep cu chestiile simple.

— Unde sunt?

— În camera mea de hotel. Suntem cam la un kilometru şi jumătate de campus. A făcut o pauză, apoi: Eşti ferită aici.

Ferită de ce? A, da, de creaturi zburătoare, titani şi tipi cu ochi care-ţi dau fiori, negri cu totul.

— Am… leşinat?

Asta era oarecum stânjenitor.

A dat din cap.

— Te-ai lovit la cap. Ai cam nimerit în calea unei aripi. Ştiu că sunt multe lucruri la care trebuie să faci faţă, a continuat el, cu glas scăzut, de parcă orice zgomot puternic m-ar fi făcut să intru brusc în panică. Tot ce credeai că ştii despre lume e greşit şi bla, bla, bla, dar chiar n-avem timp să te mai pierzi cu firea încă o dată. Ţi-am zis, eşti ferită, dar numai pentru moment. Chestia aia de-acolo… era o umbră, un suflet care a scăpat din Tartar împreună cu titanii. Sunt periculoase sub formă de spirit şi pot ocupa şi trupuri de muritori. Nu era singura, dar asta e altă poveste. Ştia că eşti aici, aşa că asta înseamnă că ştiu *şi ei* că eşti aici.

Mi-am lăsat jos mâna şi m-am uitat la el tăios.

— Uau!

A ridicat dintr-un umăr.

— Ăsta-i adevărul.

Privirea mi-a coborât şi mi-am strâns buzele.

— Nu poţi să-ţi pui un tricou?

A schiţat un zâmbet discret.

— Nu.

Frustrarea mi-a sporit, amestecată cu confuzie, în timp ce mintea încerca să proceseze toate cele. Pe vârful limbii îmi apăreau negări, dar, când mi-

am mutat privirea, am scuturat încet din cap.

— Crezi că nimic din toate astea nu e real? a întrebat el, iar patul s-a lăsat când s-a aşezat lângă mine.

Nici măcar nu-l auzisem mişcându-se.

— Eşti trează. Şi iar ai o conversaţie cu mine. S-a întins, trecându-şi degetele peste antebraţul meu. Şi simţi asta, da? Este real.

Am tras nesigură o gură de aer. Mda, simţeam un val de furnicături care ajungeau până în vârful degetelor.

— Maică-mea e bolnavă, am trântit eu, iar el şi-a tras mâna şi şi-a lăsat capul într-o parte.

Pe obraz i se lipiseră câteva şuviţe umede. Degetele mi s-au strâns pe marginea cuverturii verzi.

— Are o boală mintală – schizofrenie. Şi au fost momente când a avut crize care au durat zile în şir şi când avea halucinaţii cu diverşi oameni şi locuri. Şi schizofrenia… poate fi ereditară.

M-a măsurat cu privirea lui de aur, intensă şi bizară.

— Şi crezi că despre asta e vorba? Că ai şi tu boala asta?

A trecut o clipă, iar stingherеala mi s-a urcat în obraji. Declanşarea bolii era una dintre cele mai mari spaime ale mele, pentru că ştiam nemijlocit cât de greu era să-i faci faţă.

— Nu ştiu ce să cred. Îmi simţeam capul înceţoşat şi gâtul uscat. Îmi aminteam că m-am lovit de un perete. Poate e o comoţie, am zis, şi…

— N-ai nicio comoţie. Te-am controlat noi.

Noi. Mi-a trecut un val de aer rece prin piept, în timp ce în minte mi se derulau evenimentele petrecute în cameră.

— Erin. O, Doamne! Ce… ce?

Seth şi-a pus o mână pe pat lângă picioarele mele şi a ridicat-o pe cealaltă, trecându-şi degetele prin părul umed.

— E o furie. De obicei, furiile îi urmăresc pe cei care s-au sustras judecăţii, iar zeii le folosesc pe post de sistem de avertizare. Prietena ta poate deveni destul de brutală, după cum ai văzut. Nu-i de glumă cu furiile. Nu prea mă plac.

O furie. Prietena şi colega mea de cameră era o furie. Mi-a scăpat un hohot de râs, care s-a stins rapid, pe măsură ce în piept se instala o senzaţie de gol.

— Chiar e prietena mea?

A ridicat din sprâncene.

— Aşa aş zice. E destul de protectoare cu tine. Ar fi trebuit s-o vezi când te-am luat de-acolo. N-a fost deloc distractiv.

N-am zis nimic, pentru că mă îndoiam că ar înţelege, dar tot ce-mi spusese Erin era probabil o minciună dacă era într-adevăr vreun fel de furie. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

— Unde e acum?

— S-a cam făcut mizerie, a rămas să cureţe şi îţi strânge şi lucrurile, dar asta nu-i aşa de important acum. S-a tras mai aproape, iar privirile ni s-au întâlnit. O să mai încerc o dată, bine?

Strângând din buze, am dat din cap. Încheieturile degetelor începeau să mă doară de

cât de tare strângeam pătura.

— Tatăl tău este Apollo, aşa că tu *eşti* un semizeu.

— Dar… nu sunt diferită, am spus, şi apoi, când Seth a rânjit, mi-am dat seama ce jenant sunase. Adică, semizeii au puteri, corect? Îmi aduc aminte că am citit despre Hercule şi alţii. Erau super-puternici, iar eu nu pot să alerg nici măcar un kilometru jumate fără să rămân fără suflare sau să mi se pună un cârcel.

— Păi, asta e bine de ştiut, în caz că am nevoie să alergi repede.

Privirea lui era liniştită.

— Talentele ţi-au fost încătuşate la naştere, împreună cu ale celorlalţi.

— Celorlalţi?

Seth a încuviinţat din cap.

— Nu ştiu cât de multe ştii tu despre mitologia greacă, dar numai jumătate din ce se predă în şcolile muritorilor este adevărat. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştii este că zeii sunt foarte puternici, dar sunt groaznici la capitolul abilităţi de gândire cognitivă.

— Hm.

Începeau să mă doară tâmplele.

— Bine, atunci.

— Fac diverse lucruri fără să se gândească bine şi aşa am ajuns în situaţia asta, a continuat el, întorcându-şi privirea spre fereastra deschisă.

Nu eram sigură că sunt pregătită să aud ceva despre situaţia asta.

— Şi tu nu eşti semizeu. Tu eşti polen-ian?

— Apollyon, a spus el, oftând. Ţi-am mai zis, mama mea era pură, iar tata era semi. Nu l-am cunoscut.

— Nici eu nu l-am cunoscut pe tata.

Când s-a uitat iar la mine, am simţit cum mi se încing obrajii.

— Mda, sigur. Ştiai deja. Păi, bănuiesc că avem ceva în comun, nu?

Ochii i-au sclipit chihlimbariu aprins, cu o intensitate care m-a făcut să tresar.

— Tu şi cu mine avem nişte lucruri în comun, dar nu ne asemănăm deloc şi nu există nimic care să ne lege.

Trăgându-mă înapoi până la tăblia de la căpătâiul patului, m-am simţit jignită şi nu eram sigură de ce, dar tonul cu care rostise cuvintele fusese aspru.

— Nu încercam să creez o legătură cu tine.

Şi-a întors iar privirea către fereastră şi n-a mai spus nimic o vreme mai îndelungată.

— Nu toţi purii şi semipurii care au o relaţie creează un Apollyon. De obicei, există un fel de intervenţie divină, dar relaţiile dintre puri şi semipuri au fost interzise din cauza riscului naşterii unui Apollyon.

Lăsând deoparte durerea provocată de cuvintele lui de mai devreme, m-am concentrat pe ce era important.

— De ce?

— N-ar trebui să existe decât un singur Apollyon într-o generaţie. Suntem la fel de puternici ca semizeii, capabili să controlăm cele

patru elemente – aer, apă, foc şi pământ – şi îl controlăm şi pe-al cincilea – *akasha.* Dar când există doi Apollyoni, putem… suntem legaţi într-un fel care este greu de explicat. Putem extrage energie unul din celălalt, iar unul dintre noi, dacă face un anumit ritual asupra celuilalt, poate deveni Ucigaş de Zei, ceea ce semizeii nu pot. Şi să fii Ucigaş de Zei înseamnă practic exact ce crezi că înseamnă. De prisos să spun, zeii nu sunt entuziasmaţi când există doi dintre noi, din cauza acestui risc.

Nu pricepeam o iotă. Literalmente.

Dar era fascinant.

Răsucindu-se din mijloc, s-a întors iar cu faţa spre mine.

— O să încerc să-ţi prezint un rezumat şcolar despre ce s-a petrecut.

Am fost surprinsă că n-a zis că o să-mi spună versiunea pentru tonţi, dar mi-am ţinut gura.

— Eu n-ar fi trebuit să mă nasc, a zis el apăsat.

— Uau! Am căscat ochii. Asta e un pic cam dur.

Şi un pic prea familiar pentru gustul meu.

A ridicat din umeri, dar maxilarul încordat arăta că-l afecta mai mult decât sugera.

— Exista deja un alt Apollyon la rând să se nască. Toţi sunt, într-un fel sau altul, descendenţi ai lui Apollo. Dar eu m-am născut înainte… înaintea ei, şi am fost crescut ca să devin Apollyon – educat şi antrenat să lupt din clipa în care am învăţat să merg. Datoria mea era să intervin şi să rezolv situaţiile pe care nu le puteau rezolva Străjerii.

— Străjeri? Ăştia nu erau din *Transformers*?

A râs în barbă, zâmbind uşor.

— Străjerii sunt semipuri şi puri care sunt pregătiţi special ca să menţină lucrurile în ordine – să se asigure că nu scapă nimeni de sub control şi că muritorii nu devin conştienţi de ceea ce se află printre ei. E o întreagă societate – şcoli, universităţi, comunităţi, cluburi… orice-ţi trece prin cap. Există, iar muritorii habar n-au de nimic, Joe.

M-am încruntat.

— Nu-mi spune Joe. Nu-s vreun amic de-al tău.

Seth nu m-a băgat în seamă.

— Oricum, am fost crescut cu gândul că eram singurul Apollyon. Până când am fost dus pe Insula Zeităţii – o insuliţă în largul coastei din Carolina de Nord. Atunci l-am cunoscut pe celălalt Apollyon… Ei bine, de atunci, totul a cam mers din rău în mai rău. Zeii ştiau că eu n-ar fi trebuit să fiu Apollyon şi ştiau că unul dintre ei încerca să-i trădeze. S-a dovedit că Ares, care s-a asigurat c-aveam să mă nasc, voia să cucerească lumea, să reînvie zilele de glorie când zeii stăpâneau nu doar Olimpul, ci şi tărâmul muritorilor.

Asta era surprinzător. Ares chiar exista? Dumnezeule!

— Zeii au luat măsuri de precauţie când m-am născut. Ştiau că au nevoie de un plan de rezervă pentru cazul în care unul dintre Apollyoni devenea Ucigaş de Zei, aşa că au creat doisprezece semizei, le-au încătuşat puterile şi i-au lăsat în legea lor. Tu eşti unul dintre ei.

Iar mi se învârtea capul.

— Deci, eu sunt practic planul de rezervă?

— De fapt, tu eşti practic planul de rezervă de după planul de rezervă.

— Ei, bine, la naiba! Naşterea mea a fost planul de după planul de rezervă?

— Ne-am luptat cu Ares acum un an. Unul dintre mijloacele de luptă împotriva lui a fost eliberarea unuia dintre titani din Tartar, a explicat el, şi eu nu mă puteam gândi decât „*fir-aş a naibii, Tartarul e real”?*

Şi tipul care vâslea?

— A fost un plan de rahat încă de la bun început. Până la urmă, Perses a mai eliberat şi alţi titani după ce l-am învins pe Ares, pentru că toţi zeii au fost slăbiţi când l-am eliminat. Din cauza unui soi de aiureală cosmică, doar semizeii îi pot băga la loc. Aşa că se activează planul al treilea.

— Hm, şi ce… ce ar trebui să fac eu? Să trimit un titan înapoi în Iad?

— Tartarul nu e Iad. Este un amestec de bine, rău şi uneori ceva între. Şi da. Odată ce toţi cei şase semizei care au mai rămas se reunesc, o să ţi se descătuşeze puterile.

— Stai. Cei *şase* care au mai rămas? Parcă erau doisprezece?

— Au fost doisprezece. Ares i-a eliminat pe unii dintre ei.

Şi-a pus mâna peste mâna mea, făcându-mă să tresar. Pe buze i-a apărut un zâmbet discret şi înţelegător, în timp ce îmi desprindea uşor una din mâini de pe cuvertură. Mâna i-a alunecat peste a mea, lăsând în urmă un fior când s-a îndreptat spre cealaltă mână.

— Mai sunt şase, dar se pare că titanii i-au prins pe doi dintre ei. Nu i-au omorât. Nu încă.

Nu eram sigură dacă voiam să ştiu, dar am pus întrebarea.

— Ce vor titanii de la ei?

Şi-a coborât genele, ferindu-şi privirea.

— Titanii sunt slăbiţi şi pot sorbi putere de la zei şi semizei.

— *Sorbi*? O, Doamne!

Şi-a lăsat capul într-o parte, ridicându-şi genele.

— Pot absorbi din semizei tot *eterul, care* le face sângele diferit cel al muritorilor. Zeii au cel mai mult *eter,* după care vin semizeii, Apollyonul, purii şi semipurii.

Acum, că nu mai aveam mâinile încleştate de nimic, iar el încă mă mai ţinea de una, nu ştiam ce să fac cu ele.

— Sunt multe de digerat.

— Mda, bine, *trebuie* să accepţi lucrurile astea.

— Da, am răspuns. Încerc.

Mâna i-a alunecat pe încheietura mea şi simpla mângâiere mi-a trimis o undă de căldură de-a lungul braţului.

— Nu sunt sigur dacă încerci sau încă mai crezi că ai halucinaţii cu elefanţi roz. Bine, în cazul tău ar fi un Pegas roz. Şi da, Pegas e real. Nu l-am văzut niciodată personal, dar e pe undeva.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, am ripostat.

Degetul lui mare a trecut uşor peste încheietura mea, în dreptul palmei.

— Şi n-ai putea să nu mă mai atingi?

Rânjetul i s-a lărgit în timp ce-şi retrăgea încet mâna de pe încheietura mea. După o clipă, s-a aplecat spre mine. Am tras brusc aer în piept. Parfumul lui… avea ceva îmbătător. Era aproape, aşa de aproape că, dacă m-aş fi tras doar vreo doi centimetri în faţă, ni s-ar fi atins nasurile. Şi nici n-ar fi fost singurele părţi care s-ar fi atins.

— Trebuie să fiu sigur că înţelegi tot ce-ţi spun, a zis el, cu privirea strălucitoare fixată în ochii mei. Pentru că ei ştiu că eşti aici. De-aia sunt aici umbrele… de-aia era una dintre ele la tine în cameră.

— Era un alt student. Cred că… stătea la etajul şapte.

— Acum nu mai e nimic.

Am tresărit şi am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Lui i s-a zbătut un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Am fost cam insensibil la faza asta.

A urmat o pauză scurtă, iar cuvintele următoare păreau scoase cu forţa.

— Era prietenul tău?

— Nu-l ştiam bine, dar n-are importanţă. Era o fiinţă vie şi acum…

Şi, cum spusese el, acum nu mai era nimic.

— N-are cum să fie de bine. Nimic din toate astea.

A scuturat din cap şi părul i-a căzut peste obraji. Mişcarea l-a adus şi mai aproape.

— Nu, Josie, nimic din toate astea nu e de bine şi mai trebuie încă să-ţi spun şi altele.

— Mai e ceva? Cum ar mai putea fi şi altceva? Sau sunt reali şi T*ransformers?* Sau extratereştrii? Dar zânele şi vampirii şi…

— Josie, a şoptit el.

— Ce-i? Voiam să-mi arunc mâinile spre tavan, dar aş fi ajuns să-l lovesc pe el dacă aş fi făcut-o. Nu credeam că zeii există şi totuşi există, aşa că de ce nu şi restul?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Tatăl tău se teme că Hyperion o să vină direct după tine. E un titan pe care l-a întemniţat tatăl tău.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Nu de asta era aici… umbra?

Scuturând din cap, m-a privit în ochi.

— Umbra se poate să fi venit în recunoaştere pentru oricare dintre titani. La urma urmelor, titanii o să caute orice semizeu din care să ciugulească.

Am tresărit, dar expresia i-a rămas impasibilă.

— Dar Hyperion are o dorinţă puternică de răzbunare împotriva lui Apollo şi există riscul să încerce să se răzbune pe tine. Nu-ţi doreşti aşa ceva.

— Nu, am fost de acord şi iar a început să mi se învârtă capul.

Pereţii camerei se apropiau tot mai tare.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că viaţa ta se schimbă chiar acum. Trebuie să pleci de aici şi ăsta e momentul când intervin eu. Treaba mea este să te duc la Academia Legământului, care este o citadelă în Dakota de Sud, unde Apollo crede că o să fii în

siguranţă.

Stomacul nu mi se mai agita, pentru că-mi ajunsese deja pe undeva în bazin.

— Dakota de Sud? Nu sunt sigură nici măcar că pot să arăt pe hartă unde e Dakota de Sud.

I-a apărut din nou o undă de zâmbet în colţul gurii.

— E între nu-mă-interesează-nimic-de-acolo şi tărâmul-marelui-nimic.

Mi-a scăpat un chicotit surprins. Seth… putea fi amuzant, dar am închis imediat gura, pentru că-mi era teamă că, dacă încep să râd, o să fie un râs smintit şi după aia n-o să mă mai pot opri.

Strângând din ochi, am încercat să absorb totul, dar creierul meu semăna cu o cadă care dă pe dinafară. În sânge mi se prelingea un fir de teamă, ca un curent firav, îngheţat. I-am pus capăt înainte să cad în genul ăla de panică din care ajungi să te bâţâi într-un colţ. Trebuia să fiu inteligentă, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să mor.

— Deci, nu pot să rămân aici, iar viaţa mea, aşa cum o ştiu, practic s-a terminat.

— Sau viaţa ta începe în cele din urmă, a sugerat el. Poţi să priveşti lucrurile şi aşa.

Voiam să mă las pe spate, dar eram deja sprijinită de tăblia de la capul patului. N-aveam unde să mă mai duc.

— Trebuie să fac un duş, am trântit eu.

A încruntat din sprâncene.

— Trebuie să faci un duş?

— Mda. Da. Trebuie să fac un duş. Mă ajută să-

mi limpezesc mintea, am continuat eu, iar cuvintele ieşeau într-un iureş agitat. Şi chiar am nevoie să-mi limpezesc mintea, pentru că toate astea sunt prea mult. Aşa că am nevoie să fac un duş. Grămezi de aburi. Mă ajută să gândesc.

Pentru o clipă, am crezut că o să-mi spună nu, dar apoi s-a tras înapoi şi s-a îndepărtat de pat. Simţindu-mă deodată înfrigurată, l-am privit dându-se înapoi de lângă pat, dar în sfârşit puteam respira, acum că aveam spaţiu.

— E un jacuzzi în baie.

Am ezitat o clipă şi apoi am aruncat păturile. Sărind din pat, m-am îndreptat direct spre uşa băii, cu capul aşa de plin, că mă temeam că o să explodeze.

— Joe.

Mi-am încleştat pumnii şi m-am întors spre el.

— Nu-mi spune Joe, *Sethie.*

— Sethie?

A izbucnit în râs.

Mi-am strâns braţele la piept, fără să iau în seamă faptul că avea un râs frumos, chiar dacă nu era om. Ei bine, dacă era să-l cred, nici eu nu eram cu totul umană.

— Ce-i?

Pieptul lui dezgolit s-a ridicat şi mi-am forţat privirea să revină pe chipul lui.

— Eu… A scuturat din cap. Nimic. O să aştept. Să nu stai o veşnicie acolo.

L-am privit în timp ce se întorcea spre o geantă aşezată într-un fotoliu mare şi am sperat că avea vreun tricou nenorocit pe care să-l tragă pe el.

Întorcându-mă spre baia mai mare decât camera mea de cămin, am închis uşa în urma mea şi aproape că m-am prăbuşit pe ea.

Închizând ochii, am ascultat tăcerea absolută din camera de hotel. Dacă se mişca pe-acolo, era parţial stafie. Mi se învârteau prea multe informaţii în cap. O parte din mine voia să nege totul, dar el… trebuie să-mi fi spus adevărul, iar asta îmi trimitea prin trup săgeţi de panică. Tremuram toată. Semizei. Zei. Apollyon. Titani. Chiar şi Pegas. Oare toate astea erau adevărate, iar eu eram una dintre ei? Şi toate astea… Păreau prea reale ca să nu şi fie.

Am deschis ochii şi m-am holbat la cada imensă.

Speram din inimă că Seth găsise vreun tricou.

Capitolul 8

Când am auzit apa curgând în baie, am expirat zgomotos şi apoi mi-am tras tricoul peste cap. În baie nu erau ferestre, ca să încerce vreo evadare nebunească, şi, deşi putea folosi această perioadă de una singură ca să se convingă că nimic din toate astea nu e real, cel puţin încă mai era aici şi nu fugise urlând înapoi în campus.

Discuţia asta mersese mai bine decât cea de dinainte, ceea ce era o chestie pozitivă.

Oftând, am tras fermoarul genţii şi apoi m-am dus la barul din cameră. Am deschis frigiderul, am înhăţat o bere şi apoi m-am îndreptat spre fotoliu. Desfăcând capacul, nici măcar nu m-am obosit să-l

invoc pe Apollo. Ştiam că n-o să apară.

Am luat o duşcă zdravănă înainte să mă prăbuşesc în fotoliul cu tapiţerie groasă în care-mi aşezasem curul când o adusesem pe Josie la hotel. Stătusem acolo ore în şir, privind-o cum doarme, ca un fel de obsedat, până am sărit în duş ca să scap de mireasma vagă şi stăruitoare a Infernului. Dar aveam un motiv solid să stau cu ochii pe ea. Îşi trosnise capul destul de tare. Probabil că sângele care-i curgea în vene, chiar şi cu puterile încătuşate, o ajutase să n-aibă nevoie de o vizită la camera de gardă.

Înclinând sticla spre buze, m-am întrebat dacă or mai fi fost şi în trecut situaţii când scăpase practic nevătămată după accidente sau răni grave. Oare nu le băgase în seamă, le pusese pe seama norocului?

Oare ştia şi că dormea neîntoarsă?

Din clipa în care-o pusesem în pat şi o învelisem, nu se mişcase din loc. Nici măcar o dată. Nu se întorsese pe-o parte. Nu se întorsese pe burtă. Nici măcar nu tresărise.

Darabana regulată a apei din baie s-a oprit. În sfârşit. Probabil că era suficientă apă în cada aia să se înece.

Am coborât sticla pe braţul fotoliului, întorcând privirea mijită spre uşa băii. N-ar fi…

N-o cunoşteam deloc, aşa că habar n-aveam de ce era în stare. Fata fusese îngrijorată că e bolnavă, ca şi maică-sa, şi poate chiar era.

Fir-ar să fie!

Ridicându-mă de pe scaun, am pus sticla pe

blatul de lemn şi m-am dus la uşa băii. Am simţit neliniştea adunându-se în măruntaie şi luând-o în sus. Am întins mâna, am răsucit clanţa şi am constatat că uşa era încuiată. Nicio problemă. Energia elementului foc mi s-a rostogolit de-a lungul braţului, iar căldura s-a înfăşurat în jurul palmei, arzând mânerul şi topind interiorul încuietorii.

Adio, încuietoare!

Ha!

Pregătindu-mă psihic pentru orice, am împins uşa. Categoric nu eram pregătit pentru ceea ce am văzut.

Josie era în cadă, nu înecându-se, ceea ce era un lucru bun. Partea proastă era că, fiind în cadă, era complet dezbrăcată. Poate că nu era ceva rău. În regulă. *Categoric* nu era ceva rău.

A încremenit câteva clipe în cada cu jeturi de apă… clipe care mi s-au părut cele mai lungi din viaţa mea, dar tot n-au fost de-ajuns.

Era înghesuită într-unul dintre colţurile rotunjite ale căzii, cu genunchii ieşind din apa învolburată. Avea părul strâns, dar şuviţe castaniu-deschis şi blonde i se încolăceau în jurul gâtului, lipindu-se de pielea umedă. Am urmărit cu privirea şuviţele mai lungi, care treceau mult de povârnişul umerilor. De la înălţimea mea, aveam o vedere bună în cadă. În momentul ăla, ar fi trebuit să-mi mut privirea. Poate şi să-mi cer scuze. Asta ar fi făcut o persoană cu bun-simţ.

Dar eu nu eram o persoană cu bun-simţ.

Aşa că m-am uitat pe săturate.

Avusesem dreptate. Ascundea nişte comori de mare preţ sub puloverele lălâi. Zeilor, partea de sus era perfectă. Erau măricei, dar nu prea mari, cu sfere albe ca frişca şi sfârcurile roz.

Încântător. Asta-mi venea în minte. Totul ce văzusem era *încântător.*

Apoi s-a mişcat.

Josie a ţipat, întinzând braţele în faţă şi peste piept. Apa a ţâşnit în jur de parcă aterizase o rachetă în cadă. S-a aplecat, împingându-şi genunchii în braţe, acoperind toată pielea aia superbă.

— O, Doamne! Ce faci?

Bună întrebare. Pentru o clipă, uitasem de ce-am intrat.

— Voiam să fiu sigur că nu te îneci.

Aveam vocea mai profundă şi răguşită.

Ochii ei mari s-au îngustat.

— Păi, evident, nu m-am înecat.

Nu, nu se înecase.

— Ai auzit vreodată de bătut la uşă? a întrebat ea, cercetând rapid încăperea. Şi am încuiat uşa aia.

— Bătutul la uşă e... complicat. Şi încuietorile sunt enervante.

Sprâncenele i s-au ridicat scurt şi am rămas fascinat de felul în care roşeaţa uşoară i se răspândea peste obraji şi pe gât în jos. Pun pariu că se întinsese şi peste sâni, dar, din nefericire, îi ascunsese. A trecut o clipă.

— Tot aici eşti, a zis ea.

— Sunt.

Şi-a muşcat buza de jos.

— N-ar trebui să fii aici. E nepoliticos.

— Serios?

M-am sprijinit de tocul uşii, instalându-mă confortabil.

— Da. Sunt în cadă. Şi dezbrăcată!

Buzele mi s-au arcuit.

— Categoric eşti dezbrăcată.

— Asta şi e ideea! a strigat ea, iar eu am rânjit şi mai larg. Ce-i? Rolly-pollii n-au maniere sau respect pentru spaţiul personal?

— Apollyon, am corectat-o distrat. Şi, ţi-am zis, nu mă descurc deloc cu spaţiul personal.

— Mă rog.

Glasul i se ascuţise.

Din gât mi-a scăpat un chicotit, care m-a surprins. Trebuia să ies înainte să… înainte să fac ce? Să mă dezbrac şi să mă duc lângă ea? O parte din mine chiar era încântată de idee, dar n-ar fi fost inteligent.

Josie nu era vreo fată oarecare pe care o agăţasem pentru câteva ore.

Forţându-mă să mă mişc, m-am întors, dar glasul ei m-a oprit.

— Seth? a strigat, iar eu m-am uitat la ea peste umăr.

A scos scurt limba, umezindu-şi buza de jos, iar eu mi-am înghiţit un geamăt. Habar n-avea.

— Ochi tăi… strălucesc cumva.

— Se mai întâmplă.

Arăta de parcă ar fi vrut să mai întrebe şi altceva, dar a părut să-şi aducă aminte că era

dezbrăcată în cadă. Chiar trebuia să ies. Trăgând de clanţa practic inutilă, am ieşit şi am închis uşa după mine.

— Fir-ar să fie! am oftat.

Eram la fel de excitat ca atunci când văzusem prima dată nişte sâni, iar asta fusese acum multă vreme. M-am gândit că s-ar putea să fiu chiar şi mai excitat de data asta.

Ce făceam eu aici?

Sigur nu ajuta cu nimic să încerc să atenuez tensiunea din pantaloni. M-am dus până unde-mi lăsasem berea şi am apucat sticla. Luând o înghiţitură zdravănă, m-am întrebat cum de-am ajuns în locul ăsta, în momentul ăsta, cu o gagică goală la câţiva metri de mine, *fără* să fiu cu ea.

Viaţa îmi scăpase cu totul din mâini.

Izbucnind în râs, m-am lăsat în fotoliu şi mi-am aruncat picioarele pe pat, sprijinind sticla în braţe. Chestia asta era chiar amuzantă. Din ziua când mă născusem, n-avusesem niciun strop de control asupra vieţii mele. Fusesem pregătit să fiu un Apollyon, ceea ce însemna că fusesem antrenat ca orice alt Străjer.

Adevărul este că, dacă Apollo m-ar fi eliberat mâine de învoiala pe care-o făcusem şi-mi spunea că am control deplin asupra vieţii mele, n-aş fi ştiut ce să fac cu ea. La dracu’. Nu mai ştiam nici măcar cine eram cu adevărat.

Elixirul, infuzia specială care fusese folosită ca să-i sedeze pe semipurii care intrau în sclavie, nu mai exista acum. Ca şi o grămadă de reguli, dar nu fusesem prin preajma Academiilor Legământului

sau în comunităţi ca să văd cât de multe se schimbaseră. Mă îndoiam că s-au schimbat foarte mult. Bănuiam că o să aflu destul de curând.

Am aruncat o privire spre uşa băii, expirând uşor. Stătuse destul de mult în baie ca să fie complet smochinită când ieşea din cadă. Era păcat să zbârceşti pielea aia drăguţă.

Acum mă gândeam la toată pielea aia drăguţă.

Şi văzusem o bucată respectabilă din ea.

Oare mă gândisem înainte că era ştearsă? Ştearsă şi drăguţă? Tocmai reevaluam această observaţie, când uşa băii s-a deschis în cele din urmă şi şi-a făcut apariţia Josie.

Ah, pentru numele zeilor care se ascund în Olimp, avea un halat pe ea. Nici măcar nu era unul dintre halatele alea îngrozitoare de prosop, unisex, pe care le aveau multe hoteluri. Hotelul ăsta nu era aşa. Găsise unul subţire, de mătase, care era agăţat de uşa băii. Era legat strâns, într-un fel care atrăgea atenţia asupra taliei subţiri şi a şoldurilor rotunjite.

Halatul era bej şi umed în zone interesante, ca de exemplu sub buric, deasupra cordonului şi în adâncitura dintre sâni. Nu se pricepea deloc să se şteargă cu prosopul. Nu că m-aş fi plâns. Privirea mi s-a mutat pe sâni. Sfârcurile se vedeau bine, împingând prin materialul subţire.

Zeilor!

Mi-am depărtat picioarele, sperând că nu se uita la poala mea. Pantalonii de nailon nu prea erau eficienţi la capitolul ascuns erecţii.

A venit spre mine şi s-a aşezat pe marginea

patului.

— N-am vrut să-mi pun celelalte haine pe mine, a zis ea, aruncându-mi o privire printre genele dese. Tu... tu eşti ăla care se holbează acum.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Aşa e.

S-a uitat o clipă în ochii mei, apoi şi-a întors privirea.

— Nepoliticos, a mormăit, uitându-se din nou la mine.

Am rânjit.

— Prietena ta ar trebui să-ţi aducă aici hainele. Probabil că o să dureze o vreme. Unii dintre muritori erau prea aproape de camera ta când am fost acolo. Trebuie să se asigure că niciunul dintre cei cărora li s-a părut că au auzit sau văzut ceva n-o să povestească... sau să-şi aducă aminte.

Şi-a ferit privirea, muşcându-şi buza de jos.

— Cum o să facă asta?

Lăsându-mi picioarele pe podea, am pus sticla goală deoparte.

— O să folosească o constrângere ca să-i facă să uite ce au auzit sau văzut sau o să-i facă să creadă că s-a întâmplat altceva.

Asta i-a atras atenţia. Ochii ăia albastru-închis erau din nou aţintiţi în ochii mei. Sprâncenele erau încruntate a nedumerire, încreţindu-i faţa într-un fel care era aproape... adorabil. *Adorabil?*

— Deci o constrângere este un fel de control asupra minţii?

— Mda, am răspuns şi mi-am dat părul de pe

faţă. Pot s-o facă purii. Şi oricare dintre zei. Semipurii nu pot. Sunt la fel de vulnerabili ca şi muritorii la constrângeri.

A părut să se gândească la asta.

— Tu poţi?

Am încuviinţat din cap.

Degetele i s-au agitat nervos peste nodul cordonului.

— Constrângerea funcţionează la mine?

— N-ar trebui. Tu eşti semizeu. Am făcut o pauză, apoi am continuat: Dar puterile tale au fost încătuşate, aşa că cine ştie? Pot să încerc.

Expresia de pe chipul ei zicea că mai bine n-aş face-o, dar asta nu m-a împiedicat. I-am prins privirea şi am rămas cu ochii la ea.

— Scoate-ţi halatul.

Buzele i s-au întredeschis şi-a rămas cu gura căscată.

— Ce dracu’?

M-au trecut valuri de dezamăgire.

— Bănuiesc că nu merge.

— Eşti un pervers.

Am ridicat din umeri.

— Am auzit şi mai rele de-atât.

— Bag mâna-n foc, a mormăit ea arţăgoasă.

— Habar n-ai tu.

M-am sculat în picioare, ridicând braţele deasupra capului şi întinzându-mă. Următoarea ei întrebare m-a surprins.

— Ziceai că poţi folosi elementele? Poţi… să-mi arăţi unul?

Coborând braţele, m-am uitat la ea.

— Deci vrei o demonstraţie educativă?

A ezitat un pic, apoi a dat din cap.

Primul impuls a fost să-i spun nu, pentru că avusesem parte de destule de-astea la viaţa mea, dar nu asta am făcut. Ridicând braţul spre ea, am desfăcut mâna, cu palma în sus. În vreme ce purii excelau de obicei doar la folosirea unui element, în general abilitatea care era caracteristică familiei, pentru mine era o a doua natură invocarea oricăruia dintre elemente. Bănuiam că la fel o să fie şi pentru ea odată ce o să-şi poată folosi abilităţile.

Nici măcar n-a trebuit să mă gândesc cu adevărat.

Un val de căldură mi-a învăluit pielea, atingând aerul din jurul meu. Deasupra palmei a apărut o scânteie, urmată de un iz slab de ozon ars. O clipă mai târziu, s-a ivit un glob mic de flăcări de culoarea chihlimbarului, în straturi, din care ultimele îmi acopereau mâna.

— Uau! Josie s-a ridicat de pe pat. Ţi-a luat foc mâna, la propriu!

Am strâmbat din buze.

— Nu doare. Mi-am mişcat mâna, răsucind palma în sus şi în jos. Se duce unde vreau eu.

— Uau… a repetat ea, înconjurând patul şi apropiindu-se de mine. S-a oprit la doar vreun metru, iar strălucirea focului i se reflecta pe obrajii fragezi. E chiar… uau!

Am strâns degetele, stingând flăcările când i-am întâlnit privirea plină de veneraţie.

— Probabil că o să poţi şi tu să faci la fel.

A scuturat din cap, iar degetele au reînceput să se joace cu nodul de la cordon.

— Nu pot nici măcar să cuprind cu mintea aşa ceva.

Marginile halatului începuseră să se desfacă la gât, provocându-mă cu un crâmpei de piele palidă.

— O să reuşeşti. Trebuie să reuşeşti.

A urmat o pauză.

— M-am gândit.

— Deci asta ai făcut douăzeci de ore în cadă?

— N-am stat douăzeci de ore acolo.

Braţele i-au căzut pe lângă corp, iar ţesătura s-a desfăcut şi mai mult, scoţând la iveală curba blândă a sânului. Iar am trecut la încântător.

— Ai zis că trebuie să ajung în Dakota de Sud.

M-am silit să mă uit în ochii ei.

— Da.

— Şi după aia o să mă laşi pur şi simplu acolo?

N-aveam niciun răspuns. Ordinele lui Apollo erau s-o duc la Academia Legământului. Asta era tot. Eu sigur n-aveam de gând să pierd vremea pe-acolo.

A închis ochii, iar pieptul i s-a ridicat brusc, întinzând halatul. Fir-aş al naibii! Pe bune! Fata asta îmi era strict interzisă dintr-o mulţime de motive, mai ales ţinând cont de cine era taică-său, şi, deşi mi-ar fi plăcut să-l scot din sărite, nu voiam să mă aleg cu un fulger în cur. Dar mă mâncau degetele să ating pielea care se iţea de sub halat, să-mi strecor mâinile sub ţesătură.

— Viaţa mea de aici e importantă. Toate lucrurile pentru care am muncit nu mai înseamnă

nimic acum… educaţia, ce am vrut să fac în viaţă.

Chiar trebuia să încetez să mă mai zgâiesc la pieptul ei.

— Eşti semizeu. Până la urmă, o să contribui la salvarea lumii şi chestii de-astea. Asta e mai important decât… Ce studiai tu?

— Psihologie, a răspuns ea. Apoi a râs, iar sunetul era blând şi trist. Ştiu că probabil că nu e important pentru tine, dar pentru mine este. Înseamnă mult pentru mine, iar acum mi-a fost luat lucrul ăsta şi eu…

S-a oprit, iar expresia i-a devenit absentă.

Acum nu mai avea de ales. Avea un destin despre care nu ştiuse, pe care probabil că nu şi-l dorea, şi putea ajunge să fie ucisă din cauza asta. Îmi dădeam seama cât de nasol era. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul fără niciun motiv.

— Îmi pare rău.

A clipit parcă surprinsă, apoi s-a întors într-o parte. Toată pielea aia expusă mă ucidea.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

N-o ascultam cu adevărat. Înainte să apuce să mai scoată vreun cuvânt, m-am dus spre ea şi am prins marginile halatului. Dosul degetelor i-a atins pielea, stârnindu-mă. I s-a tăiat răsuflarea şi s-a încordat. A întors capul şi ochii i s-au mărit când mi-a întâlnit privirea. Aveau o profunzime mult mai mare decât îmi dădusem eu seama. Aşa de multă emoţie. Confuzie. Nelinişte. Nevinovăţie. A, dar mai erau şi altele. În străfunduri era teamă, dar era şi curiozitate. O parte din mine, cam cât un crater, voia să-i tragă halatul de pe umeri, să vadă cum ar

reacţiona, cât de profund mergea nevinovăţia şi dacă nu cumva curiozitatea pe care-o descopeream în privirea ei, în felul cum i se întredeschiseseră buzele, era mai puternică decât teama.

Am strâns marginile halatului.

— Mă distrage, am murmurat.

A expirat uşor, iar obrajii i s-au îmbujorat. Întinzându-se, a apucat marginile chiar sub mâinile mele. Mâinile nu ni se atingeau, dar i-am apăsat pielea cu articulaţiile degetelor şi am simţit o arsură. Pentru o clipă, nu s-a mişcat niciunul dintre noi. Păream prinşi într-un moment care se prelungea.

— Iar îţi cam sclipesc ochii, a şoptit ea.

Aveau tendinţa s-o facă atunci când aveam sentimente intense şi pe moment aveam o grămadă de sentimente… toate nepotrivite. I-am dat drumul şi m-am forţat să fac un pas înapoi.

— De ce ţi-ai dat seama?

Au trecut câteva clipe până să vorbească şi, când a vorbit, am sesizat o schimbare în glasul ei. Tonul era mai răguşit, mai blând. Interesant.

— Nu mai ştiu dacă mama e nebună, a zis, iar discuţia despre maică-sa mi-a tăiat efectiv erecţia. Mi-a spus că tatăl meu era un înger care a venit la ea. Nu era un înger. Era… Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că spun asta, pentru că sună de-a dreptul ridicol, dar era Apollo.

— Mda, el era, furişându-se în patul unei domnişoare, am mormăit eu, cu ochii la bar.

Mai voiam o bere.

Josie a continuat.

— Şi mi-a spus că tot ce s-a întâmplat anul trecut, cu dezastrele naturale, cu toată lumea la un pas de război, era lumea care ajunsese în pragul sfârşitului. Avea dreptate, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Cam ca atunci când zeii joacă bowling cu Pământul.

— De multe… probabil că de multe ori când credeam că are halucinaţii… poate că toate au fost adevărate şi noi… bunicii mei… au trecut-o pe medicamente. Medicamente antipsihotice. Şi medicamentele alea, dacă nu eşti schizofrenic, pot să… N-ar trebui să le iei. O, Doamne… S-a aruncat pe pat, cu o expresie aproape descompusă. Probabil că i-au făcut şi mai rău.

Simţeam cum mi se răsuceau măruntaiele de neputinţă. Sclipirea sticloasă din ochii ei îmi spunea că poate izbucni în plâns în doar câteva clipe, iar eu nu mă pricepeam la rahaturi de-astea. Emoţiile… nu erau bune. Dar am păşit spre ea.

Şi-a ridicat bărbia şi a tras adânc aer în piept, îndreptându-şi umerii. Sclipirea din ochi era încă acolo, dar nu s-a ivit nicio lacrimă. M-am oprit la jumătatea drumului, întrebându-mă ce făceam. A expirat cu zgomot.

— Vreau să merg acasă. *Trebuie* să merg acasă. Acum.

Capitolul 9

— Vrei să mergi acasă? a repetat Seth.

Se zgâia la mine de parcă tocmai zisesem cel mai trăsnit lucru din seara aia. Şi fuseseră o grămadă de lucruri trăsnite.

Folosisem fiecare moment în care stătusem la murat în cada aia – cada aia *impresionantă* – ca să încerc să înţeleg şi abia dacă reuşisem. Faptul că năvălise în baie nu mă ajutase. Încă nu puteam să cred că-i trecuse prin cap că mă înecam. Şi chiar nu puteam crede că mă aflasem, complet dezbrăcată, în aceeaşi încăpere cu el. Eram cam dezbrăcată şi acum, pentru că halatul ăsta nu prea acoperea multe, dar n-aveam să mă gândesc la asta. Eram destul de sigură că oricum îmi văzuse destul de bine sânii în baie.

Măcar acum era la câţiva metri de mine, privindu-mă de parcă eram nebună. Era mai bine decât să fie *chiar* în faţa mea, cu degetele încolăcite peste marginile halatului meu, cu articulaţiile degetelor pe pielea mea, şi zgâindu-se la mine ca... Mi s-a tăiat răsuflarea şi simţeam un freamăt în vintre. Se holbase la mine cu ochi aproape fosforescenţi şi păruse *flămând.*

Nu-mi aminteam să se mai fi uitat vreodată vreun tip la mine aşa, decât dacă aveam în mână un coş cu aripioare de pui. Dar în clipa aia, cu dosul palmelor lui pârjolindu-mi pielea, dacă şi-ar fi coborât gura spre gura mea, ar fi fost şanse serioase să rămân acolo şi să-l las.

Nu eram sigură ce spunea asta despre mine.

Dând deoparte gândurile astea, m-am ridicat şi am întins mâna spre cordon, să mă asigur că e încă strâns.

— Trebuie să merg acasă s-o văd pe mama. Trebuie să vorbesc cu ea.

Simţeam cum clocoteşte vinovăţia în mine, chiar dacă ştiam că era ridicol. Cine-ar fi crezut că tot ce spunea ea de ani de zile era adevărat?

Seth şi-a încrucişat braţele, uitându-se la mine.

— Şi n-ai putea, nu ştiu, să pui mâna pe telefon şi s-o suni?

— Pot, dar vreau s-o văd.

Nemulţumită şi simţind cam vreo mie de alte emoţii, m-am întins să-mi desfac părul, dar m-am oprit când nenorocitul de halat s-a desfăcut din nou. Am prins marginile şi freamătul a revenit când am observat că Seth părea să gâfâie un pic. Trebuia să mă concentrez – şi nu asupra freamătului.

— Nu mă aştept să înţelegi sau măcar să-ţi pese, aşa că n-o să intru într-un milion de motive pentru care ce am să-i spun mamei – mormanul de scuze pe care trebuie să i le ofer, probabil împreună cu o grădină întreagă de flori – nu se poate spune la telefon. Vreau să fiu cu ea. Vreau s-o îmbrăţişez. Bine? Aşa că trebuie s-o văd. Nu s-o sun.

Sprâncenele alea arcuite elegant s-au ridicat încet.

— Îţi dai seama că baţi câmpii? La greu.

Dogoarea mi-a cuprins obrajii.

— Nu. Nu mi-a mai zis nimeni aşa ceva.

— Mi-e greu să cred, a răspuns el sec.

Am mijit ochii şi, când a rânjit, am fost sfâşiată între dorinţa să-i şterg rânjetul de pe faţă şi… şi să

rânjesc şi eu la el. Asta era o reacţie enervantă.

— Ar trebui să mă duci în Dakota de Sud. De ce nu mă pot opri în Missouri în drum şi s-o văd pe mama?

— N-am zis că nu poţi.

I-am întâlnit privirea.

— Atunci mă duc s-o văd pe mama înainte să mă duci pe sus la dracu-n praznic.

Şi-a lăsat capul într-o parte, iar părul, acum uscat în bucle largi, îi atingea faţa.

— Nu cred că e o idee inteligentă.

— Nu ţi-am cerut părerea.

A ridicat dintr-o sprânceană.

M-am îmbăţoşat în faţa lui, trăgând adânc aer în piept şi strângând mai tare halatul.

— Nu poţi să mă opreşti.

S-a uitat o clipă la mine şi apoi şi-a lăsat capul pe spate, râzând din inimă. Am simţit un fior pe şira spinării. Avea un râs aşa de plăcut.

— Nu te pot opri? Tu nu mă poţi opri *pe mine,* Joe.

— Nu-mi spune Joe!

Şi-a lăsat bărbia în jos şi i-a apărut un zâmbet pe buze.

— Scuze, *Joesie.*

— O, Doamne, eşti aşa de enervant, am bodogănit şi am început să mă plimb de colo-colo în paralel cu patul. Care-i treaba ta? Adică, de ce eşti aici, cu mine? Eşti dădaca mea, corect?

Ochii lui chihlimbarii îmi urmăreau mişcările cu o intensitate înspăimântătoare. Oare întotdeauna se uita la oameni de parcă vedea direct până la

cele mai intime gânduri ale lor?

— Prefer termenul de „gardian” în loc de „dădacă”. Ar trebui să te ţin în viaţă, nu hrănită, hidratată şi distrată cu desene animate Disney.

— Mă rog. Eşti o dădacă sexy, cu puteri de ninja, care trebuie să mă *apere,* am rectificat eu, distrasă o clipă de sclipirea bruscă din ochii lui brun-roşcaţi. Apoi, trăgând uşor aer în piept, mi-am ridicat bărbia. Pentru că… aşa ţi-a ordonat tata să faci. Şi el e, cum ar veni, Apollo – ăla adevărat – şi bănuiesc că e super-puternic şi nu e cineva pe care să vrei să-l superi. Şi, pentru că a mai pus şi alte… persoane să mă vegheze, mai bănuiesc şi că nu vrea să mor, aşa că o să fie destul de supărat pe tine dacă sfârşesc fără suflare, nu?

A strâns din buze şi i-a pălit sclipirea din ochi.

— Cam aşa ceva.

— Deci, ca să-ţi uşurezi treaba, nu trebuie decât să mă laşi s-o văd pe mama. Dacă nu, o să trebuiască să-ţi petreci jumătate din timp făcându-ţi probleme că mă urmăresc creaturi mitice ucigaşe, fiindcă în clipa în care o să pot să fug, o s-o şi fac. Asta pot să-ţi promit, *Sethie.* Şi atunci, dacă o să fug de nebună, fără apărare…

Gura i s-a deschis puţin şi şi-a lăsat capul într-o parte, apoi m-a luat prin surprindere. A râs din nou, desfăcându-şi braţele.

— Asta a fost tare.

Am încercat, dar n-am reuşit, să-mi ascund rânjetul triumfător.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Nu-i o chestie deşteaptă, a adăugat el,

ridicând din umeri. Dar, hei, care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Tu ajungi să mori, iar eu ajung să-mi doresc să fi murit. Ori te urmăresc până acasă titanii sau umbrele şi-ţi pun toată familia în pericol. E un risc, dar nu mare lucru.

Rânjetul mi-a pierit de pe faţă. Mă rog, asta nu suna bine.

Trecând de cealaltă parte a patului, a ridicat pernă, a umflat-o şi a aruncat-o spre tăblia de la căpătâi. Apoi a tras cuvertura grea şi cearşaful.

— Când plecăm? Acum? Dacă da, am nevoie de haine.

Aveam nevoie de haine de-acum vreo cinci minute.

— Şi probabil de geantă şi telefon. Bănuiesc că am nevoie şi de actele de identitate. Nu ştii niciodată când…

— Prietena ta o să-ţi aducă lucrurile, probabil în câteva ore. Nu face numai curăţenie, cercetează şi terenul şi se asigură că nu se apropie nimic de hotelul ăsta.

Trebuia să mai port halatul ăsta câteva ore? Puteam să-mi pun hainele cu care venisem, dar miroseau ciudat… a mucegai şi igrasie.

Seth m-a studiat cu atenţie.

— Deci nu plecăm nicăieri până dimineaţă.

— Dimineaţă?

— Îhâm.

S-a aruncat pe pat, făcând salteaua să se mişte, dar cu un grad de graţie oarecum uimitor. Întins pe spate, şi-a strâns braţele sub cap. Frumoşi bicepşi… poziţia aia chiar îi punea în

evidenţă.

— Ce faci?

Şi-a mişcat şoldurile.

— Ce ţi se pare că fac?

Orice o fi fost, arăta bine.

Pe buzele alea s-a ivit un alt rânjet, iar eu m-am rugat să nu poată citi gândurile. Ar trebui să-l întreb mai încolo.

— Spre deosebire de altcineva, nu dau nume – s-a uitat direct la mine –, eu n-am tras un pui de somn de patru ore. Aşa că o să folosesc următoarele câteva ore ca să dorm.

Gura mi s-a deschis, dar am închis-o la loc. Nu puteam să mă plâng că vrea să doarmă. Ar fi fost pur şi simplu nepoliticos. Dar ce naiba ar fi trebuit să fac eu în timp ce el trăgea pe dreapta? Ţinând cu disperare de halat, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, privind în jur prin camera spaţioasă de hotel.

— Josie.

M-am întors spre el, cu răsuflarea tăiată. Cum naiba putea să arate cineva aşa… aşa de bine, pur şi simplu stând în pat?

— Ce-i?

Ochii îi erau pe jumătate închişi, scoţând în evidenţă genele dese, bine definite.

— Vino încoace.

Alt fior mi-a trecut peste piele.

— Iar încerci chestia aia cu controlul minţii? Pentru că nu merge.

A râs înfundat.

— Nu, nu încerc. Doar vino încoace.

Mi-a stat inima în piept.

— Nu cred că-i o idee bună.

— Serios? a murmurat el, rânjind leneş. De ce?

N-aveam niciun răspuns bun, pentru că ceea ce-mi trecea prin cap era de-a dreptul impertinent. Când a văzut că nu răspund, s-a întors pe-o parte şi şi-a întins braţul în spaţiul gol dintre noi.

— Vino încoace, a zis din nou.

Încăpăţânându-mă, am scuturat din cap.

— De ce?

— Pentru că o să-mi fie mai bine.

— Ăsta categoric nu-i un motiv destul de bun.

A râs din nou.

— Asta n-a fost foarte frumos, Joe.

— Nu-mi placi, am şoptit.

Rânjetul i-a crescut până i-a schimbat faţa cu totul, îmblânzindu-i puţin frumuseţea.

— Uite ce e. N-o să-ţi fac avansuri sau altceva de felul ăsta, a spus şi şi-a mişcat degetele, în vreme ce eu mă luptam cu un sentiment foarte ciudat şi foarte tulburător de dezamăgire, care mă făcea să consider că aveam nevoie de terapie. Trebuie să dorm, ca să pot să fiu alert mai încolo, dar e dificil să dorm când tu arăţi de parcă eşti cât pe ce s-o iei la goană spre uşă. Tot ce vreau e să stai aici. Poţi să te uiţi şi la televizor. Eu o să dorm în timpul ăsta, dar am nevoie de tine aici, lângă mine.

Am nevoie de tine.

Mi-am muşcat uşor buza de jos. Bineînţeles, nu voise să spună că are nevoie de mine de-adevăratelea, dar tot simţeam un zbucium

periculos în vintre. Mi-am tras o palmă mentală, trebuia să-mi controlez hormonii. Nu-l cunoşteam pe tipul ăsta. Nici măcar pe *mine* nu mă mai recunoşteam. Sexul şi alte chestii indecente ar fi trebuit să fie ultimele treburi la care să mă gândesc.

Patul era imens. Puteam să stau fără probleme într-o parte, iar el să doarmă în cealaltă. Raţionamentul lui părea logic, iar eu n-aveam să fiu tâmpită şi să fug cât timp se purta frumos. Ştiam că n-aş fi fost în stare să mă apăr singură. N-aveam niciun fel de puteri grozave, cum ar fi să-mi dau foc la mână.

Aveam *nevoie* de el şi, Dumnezeule, asta era nasol.

Adunându-mi tot curajul, nu i-am luat mâna, dar am pus un genunchi pe pat, încă strângând marginile halatului. Acolo, am şovăit o clipă.

Seth a ajuns deasupra mea până să-mi dau seama măcar că s-a mişcat. Acum stătea întins acolo, lenevos, şi în clipa următoare eram pe spate, cu ochii larg deschişi, iar piciorul lui era aruncat peste mine, prinzându-mă practic în capcană.

Răsuflând poticnit, mi-am întors capul spre el. Avea ochii doar pe jumătate deschişi şi rânjetul cât se poate de răutăcios. Îşi mişca mâna, agitându-mi în faţă ceva negru şi subţire. Telecomanda! Cum naiba luase telecomanda între momentul în care zăcea acolo, în pat, şi nu făcea nimic şi cel când se năpustise practic asupra mea?

Nemernicul chiar *era* ninja!

— Vrei să te uiţi la televizor? m-a întrebat.

Am început să număr până la zece. Am ajuns până la trei.

— Chiar nu era nevoie de aşa ceva.

— Nu cred.

Indignarea îmi sporea rapid.

— Nu plec nicăieri.

— Ştiu că nu.

A clipit şi apoi mi-a strecurat telecomanda sub mâinile încleştate, chiar pe vârful sânilor.

Am rămas cu gura căscată.

— Nenorocit arogant şi ener…

— Ora de nani, m-a întrerupt el. Uită-te la televizor. Sau nu. Zgâieşte-te la mine sau nu, dar eu o să trag un pui de somn.

Am crezut că o să-mi explodeze capul de câtă exasperare strânsesem. Am încercat să-i mişc piciorul, dar nemernicul cântărea o tonă.

— Mişcă-te, am ordonat cu toată demnitatea de care m-am simţit în stare. Mişcă-ţi naibii…

— Nu pot să dorm dacă vorbeşti. Şi am nevoie de un pui de somn. Dacă nu, o să ajung să ies cu maşina de pe carosabil mâine, în drum spre aeroport.

Mi s-au încordat toţi muşchii. Am uitat că piciorul lui stătea peste al meu.

— Aeroport?

— Îhî. Avea ambii ochi închişi. Cum altfel crezi că o să ajungem de aici până în Mizerie?

— Missouri, l-am corectat eu.

— Tot aia.

Nu l-am băgat în seamă.

— E un oraş care se cheamă Osborn. Mă rog, e mai mult un sat, dar putem merge cu maşina. Am eu maşină.

A oftat.

— Am şi eu maşină.

— Bine, m-am repezit eu, ştiind că biata mea maşină ar fi avut nevoie de o grămadă de reparaţii înainte să pot face drumul ăla din nou. E doar un drum de treişpe ore de aici şi…

— Drum de treişpe ore? Eşti beată? A deschis un ochi de chihlimbar. Nu conduc treişpe ore.

Simţeam cum mă cuprinde panica, încolăcindu-se de jur-împrejurul meu.

— Atunci o să conduc eu! Pot să conduc şi eu. Am făcut-o de-un miliard de ori.

— Pe bune, a zis el blând. O să fie un zbor de o oră sau două. Mergem cu avionul.

— Nu. În niciun caz. Nu zbor. Nu mă urc într-o conservă care poate să cadă din cer oricând. Las-o baltă. Te-ai gândit vreodată cum se ridică avioanele în cer şi cum stau pe cer? Nu? Eu, da. Sunt o grămadă de chestii ştiinţifice pe care nu le înţeleg.

Acum deschisese ambii ochi.

— Ţi-e frică să zbori.

M-am gândit un pic să mint, dar ar fi fost o prostie.

— Mda, nu m-a atras niciodată.

Seth s-a zgâit la mine o clipă şi apoi a mormăit ceva în barbă, care suna parcă a limbă străină.

— Bine. Mergem cu maşina.

Următoarea răsuflare mi-a destins muşchii, în

timp ce privirea mi-a trecut peste chipul lui.

— Mulţumesc.

Se pare că fusese răspunsul greşit, pentru că zâmbetul provocator din colţul gurii dispăruse cu totul, ca şi sclipirea de agasare din ochi. Chipul îi era cu totul neclintit, nearătând nimic în timp ce mă privea fix.

— Ce… ce-am spus? am întrebat.

Ochii lui m-au ţintuit o clipă, apoi s-au închis.

— Nimic, a murmurat el.

Şi n-a mai spus nimic după aia. Nici eu. Am stat nemişcată, în tăcere, şi l-am privit până am ştiut că adormise, pentru că faţa i s-a relaxat, iar buzele i s-au întredeschis. Şi am continuat să-l privesc. În somn, părea… părea *tânăr.* Vulnerabil. Nu normal, pentru că, până şi când se odihnea, unghiurile şi planurile feţei aveau ceva ireal, dar… nu ştiu. Arăta altfel. Tot înnebunitor de arătos, dar exista acolo şi ceva omenesc şi era o uşurare să văd asta, mai ales că ştiam că viaţa mea se află efectiv în mâinile lui.

Capitolul 10

Surprinzător, chiar am aţipit în timp ce mă dedam la ceva ce era probabil chiar esenţa comportamentului de obsedat – adică zgâitul la Seth în timp ce dormea. Dacă să fii obsedat ar fi fost un sport olimpic, atunci să priveşti pe cineva când doarme merita o medalie de aur.

Nu mi-am dat seama că adormisem decât când am clipit – sau cel puţin aşa mi s-a părut mie iar

strălucirea blândă a dimineţii se strecura printre perdelele parţial desfăcute.

Pfui! Nu erau trase când mă catapultase practic în pat? Iar perna chiar era nasoală. Era tare ca un sac de pietroaie, dar incredibil de netedă. Perna avea şi un ticăit ciudat.

Pernele nu ticăie.

Mi-a crescut pulsul pe măsură ce deveneam conştientă de-a binelea de ce mă înconjura şi de cine, nu ce, era sub mine. Seth. Şi nu stăteam de fapt peste el. Eram complet încolăcită în jurul lui. Aveam capul pe pieptul lui, braţul drept era răsucit peste mijlocul lui, iar cealaltă mână se odihnea pe partea fermă, de jos, a abdomenului său. Unul dintre picioare era sub piciorul lui, celălalt încolăcit pe deasupra şi cumva îndesat între picioarele lui. Coapsa mea era foarte aproape de o parte a corpului lui de care n-avea nicio treabă să se apropie aşa de tare.

Ah, uau!

Avea o mână încurcată în părul meu, care probabil că se desfăcuse la un moment dat, şi cumva ajunsesem sub pături, deşi nu aşa adormisem. Deci la un moment dat trăsese păturile. Ce jenant. Pentru că era evident că mă răsucisem spre el şi mă transformasem, în timp ce dormeam, într-un parazit agăţător.

Rahat.

Pieptul i se lăsa şi i se ridica sub obrazul meu, cu mişcări profunde, regulate. Încă mai dormea, aşa că trebuia să mă descolăcesc cumva înainte să se trezească şi să descopere că-l folosisem pe post

de Pillow Pet[10] personal.

Frate, ce-mi mai lipsea jucăria cu care crescusem. Avusesem o gărgăriţă pe care o luam peste tot cu mine, chiar şi la lac. O avusesem cu mine odată când îşi făcuse apariţia Bob, care se zgâise la chestia aia de parcă ar fi fost vreun soi de creatură mistică. Mă întrebam dacă bunicii o mai aveau pusă bine pe undeva… în regulă, cui îi păsa de tâmpenia aia de jucărie? Dându-mi ochii peste cap, mi-am impus să mă concentrez. Dar cum naiba să-i mut mâna? Sau să-mi scot piciorul de sub piciorul lui? Sau să nu-l pocnesc din greşeală în…

Am auzit pe cineva care-şi dregea uşor vocea.

Mi-a stat inima în loc când mi-am aruncat privirea prin cameră şi mi-am oprit-o asupra unei fete înalte, cu pielea întunecată, care stătea în scaunul din faţa biroului.

O, Doamne!

Acolo stătea Erin, cu braţele încrucişate la piept. Arăta normal, ca fata pe care o cunoscusem acum doi ani, când mă mutasem pentru prima dată la cămin, dorindu-mi să am pernuţa mea cu mine. Nu mai avea niciun fel de aripi ca pielea tăbăcită sau globi oculari complet albi. Pielea era netedă şi fără cusur, nici urmă de cenuşiu închis, iar degetele nu se terminau cu gheare letale. Părea umană. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am simţit un gol în stomac când m-am uitat la ea. Tot ce-mi spusese fusese o minciună.

10 Marcă de jucării care se pot transforma din perne decorative în diverse animale de pluş.

— Ei biiineee… Erin a lungit cuvântul, punându-şi un picior suplu peste celălalt. Auzisem despre reputaţia lui, dar trebuie să recunosc că nu credeam că e *chiar aşa* de bun.

Pentru o clipă, nu m-am prins la ce făcea aluzie, dar apoi mi-am adus aminte unde eram şi pe cine stăteam. Ah, stânjenitor!

— Nu e ceea ce pare.

Am dat să mă ridic în şezut, dar mâna care se aflase în părul meu a coborât încet pe curbura spatelui, într-o alunecare lentă, făcându-mi răsuflarea să se întretaie şi degetele de la picioare să se strângă.

— E exact ceea ce pare, s-a auzit vocea profundă.

Erin a ridicat dintr-o sprânceană.

Am întors capul. Seth a schiţat un zâmbet leneş de unde stătea cu capul ridicat pe perne.

— Eşti treaz!

— Eram treaz.

— De ceva vreme, a adăugat Erin, iar eu m-am răsucit din nou spre ea. Dezbăteam dacă să te trezim sau nu. Mai ales când scoteai sunetele alea.

— Sunete?

Mâna lui Seth îmi apăsa pe o parte a abdomenului.

— Mda, erau un fel de scâncete uşurele.

Am simţit fierbinţeala urcându-mi în obraji.

— Nu… nu scot sunete când dorm.

— Ba da. Erin a bătut cu degetele în braţul scaunului. Cam ca un pisoiaş.

Am căscat gura, iar Erin a ridicat din umeri.

— E drăguţ.

Era *umilitor.*

Sprijinindu-mi mâna pe abdomenul lui Seth, m-am împins să mă ridic. Abdomenul nu i-a cedat niciun centimetru. Parcă aş fi împins într-un perete. Mi-am strâns marginile halatului şi m-am tras spre cealaltă parte a patului.

Seth s-a ridicat, întinzându-şi braţele deasupra capului. I-au trosnit încheieturile când s-a răsucit din mijloc. Când şi-a coborât braţele, privirea leneşă i-a trecut peste mine, zăbovind peste locul unde aveam mâinile încleştate pe halat, şi s-a mutat spre locul unde stătea Erin. Apoi a spus:

— Mi-e foame. S-a uitat la mine, cu linia maxilarului încă relaxată de la somn. Ţie ţi-e foame?

Mie îmi era tot timpul foame, aşa că am dat din cap.

— Perfect.

Şi-a lăsat picioarele din pat şi s-a întins din nou. De data asta, când a ridicat braţele, i s-a ridicat şi tricoul. Nu că n-aş fi văzut tot când defilase fără tricou mai devreme, dar vederea fugară a abdominalilor fermi tot mi-a atras atenţia.

Şi pe a lui Erin.

A trecut agale pe lângă ea în drum spre baie.

— Te-aş întreba dacă ţi-e foame, i-a zis. Dar bănuiesc că ţi-ai făcut plinul cu copilaşi azi-noapte.

Am căscat ochii.

— Mănânci… copilaşi?

Erin şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, nu mănânc copilaşi. S-a uitat urât la el,

iar Seth a râs înfundat. Nemernicule!

Seth a intrat în baie. Nu ştiam ce să-i spun lui Erin în tăcerea care a urmat, iar el s-a întors în câteva secunde, cu părul umed în jurul feţei. Şi-a strâns părul la spate, prinzându-l pe ceafă, în timp ce îşi punea o pereche de tenişi pe care nu-i băgasem de seamă până acum.

— Mă întorc, a zis el, îndreptându-se spre uşă. Cu bacon. Clătite. Ouă. Cârnaţi. Poate nişte fructe, a continuat, deschizând uşa. Şi gofre. Aaa! Şi nişte omletă sună bine. Cu multă brânză şi ardei…

Uşa s-a închis în urma lui, iar eu mă întrebam cum o să aducă atâta mâncare.

Tăcere.

Trecându-mi o mână prin păr, am privit spre Erin. Se uita la uşa închisă.

— Am auzit o grămadă de chestii despre el, mi-a zis, cu glas scăzut. Zvonuri. Unele dintre ele probabil adevărate. Unele, nu. Mi-a *ucis* una dintre surori. S-a întors spre mine şi a adăugat: E drept, şi ele încercau să-l omoare.

Nu eram sigură dacă asta îi oferea o scuză.

Îndreptându-şi picioarele, le-a lăsat pe amândouă pe podea şi s-a aplecat înainte.

— Nu e… Nu e cum credeam.

— Ce vrei să spui?

Erin a ridicat din umeri.

— N-are importanţă. Ţi-am adus toate hainele pe care am reuşit să le adun şi câte ceva din restul lucrurilor.

Pe podea, sub birou, se aflau câteva genţi de sport şi rucsacuri care păreau umplute până la

refuz. Îmi simţeam limba îngreunată când am vorbit.

— Mulţumesc.

S-a strâmbat.

— Trebuie să vorbim înainte să se întoarcă şi să mă scoată din sărite. Ştiu că trebuie să fii dezorientată.

— Dezorientată?

Râsul meu era cât se poate de sec.

— Acum 24 de ore, credeam că zeii greci nu sunt decât nişte mituri şi acum…

— Şi acum ştii că eşti şi tu *unul* dintre mituri, a încheiat ea. Un semizeu – unul foarte important. În afara faptului că n-au mai existat semizei de, mă rog, de foarte multă vreme, tu eşti fiica lui *Apollo.* Nenorocitul de zeu al Soarelui e tatăl tău.

Tatăl meu. Mintea mea tot nu putea să cuprindă asta, dar ştiam că nu-mi plăcea cum sună.

— Te rog, nu mai spune că e tatăl meu. Poate că a donat nişte spermă, dar atâta tot. Nu-i tatăl meu. Bunicul mi-a fost aproape ca un tată, pentru că el m-a crescut. Mă iubeşte.

Şi-a lăsat capul într-o parte, iar sprâncenele i s-au îmbinat.

— Şi Apollo te iubeşte. Ştiu că poate fi greu de crezut, dar te iubeşte. S-a asigurat mereu că eşti în siguranţă. Apărată.

Ideea era că n-avusesem nevoie de aşa ceva în copilărie. Sau, dacă am avut nevoie, n-avusesem habar de asta. Ce îmi trebuia mie era un tată. Bunicul era grozav şi făcea tot ce putea, dar nu era

acelaşi lucru.

Am alungat gândurile astea.

— Te-a trimis pe tine să ai grijă de mine.

A deschis gura şi apoi a închis-o. În vreme ce ea dădea din cap, mi s-a întors stomacul pe dos.

— Aşa e.

— Deci nu eşti din DC de fapt, nu? Şi n-ai făcut atletism în liceu.

Când a scuturat din cap, mi s-a strâns inima de parcă ar fi fost aruncată într-un storcător de fructe.

— Am crescut în Olimp, dar am fost de multe ori în DC. Îmi plac muzeele, a zis ea timid. Ştiu că nu asta ţi-am zis ţie.

Aveau măcar licee în Olimp?

— Ai dreptate. Totul în legătură cu tine – cu *noi* – a fost o minciună. S-a ridicat în picioare, aruncându-şi coada de cal ondulată peste umăr. Nu-ţi puteam spune adevărul. Nu m-ai fi crezut.

Aici avea dreptate, dar nu înţelegea.

— Ştii că n-am avut prieteni în copilărie, da?

A aruncat o privire spre fereastră şi a încuviinţat din cap.

— Ştiu.

— Ceilalţi copii nu se purtau frumos cu mine, pentru că părinţii lor nu se purtau frumos cu familia mea, am spus, înghiţind în sec ca să alung nodul care mi se pusese în gât. Când am venit aici, mă aşteptam să fie la fel. Nu ştiam de fapt nimic altceva, dar te-am cunoscut pe tine, iar tu erai aşa de drăguţă şi deschisă şi… Am strâns din buze şi am scuturat din cap. Tu *trebuia* să te împrieteneşti cu mine.

A făcut ochii mari şi a întors brusc capul spre mine.

— Trebuia să mă apropii de tine, dar asta nu schimbă faptul că îmi place sincer de tine. A făcut un pas spre mine şi a adăugat: Nu mă prefăceam.

O parte din mine înţelegea asta, dar nu puteam să nu mă întreb cum ar fi fost relaţia noastră dacă Erin ar fi fost… normală.

— Îmi pare rău, a zis ea încet, iar privirea mi s-a îndreptat spre ea.

Pe chipul ei frumos şi în ochii expresivi era întipărită sinceritatea. Văzând-o aşa, devenea greu de crezut că se putea transforma într-o creatură ca un liliac, cu şerpi în loc de păr.

— Te cunosc, aşa că ştiu că asta te-a durut. Şi mi-aş dori să fi putut sta de vorbă şi să-ţi spun ce sunt şi de ce mă aflam aici, dar aveam ordine să ascundem adevărul. Şi, pentru binele tău, speram că nici n-o să afli. Nu. Nu mă înţelege greşit, a zis ea când am deschis gura. Nu pentru că voiam să te mint în continuare, dar, dacă ţi-ai fi trăit restul vieţii fără să ştii nimic despre astea, însemna că eşti în siguranţă. Niciunul dintre noi nu ştia că o să se întâmple povestea asta cu titanii. Ne pregăteam pentru…

— Ce? am întrebat eu, văzând că nu termină propoziţia.

Erin a aruncat o privire spre uşa închisă.

— Ne pregăteam să ne luptăm cu Ucigaşul de Zei. Ţi-a spus în ce s-ar fi putut transforma, da?

Am dat din cap.

— A pomenit ceva despre asta.

În mişcările ei s-a strecurat încordarea când şi-a strâns braţele la piept.

— Ne pregăteam pentru alt fel de luptă. Niciunul dintre noi n-a fost pregătit pentru titani sau pentru…

Fruntea i s-a încreţit şi şi-a tras capul între umeri.

— Apollo are încredere în Apollyon… în Seth. Te-a încredinţat în mâinile lui.

Mi s-a ridicat tot părul de pe corp. Nu suna bine.

— Ar trebui să mă tem şi de altceva în afară de titani?

Erin a rămas nemişcată o clipă şi apoi a scuturat din cap.

— Mai sunt lucruri despre noi, despre lumea noastră, pe care nu le înţelegi şi o să le judeci după normele sociale ale muritorilor şi o să le cântăreşti după standardele muritorilor. Şi, oricum, pleci în câteva ore, nu? Unde te duci? Şi eu o să plec. Am fost rechemată, acum că e Seth aici.

— Rechemată? Şi şcoala? am întrebat eu prosteşte.

A ridicat una dintre genţile mele şi a pus-o la picioarele patului.

— Nu mai e nevoie să rămân aici.

— Dar cum poţi să dispari pur şi simplu?

Încă o geantă i s-a alăturat celei de pe pat.

— Aşa cum ai dispărut şi tu. Lumea o să creadă că te-ai dus acasă. Urgenţă de familie. Şi, oricum, lumea renunţă des la colegiu. A ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. Deci, unde te

duci?

— O să mergem întâi s-o vedem pe mama, am răspuns eu, distrasă de felul cum îmi organiza genţile şi de ce spusese. După aia, cred că o să mergem undeva în Dakota de Sud.

— A, Universitatea. Seamănă un pic cu Radford, dar e mai mişto. E plin de puri şi semi şi poate şi vreun zeu, doi. Deschizând o geantă, a scos o pereche de jeanşi şi a aruncat-o pe pat. A râs, iar sunetul semăna cu nişte clopoţei de vânt. Îmi pare rău. Încerc să mi-l imaginez pe Seth în Osborn, Missouri. Cred că e grozav că te duci s-o vezi pe maică-ta. Poate că, ştiind ce ştii acum, o să-ţi fie mai uşor s-o înţelegi mai bine. Şi poate o să te ajute să nu-ţi mai faci probleme că o să te îmbolnăveşti mai încolo. N-o să te îmbolnăveşti.

— Mda, bănuiesc că asta alungă spaima. Am prins sutienul şi chiloţii pe care mi i-a aruncat. Deci nu vii cu noi?

A scuturat din cap.

— Dacă aş veni, probabil că aş ajunge la un moment dat să-l schilodesc pe Seth, ceea ce ar cam zădărnici planul ca el să aibă grijă de tine. Dar asta nu înseamnă că n-o să mă mai vezi niciodată. O să mă vezi. Însă trebuie să dau o mână de ajutor să-i localizăm şi pe ceilalţi semizei. Au şi ei nevoie de protecţie.

Uitasem deja de ceilalţi. M-am ridicat în picioare ţinând lenjeria aproape de piept, am privit-o pe Erin trăgând pe ea un pulover roz subţire şi m-a izbit iar faptul că, la un moment dat, o să fiu nevoită să lupt cu titanii, să ajut şi eu să fie

îngropaţi din nou în Tărâmul Sosului Tartar.

— Fir-ar să fie, am şoptit.

Erin s-a uitat la mine tăios.

— Ce-i?

— Eu nu pot nici măcar să merg în linie dreaptă când nu sunt băută, dar simt, practic, o armă, nu? Aşa sunt şi ceilalţi semizei. O să trebuiască să mă lupt cu un titan.

S-a uitat în ochii mei, apoi şi-a ferit privirea.

— O să fie bine, Josie.

O să fie bine? Suna de parcă îi spuneai că o să fie bine cuiva care era pe punctul să sară în apa plină de rechini.

A ocolit patul şi mi-a pus în mână jeanşii şi puloverul.

— Trebuie să faci un duş şi să fii gata înainte să se întoarcă Seth. Doar dacă nu vrei să te vadă iar în halatul ăla, care, apropo, nu ascunde nimic.

O, Iisuse!

Am lăsat-o să mă împingă spre baie, dar m-am oprit în prag şi m-am întors spre ea. Privirile ni s-au întâlnit şi, cumva, am ştiut – pur şi simplu am ştiut – că după ce închid uşa o să dispară şi, indiferent ce zisese ea, nu eram sigură că o s-o mai văd vreodată.

Prietenia noastră fusese clădită pe minciuni. N-aveam cum să nu ţin seama de asta, dar în ultimii doi ani… Fusese alături de mine când eram un boboc înspăimântat şi naiv, pentru prima dată departe de casă. Îmi fusese alături prima dată când băusem tequila şi-mi ţinuse părul când o vomitasem pe toată în aceeaşi seară. Îmi fusese

alături când ieşisem la prima întâlnire cu un coleg de la cursul meu de Introducere în Socio şi după aia mă salvase când el începuse să vorbească despre o invitaţie ca s-o cunosc pe maică-sa, la cinci minute după ce începuse cina penibilă. Îmi fusese alături şi când mama avusese o recidivă îngrozitoare şi dispăruse zile întregi, ajungând până la urmă în Tennessee. Devenise cea mai bună prietenă a mea şi asta nu era ceva ce-aş fi putut să uit. Oricât de nasol era şi oricât de tare durea să ştiu că bazele prieteniei noastre fuseseră clădite precar pe o grămadă de minciuni, asta nu schimba nimic din tot ce făcuse pentru mine.

Nu puteam să rămân supărată.

Lăsând să cadă pe podea hainele, am sărit spre ea. A deschis larg ochii când braţele mele i-au înconjurat umerii. Am tras-o într-o îmbrăţişare strânsă, nestăpânită. Şi n-am zis nimic. Niciuna dintre noi n-a zis nimic, dar m-a strâns şi ea în braţe. Am stat acolo câteva minute şi, când ne-am desprins, în ochii ei adânci luceau lacrimi.

— Mai bine te duci să te pregăteşti, a spus ea, cu vocea răguşită şi zâmbind uşor.

Nodul din gât mă împiedica să vorbesc, aşa că am dat din cap şi m-am retras. A trebuit să trag adânc aer în piept înainte să vorbesc.

— Orice-ar fi, eşti cea mai bună prietenă a mea.

A închis fugar ochii înainte să şoptească:

— Şi tu eşti cea mai bună prietenă a mea. Orice-ar fi.

Apoi s-a dat înapoi, zâmbind mai larg în timp

ce-mi făcea semnul păcii.

Dintr-un motiv oarecare, ştiind ce era ea în realitate, asta m-a făcut să râd în timp ce mă prindeam de uşă. Dar abia după ce s-a închis uşa băii am înţeles cu adevărat că Erin pleca şi... mai voiam o îmbrăţişare.

Am deschis brusc uşa şi m-am întristat brusc. Aşa cum bănuisem cu doar câteva clipe înainte, camera de hotel era goală. Erin plecase.

Capitolul 11

Timpul trecea şi noi aveam de condus treisprezece-ore-şi-ceva şi iată-mă stând în spatele unui Porsche Cayenne argintiu pe care-l *împrumutasem,* zgâindu-mă la curul lui Josie.

În apărarea mea, eram bărbat, aşa că dacă aveam de ales între a mă uita la un pâlc de copaci şi a mă zgâi la un cur de femeie, probabil că avea să fie curul. Şi era şi un cur drăguţ. Rotunjor. Nu era prea greu să-mi imaginez că-i trag în jos jeanşii ăia care-i strângeau curul şi coapsele bine făcute. Puloverul roz pe care-l purta se ridicase, dezvelind o fâşie de piele în dreptul şalelor. Ha, era o zonă foarte tentantă a corpului, căreia nu-i acordasem niciodată atenţie.

Am întins mâna înainte să-mi dau seama ce fac. Degetele mi-au ezitat deasupra tivului puloverului ei, pregătite să-l coboare, apoi mi-am smucit mâna înapoi. Prin degete mi-au trecut un şir de furnicături, aproape ca şi cum pielea protesta că n-am atins-o.

Ce naiba?

Căutând ceva care să mă distragă, am cercetat din nou parcarea hotelului. Niciun fel de umbre răzbunătoare care să stea la pândă… din păcate. Mi-am întors din nou privirea spre Josie şi curul pe care-l tot mişca încoace şi încolo, întinzându-se şi mai departe în portbagaj.

Am oftat. Poate chiar am gemut puţin, pentru că fundul i s-a oprit din legănat şi nu eram sigur dacă ar trebui să fiu uşurat sau dezamăgit.

— Ce-ar fi să te urci odată pe bancheta din spate? am sugerat eu.

A rămas nemişcată.

— Nu mai durează decât o secundă.

— Ce cauţi acolo? Secretul vieţii?

— Ha. Ha, a răspuns ea, cu vocea înăbuşită. Erin a făcut bagajele, aşa că nu ştiu unde e nimic. A-ha!

În voce i se simţea triumful.

— L-am găsit.

— Ce? A pus din greşeală nişte inimi de vită pe-acolo?

Josie s-a tras din portbagajul Porsche-ului, ţinând în mână o chestie electronică neagră şi dreptunghiulară. A făcut un pas spre mine, iar chestia neagră m-a pocnit peste braţ.

— Hei!

M-am tras înapoi, strângând mâna peste braţul care mă ustura. Chiar mă lovise. Chiar mă *pocnise* cu ceva. Eram uluit de-a dreptul.

— Asta pentru ce naiba a fost?

— Nu mănâncă nici copilaşi, nici inimi de vită!

— De unde ştii? am provocat-o eu, ştiind al naibii de bine că furiile n-au tendinţa să mănânce copilaşi sau inimi, dar treacă.

Puloverul ei avea decolteul în V. Bineînţeles. Curbele sânilor sfidau practic constrângerile impuse de pulover. M-am foit, depărtându-mi picioarele. Era de-a dreptul caraghios.

— Ai căutat pe Google dieta furiilor cât ai pierdut vremea în portbagajul maşinii? Asta ai făcut atâta timp?

— Erin e vegană, deşteptule.

A strâns din buze, iar nasul i s-a încreţit iar în felul ăla drăguţ. *Drăguţ?* Fir-ar al naibii!

— Sau cel puţin eu n-am văzut-o mâncând decât legume şi porcării. Şi nu căutam porcării pe Google. Îmi căutam Nook-ul, pe care l-am găsit. E obligatoriu pentru orice drum cu maşina.

— Tocilară.

Braţul i-a zburat în spate, pregătindu-se să mă pocnească, se pare că de data asta în cap. I-am prins mâna înainte să lovească.

— Nu mă mai lovi iar cu ăla.

Ochii albastru-închis aruncau văpăi.

— O să te lovesc din nou cu el dacă vreau.

— Dacă mă loveşti iar, o să te pun pe portbagajul maşinii ăsteia, în faţa tuturor oamenilor şi a tuturor zeilor, şi o să te bat la fund aşa cum ar fi trebuit să te bată mămica ta.

A rămas cu gura căscată.

— N-ai îndrăzni.

Fără să folosesc practic deloc forţa, am tras-o în faţă şi, până să se poată feri, i-am prins mijlocul

cu celălalt braţ, ţinând-o pe loc. Trupul mi s-a încins imediat în toate punctele unde eram conectaţi. Era cu un cap mai scundă decât mine, dar ne aliniam suficient de bine în zonele importante. Aşa absorbit cum eram de moliciunea ei care se apăsa în mine, am uitat ce naiba făceam. Ceva cu bătut la fund?

Era un plan al naibii de bun.

— Ba aş îndrăzni, i-am spus, cu glas scăzut. Şi mi-ar plăcea foarte tare şi până la capăt.

Şi-a împins capul pe spate, cu buzele întredeschise, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Mie *nu* mi-ar plăcea, deloc.

Mi-am lăsat capul în jos, ajungând aşa de aproape s-o sărut, că îmi simţeam vintrele încordându-se de dorinţă. Năvala bruscă era atotcuprinzătoare.

— Cred că roşeaţa care-ţi trece peste obraji îmi spune că ţi-ar plăcea şi ţie la fel de mult. Poate chiar mai mult.

Expiraţia ei uşoară m-a izbit din nou când răsuflarea ei mi-a dansat pe buze.

— Nu roşesc, a zis ea. Adierea e rece. Şi am pielea sensibilă. Mă ard foarte uşor, ceea ce e nostim, dacă te gândeşti că am nişte sânge de zeu al Soarelui. Ca să vezi…

Mi-am pus vârful degetelor pe obrazul ei, oprind-o din pălăvrăgeală. Ochii i s-au mărit, albastrul devenind aşa de profund, că, dacă nu eram atent, aş fi putut să mă rostogolesc direct în ei şi să fac ceva de-a dreptul tâmpit.

Şi chiar acum îmi veneau în cap o grămadă de

idei tâmpite.

Mi-am dus degetele spre gura ei, de-abia atingând-o. Când am ajuns la buzele întredeschise, simţind moliciunea cu vârful degetelor, dorinţa s-a înteţit până a devenit ceva al naibii de aproape de o pornire primitivă. Senzaţia era primară şi, când i-am închis buzele, toată chestia asta nenorocită s-a răzbunat pe mine, pentru că acum aveam nişte părţi care mă dureau.

— Mincinoaso, i-am spus.

Josie s-a smucit înapoi, dar pieptul i se ridica şi cobora rapid.

— Nu-mi place de tine.

Mi-am muşcat buza de jos, dar asta nu m-a împiedicat să rânjesc.

— Nici mie nu-mi place de tine.

Mi-a aruncat o privire dezgustată peste umăr şi a dat roată SUV-ului, îndreptându-se spre locul din dreapta.

Urma un drum al naibii de lung.

*

După doar trei ore de mers, deja părea un drum al naibii de lung. Pierduserăm prea mult timp arzând gazul dimineaţă şi acum nu mai aveam cum să ajungem în Osborn până se însera. Trebuia să ne oprim peste noapte undeva pe Autostrada 64, pentru că ar fi fost o tâmpenie să mergem mai departe când riscul să ne confruntăm cu orice era mare.

Josie mă tratase cu tăcere, lipită de Nook din

momentul în care urcasem la volan şi pornisem SUV-ul, nu că m-aş fi supărat, dar mă întrebam ce citea. Probabil vreun roman de dragoste. Sau Harry Potter. Părea genul de fată căreia ar putea să-i placă băieţii vrăjitori. Dar cam pe când ieşeam din Virginia de Vest şi intram în Kentucky, a închis chestia aia şi a început să se zgâiască pe fereastră.

Degetele îmi băteau pe volan. Îi fuseseră aruncate o grămadă de chestii în cap în timp aşa de scurt, dar încă mai rezista ca o campioană, ca…

Da, ca Alex.

Futu-i!

Dacă mi-aş fi putut elimina toate amintirile alea şi toate căcaturile pe care le provocasem şi tot ce era legat de Alex, aş fi putut privi obiectiv situaţia de-acum. Îmi dădeam seama că Josie avea ceva din forţa lui Alex. Evident, nu forţa fizică, ci forţa… Era ceva dincolo de muşchi şi de talentul de luptă. Josie avea genul important de forţă – forţa mentală. Fata avea… *tărie de caracter.* Majoritatea muritorilor ar fi luat-o complet razna până acum, după ce ar fi aflat că nu erau chiar muritori, că erau urmăriţi de spirite şi de titani şi că tatăl lor era un zeu legendar al mârşăviilor.

Dar ea nu făcea decât să se uite pe geam, cu profilul gânditor, puţin distantă. Poate că ar fi trebuit să spun ceva, de exemplu să comentez ce bine se descurcă… recompensa pozitivă şi toate chestiile alea frumoase. Dar n-aveam cuvintele potrivite şi, de fiecare dată când îi aruncam câte o privire, expresia îi era neschimbată.

În vreme ce cauciucurile înghiţeau fără

probleme kilometrii, mintea mi se îndrepta spre momentele alea de lângă SUV, la cum fusese să simt trupul ei lipit de al meu. Nu puteam să neg că eram atras fizic de ea şi, deşi era un gen de fată diferit de cel care mă atrăgea în mod normal, nu eram surprins că voiam să i-o trag.

Doar că *nu* era cazul să şi trec la acţiune. Dar nici să nu trec la acţiune nu suna prea bine. Trecuseră doar câteva zile de când o văzusem prima dată şi mult mai puţine ore de când eram împreună şi deja simţeam cum îmi slăbeşte controlul oricum precar asupra situaţiei. Nu eram cunoscut pentru autocontrolul meu, mai ales când era vorba de ceva ce-mi doream.

Şi da, pe ea o doream. O doream într-un mod care era strict fizic şi inevitabil pentru cine eram eu. Şi era clar de-acum. Apollo era un idiot mai mare decât îmi dădusem eu seama, dacă o pusese p*e fiică-sa* sub paza mea, ştiind tot ce ştia despre mine.

Am izbucnit în râs.

— Ce-i? a întrebat Josie, uitându-se la mine.

Rânjind, am scuturat din cap.

— Nimic.

A rămas tăcută o clipă, apoi a trântit din senin:

— Am iertat-o pe Erin.

Declaraţia m-a luat pe nepregătite şi m-am uitat iar la ea.

Mă ţintuia cu privirea, cu pometii obrajilor rozalii.

— În regulă, am zis.

— Crezi că asta înseamnă că simt, cum ar veni,

prea iertătoare?

În vreme ce alunecam pe lângă un camion care mergea încet pe banda de viteză, am zâmbit afectat.

— Probabil că nu sunt persoana cea mai bună pe care s-o întrebi, Joe.

— De ce, *Sethie*?

Zâmbetul s-a schimbat în rânjet.

— Eu păstrez pică. O hrănesc şi o ud, până creşte şi se face un iaz micuţ şi vesel de ranchiună.

— Păi, asta sună distractiv şi adorabil. S-a mişcat în scaun, întinzându-şi picioarele. Nu văd ce rost are să păstrezi pică, pentru că iazul vesel de ranchiună o să se întoarcă împotriva ta şi o să înceapă să te roadă.

Deja se întâmpla chestia asta.

— A fost nasol că m-a minţit, dar tot e prietena mea. Tot a fost alături de mine, a zis ea. Şi asta e ce contează. Oricum, presupun că e destul de tare, a continuat ea, adică, există o lume întreagă chiar alături de a noastră, interacţionează cu lumea noastră, iar noi habar n-avem. Ca într-un film sau o carte. De parcă ar prinde viaţă Hogwarts.

Îhî. O nimerisem. Cu totul pasionată de băieţii vrăjitori.

— Ai citit *Harry Potter,* nu?

Am pufnit.

— Nu.

— Ai văzut filmele?

— Nu.

— Ai fost la Wizarding World of Harry Potter[11]?

11 Lanţ de parcuri de distracţii dedicate universului din

Am râs.

— Nici asta.

— Nici eu n-am fost, dar orişicât. S-a întors spre mine aşa de repede, că mă mir că nu s-a sufocat cu centura de siguranţă. Ai stat vreodată într-o peşteră?

— Am fost ocupat, am replicat, verificând oglinda retrovizoare. Ştii tu, a trebuit să mă lupt cu automatonii şi să salvez lumea.

— Ce-s ăia automatoni?

— Ceva ce nu vrei să vezi, am zis şi, când ea a pufnit, am oftat. Sunt una dintre creaţiile lui Hefaistos. El e făurarul suprem. Poate crea aproape orice. Automatonii sunt practic jumătate-robot, jumătate-taur. Suflă mingi de foc.

S-a întors din nou cu faţa spre parbriz.

— Nu sună prea distractiv. Cum îi pronunţi numele? Pot să-i zic doar Hefa?

Am râs încetişor.

— Noi îi spunem Hefe. Detestă chestia asta, la fel de mult cum îl ura pe Ares fiindcă se culcase cu Afrodita când era căsătorită cu el. Ai auzit vreodată de plasa cu zale ce nu poate fi ruptă? E adevărat. A folosit-o să-i prindă pe amândoi când şi-o trăgeau.

— Ah. Credeam… credeam că Afrodita era cuplată cu Adonis sau aşa ceva?

— Afrodita a fost cam cu toată lumea. A fost chiar şi cu un Străjer pe care-l ştiu şi care s-a ales cu o cicatrice frumoasă care să-i amintească de politica te-uiţi-da’-nu-pui-mâna.

— Străjerii… Ai mai pomenit de ei şi înainte. A

---

seria *Harry Potter* (n. red.).

bătut cu Nook-ul peste genunchi. Ziceai că majoritatea sunt semi, nu?

— Mda. Acum Străjerii sunt mai degrabă un amestec de puri şi semi.

Nook-ul sălta în continuare.

— Şi Străjerii sunt un fel de versiune zeiască a armatei?

— Cam aşa ceva. Toţi semipurii ajung în faţa Consiliului – mă rog, aşa era obiceiul. Multe din astea au fost desfiinţate de vreun an, dar pe vremuri, la vârsta de opt ani, mergeam în faţa Consiliului – doisprezece puri care controlează fiecare dintre Academiile Legământului, care sunt şcoli aflate în apropierea celor mai mari comunităţi, şi se stabilea dacă urma să ne pregătim să devenim Străjeri sau intram în robie. Evident, eu am făcut instrucţia. Am primit educaţia de bază, dar concentrată mai mult asupra diverselor tipuri de luptă şi apărare, de la luptă corp la corp, ca tehnici de contact şi krav maga, la arte marţiale de bază, la manevre cu arme de foc şi pumnale. Sunt mii de Străjeri. Erau mai mulţi…

Înainte să fi ajutat eu să fie ucişi o grămadă dintre ei.

— Deci şi tu eşti Străjer?

— Da. Şi nu. În primul şi în primul rând, sunt Apollyon, dar am fost antrenat ca orice alt Străjer. Probabil că am făcut ceva mai multe eforturi şi n-am fost niciodată *alături* de ei. Chiar şi când făceam orele cu ceilalţi, eu eram întotdeauna cumva diferit.

— De ce? a întrebat ea.

Era evident că renunţase oficial să mă pedepsească prin tăcere.

O mare parte din mine habar n-avea de ce-i spuneam aşa de multe.

— Semipurii şi purii ştiau ce sunt. Ştiau că sunt diferit şi, pentru că puteam să-l bat pe oricare din ei până-i suna apa în cap, nu se simţeau chiar bine în preajma mea. Şi nici mulţi dintre puri. Tuturor le plăcea să se zgâiască atunci când eram prin preajmă, dar nu se apropiau prea mult. Dacă purii şi semipurii nu erau de sex feminin, majoritatea păstrau distanţa. Toţi, mai puţin câteva legături pe care le stabilisem cu cei care fuseseră la Academia Legământului din Insula Zeităţii şi pe care nu-i mai văzusem de peste un an.

Nook-ul s-a oprit brusc.

— Tu chiar n-ai avut prieteni în copilărie?

— N-am avut niciunul, am recunoscut, uimindu-mă şi pe mine.

— Niciunul? a şoptit ea.

I-am aruncat o privire, iar ea se uita ţintă la mine, nu curioasă, ci cu o dorinţă vizibilă să înţeleagă, să stabilească o legătură. I se citea pe chip. Poate că de-asta tot vorbeam, spunându-i lucruri pe care nu le mai ştia decât o singură altă persoană. Poate pentru că mă gândeam că, dintre toţi cei pe care-i cunoscusem, fata asta… ar înţelege.

— Chiar în clipa în care am deschis gura şi am tras în piept prima răsuflare, mama mea pursânge – şi folosirea cuvântului „mamă” nu-i decât o glumă – m-a predat unui îngrijitor la fel de blând şi

iubitor ca Medusa. Mama nu m-a vrut. Vezi tu, relaţiile între semi şi puri erau interzise. Ştiam că era din cauza riscului să apară un Apollyon, dar şi pentru că semipurii erau întotdeauna desconsideraţi, însă mama mea… N-a fost cine ştie ce poveste de amor între ea şi cine-o fi fost tata. Îi plăcea să şi-o tragă cu servitorii, până a lăsat-o gravidă unul din ei. După aia, nu prea i-a mai plăcut. Probabil că m-ar fi înecat în Mediterana.

Josie a rămas cu gura căscată.

— Nu, n-ar fi făcut aşa ceva.

— Purii o făceau adesea, Josie, şi asta ar fi fost şi soarta mea dacă n-ar fi fost zeul care-a venit la ea înainte să mă nasc şi i-a spus ce eram.

— Doamne, asta-i pur şi simplu îngrozitor.

Mâna mi s-a încordat pe volan.

— După aia am devenit podoaba ei. Ani de zile, n-o vedeam decât când voia ea să mă vadă – de două ori pe săptămână la cină şi ori de câte ori voia să mă care pe la evenimente sociale şi să mă prezinte drept fiul ei cel *special,* Apollyonul. Nu-mi spunea nimeni aşa pe-atunci, dar oricine mă vedea ştia ce sunt. Mă dădeau de gol ochii… culoarea. Pe-atunci eram doar recuzită, echivalentul unei poşete al naibii de scumpe şi fără seamăn. Lumea se zgâia la mine. Şoptea despre mine. Mă atingea. Mă mângâia. Apoi eram lăsat deoparte până voia să-şi impresioneze şi alţi prieteni puri, care n-o mai respectau după ce rămăsese însărcinată cu un semipur, dar probabil că voiau să caşte gura la curul meu. De prisos să spun că am ajuns să-i urăsc pe puri. M-am oprit, trăgând adânc aer în

piept, apoi am continuat: Oricum, n-aveam voie să-i spun „mamă”, ci pe nume, „Callista”. Draga de mami ar fi făcut ca toate alea dacă ar fi ştiut adevărul – că eu n-ar fi trebuit să fiu Apollyon. Poate că *ştia.* Oricum, n-am avut prieteni. Singurele jucării pe care le-am găsit erau nişte chestii străvechi cu care nu voia să se joace niciun copil şi după aia am ajuns în faţa Consiliului. Mi-au aruncat o privire, şi-au dat seama ce eram şi apoi m-au luat din Insulele Ciclade şi m-au trimis la Academia Legământului din Anglia, unde am început şcoala. De acolo, am fost expediat la Academia din Nashville.

M-am oprit, pierdut în amintiri. Niciodată nu existase un loc potrivit pentru mine.

— Nu m-am mai întors în Insule din ziua aia, iar când aveam optsprezece ani, un slujitor de la Academia Legământului din Nashville m-a informat că mama a fost găsită moartă.

Aia fusese nasol.

Chiar dacă nu-mi prea fusese mamă, fusese totuşi sânge din sângele meu. Era importantă pentru mine, chiar dacă eu nu contasem pentru ea.

În tăcerea care se lăsase, simţeam că Josie se uită la mine, dar eu n-o puteam privi, pentru că ştiam că în privirea ei se citea milă. Probabil că ar fi trebuit să-mi ţin naibii gura.

— Deci… deci de-asta ai un pic de accent? a întrebat ea.

Uşurarea mi-a alungat încordarea din umeri. Era… era foarte mişto din partea ei.

— Da, de-asta.

S-a mişcat iar în scaun.

— Deci sunt aşa de mulţi Străjeri? E chiar aşa de periculos?

— Da, Josie, e chiar aşa de periculos.

Am oftat, în vreme ce Porsche-ul prindea viteză.

— Există *daimoni* – puri şi semi care au devenit dependenţi de *eterul* din venele noastre. *Eterul* este cel care ne alimentează abilităţile – zeii au cel mai mult, următorii ar fi semizeii şi Apollyonii, diverşii monstruleţi ai zeilor şi zeităţile mai puţin importante, apoi purii şi la urmă semipurii. *Eterul* îi schimbă cu totul pe purii care devin dependenţi… felul cum arată şi tot restul. Pentru muritori, par să arate normal în continuare, dar semipurii au abilitatea asta ciudată să-i vadă cum arată în realitate. Purii nu pot. Nu sunt sigur cum e cu tine, care ai abilităţile încătuşate.

— Cum arată de fapt?

— Feţe palide fără ochi şi o gură pe care-ar invidia-o şi *Fălci.*

— Îh.

Am simţit-o cum se trage înapoi, înfiorându-se vizibil.

— Deci, lasă-mă să ghicesc, îşi folosesc colţii ca să se hrănească.

— Îhî. Nu e singura modalitate de extragere a *eterului* din cineva, dar daimonilor le place să muşte pentru că asta provoacă şi durere.

M-am încruntat, mijind ochii prin lumina care pălea deja. Kentucky era un stat al naibii de plictisitor când trebuia să conduci.

— Vânează şi muritori, doar ca să se distreze. Probabil de-aici vine toată legenda cu vampirii. Dar mai sunt şi puri care devin însetaţi de putere şi fără *eter.* Lumea încalcă legea şi în societatea noastră, exact cum se întâmplă şi în lumea muritorilor.

S-a jucat iar cu Nook-ul, răsucindu-l în mâini.

— Îmi pare rău, Seth.

Mi-am întors privirea spre ea.

— Pentru ce-ţi pare rău?

— Pare să fi fost o viaţă aşa de singuratică şi… E nasol să creşti aşa. Eu n-am avut prieteni, dar am avut copilărie, ştii? Am apucat să fiu copil.

Ochii ei larg deschişi s-au întors spre drum, ceea ce mi-a adus aminte că eram la volan.

— Mama… mi-a spus odată, când eram micuţă, că trebuie să existe un motiv pentru care viaţa ei s-a sfârşit când a început a mea.

Iisuse!

— Dar tot m-a iubit, a adăugat ea încet şi, când m-am uitat din nou la ea, privea drept în faţă, cu Nook-ul apăsat la piept. Ştiu că m-a iubit. N-a fost… uşor tot timpul, dar pot spune despre ea că m-a iubit şi nu pare că tu poţi spune aşa ceva despre mama ta. Aşa că îmi pare rău.

Am simţit o gheară stranie în piept, care mi-a jupuit cojile de pe răni vechi pe care fie le uitasem, fie reuşisem să nu le bag în seamă toţi anii ăştia. Mda, copilăria mea fusese nasoală, dar nu meritam compasiune. Nu după toate mizeriile îngrozitoare pe care le făcusem.

Capitolul 12

N-am mai vorbit după ce i-am spus lui Seth că-mi părea rău pentru ce i se întâmplase în copilărie sau, într-un fel, pentru ce nu i se întâmplase. Avusesem şi eu greutăţi cu mama, dar tot îi aveam pe bunici, şi se părea că Seth n-avusese pe nimeni. O mare parte din mine îl compătimea pe Seth. Ştiam cum e să ştii că nu eşti dorit – împunsătura şi arsura care existau în tine în fiecare zi, când ştiai că nu eşti decât un accident. Veneai pe lumea asta în timp ce părinţii îşi doreau să poată anula actul care te adusese pe tine. Genul ăsta de informaţie te măcina pe dinăuntru şi otrăvise şi năruise părţi din mine, deşi ştiam că, dincolo de toate astea, mama mă iubea.

Afară, cerul se întuneca, trecând de la amurg la înserare. Nu ne spuseserăm unul altuia mai mult de câteva vorbe când ne-am oprit în cele din urmă să mâncăm. Hamburgerul nu-mi picase bine şi a mai trecut încă o oră până să vorbească din nou.

Era aproape nouă când glasul lui profund, cu accent uşor, a răsunat în maşina cufundată în întuneric.

— Cred că ar trebui să ne oprim undeva peste noapte. Ne odihnim şi plecăm la drum devreme, ca să ajungem la tine acasă până după-masă.

Mi s-a strâns stomacul când m-am îndreptat în scaun.

— Cred că putem merge mai departe. Încă mai am cheile casei. Putem să intrăm singuri şi avem un dormitor în plus unde poţi să dormi. Vreau să

zic că nu suntem prea departe de St. Louis şi de acolo nu mai sunt decât vreo patru ore de mers.

— Conduc de aproape nouă ore. Mi-a ajuns.

— Pot să conduc eu.

Seth a pufnit.

— Nici gând.

Am mijit ochii.

— De ce nu? Crezi că nu pot să conduc? Pot să conduc foarte bine. Aş putea să conduc în circuitul NASCAR dac-aş vrea.

A scuturat din cap, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Nu asta-i problema. Sunt obosit. Trebuie să fiu pe fază şi asta nu se rezolvă cu dormitul pe locul din dreapta în timp ce tu te joci de-a Formula 1 cu un Porsche. S-a uitat lung la mine şi, în lumina palidă, trăsăturile îi erau umbrite. Eşti îngrijorată că o să mai petreci o noapte cu mine, Josie? a întrebat.

Uau! Nu numai că pusese degetul pe rană. Deschisese rana cu mâna lui.

Şi-a întors privirea spre drum şi a redus viteza, intrând cu Porsche-ul pe prima bandă.

— Pentru că noaptea asta n-o să fie singura. Nu scapi de mine, puişor, cel puţin până te duc în Dakota de Sud.

Gura mi s-a deschis şi apoi am închis-o brusc. De nervi, mă furnica toată pielea capului, de parcă-mi jucau prin păr o sută de furnici roşii.

— Chiar nu-mi place de tine.

A râs ameninţător.

— Nu-i nevoie să mă placi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Am văzut asta!

— Ei, n-aveai cum! Mi-am plesnit mâinile de picioare. Doar dacă ai ochi de pisică sau aşa ceva.

— Văd pe întuneric mai bine decât un muritor, a răspuns el. Când am aruncat o căutătură mortală în direcţia lui, rânjea cu rânjetul ăla de ştie-tot.

— Cred că ăsta-i un loc destul de bun.

Strângându-mi braţele la piept când ieşea de pe autostradă, m-am lăsat pe spate şi am rezistat dorinţei fierbinţi de-a face o criză de nervi de care să fie mândru şi un puşti de doi ani. A ales primul loc de cazare peste care am dat.

— Nici măcar nu-i hotel, i-am atras eu atenţia, când trăgea în parcarea cu pietriş. E un motel, adică are uşile camerelor spre exterior. Genul de uşi pe care le sparg ucigaşii în serie în timp ce dormi.

— O să fie în regulă. A parcat SUV-ul paralel cu altă maşină. Nu-i o zonă cu prea mult trafic, a zis. Se pare că nu-s decât doi oameni aici şi, dacă vreun ucigaş în serie ne sparge uşa, o să fie ultima uşă pe care-o sparge.

— Arată ca motelul Bates[12], am mormăit eu.

Seth a râs.

Îi detestam râsul. Bine, nu-i *detestam* râsul. Era un sunet plăcut, profund. Coborâse deja din Porsche până să-mi desfac eu centura. Mi-a bătut în geam, cu o expresie de nerăbdare cuprinzându-i trăsăturile. Mi-am dat iar ochii peste cap, iar el a reacţionat deschizându-mi uşa.

12 *Bates Motel*, serial de televiziune inspirat din filmul *Psycho,* a cărui acţiune precedă întâmplările din film.

— Ai nevoie de ajutor? s-a oferit el. Pot să te iau pe sus, să te arunc pe umăr şi să te duc înăuntru.

S-a lăsat în faţă, punând o mână pe scaun, lângă piciorul meu. O şuviţă de păr i s-a desprins din coadă, arcuindu-se spre colţul buzelor.

— Putem să ne prefacem că suntem proaspăt căsătoriţi.

M-am uitat uluită la el.

— Nici gând.

— Poate au un apartament nupţial. Ah, ăsta-i planul! S-a dat înapoi. Sper să aibă şi un pat în formă de inimă.

Trăgându-mă uşor de pe scaun, am trântit *încet* uşa în urma mea şi apoi l-am împins cu umărul când am trecut pe lângă el. Oare chiar aveau paturi în formă de inimă în locuri de-astea? Era cam ostentativ.

M-a prins din urmă cu paşii lui mari.

— Stai pe-aproape.

Nu i-am răspuns, iar el a deschis uşa de sub firma roz cu neon pe care scria DESCHIS. Era un holişor, surprinzător de curat şi destul de agreabil, cu o grămadă de decoraţiuni interioare rustice. Fiecare centimetru pătrat era acoperit de o mulţime de coşuleţe şi fructe de pădure roşii, lujeri verzi şi scăriţe de lemn. Parfumul de vanilie şi un soi de fructe era plăcut.

Seth s-a îndreptat tacticos spre recepţie şi a apăsat tare soneria. S-a deschis o uşă albă şi s-a ivit în grabă o doamnă mai în vârstă, îndoind o revistă. I-a aruncat o privire lui Seth şi a rămas cu

gura căscată. Seth şi-a sprijinit şoldul de blatul recepţiei, cu buzele schiţând încet un zâmbet care probabil că ar fi făcut-o până şi pe buni să-şi facă vânt ca să se răcorească.

— Am nevoie de o cameră pentru mine şi drăguţa mea, i-a zis, cu vocea aia a lui.

M-am întors, mi-am dat iar ochii peste cap şi am început să inspectez cel mai apropiat coşuleţ. Înăuntru erau cosmetice mititele. Drăguţe. Am trecut mai departe de-a lungul raftului, până am ajuns la nişte coşuleţe care păreau goale.

— Păi, dragule, chiar avem câteva camere pentru noaptea asta, aşa că ai noroc, a zis doamna şi apoi Seth i-a mai spus ceva, cu glas scăzut.

Degetele mi-au alunecat peste ceva neted. L-am ridicat şi am rămas cu gura căscată.

Coşuleţele erau pline cu prezervative.

O, Doamne. Ce motel avea coşuleţe pline de prezervative în hol, coşuleţe drăguţe împletite? M-am zgâit la ambalajul pe care scria *„extra large,* cu striaţii pentru plăcerea ei”. Unde eram şi ce fel de oameni stăteau de obicei aici?

— Josie.

M-am întors spre Seth. I-a alunecat privirea de la mine spre mâna mea, a ridicat din sprâncene şi rânjetul s-a transformat într-un zâmbet care-ţi oprea inima în loc, ajungând până la ochi, luminându-i şi încălzindu-i privirea. Seth chiar când nu zâmbea sau nu surâdea afectat era frumos, dar când zâmbea? Era… uau! Îţi tăia răsuflarea.

Şi eu încă mai ţineam în mână prezervativele.

Mi-a luat faţa foc.

— Sunt din partea casei, drăguţă, a zis doamna din spatele tejghelei. Ia câte vrei. Şi mi-a făcut cu ochiul. Eu aşa aş face în locul tău.

O, Doamne!

Am dat drumul prezervativului înapoi în coş de parcă ar fi fost un şarpe cu clopoţei micuţ, mi-am încrucişat braţele şi am refuzat să mai ating orice altceva de-aici.

Seth s-a întors din nou spre femeie şi a luat o cheie. Ciudat lucru, nu-l văzusem scoţând niciun fel de acte sau bani înainte să vină spre locul unde-l aşteptam.

— Ai luat destule prezervative, *iubito*?

— Taci din gură, am şuierat eu, năvălind pe uşa pe care mi-o deschisese foarte curtenitor. I-ai plătit? am întrebat după ce am ieşit amândoi.

A râs.

— Nu. Asta-i chestia mişto cu constrângerile. Te alegi cu o grămadă de chestii gratis. Cum e şi Porsche-ul ăla încântător.

M-am împiedicat.

— E aşa… aşa de urât!

— Eşti doar geloasă că tu încă nu poţi s-o faci.

În regulă. Poate că eram un pic geloasă. L-am urmat pe lângă câteva uşi şi am ajuns la ultima dintre ele, care era chiar lângă un câmp şi o pădurice. Bag mâna în foc că se asigurase că o să obţină camera asta din vreun motiv de ninja. Când s-a deschis uşa, am fost uşurată să văd că nu era un apartament nupţial.

Continuând tema din hol, şi în cameră erau tot felul de chestii rustice. Coşuri. Scăriţe de lemn,

îmbrăcate în lujeri şi fructe de pădure. Ne-a întâmpinat o aromă de mirodenii de toamnă.

Era un singur pat.

Nici măcar nu era mare.

Sau măcar o canapea.

M-am întors în viteză.

— Nu-i decât un singur pat.

— Mda, a răspuns el, întorcându-se spre uşă. Şi azi-noapte a fost unul singur şi ne-am descurcat. Mă rog, m-ai transformat în pernă, dar ne-am descurcat.

O, Doamne! Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept înainte să-i deschid la loc.

— E inacceptabil. Avem nevoie de două paturi.

— O să fie în regulă. Rămâi aici. Mă duc să aduc genţile.

Apoi a plecat, iar eu am bătut din picior. O dată. Şi apoi de două ori, ca un copilaş de cinci ani, dar nu-mi păsa cât de prostesc era. Nu mai puteam să dorm în acelaşi pat cu el, pentru că se pare că aveam tendinţa să mă cuibăresc în el şi categoric n-aveam s-o mai fac încă o dată.

Privirea mi-a rătăcit prin camera primitoare. Avea o uşă îngustă care dădea într-o baie care nu semăna deloc cu cea din camera de hotel a lui Seth. Şi mai era încă una, cu o ferestruică, lângă o măsuţă de toaletă. M-am îndreptat spre ea, am tras draperia roşu-închis şi am văzut o terasă micuţă, cu pereţi despărţitori.

Când am auzit uşa de la intrare deschizându-se, m-am întors repede. Seth a intrat în cameră, lăsând geanta lui burduşită pe podea şi cele trei

genţi pe care mi le pregătise Erin pe pat. M-am aşteptat să facă vreun comentariu sarcastic, dar n-a zis nimic. N-a făcut decât să se ducă la geanta lui şi să scotocească în ea până a scos o pereche de pantaloni de nailon. Apoi a dispărut în baie.

M-am împotrivit dorinţei să mă dau cu capul de perete şi am decis că ar fi mai util să găsesc ceva de îmbrăcat. Am deschis prima geantă şi am găsit o mulţime de haine. Apoi am trecut la a doua geantă, care era plină ochi de tricouri fără mâneci, lenjerie şi sutiene. A treia era plină cu alte haine şi nişte pantofi, dar nimic în care să pot dormi.

Inima mi s-a zbătut cu putere. M-am întors la prima geantă şi am mai căutat prin ea, în timp ce începea să mi se strângă stomacul.

— Pari un pic panicată.

Am sărit când i-am auzit vocea. Stătea în spatele meu şi nici măcar nu auzisem uşa deschizându-se sau pe el ieşind din baie.

— Dumnezeule, cum de te mişti fără să faci niciun zgomot?

A zâmbit din colţul buzelor, aruncându-şi hainele pe care le purtase pe podeaua mochetată.

— E o abilitate dobândită.

Voiam şi eu abilitatea asta dobândită, pentru că aveam impresia că tropăi ca un catâr cu trei picioare. Privirea mi-a coborât mai jos de gâtul lui. Era cu bustul gol. Din nou. Pantalonii de nailon pe care-i purta păreau să se ţină pe şoldurile înguste doar prin voia Domnului. Nu puteam să nu mă întreb dacă se născuse cu nişte gene remarcabile sau trebuia să-şi lucreze abdominalii, ca restul

omenirii.

— Îmi place cum îţi stă cu părul lăsat liber, am trântit eu şi apoi mi-am tras una în gând.

Îmi place cum îţi stă cu părul lăsat liber? Cine zice aşa ceva unui bărbat? Dar era adevărat. Nu mulţi bărbaţi reuşeau să arate bine cu părul mai lung, dar el reuşea. Îi dădea un aer neîmblânzit.

Seth s-a uitat la mine, cu capul înclinat într-o parte. N-a spus nimic, dar, pe bune, ce ai fi putut să răspunzi la aşa ceva? Simţindu-mă ca o tâmpită, m-am întors la genţi. Căutarea unor haine de dormit era lipsită de orice speranţă.

— O s-o omor pe Erin, am zis.

El a venit mai aproape, întinzându-se şi trecând un deget peste cureaua genţii.

— Asta ar putea să-mi placă, dar trebuie să te întreb de ce vrei s-o omori, după ce ai zis că ai iertat-o.

I-am urmărit mâna cu privirea.

— Nu mi-a pus în bagaj nimic în care să dorm.

— Poţi să dormi dezbrăcată, a propus el. N-o să mă plâng. Şi o să dorm şi eu dezbrăcat, dacă te face să te simţi mai bine.

Pleoştită, i-am aruncat o privire ironică.

— Mulţumesc că eşti aşa de săritor şi înţelegător.

A râs înfundat în timp ce-şi muta geanta. Aplecându-se, a scos un tricou.

— Poţi să dormi în ăsta.

Mi l-a aruncat, iar eu l-am prins înainte să-mi vină în faţă.

— Sau dezbrăcată. Alegerea ta.

Ţinând tricoul ridicat, a trebuit să recunosc că mergea mai bine decât orice aveam eu. Am mormăit un „mulţumesc” şi am scotocit până am găsit trusa în care se aflau toate articolele de toaletă. M-am îndreptat spre baie, concentrându-mă să mă pregătesc de culcare, strângându-mi părul într-o coadă de cal şi spălându-mă pe faţă şi pe dinţi. Nu mi-am lăsat mintea să rătăcească în nicio altă direcţie.

Când am ieşit din baie, Seth mutase deja genţile pe podea, iar cuvertura era ridicată pe jumătate din patul îngust. Am ezitat la picioarele patului, muşcându-mi nervos buza de jos.

Seth s-a îndreptat, părând să uite ce făcea şi zgâindu-se la mine. Tricoul era super-lung, sfârşindu-se la câţiva centimetri deasupra genunchilor şi n-avea practic nicio formă, dar ochii lui au sclipit deodată brun-roşcat, iar eu am simţit că tricoul era parcă mulat.

— Mulţumesc pentru, hm, tricou, am spus din nou.

Degetele mi s-au răsucit în jurul marginii bluzei, iar privirea mi-a rătăcit prin cameră, înainte să se fixeze din nou asupra lui. Tot se mai zgâia.

— Ar trebui să am acasă lucruri pe care să le pot lua, aşa că n-o să fie nevoie să tot împrumut haine de la tine.

Gâtul i s-a încordat în timp ce înghiţea încet, dar n-a spus nimic, doar a încuviinţat scurt din cap. Lăsând să cadă perna, a dat să se întoarcă spre pat, dar s-a oprit, privindu-mă din nou în felul ăla intens al lui.

— Nu văd prea des femei care să-mi poarte hainele.

Nu ştiu de ce, asta m-a făcut fericită, ceea ce era o prostie, pentru că nu-mi păsa nici dacă i-ar fi purtat hainele un etaj întreg de cămin studenţesc.

— Păi, de obicei nu, hm, port haine bărbăteşti, aşa că…

A schiţat un zâmbet.

— E bine de ştiut.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, simţind un şir de fiori care-mi goneau pe piele.

Şi ochii lui erau tot aţintiţi asupra mea.

— N-am înţeles până acum.

— Ce să înţelegi?

I s-a strecurat o încordare ciudată pe chip, însufleţindu-i trăsăturile.

— De ce e aşa de excitant să vezi o fată care-ţi poartă hainele.

Ochii mi s-au căscat până am avut impresia că o să-mi sară din cap.

Şi-a coborât bărbia şi părul i-a veni în faţă în şuviţe, atingându-i maxilarul.

— Chiar *e* excitant.

Fierbinţeala îmi gonea prin vene într-un iureş ameţitor. Incapabilă să-i mai înfrunt ochii fie şi numai o clipă, mi-am întors privirea şi am tras adânc aer în piept, ceea ce nu a părut să aibă vreun efect asupra faptului că, deodată, respiram poticnit. Mi-am amintit cum stătusem în faţa lui în halat, când strânsese marginile. De parcă aş fi fost silită, mi-am îndreptat iar privirea spre el.

Fără niciun avertisment, se afla chiar în faţa mea, aşa de aproape, că picioarele lui goale le atingeau pe ale mele. Am tras în piept o gură de aer, care n-a ajuns chiar nicăieri, pentru că Seth şi-a pus vârfurile degetelor pe gâtul meu, chiar în punctul unde-mi bătea sălbatic pulsul. Era o atingere extrem de uşoară, dar am simţit-o în tot trupul.

— Te simţi jenată acum, că ştii asta? m-a întrebat, cu vocea blândă şi scăzută.

Da. Nu.

— Nu ştiu, am recunoscut eu.

Degetele i-au coborât pe gât, până unde atârna larg gulerul. Inima mi-a înghiontit coastele când două dintre degete i-au pătruns sub guler, urmărind linia claviculei până unde se termina la baza gâtului. Habar n-aveam ce făcea sau dacă voiam să nu mă mai atingă sau să mă atingă în continuare. Bunul-simţ zicea că ar trebui să vreau să înceteze.

A bătut cu degetul în punctul acela şi apoi mâna i s-a mişcat în sus şi în lateral, înfăşurându-se în jurul gâtului. Degetul mare i se afla pe pulsul meu, care a luat-o razna când mi-a aplecat capul pe spate. Şi-a coborât capul până când gura i-a ajuns deasupra gurii mele, aşa de aproape, că-i simţeam gustul răsuflării mentolate.

Timpul a părut să se oprească în loc şi apoi Seth şi-a lăsat capul într-o parte.

— Pe mine mă jenează, a spus el aproape în şoaptă şi, în timpul ăsta, buzele lui mi-au atins colţul buzelor, stârnindu-mi un vârtej de senzaţii în

tot trupul.

Panică. Zăpăceală. Nevoie. Dorinţă. S-a tras mai aproape, iar picioarele lui le atingeau pe ale mele. Când a vorbit din nou, buzele îi erau lângă urechea mea.

— Doar pentru că fac ceva împotriva firii mele acum.

M-am înfiorat din cauza combinaţiei între apropiere, atingerea părului lui moale pe obrazul meu şi felul în care îmi apăsa pulsul degetul lui. În piept mi se instalase o apăsare aproape dureroasă şi apoi se mutase mai jos, mult mai jos. Degetele mi-au tremurat când m-a pălit ideea nebunească să ridic mâinile şi să le las pe pieptul lui.

— Când vreau ceva, îi dau bătaie, a continuat el, cu acelaşi glas scăzut şi seducător. Nici măcar nu mă gândesc de două ori, dar cu tine... trebuie să mă gândesc.

Mi-a atins cu buzele un punct surprinzător de sensibil, chiar sub ureche. M-am smucit şi din gât mi-a ţâşnit un sunet firav, răguşit.

— Şi probabil că din cauza asta eşti foarte, foarte norocoasă.

Seth s-a dat înapoi, privirea zăbovindu-i o clipă înainte să se întoarcă şi să mă lase stând acolo, cu totul nedumerită în legătură cu ce tocmai se întâmplase şi dorindu-mi, în mod bizar, să nu fiu aşa de norocoasă.

Am dat drumul aerului din plămâni, deşi nu-mi dădusem seama că-mi ţineam răsuflarea. Gâtul îmi părea incredibil de înţepenit, iar inima îmi juca în piept cu întreruperi. Chiar dacă nu era lângă mine

acum, în încăpere tot mai plutea o încordare care făcea prea greu tricoul pe care-l purtam. Nu mai avusesem niciodată aşa o... reacţie viscerală faţă de vreun bărbat, mai ales faţă de unul pe care-l ştiam de două zile.

Două zile şi deja dormisem în acelaşi pat cu el şi aveam s-o fac din nou, când eu nu mai împărţisem niciodată patul cu vreun tip.

Două zile de când viaţa mea începuse să se destrame, de când îl cunoscusem în casa scării, şi doar o zi de când aflasem adevărul despre lume şi despre mine, dar părea să fi trecut mai mult de-atât. Poate de-asta erau toate aşa de intense. Fusesem aruncată în povestea asta, în lumea lui Seth, stând cu el ore în şir, şi, cu toate chestiile astea nebuneşti care se întâmplau, până şi trupul îmi reacţiona diferit.

Dar nimic nu conta. Odată ce ajungeam în Dakota de Sud, se părea că el o să plece şi o să fiu înconjurată doar de străini. Deşi abia ne cunoscuserăm, chiar nu-l mai consideram pe Seth un străin. Îmi tremurau genunchii.

Seth s-a aşezat pe pat şi a ridicat mâna, trecându-şi-o prin păr în timp ce-mi arunca o privire.

— Te-ai simţi mai bine dacă aş dormi într-unul dintre fotoliile alea peste noapte?

M-a străbătut un fior de surpriză. Nici măcar nu mă gândisem că ar propune aşa ceva, mai ales după noaptea trecută, dar simplul fapt că făcuse propunerea mai alungase ceva din încordare. M-am mai potolit un pic.

— Nu, am spus, forţându-mi picioarele să se mişte până în cealaltă parte a patului. Nu e nevoie. Tu eşti băiat mare şi eu sunt fată în toată firea.

A ridicat o sprânceană, dar a rămas tăcut când m-am urcat în pat, împingându-mi repede picioarele goale sub pilotă. Cât m-am lăsat pe spate, lipindu-mi picioarele unul de altul şi aşezându-mi mâinile pe piept, el s-a îndreptat spre întrerupător. În clipa în care încăperea s-a cufundat în întuneric, am început să retractez partea cu „fată în toată firea”. Când patul s-a lăsat sub greutatea lui Seth, s-ar putea să-mi fi stat un pic răsuflarea. Iar, când salteaua s-a mişcat din nou după ce s-a întors pe-o parte, cu faţa spre mine, s-ar putea să fi făcut un atac de cord minor.

— Josie?

Glasul îi era blând în întuneric.

— Da? am spus răguşit.

A urmat o clipă de tăcere.

— Dacă vrei să mă foloseşti iar pe post de pernă, nu mă deranjează.

Am deschis gura şi din mine a ţâşnit un râs surprins. Relativ stânjenită şi parţial amuzată, am întors capul spre el. Pe măsură ce vederea mi se adapta la întuneric, puteam distinge planurile şi unghiurile chipului lui.

— Mulţumesc.

— M-am gândit să-ţi zic. De fapt, îmi plac îmbrăţişările. Şi îmi place ce vine de obicei înainte şi după îmbrăţişări, a continuat el, iar eu n-am fost în stare să-mi reţin rânjetul prostesc. Pun pariu că sunt prezervative în coşuleţele alea de pe toaletă.

— O, Doamne, am zis şi mi-a scăpat alt hohot de râs în timp ce mi-am ferit privirea, plesnindu-mi palmele pe faţă. Ce fel de motel are prezervative în coşuleţe în hol?

Seth a râs, întinzând mâna şi trăgându-mi de pe faţă mâna cea mai apropiată de el. N-a răspuns, dar nici n-a dat drumul mâinii. Mâinile noastre se aflau în spaţiul minuscul dintre noi, cu degetele lui acoperindu-le uşor pe ale mele. Nu ştiu de ce o făcuse sau de ce îşi ţinea mâna aşa, dar când tăcerea s-a prelungit şi răsuflarea lui a devenit mai profundă, degetele i-au rămas împletite cu ale mele. Ultimul gând de care-mi aduc aminte înainte să fi adormit a fost că era exclus să dorm vreun pic în noaptea aia.

Capitolul 13

L-am folosit pe Seth pe post de pernă uriaşă. Din nou.

Când m-am trezit, înaintea zorilor, nu mai eram întinsă pe spate. Aş! La un moment dat peste noapte, Seth se întorsese, iar eu mă răsucisem *peste* el. Picioarele şi braţele ne erau încolăcite, iar capul meu era vârât într-un colţ foarte confortabil la îndoitura braţului său.

Şi era treaz când m-am trezit eu, pentru că mâna lui… Mâna care aparţinea braţului peste care stăteam eu era pe umărul meu, dar nu era nemişcată. Degetele i se mişcau, trasând simboluri bizare, mai complicate decât simple cercuri şi pătrate… simboluri pe care nu le recunoşteam. Dar

habar n-aveam de câtă vreme era treaz şi făcea asta sau de ce nu mă împinsese şi să se ducă să-şi vadă de treaba lui în loc să stea întins acolo, destul de liniştit, aşteptând să mă trezesc eu.

Când mi-am făcut în cele din urmă curaj să mă desprind de el, n-a spus nimic sarcastic sau enervant. N-a făcut decât să se uite la mine foarte calm şi apoi ne-am pregătit s-o luăm iar din loc.

Am intrat prima la duş. Pentru că nu voiam să pierd timp uscându-mi părul, l-am şters cu prosopul cât de bine am putut şi apoi l-am ridicat într-un coc lejer. Seth n-a zis nimic când a dispărut în baie.

M-am învârtit prin cameră fără ţintă. Era prea linişte şi eu eram agitată, plină de energie neconsumată. Privirea mi-a aterizat pe uşa băii când am auzit pornind duşul.

Era complet dezbrăcat acolo.

Mi-am dat ochii peste cap. Bineînţeles, era dezbrăcat şi acum... acum mi-l imaginam dezbrăcat şi părea aiurea ce făceam. Eram atrasă de el. Ca să vezi! Şi era probabil şi o tâmpenie, ţinând cont că abia îl cunoşteam, avea de gând să mă părăsească şi o căruţă de alte motive.

În perioada scurtă în care fusesem în preajma lui, îi văzusem foarte multe feţe. Parcă erau Feţele lui Seth. Putea trece, în doar câteva minute, de la ursuz şi serios, la sâcâitor şi de-a dreptul enervant, la răutăcios şi jucăuş, la seducător şi periculos de înşelător. În viaţa mea nu mai întâlnisem pe cineva ca el şi mă îndoiam că sunt mulţi oameni, muritori sau nu chiar muritori, care să poată susţine că ştiu

cum îi funcţionează mintea.

Iar eu chiar nu eram în starea de spirit necesară să mă apuc de o asemenea corvoadă monumentală.

Stând în mijlocul camerei tăcute, prin cap mi se învârtejeau şi ciocneau prea multe gânduri. Urmele de calm şi de control pe care le avusesem de când viaţa mea făcuse implozie începeau să cedeze. Nu că nu mi-aş fi dat seama înainte în ce belea eram. Doar că nu lăsasem lucrurile să mă afecteze.

Acum mă afectau.

Începuse când mi-a trecut prin minte că am lipsit de la examenul de psihologie, iar nodul strâns din stomac s-a încleştat şi mai tare când m-a izbit faptul că asta era cea mai mică dintre problemele mele. N-aveam să mă mai întorc la Radford. În viitorul meu n-aveau să mai fie examene. N-aveau să mai fie cursuri sau stagiatură.

Pentru că eram o creatură mitică.

Mi-am lăsat capul în mâini şi am înăbuşit impulsul de a urla din toţi rărunchii, într-un stil desăvârşit de femeiuşcă nebună. Bătăile inimii au luat-o din loc, bubuia într-un fel care făcea să se strângă tot mai tare şi mai tare nodurile din stomac. Eram agitată. Am încercat să trag aer în piept, dar gâtul rămânea blocat.

Aducându-mi aminte de terasa îngustă pe care-o zărisem seara trecută, am păşit până la uşă şi am ieşit, închizând-o după mine. În întunericul dinaintea zorilor, un felinar agăţat de perete arunca o lumină gălbuie pe terasă şi pe iarbă.

Picioarele goale mi-au îngheţat repede pe lemnul rece când am păşit până în marginea terasei înguste şi am tras aer în piept – parcă pentru prima dată după nu ştiu cât timp. Revărsarea de aer curat care-mi cobora pe gât, umflându-mi plămânii, merita întru totul să am tălpile îngheţate.

Strângând braţele la piept, am privit spre peticul de iarbă tunsă îngrijit şi copacii nemişcaţi de dincolo de el, concentrându-mă doar asupra respiraţiei şi lăsând aerul rece să-mi reorganizeze mintea, într-o formă pe care s-o pot gestiona.

N-avusesem niciodată un atac de panică în toată puterea cuvântului – cel puţin nu unul care să nu fi fost întru totul justificat, ca atunci când Erin îşi întinsese aripile şi expusese nişte colţi al naibii de ascuţiţi. Asta nu se punea la atacuri de panică, pentru că îmi plăcea să cred că majoritatea oamenilor ar fi luat-o razna într-o astfel de situaţie.

Dar simţisem că eram pe punctul să fac unul acum. Un semizeu neputincios care suferea de atacuri de panică? Am scos un hohot de râs sarcastic. Poate că Seth şi Erin şi restul lumii se înşelau. Poate că nu eram fata lui Apollo. Ar fi avut mai multă noimă.

Speranţe deşarte.

Speranţe deşarte, iraţionale. Pentru că, şi dacă ar fi fost vreo greşeală uriaşă, tot n-aveam cum să uit nimic din toate astea şi să revin la cum erau lucrurile înainte. N-aveam cum să mă întorc. Nimeni nu putea…

O crenguţă a trosnit în liniştea de-afară, iar

pocnetul puternic ca un tunet m-a făcut să tresar. S-a auzit alt trosnet, urmat imediat de un altul. Mi s-a uscat gâtul, în timp ce mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Soarele nu răsărise încă şi mă îndoiam că la ora asta a dimineţii s-ar afla prea mulţi oameni pe-afară. Era momentul să mă întorc înăuntru, pentru că, în afară de ciudaţi ca mine, nu-mi puteam închipui cine ar fi hoinărit pe-aici. Am dat să mă întorc, dar n-am fost destul de rapidă.

Cineva a păşit în faţa deschiderii terasei înguste – o femeie. Poate spre 30 de ani, cu părul şi ochii negri, femeia avea o figură uluitoare, dar, chiar şi în lumina gălbuie slabă a felinarului micuţ de lângă uşă, puteam să-mi dau seama că avea hainele murdare şi rupte, cu pete chiar sub guler şi pe genunchii jeanşilor.

Deşi nu voiam, i-am zâmbit în timp ce mă întindeam spre uşa din spatele meu, pentru că aşa mă crescuseră bunicii. Să fiu întotdeauna politicoasă.

Femeia nu mi-a zâmbit, dar s-a oprit în dreptul deschizăturii, îndreptându-şi bărbia în sus şi întinzând gâtul într-o parte. Nările i s-au dilatat. *Adulmeca*... aerul? Ăăă...

Tăcut ca o umbră, în spatele ei a apărut un bărbat. Probabil cu câţiva ani mai mare decât ea, afişând şi el un chip splendid şi haine jerpelite. Categoric era momentul să intru. Degetele mi s-au strâns pe clanţă.

— Stai! a rostit femeia.

Glasul avea ceva care-mi întindea nervii. Mi s-a

zbârlit tot părul pe corp. N-am stat. Am început să răsucesc clanţa, când terasa a scârţâit sub nişte paşi care nu erau ai mei.

N-am avut la dispoziţie nici măcar o secundă.

O mână s-a lăsat peste mâna mea, trăgând-o de pe uşă, în timp ce o alta m-a plesnit peste gură, înăbuşindu-mi ţipătul înfiorat de durere. Imediat, un gust metalic mi-a inundat gura şi simţurile. Buzele îmi ardeau, împinse peste dinţi, dar izul de sânge… nu venea de la mine.

Era de la bărbatul care mă ţinea.

Când s-a îndepărtat de uşă, picioarele nu-mi mai atingeau pământul. O spaimă reală, aşa cum nu mai simţisem niciodată până atunci, a explodat şuierând prin mine, ca nişte alice mari. A intervenit instinctul şi am luat-o razna, zgâriind mâna care-mi astupa gura şi legănându-mi picioarele înapoi, înfigându-mi călcâiele în picioarele lui.

— Ţine-o de picioare! a gâfâit el.

Femeia a făcut doi paşi şi s-a întins să-mi prindă glezna. Strânsoarea era uimitor de puternică, dar tot am reuşit să lovesc, nimerind-o în piept cu celălalt picior.

Dând drumul gleznei, s-a împleticit în spate, sâsâind. *Sâsâia* de-adevăratelea. Ca o pisică înfuriată, cu buzele trase şi dinţii dezgoliţi. Groaza îmi zvâcnea în stomac. Nu era normal. Nu era deloc normal. Mi-am înfipt degetele în mâna rece şi umedă a bărbatului, încercând să mi-o smulg de pe gură în timp ce se apropia de treptele terasei.

— Zeilor! s-a răstit bărbatul, şi mi s-a strâns inima.

Zeilor. Ah, rahat!

— E doar o muritoare tâmpită şi tu nu eşti în stare nici s-o ţii de picioare. Eşti al naibii de inutilă.

M-a năpădit groaza în timp ce încercam să mă apuc de orice ca să-l încetinesc. Degetele mi-au alunecat peste peretele despărţitor din plastic, prinzând marginea ridicată. M-am ţinut cu toată puterea în timp ce bărbatul cobora treptele. Muşchii braţelor s-au întins, protestând când a tras mai tare, cu braţul în jurul taliei mele şi cu mâna peste gură, forţându-mi gâtul spre spate, până am fost convinsă că o să mi-l rupă.

— El e înăuntru, am auzit-o spunând pe femeie, cu vocea pierzându-se într-un scâncet. Îl simt. De ce ne batem capul cu ea? Îl *simt.* Am nevoie…

— De-aia, a zis el, trăgând din nou. Şi ea miroase a Apollyon. O s-o folosim ca să-l facem să iasă. Doar dacă n-ai tu de gând să te duci după el. N-ai decât.

Bărbatul mi-a dat drumul, întrerupând orice o fi zis femeia. Pierzându-mi priza, am căzut în gol, stăpânindu-mi un urlet când treptele terasei au luat-o în sus spre mine. Durerea a explodat când genunchii au atins pământul, iar tâmpla mi s-a lovit direct de colţul treptelor. În spatele ochilor a izbucnit o lumină. Buimăcită şi zgâlţâită până în măduva oaselor, nu mă puteam mişca în momentul în care m-a răsucit pe spate şi m-a tras restul drumului până jos. Zăceam întinsă în iarba umedă înainte să reuşesc să-mi repun în funcţiune plămânii.

Bărbatul ajunsese într-o clipă deasupra mea şi peste mine, iar eu nu puteam face nimic când şi-a lăsat mâna peste bărbia mea, împingându-mi obrazul în iarbă. Unghiile lui mi-au zgâriat gâtul când a prins cu degetele gulerul puloverului şi l-a sfâşiat într-o parte.

— O să-l scoată ea afară, a zis el, coborând capul.

Buzele lui reci au atins acelaşi punct pe care-l atinsese Seth cu doar câteva ore înainte. Când şi-a mutat gura în adâncitura dintre gât şi umăr, am simţit cum greaţa îmi răvăşeşte măruntaiele.

— Nu-i aşa, scumpo?

Inima mi-a sărit şi apoi mi-a stat în loc, când am simţit *ceva* sfâşiindu-mi pielea. Trebuie să fi fost un cuţit, pentru că nu putea fi ceea ce credeam eu că e… nu puteau fi *dinţii* bărbatului. O durere violentă m-a străbătut ca o ghiulea când am deschis gura şi am urlat… am urlat *de-adevăratelea.*

Ardea ca focul. Cineva aruncase un chibrit în mine şi eu aveam venele pline de benzină. Ardeam – asta trebuie că se întâmpla. Ace ascuţite de durere săgetau din fiecare celulă şi simţeam, în străfundul meu, o zvâcnire, o smulgere care venea din chiar străfundurile mele şi ardea ca un amestec de foc şi gheaţă. Femeia spunea ceva, dar nu i-am înţeles cuvintele. Păreau să fie într-o altă limbă.

Chestia s-a tras din mine, cu picioarele alunecându-i peste ale mele, şi şi-a pus mâinile în iarbă, lângă capul meu. Am clipit din ochi ca să-i văd clar chipul. Avea buzele pătate de sânge…

sângele meu. Apoi vederea mi s-a tulburat iar şi…

— Ce… ce eşti? a întrebat el, cu glas bolborosit şi tărăgănat.

Degete de gheaţă mi-au prins braţul şi apoi iar senzaţia aia de sfâşiere, deasupra încheieturii, şi nu urlam. Nu puteam scoate niciun sunet.

*

La niciun minut după ce ieşisem din duş şi mă ştersesem, glifele îmi goneau pe piele. Am expirat şi mi-am înhăţat chiloţii şi jeanşii de pe chiuvetă. Senzaţia care îmi şerpuia în jos pe şira spinării era un semnal, ca şi apariţia sigiliilor de protecţie pe piele.

Mi-am tras chiloţii şi jeanşii pe mine şi am dat uşa de perete. Camera era goală şi, când am făcut un pas înainte, am simţit cum intră în acţiune acel al şaselea simţ grozav. Glifele începuseră să se mişte şi mai rapid.

În apropiere se aflau daimoni, iar Josie…

— Faceţi mişto de mine!

M-am răsucit, înşfăcând pumnalul de titan de pe noptieră. Mânerul s-a încălzit la atingerea mea.

Lucrurile ei erau unde le pusesem eu, lângă intrare. Şi lanţul de la uşă era tras. Privirea mi s-a îndreptat spre uşa din spate, în mai puţin de o secundă, o dădeam de perete şi ieşeam în beznă şi în plin coşmar.

Doi daimoni o ţintuiseră pe Josie la pământ. O femelă se afla la încheietura mâinii ei, iar un mascul era deasupra, cu faţa îngropată în gâtul lui

Josie. O marcau amândoi, hrănindu-se din ea într-un fel care avea scopul să provoace suferinţă. Iar daimonul mascul o acoperea complet cu trupul lui. Nu puteam să văd decât un picior nemişcat. Nu se mişca. Nimic.

O furie cum nu mai simţisem până atunci a explodat în mine ca o bombă nucleară, devenind un gust metalic şi amar în cerul gurii. Lumea s-a colorat în chihlimbariu când am zburat de pe terasă. Aterizând lângă femeie, i-am înhăţat un smoc de păr şi i-am smuls capul spre spate, zărind direct prin vraja care-i ascundea în lumea muritorilor.

Găurile întunecate din locul unde ar fi trebuit să i se afle ochii s-au îndreptat spre mine. Vene negre se zvârcoleau ca nişte şerpi sub pielea albă ca varul. Avea gura căscată, dând la iveală un şir de dinţi zimţaţi plini de sânge… sângele lui Josie.

Am aruncat pumnalul de titan într-una dintre găuri, retezând, înainte să înceapă, blestemata de tânguire caracteristică daimonilor. Aveau o alergie puternică la orice avea titan.

Alergie în sensul că o singură tăietură cu o lamă de titan îi lichida. Când am tras pumnalul afară, chipul i s-a năruit şi apoi a făcut implozie, într-un potop de praf sclipitor.

Daimonul mascul s-a ridicat în picioare şi s-a împleticit un pas înapoi. Josie n-a mişcat. Avea gâtul plin de sânge, iar puloverul era sfâşiat, dezvăluind mai mult decât ar fi trebuit să vadă vreodată jigodia aia.

— Are gust de zeu.

S-a clătinat, împiedicându-se de piciorul ei nemişcat. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet dezgustător şi însângerat. Ticălosul era drogat.

— Extaz…

— Eşti mort de-a binelea, am mârâit eu.

Şi-a lăsat bărbia în jos şi a deschis gura, scoţând un urlet sinistru, o combinaţie între un linx călcat cu maşina şi un bebeluş care plânge. După aia, idiotul nenorocit m-a atacat. Dependent de *eterul* ascuns care trebuie să se fi aflat în sângele lui Josie, daimonul se mişca de parcă era tren de marfă. M-am lăsat sub braţul lui întins şi m-am ridicat brusc în spatele lui. Dorinţa să-l fac pe nemernic să sufere, să-l fac să plătească, nu mai ţinea seama de anii de antrenament care-i învăţau pe Străjeri să nu se joace cu prada. Daimonul s-a răsucit spre mine. Aveam să-i rup naibii beregata. Apoi braţele. Apoi picioarele. Apoi aveam să găsesc ceva ruginit şi tocit să-i tai coaiele. După aia aveam să-l omor. Încet. Cât mai dureros cu putinţă. Am dat să arunc pumnalul deoparte, când s-a năpustit din nou spre mine.

Din spate s-a auzit un scâncet uşor, care mi-a răsunat în cap de o mie de ori mai puternic decât o detunătură de armă sau bubuit de tunet. Pentru o clipă, un scurt moment în timp, am fost sfâşiat între ispita de a mă lăsa în voia răzbunării, de a lăsa totul în voia răzbunării, de a urma arta nenorocitei de revanşe, şi fata aflată la pământ… fata care avea nevoie de mine. Nu era timp de pierdut, şi m-am smuls din aburii violenţei.

M-am aruncat înainte, întâlnind daimonul la

jumătatea drumului. Prinzându-l cu o mână de gât, l-am oprit şi am fixat cu privirea adâncimile negre lipsite de suflet.

— Eşti foarte, foarte norocos.

După aia i-am înfipt adânc pumnalul în piept, scoţând apoi lama. M-am întors înainte să facă implozie şi să dispară.

Lăsându-mă la pământ lângă Josie, am pus pumnalul la îndemână. I-am dat la o parte părul de pe obraz. Avea faţa prea palidă. Pielea de deasupra tâmplei se învineţea, înroşindu-se şi umflându-se.

— Ce se întâmplă?

Am privit peste umăr. Un bărbat mai în vârstă, în papuci şi un halat închis la culoare, stătea la câţiva metri mai încolo, cu ochii apoşi privind de la Josie la mine şi descoperind zeii ştiu ce. N-aveam timp pentru rahatul ăsta.

— N-ai văzut sau auzit nimic din toate astea, am scrâşnit eu, lansând o constrângere puternică. E doar un vis. Du-te înăuntru. Du-te înapoi la culcare.

Bărbatul nici n-a clipit. A încremenit o clipă şi apoi s-a întors rapid şi a plecat mergând ţeapăn prin iarbă.

Cu inima bubuind, mi-am îndreptat din nou atenţia spre Josie. Dându-i deoparte cu grijă şi alte şuviţe de păr de pe faţă, i-am putut vedea bine gâtul. Semnul nu era adânc şi deja nu mai curgea sânge din urma de muşcătură în formă de semilună. I-am verificat încheietura. La fel.

— Futu-i! am mormăit eu, răsucindu-mă ca să-

mi pot trece un braţ pe sub ea.

Am ridicat-o în şezut. Capul i s-a lăsat pe spate şi am îndreptat-o repede, strângând-o uşor la piept.

— Fir-ar mama *mă-sii!*

Josie nu mai scotea niciun sunet. Nu se mişca.

— Haide. Deschide ochii, Josie! Haide, scumpo, deschide ochii!

I-am trecut un braţ pe sub genunchi şi am săltat-o în timp ce mă ridicam şi eu în picioare, apucând şi pumnalul. Inima încă îmi bătea să-mi spargă pieptul. Aveam o senzaţie ciudată de gol în stomac. Am dus-o înăuntru, şi mă dureau fălcile de cât de tare scrâşneam din dinţi. Ce fusese în capul ei să iasă aşa din cameră? Dacă ar fi fost conştientă, aş fi zgâlţâit-o să-i bag naibii minţile în cap.

Dar nu era chiar corect.

Josie fusese azvârlită în lumea asta şi încă mai avea o grămadă de trăsături de muritor. Probabil nici măcar nu-i trecuse prin cap că n-ar fi sigur să iasă.

Am trântit uşa în urma mea când, în cele din urmă, s-a mişcat uşor, gemând încet. M-am oprit.

— Josie?

Trăsăturile i s-au încordat, strâmbându-se când şi-a fluturat genele. M-a străbătut o uşurare pe cinste când şi-a deschis ochii. Avea privirea puţin pierdută, dar deschisese ochii.

— Mă auzi? am întrebat-o.

Buzele i s-au întredeschis şi atunci am văzut tăietura roşie, umflată, de pe ele. Uşurarea a lăsat

loc mâniei, care m-a sfâşiat când ea a expirat poticnit.

— Cred… cred că m-au muşcat, a zis ea răguşit.

— Mda, categoric te-au ronţăit, i-am spus.

A închis ochii, suficient de mult cât să simt iar o împunsătură de panică, dar apoi i-a deschis din nou.

— Erau… erau daimoni, nu?

Dând din cap, am luat-o spre baie.

— Crezi că poţi să stai în fund?

Şi-a dres vocea, strâmbându-se.

— Mda. Pot.

Cuvintele erau neclare.

— Bine.

Am aşezat-o cu grijă pe capacul toaletei, apoi am pus pumnalul pe marginea chiuvetei. Iar avea ochii închişi, ceea ce mă îngrijora. Puloverul era sfâşiat, alunecându-i pe umăr şi lăsând să se vadă o bretea lila şi dantela fină care-i acoperea unul dintre sâni. Privirea mi-a trecut peste urma muşcăturii şi am tras adânc aer în piept. Se simţea ceva în aer, altceva în afară de izul metalic – ceva puternic şi îmbietor. *Eter?* Rahat. Îmi pierdeam minţile. Eu nu puteam adulmeca *eterul* ca daimonii. Îl puteam simţi, aşa că poate asta sesizasem şi mă făcea să fiu prudent, pentru că în stomac mi se instalase o dorinţă fierbinte, profundă, care făcea să-mi lase gura apă.

Mişcându-mă repede, i-am tras în sus puloverul.

— Cum te simţi?

Genele i s-au ridicat.

— De parcă m-a… muşcat cineva.

— Urmele nu-s adânci, am spus, ridicându-mă în picioare. Dar ai nevoie de apă… de lichide.

Nu eram sigur că lichidele chiar i-ar fi fost de ajutor, dar am intrat în cameră, am respirat adânc de câteva ori şi am deschis minifrigiderul de sub televizor. Am găsit o sticlă de Gatorade. Am înhăţat-o, m-am dus înapoi în baie şi am aşezat sticla lângă chiuvetă.

Îngenunchind, i-am apucat braţul. A tresărit, trăgându-se înapoi, şi am simţit ceva acid arzându-mă adânc în piept, înlocuind dorinţa mistuitoare fără obiect.

— Hei, am şoptit, coborându-mi capul lângă capul ei. Totul e în regulă. Eşti în siguranţă, Josie. Eşti bine.

Privind în ochii mei, a expirat uşor.

— Bine…

I-am tras uşor mâneca puloverului în sus.

— Presupun că, având puterile încătuşate, ai devenit sensibilă la vraja lor… magia veche care-i ascunde. M-am întins, apucând un prosop şi punându-l sub robinet. Sau poate te comporţi ca purii, am continuat. Nici ei nu pot să pătrundă vraja.

N-a zis nimic când i-am întins sticla.

— Bea asta. O să-ţi facă bine.

Josie a luat sticla. Mi-au atras atenţia degetele ei. Avea unghiile murdare şi rupte.

— O să-mi revin, a zis ea, luând o înghiţitură când m-am uitat spre ea, de unde stăteam pe vine.

Mâna îi zgâlţâia sticla, dar n-a vărsat nicio picătură când a ridicat-o iar la buze.

— Ştii… n-am fost niciodată până acum bolnavă sau rănită grav, deşi ar fi trebuit.

Privirea i s-a rotit prin încăpere în timp ce-i curăţăm sângele de pe braţ.

— Odată… când eram mai mică, m-am căţărat într-un copac, chiar până în vârf.

Pe când îi ştergeam braţul, mi-a apărut dinainte o imagine a unei Josie mai tinere, mai mici. Probabil înaltă şi slăbănoagă, cu o claie de păr multicolor, şi probabil intra numai în belele.

— Am căzut şi-mi aduc aminte că aveam… dureri foarte mari, a continuat ea, iar eu am aruncat prosopul şi m-am întins după altul. Am crezut că mi-am rupt piciorul. Eram sigură că mi-am rupt piciorul, dar… până m-au dus bunicii la spital, nu mai aveam decât o vânătaie. Doctorii au zis că am avut noroc.

Nu era vorba de noroc. Era vorba de ce era ea. Umezind celălalt prosop, m-am ridicat în picioare şi am privit-o în ochi. Am deschis gura să zic ceva, dar nu-mi găseam cuvintele.

— Te-am mânjit de sânge, a şoptit ea.

M-am uitat în jos. Avea dreptate. Dâre de carmin îmi brăzdau pieptul gol. Am simţit o greutate ca de plumb în stomac.

— Nu-i nimic.

Ochii i s-au închis. Sub ei, înfloriseră umbre negre. Atacul avusese urmări. M-am aplecat, coborându-mi vocea ca să nu mă poată auzi decât ea, iar întrebarea a sunat aspru, încordat.

— Eşti rănită şi în altă parte… pe unde nu pot să văd eu?

Genele s-au ridicat. Confuzia i s-a întins pe chip, iar apoi a apărut înţelegerea. Muşchii spatelui şi gâtului mi s-au încordat. Daimonilor nu le păsa decât de *eter* – de doza următoare – şi puteau fi tâmpiţi de-a dreptul în căutarea lor neabătută. Semipurii care se transformaseră în daimoni erau de departe mai periculoşi, dar toţi puteau fi nemiloşi şi dezgustători.

— Nu, a spus ea încet.

M-a lovit o nouă doză de uşurare şi am dat din cap. În timp ce-i dădeam cu grijă deoparte ţesătura sfâşiată, greutatea de plumb din măruntaie s-a dilatat, iar eu m-am simţit de parcă aş fi luat un pumn în piept.

Josie fusese însemnată… însemnată în acelaşi loc ca şi *ea*… ca şi Alex. Coincidenţa era mai mult decât tulburătoare. M-a izbit în timp ce ştergeam sângele din jurul semnului lăsat de muşcătură. Nu contează cine sau ce eşti, semnul unui daimon lasă o cicatrice. Aşa cum şi *ea…* cum şi Alex purta cicatrice pe tot corpul.

Îmi tremura mâna. M-a străbătut un fior rece. Nu mi-a plăcut ce simţeam, aşa că m-am agăţat de furia care clocotea în mine ca un cuptor încins.

— Eşti aşa de proastă că nu eşti în stare nici să rămâi în viaţă?

A tras brusc aer în piept şi eu m-am simţit ca un idiot nenorocit, dar trebuia să i-o spun.

— Ce-a fost în capul tău? Să ieşi afară cât eram eu la duş? Trebuie să te leg de scaun de-acum

încolo?

Am aruncat prosopul plin de sânge în cadă. Uitându-mă fugar la palmele ei, am deschis dulăpiorul de sub chiuvetă şi am dat lovitura – o trusă de prim-ajutor. Era puţin probabil să moară dintr-o infecţie, dar, cu norocul meu, nu voiam să-mi asum riscul. Am scos un pachet de şerveţele dezinfectante.

— Ai dreptate, a zis ea, surprinzându-mă ca naiba.

Ba chiar m-am oprit din ce făceam şi am rămas ţintuit locului, cu un şerveţel dezinfectant mototolit în mână. A aruncat o privire spre uşă înainte să-şi întoarcă spre mine privirea obosită şi îndureratăşi, dacă-mi imaginasem înainte că am primit una în piept, greşisem. Am simţit-o acum.

— Nu m-am gândit. Nu mai puteam să stau în cameră. Era prea linişte. M-am dus… afară, fără să mă gândesc. A fost o mişcare de genul… „prea tâmpit ca să rămâi în viaţă”.

Asta m-a speriat al dracului de tare. Îngenunchind în faţa lui Josie, am ridicat privirea spre ea.

— S-ar putea să usture un pic.

A dat din cap.

I-am apăsat şerveţelul cu alcool pe palmă. A tresărit, dar n-a scos niciun sunet. I-am curăţat încetişor pielea zgâriată. Când am terminat, m-am ridicat cât să fim la acelaşi nivel.

— N-ar fi trebuit să zic aşa ceva.

Vocea îmi era răguşită, străină chiar şi pentru urechile mele.

— Încă te mai porţi ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. E normal. Atâta doar că... e o lecţie pe care nu era nevoie s-o înveţi.

Îndreptându-mă, n-am luat în seamă privirea curioasă pe care mi-a aruncat-o.

— Îţi aduc alt pulover.

M-a oprit apucându-mă de braţ. Am întors din nou privirea spre ea.

— Mulţumesc, a spus ea, dând drumul braţului meu. Am... nevoie de câteva minute. Ar trebui să mă spăl.

Am ezitat o clipă. Am simţit încolţind în mine ceva straniu şi bizar – o nevoie s-o alin. Evident, ce i se întâmplase trebuie să fi fost traumatizant ca naiba. Înainte să-mi dau seama ce fac, am păşit spre ea. Mă cuprinsese o nevoie s-o iau în braţe şi să-i spun că totul o să fie bine, ceea ce era o tâmpenie. Până la urmă, *nimic* n-avea să fie bine. Nici pentru mine. Şi nici pentru ea. Era doar o unealtă, o ultimă soluţie împotriva titanilor, aşa cum fusese şi *ea*... aşa cum fusese şi Alex o ultimă soluţie.

Şi uite cu ce se alesese Alex. Uite cu ce mă alesesem eu.

M-am oprit înainte să ajung la ea. N-aveam nevoie s-o iau pe calea asta cu ea. Imediat după ce se vedea cu maică-sa, o s-o duc în Dakota de Sud şi dup-aia gata. M-am întors, am ieşit din baie şi m-am dus la geanta ei, am scos primul pulover pe care l-am văzut şi i l-am dat.

— Ieşi când termini, am zis răguşit.

Apoi am închis uşa în urma mea. Sprijinindu-

mă de ea, am închis ochii şi am înjurat. Dacă n-aş fi simţit daimonii şi n-aş fi ieşit, ar fi însemnat-o în continuare. Ar fi continuat cu ea până nu i-ar mai fi rămas deloc *eter*, aşa cum ar fi făcut şi titanii dacă ar fi prins-o.

— Rahat!

Am deschis ochii şi am privit absent prin cameră, în timp ce auzeam apa curgând în baie. Şi, oricum, ce naiba căutau daimonii aici? Eram aproape de St. Louis, iar lângă oraş era o comunitate de puri, dar orişicât. Era ciudat că se aflau aici. N-ar fi trebuit să mă simtă până nu ajungeau al naibii de aproape de motel. Coincidenţă? Nu credeam în vrăjeli din astea.

Trebuia s-o luăm din loc.

Întinzând mâna, am dat să mi-o trec peste piept, dar m-am oprit. Dârele roşii începuseră să se usuce… sângele ei. Stomacul mi se agita din nou, răsucindu-se şi învârtejindu-se în timp ce mă îndepărtam de uşă, oprindu-mă în faţa oglinjoarei prăfuite de deasupra toaletei.

Încă mai stăteam acolo când a ieşit Josie, îmbrăcată cu un pulover curat şi cu părul căzându-i în bucle blonde şi castanii pe lângă faţă. Niciunul dintre noi n-a vorbit o vreme.

— Stai aici, am spus. Trebuie să… trebuie să mă spăl.

Privirea i s-a mişcat prin cameră, fără să se fixeze asupra mea, în timp ce s-a aşezat pe marginea patului, cu capul lăsat în jos.

— Stau.

Am rămas o clipă în uşa băii, vrând să-i spun…

să-i spun că-mi doream ca ea să nu fi aflat niciodată cum e să fii marcat, că n-ar fi trebuit să trăiască cu cicatricile alea, dar cuvintele n-au ieşit.

Şi cuvintele alea n-ar fi avut niciun rost, pentru că eram sigur că n-avea să fie ultima dată când o să treacă prin lucruri prin care îmi doream să nu fi trecut. Era doar începutul.

Capitolul 14

Eram tăcuți când am urcat în Porsche. Încă mai aveam patru ore de drum. Nu era nimic de spus. O dădusem în bară şi aş fi putut să mor. Seth ar fi putut fi rănit din cauza mea. Când ieşeam din parcare, m-am bucurat că lăsam în urmă motelul. Îmi doream să-mi pot scoate complet din cap toată povestea.

Am devenit repede neatentă, eram extenuată la culme şi încă simţeam fiori de spaimă reziduală săgetând în jurul meu ca nişte mici replici seismice… şi eram *dezamăgită.* Extrem de dezamăgită de mine. Seth mă avertizase că lumea asta era periculoasă. Îl crezusem, dar mă purtasem cu totul nesăbuit. Mintea mea era încă blocată în lumea unde nu existau lucruri ca daimonii, zeii şi titanii. Într-o lume unde puteam să ies din casă şi să nu mă tem că o să fiu ronţăită ca un Toaster Strudel[13]. Asta chiar era o tâmpenie prea mare ca să merit să mai trăiesc. Şi fusese o lecţie straşnică

13 Marcă de produse de patiserie cu diverse umpluturi, care se comercializează congelate şi se prepară într-un prăjitor de pâine.

de învăţat.

Când îmi văzusem gâtul şi încheietura, nu ştiusem ce să cred. Pielea arăta rău şi era rozalie, cu semne de muşcătură în formă de semilună perfectă. Punctele alea erau încă sensibile şi mai aveam şi o durere surdă de cap şi genunchi. Dar nu durerea sau gustul amar al groazei erau cele care stăruiau după clipele de-afară, ci faptul că nu fusesem în stare să fac absolut nimic ca să mă apăr.

Nimic.

Năvăliseră peste mine în câteva secunde şi eu nu fusesem în stare să mă lupt sau să fac orice altceva. Mă îndoiam că o să mă transform în ninja odată ce o să-mi fie descătuşate abilităţile. Şi mai ştiam şi că titanii trebuie să fie cu mult mai puternici decât umbrele şi daimonii.

Aşa ce-aveam să mi-o mai iau!

M-a ajuns extenuarea şi am aţipit… şi am visat. O mână caldă şi blândă pe obraz mi-a dat părul pe după ureche, cu grijă să nu atingă pielea sensibilă de pe gât. Visam atingerea unei fantome. Aşa trebuie să fi fost, pentru că o atingere aşa de blândă, aşa de atentă, n-avea nicio noimă în viaţa reală. Trupul meu căuta inconştient mângâierea aceea. M-am lăsat în direcţia ei şi mi s-a părut că aud pe cineva spunându-mi pe nume. Atingerea s-a mutat spre buza de jos, ajungând aproape de punctul sensibil din colţul gurii. Îmi plăcea… tare. M-a străbătut un val de căldură, stârnind o tulburare plăcută. Era un vis încântător. Aş fi putut rămâne aşa pentru totdeauna.

Vocea a revenit, mai tare de data asta, şi atunci am auzit:

— Joe. Trezeşte-te!

Ceaţa din minte se destrăma în timp ce-mi forţam pleoapele să se dezlipească şi să se deschidă şi, când au făcut-o, mi-au apărut în faţă nişte ochi de culoarea mierii. Ah, rahat, nu visam.

Iar mâna lui încă mai era îndoită peste bărbia mea, cu degetul mare odihnindu-se chiar sub buza mea de jos. Mi s-a tăiat răsuflarea când m-am zgâit la el. M-a străbătut un val de surprindere, iar mintea mea leneşă n-a reuşit să ţină pasul.

— Te-ai trezit? a întrebat el, trecându-şi degetul peste buza mea de jos, stârnindu-mi în stomac un freamăt de fluturi excesiv de activi. Pot să mai conduc în susul şi-n josul străzii dacă vrei să mai moţăi.

— Ce?

A schiţat un rânjet uşor, iar fluturii ăia au decis să-mi invadeze pieptul, într-o mulţime de roiuri.

— Am ajuns la tine acasă, dar încă mai dormeai, aşa că am luat-o înapoi prin oraş, a zis el, iar eu am deschis larg ochii.

Eram în Osborn? Dormisem tot drumul?

— Acum suntem la vreun kilometru şi jumătate. Mi-am imaginat că ai nevoie de puţin timp să te aduni.

Era incredibil de prevenitor din partea lui, chiar surprinzător, şi de fapt oarecum dulce. Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

— Nu, sunt trează.

— Cum te simţi?

— În regulă. Am înghiţit cu greutate. Arăt… de parcă tocmai m-am bătut corp la corp cu Fălci? N-aş vrea să se îngrijoreze mama sau bunicii.

M-a măsurat rapid din priviri.

— Nu. Lasă-ţi părul desfăcut. Acoperă semnul, iar puloverul acoperă restul. Buza… nu se vede aşa de tare.

Privirea i-a coborât spre gura mea şi, Dumnezeule, fluturii ăia se transformau în pterodactili. Era o prostie. Toate astea erau o prostie. Dar îmi puteam lesne aminti cum se uitase la mine când ieşisem de la baie cu tricoul lui pe mine, ce spusese şi, mda, cum adormisem cu el ţinându-mă de mână… toate chestiile de dinainte să fie cât pe-aci să mi se facă felul.

— Iar scoteai sunetele alea, a zis el. Un mormăit uşor.

O, Doamne, serios?

— *Aşa* ce nu-mi placi!

Nici măcar mie nu mi-a sunat credibil, iar el a rânjit.

— Nu ştii deloc să minţi, mi-a zis el, bătându-mă pe vârful nasului.

Am clipit.

S-a tras înapoi şi a pornit maşina, intrând de pe acostament pe şosea. L-am mai privit încă o clipă, dându-mi seama că avea iar părul lăsat liber, iar vârfurile care păreau mătăsoase îi atingeau umerii largi, îmblânzindu-i trăsăturile dure.

Dumnezeule, chiar aveai ce vedea, iar eu trebuia să mă concentrez pe lucrurile importante. În câteva minute urma s-o văd pe mama, *chiar* s-o

văd după ce aflasem adevărul, şi trebuia să-mi adun gândurile.

În timp ce mergeam pe drumul de ţară familiar, în stomac mi s-a strâns un snop de nervi. Lumina soarelui era filtrată printre crengile încărcate ale copacilor, care aruncau umbre peste capota şi parbrizul Porsche-ului. Ce o să-i spun mamei? *Ce puteam* să spun?

— Ai emoţii? m-a întrebat Seth.

I-am aruncat o privire.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Te fâţâi pe scaun de parcă ai avea arcuri sub cur.

Ah. Păi bine. Am făcut un efort să stau nemişcată.

— Nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu nici măcar dacă o să înţeleagă.

A mijit ochii, iar degetele lui lungi s-au strâns peste volan.

A trecut o clipă.

— Chiar trebuie să spui ceva?

Întâi, n-a avut nicio noimă, dar după aia am înţeles ce spunea. Întorcând privirea spre geamul lateral în timp ce SUV-ul încetinea, mi-am dat seama că nu trebuia să intru în detalii. Puteam să-i spun doar că *ştiu* sau doar s-o îmbrăţişez şi să-i arăt aşa că am înţeles.

— Eşti fată isteaţă, a zis el, încetinind pe străduţa îngustă care ducea spre casă.

Cred că mi-am ţinut respiraţia şi am strâns centura.

— Te orientezi la faţa locului.

Inima îmi bătea ca o tobă de oţel când a început să se vadă casa. Clădirea cu etaj avea mult peste o sută de ani şi probabil că fusese o frumuseţe în zilele ei de glorie. Nu că acum ar fi fost dărăpănată, dar vopseaua albă se scorojea pe grinzile de lemn exterioare, iar acoperişul trebuia înlocuit, mai ales deasupra verandei. Dar pentru mine era acasă... frumos, într-un fel trist, îmbătrânit.

Îmbătrânit? Mi-a trecut o întrebare prin minte când pietrişul a scrâşnit sub roţile maşinii. Oare n-o să mai îmbătrânesc după ce puterile mele super-speciale o să fie dezlănţuite asupra unei lumi care habar n-avea? M-am uitat la Seth.

— Semizeii îmbătrânesc?

S-a încruntat şi a oprit SUV-ul lângă camioneta Ford veche a bunicului.

— Uau! Fără legătură. Dar nu, nu îmbătrânesc. Pe vremuri, exista întotdeauna o încercare prin care treceau şi apoi ajungeau la statutul de semizei deplini. Unii sunt... sunt făcuţi şi atunci se opresc din îmbătrânire în momentul ăla.

Hopa! M-am lăsat pe spate în scaun, uitându-mă la leagănul de pe verandă, care probabil că nu mă mai ţinea. N-o să îmbătrânesc. Fir-aş a naibii! Puteam să rămân blocată pentru totdeauna între 20 şi 21 de ani. Gen *totdeauna.*

— Tu îmbătrâneşti?

A urmat o pauză.

— Da, îmbătrânesc, dar asta chiar n-o să fie o problemă.

M-am uitat brusc spre el, pentru că nu-mi

plăcuse cum o spusese.

— De ce?

Seth a atins butonul motorului, oprindu-l. Maxilarul îi era ferm când a tras un şnur de piele de la mână, strângându-şi părul într-o coadă scurtă.

— Nu-i ceva pentru care să fie nevoie să te îngrijorezi chiar acum, Joe. Trebuie să intri în casă. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar nu prea avem timp. Trebuie să plecăm mai departe, pentru că întindem coarda oprindu-ne aici. Trebuie să te duc în Dakota de Sud.

— Ca să poţi să mă laşi acolo şi să pleci?

Întrebarea ieşise înainte să reuşesc să mă opresc, iar el s-a uitat brusc la mine. Am tras aer în piept, întrebându-mă de ce am pus întrebarea.

— Şi nu-mi mai spune Joe.

Mi-am desfăcut centura. Avea dreptate, dar eu trăgeam de timp.

— Când e ziua ta? Ai 21 de ani, nu?

S-a uitat la mine, cu colţurile gurii arcuite, de parcă n-ar fi ştiut dacă ar trebui să zâmbească sau să se încrunte la mine.

— Ziua mea e pe 2 mai. O să împlinesc 22 de ani.

— Ziua mea e pe 13 octombrie. Uneori, pică vineri, 13, şi îţi cam dă fiori, nu? Parcă aş fi o pisică neagră sau o scară însufleţită pe sub care nu vrea să treacă nimeni.

A oftat şi a scuturat din cap.

— Vrei să rămân aici să te aştept?

Bănuiesc că se terminase cu trasul de timp.

Întinzându-mă spre uşă, am dat să-i spun că da, dar nu asta mi-a ieşit pe gura mea tâmpită.

— Nu. Adică, poţi să intri şi tu? Bunicii s-ar putea să creadă că eşti iubitul meu sau aşa ceva, dar o să te prezint ca prieten şi o să fie foarte relaxaţi. Cred că au fost hipioţi pe vremuri.

Iar i se arcuiau buzele.

— De ce nu iubitul tău?

M-am uitat fix la el.

— Pentru că nu eşti iubitul meu.

Asta părea evident.

— Sunt prietenul tău?

Părea sincer curios, ceea ce însemna că era şi mai inadaptat social decât mine şi îmi cam plăcea din cauza asta.

— Da, eşti prietenul meu, am decis eu, iar el a ridicat o sprânceană aurie perfectă. Nu ştiu de ce. Eşti cu toane, dar poţi să fii amuzant când vrei. Destul de pervers, totuşi. Uneori, chiar drăguţ şi ştiu că ne cunoaştem doar de câteva zile, dar mi-ai salvat viaţa mai devreme şi cred… cred că te cunosc la fel de bine cum am cunoscut-o pe Erin. Deci, da, prieteni.

Seth s-a uitat atent la mine o clipă şi apoi a râs înfundat, cu umerii scuturându-se.

— Dă-te jos din maşină, Joe.

Am coborât din Porsche.

— Mulţumesc, *Sethie.*

Mi-a aruncat o privire plină de amuzament când a ocolit prin faţa maşinii. Uitându-mă în sus spre uşa de la intrare, mi-a sărit inima din loc. Am răsuflat adânc.

— Sigur arăt în regulă?

— Da, a spus el.

Apoi am luat-o la fugă pe trepte, fără să bag în seamă durerile şi junghiurile cu care mă alesesem după aterizarea forţată de mai devreme, iar scândurile scârţâiau sub paşii mei. Deschizând uşa de plasă, nu m-am mirat că am găsit uşa de la intrare neîncuiată. Singurele tipuri de delicte din zonă erau furturile de vaci. Intrând în antreul îngust, am strigat:

— Mamă? Buni?

Seth s-a strecurat în urma mea, tăcut ca un afurisit de ninja, închizând cumva uşa în urma lui fără s-o facă să scoată scârţâitul enervant pe care-l scosese când o deschisesem eu.

Bunica a ieşit din bucătărie când am luat-o pe coridor. Ce se întâmplase dimineaţă cu daimonii a încetat să mai existe în clipa în care am văzut-o. Buni nu era chiar aşa de bătrână, n-avea încă 60 de ani, era mai mult rotunjoară decât subţirică şi, deşi chipul îi era tăbăcit, ochii căprui erau întotdeauna strălucitori şi plini de viaţă.

— Scumpo, ce cauţi aici?

Ştergându-şi mâinile de partea din faţă a jeanşilor, a ţâşnit glonţ spre mine până să apuc să răspund. Îmbrăţişările ei erau întotdeauna nestăpânite şi sentimentale. De data asta, a durut puţin, dar nu-mi păsa. Îmi lipsiseră îmbrăţişările astea. S-a tras înapoi, zâmbind larg.

— Ce surpriză! Întinzând gâtul, a strigat: Jimmy! A venit Josie!

Am tresărit de durere în timpane.

Buni s-a dat înapoi, ţinându-mă de mâini, şi s-a uitat peste umărul meu. Ochii i s-au mărit.

— Scumpo, el cine e?

Simţind cum mi se încinge faţa, m-am întors spre Seth.

— Este, ăăă, este Seth… Şi mi-am dat seama că habar n-aveam care era numele lui de familie. E un prieten, am zis.

— Un prieten?

Buni mi-a aruncat o privire care zicea limpede că greşeam undeva, iar mie mi-a venit să mă arunc sub măsuţa lipită de perete. A făcut cu ochiul, şi nu către mine, iar eu mi-am înăbuşit un geamăt.

— Păi, intraţi. Amândoi. O să vă dau nişte ceai rece. E proaspăt, aşa cum îţi place ţie, scumpo. Jimmy e în bucătărie, mănâncă plăcintă, deşi doctorul i-a zis că trebuie să înceapă să mănânce mai multe legume şi mai puţine dulciuri şi carne, din cauza diabetului, dar ştii cum e el. Jur că a mâncat jumătate din plăcinta cu mere de când am scos-o din cuptor aseară, aşa că dacă vreţi şi voi o bucăţică, vă sfătuiesc să căutaţi o puşcă şi să ameninţaţi că-l omorâţi. A, şi dacă vreţi, cafeaua e încă fierbinte.

Am strâns din buze când buni s-a întors şi a dispărut pe uşă. Seth s-a oprit lângă mine, proptindu-şi umărul în umărul meu. A rânjit şi şi-a lăsat capul în jos, şoptindu-mi la ureche:

— O să risc să-mi dau cu presupusul şi să zic că semeni cu bunica ta.

— Nu mai suntem prieteni, am bombănit eu.

A chicotit când am traversat sufrageria mare.

În mijlocul mesei de stejar se afla o vază cu lalele, preferatele mamei. Seth a rămas puţin în urma mea în timp ce ne îndreptam spre bucătăria mare şi, cum spusese buni, bunicul era la masă, cu o bucată de plăcintă cât capul meu de mare în faţa lui şi cu ziarul în cealaltă mână. Bunicul avea o coamă de păr pe cinste... gene excelente sau aşa ceva, pentru că printre şuviţele castanii nu avea nici măcar o urmă de păr cărunt. Sau poate folosea cu succes vreun fel de Clairol[14] pentru bărbaţi.

Privind cercetător pe deasupra ochelarilor cu rame închise la culoare, a lăsat ziarul, iar ochii lui căprui au trecut de la mine la Seth.

— Cine-i ăsta?

— Seth. Aparent, fără nume de familie, pentru că nu mi l-a spus, a răspuns buni, apucând două căni şi punându-le lângă două pahare. Un *prieten.*

Am deschis gura, dar bunicul o deschisese pe-a lui înainte.

— Îţi place plăcinta, băiete?

O, Doamne, chiar îi zisese lui Seth „băiete” şi-l întrebase dacă-i place plăcinta? Discuţia asta nu mergea cum plănuisem eu.

Din spatele meu s-a auzit ceva ca un râs înăbuşit.

— Îmi place la nebunie plăcinta, domnule.

Bunicul a mijit ochii spre noi şi s-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele la piept, peste cămaşa de flanelă pe care-o avea de când eram eu mică.

— Bun. N-am încredere să las în casă pe

14 Marcă de vopsea de păr.

nimeni căruia nu-i place plăcinta.

Am intervenit înainte să mai poată avansa discuţia.

— Nu pot să stau prea mult, dar trebuie s-o văd pe mama. *E* în dormitor?

Buni a pus pe puţin zece linguri de zahăr în cana bunicului, ceea ce m-a făcut să mă încrunt, având în vedere că asta n-avea să-i facă bine la diabet. I-a aşezat cana în faţă.

— Hilary nu-i aici, scumpo.

— Nu-i aici?

Asta era ceva nou. Mama nu pleca din casă fără unul dintre bunici.

— Unde e?

Buni a zâmbit şi a luat-o sprinţar spre frigider, deschizând uşa şi scoţând o carafa uriaşă de ceai.

— E cu un prieten.

Nodurile de spaimă de dinainte se întorseseră, înmulţindu-se ca nişte mogwai[15] hrăniţi după miezul nopţii. Am scuturat din cap. Mama n-avea prieteni.

— Ce prieten?

— Unul foarte drăguţ. Au plecat într-o vacanţă scurtă. A privit spre bunicul, în timp ce turna ceaiul. Sau aşa ceva, a adăugat.

Seth s-a tras mai aproape, o prezenţă dintr-odată încordată în bucătăria plăcută. Am inspirat, dar aerul mi s-a oprit în gât.

— În regulă. Glumiţi. E sus?

---

15 Personaje din filmul *Gremlim* (1984). Un mogwai, primul stadiu de viaţă al gremlinilor, nu trebuie expus la lumină puternică, udat şi mai ales hrănit după miezul nopţii.

— E plecată, a răspuns bunicul, ridicându-şi ziarul. Când zicea că se întorc? Ea şi tânărul ăla drăguţ, căruia îi plăcea plăcinta? A încruntat din sprâncene. Nu-mi… aduc aminte.

Buni s-a aşezat la masă, ridicând din umeri şi dându-şi jos ochelarii.

— Nu ne priveşte. Acum, vreţi să beţi ceaiul ăsta sau nu?

M-am uitat lung la ei, oarecum fără replică pentru o clipă.

Bunicii n-ar fi lăsat-o pe mama, sub nicio formă, să plece cu nimeni – mai ales cu un „el” – şi să considere că nu-i priveşte. O clipă, m-am uitat la ei cum îşi vedeau de treabă. Bunicul mânca plăcintă. Buni aşeza paharele. Era ceva dubios aici, foarte dubios. M-am dat un pas în spate şi am intrat în Seth.

— Josie, a zis el încet.

M-am răsucit, am ieşit în goană din bucătărie şi am fugit în holul principal. Am luat-o la stânga şi am urcat câte două trepte odată.

— Mamă? am strigat, ajungând pe coridorul care mirosea vag a naftalină şi mere cu scorţişoară.

Am trecut în grabă pe lângă fotografiile înrămate, pe lângă fostul meu dormitor şi pe lângă camera bunicilor, până la ultimul dormitor, aflat la capătul culoarului.

Uşa era deschisă.

Am intrat patinând în cameră, răsuflând adânc şi cercetând tot dormitorul cu privirea înnebunită. Patul era strâns şi nu era nimeni în el. Pe noptieră

nu erau sticluţe cu medicamente. Papucii mamei nu erau pe podea, lângă pat.

Cu mâinile tremurând, m-am dus la măsuţa de toaletă şi am tras un sertar. Gol. Am trecut la următorul şi apoi la următorul. Toate erau goale. Întorcându-mă brusc, mi-am trecut mâinile prin păr, trăgând şuviţele grele pe spate.

Mama nu era acolo.

Asta nu era bine. Nu era deloc bine.

M-am repezit la noptieră, am deschis şi sertărelul de-acolo.

S-a blocat, dar am tras de el şi s-a deschis. Cartea ei preferată – un roman istoric de dragoste de Johanna Lindsey pe care-l citea într-una, până ajunseseră să i se desprindă paginile – era încă acolo, dosită lângă un pachet de şerveţele. Pastilele pe care le lua o făceau să lăcrimeze. Împleticindu-mă înapoi, am rămas cu privirea aţintită pe cărticica din sertar.

Ce se întâmpla?

— Josie?

M-am întors când am auzit vocea lui Seth. Stătea chiar în prag.

— Unde e?

Cum n-a răspuns imediat, panica mi-a distrus controlul deja fragil asupra gândirii raţionale.

— Unde e, Seth?

— Nu ştiu, dar…

Îndepărtându-mă de el, m-am repezit spre dulapul din perete şi am deschis brusc uşile. Mama n-avea foarte multe haine, erau mai mult lucruri comode, cum erau pantalonii de casă sau blugii

vechi, dar avea şi câteva rochii.

Dispăruseră.

Seth mi-a rostit iar numele, iar de data asta era mai aproape de mine decât înainte.

— Trebuie să fie pe undeva pe-aproape. Poate că e la lac.

Asta nu explica hainele sau pastilele care lipseau, dar m-am agăţat de ideea asta ca de un colac de salvare.

— Uneori se duce acolo. Şi vremea nu-i deloc rea azi.

Seth a scuturat din cap.

— Nu cred că-i acolo.

— Nu.

L-am ocolit când s-a întins spre mine şi m-am grăbit spre uşă, dar el era chiar în urma mea, înconjurându-mi mijlocul cu braţul şi trăgându-mă spre pieptul lui.

— Opreşte-te o clipă, Josie. Nu e la niciun…

O izbucnire de forţă pe care nici măcar nu ştiam că o am în mine mi-a permis să mă eliberez din îmbrăţişarea lui Seth. M-a strigat, dar am ţâşnit în hol, luând-o razna pe măsură ce se instala teama pentru maică-mea, înfigându-şi în mine ghearele ascuțite ca nişte lame şi săpând adânc. Am cedat şi am fugit.

*

— Rahat!

Era nasol în vreo cincizeci de feluri. Lucrurile erau clar în neregulă şi nu era vorba doar de

discuţia despre plăcintă.

Am luat-o după Josie. La naiba, fata asta era rapidă când voia, şi puternică pe deasupra... anormal de puternică în momentul în care s-a eliberat, mai ales ţinând cont de ce se întâmplase azi-dimineaţă. Era deja la picioarele scării, zbughind-o pe uşa din faţă. Înjurând în barbă, am sărit de pe scară şi am aterizat în hol.

— Sfinte Sisoe!

Bunicul lui Josie s-a împiedicat şi s-a sprijinit de peretele de lângă uşă, cu mâna la piept.

Rahat pe băţ!

— Uită ce ai văzut! M-am îndreptat spre uşa încă deschisă, m-am întors pentru o clipă, aruncând o altă constrângere. Şi... nu ştiu... du-te să mai mănânci nişte plăcintă.

Şi apoi eram afară, traversând dintr-un salt veranda. Când am ajuns pe pietriş, am zărit-o oprindu-se brusc la lizieră. M-am luat după ea, urmărind-o printre stejarii înalţi, şi apoi a dispărut după o cotitură. Grăbind pasul, am năvălit dintre copaci, alunecând pe pietrişul de culoarea nisipului şi aruncând în aer pietricele.

Josie era cu câţiva metri înaintea mea; stătea lângă o grămadă de lemne aduse de apă şi privea la suprafaţa liniştită a unui lac al naibii de mare. Am dat după ureche o şuviţă de păr care scăpase şi i-am privit fix spatele încordat.

Zeilor, ultimul lucru care-mi lipsea era s-o ia din loc aşa, dar, la naiba, trăia emoţii violente, palpabile în adierea calmă, care erau practic o a treia entitate între noi.

— A dispărut, a zis ea, întorcându-se.

Ochii albaştri îi străluceau când s-a uitat la mine, cu o expresie stăruitoare, şi am simţit în piept un zvâcnet, o senzaţie vagă, pentru că nu puteam răspunde rugăminţii nerostite. A strâns din ochi, apoi i-a deschis şi a trecut pe lângă mine, mergând înapoi spre pâlcul de copaci. M-am întors, uşurat când s-a oprit, cu spatele spre copaci.

— E ceva în neregulă cu bunicii. N-ar fi niciodată de acord s-o lase să plece… sau s-o ia cineva.

Am păşit înainte şi m-am oprit când peste chip i-a trecut o expresie care arăta că e gata s-o rupă iar la fugă.

— Cred că bunicii tăi sunt sub o constrângere.

— O constrângere? a şoptit ea, iar cuvintele i-au fost luate de o pală bruscă de vânt, care le-a purtat în jur. A fost aici cineva ca tine? A luat-o pe mama şi le-a dat peste cap minţile bunicilor?

Îmi dădeam deja seama că n-o să fie uşor, dar n-avea niciun rost să mint.

— Ar putea să fie un pur, sau un zeu, sau…

— Sau ce? A făcut un pas înapoi, strângând pumnii. Sau ce? a strigat ea.

Ar fi putut fi un titan. Dar n-avea sens s-o ia pe maică-sa şi să-i pună pe bunici sub o constrângere. Dacă ştiau unde stă Josie şi ştiau despre maică-sa, mă îndoiam că ar mai fi rămas cineva în viaţă în casa aia. Pe de altă parte, singurul titan pe care-l cunoscusem era Perses, iar el era suficient de dus ca să-mi demonstreze că titanii erau în stare de orice.

— Doamne! Asta nu-i în regulă. Mama n-a greşit cu nimic.

— Ştiu, am zis, pe cât de prudent se putea. Înţeleg.

— Înţelegi? A râs şi şi-a ridicat mâinile, trăgându-şi părul pe spate. Cum dracu' înţelegi, Seth? Ţi s-a întâmplat vreodată să ţi se dea peste cap toată lumea? Să ţi se spună lucruri despre care n-ai crezut vreodată că ar putea fi adevărate? Să fie posibil ca mama ta să fi fost răpită de o creatură mitică?

— Nu, am răspuns. Şi după aia m-am surprins al naibii de tare şi pe mine. Dar ştiu pe cineva care a păţit-o. *Ştiu* pe cineva a cărui lume a fost întoarsă cu totul cu susul în jos, care şi-a pierdut mama şi o mulţime de alţi oameni.

Era greu de crezut că vorbeam despre ea – despre Alex –, dar i-am dat bătaie.

— Aşa că am mai văzut asta şi înainte. Bunicii tăi sunt în regulă, ceea ce mă face să cred că oricine a luat-o pe mama ta n-a vrut să-i supere sau să le facă rău. Ăsta-i un semn bun.

Gâtul i s-a încordat şi a înghiţit cu greutate. O parte din panică îi dispăruse de pe chip, dar muşchii erau încordaţi şi ştiam că avea s-o ia din nou la fugă. Chiar n-o puteam învinovăţi. Fata trecuse prin multe şi probabil că avea nevoie de spaţiu şi de timp, probabil de cineva care s-o aline, dar n-o puteam urmări până la dracu-n praznic, şi eram cu totul jalnic la partea cu alinatul.

Şi nu mai aveam timp.

Josie a scos un sunet care m-a sfâşiat ca nişte

gheare de furie şi apoi s-a răsucit din mijloc, gata s-o ia la goană. Am făcut un pas înainte, pregătit s-o plachez dacă era nevoie, dar, până s-o poată lua din loc, pământul de sub tălpile mele a început să trepideze. Până să apuc să răsuflu, a izbucnit un sunet puternic şi îngrozitor – ca o mie de strigăte bubuind peste un munte.

Înţelegerea şi-a croit drum pe şira spinării, în timp ce pe piele mi-au apărut glifele, învârtejindu-se într-un avertisment şi, zeilor, era un semn rău, foarte rău.

Capitolul 15

Peste tot în jurul nostru, copacii s-au agitat şi s-au scuturat când şi-au luat brusc zborul un val de păsări, răspândindu-se în aer într-un freamăt de aripi care băteau şi ţipete înnebunite, acoperind soarele şi umbrind cerul.

Seth a apărut pe neaşteptate lângă mine.

— Fir-ar să fie, asta… mda, nu-i bine deloc!

Pământul s-a cutremurat, iar dinspre copacii care se clătinau se auzea bocănit de copite. M-am împiedicat, lipindu-mă de un pom, când dintre copaci au năvălit căprioarele. Nu una. Nu câteva. *Sute.* Fugeau, sărind peste povârnişul blând unde iarba lăsa loc pietrişului, zvâcnind din cozile albe.

Dar printre căprioare erau şi vietăţi mai mici – iepuri, veveriţe, sconcşi. Buimăcită, am privit cum o întreagă distribuţie de creaturi ca-n Disney cârmea abrupt la marginea apei, urmând malul lacului, până ce-a dispărut cu totul.

Seth s-a răsucit spre mine, cu sprâncenele ridicate, şi am înghiţit cu greutate pe lângă nodul de spaimă din gât.

— Asta nu-i normal, am spus. Deloc.

— Cum? N-aveţi câte un exod în masă al animalelor în fiecare weekend?

Până să pot răspunde remarcii lui sarcastice, a izbucnit un nou zgomot puternic, care m-a făcut să tresar. Mai puternic decât un tunet, a străbătut cerul senin, albastru, ca un bubuit nesfârşit care mi-a făcut să se ridice tot părul de pe corp. Parcă erau nişte trâmbiţe, trâmbiţe ca de Apocalipsă.

Sau Godzilla.

Şi sunetul venea din locul de unde fugiseră animalele, din direcţia casei bunicilor. Mi s-a strâns stomacul.

— Bunicii…

M-am dezlipit de copac şi în acelaşi moment Seth m-a prins de mână. N-a încercat să mă oprească. Am fugit împreună în direcţia zgomotului. Deasupra noastră, crengile se rupeau din copaci, venind în jos şi prinzându-mi-se în haine şi în păr. Seth avea pasul sigur, evitând toate rădăcinile ieşite şi bolovanii. Am ieşit dintre copaci, iar casa bunicilor, Porsche-ul aflat lângă Ford, toate arătau normal, cu excepţia tufişurilor pe care le plantase bunicul acum câţiva ani în jurul aleii şi care erau acum călcate în picioare. Am ocolit casa şi a apărut veranda. Uşa din faţă era deschisă, uşa de plasă scoasă din ţâţâni.

O, nu, *nu!*

Seth m-a strâns mai tare de mână şi m-a oprit.

— Ceva nu e în regulă.

Spaima mi-a năpădit gândurile.

— Trebuie să mă asigur că bunicii sunt bine. Dă-mi drumul.

Cu mâna liberă, a tras unul dintre pumnalele alea care arătau grozav şi pe care le vârâse Dumnezeu ştie unde.

— *Nu* intri în casa aia.

M-am răsucit spre el, dar expresia din ochii lui m-a încremenit. Am scuturat din cap.

— Nu. Nu…

Seth m-a tras spre el şi s-a răsucit, lăsându-se în genunchi când a reverberat un alt trosnet puternic, iar parbrizul Fordului a explodat într-o ploaie de cioburi.

— Zeilor! a mormăit el, împingându-mă la pământ şi în spate, lângă Porsche. Nu te ridica.

S-a răsucit şi a sărit în picioare, luând-o la goană în spaţiul îngust, când s-a auzit o altă lovitură, care a nimerit în capota camionetei. M-am săltat şi eu în mâini şi în genunchi.

Bunicul stătea în prag, cu o armă cu ţeava retezată în mână. S-a întors, ţintind drept spre Seth. M-am ridicat repede în picioare.

— Bunicule! Nu!

A coborât treptele verandei fără să mă audă, trăgând încă o salvă. Am ţipat când Seth s-a repezit spre dreapta, iar alicele au şuierat pe lângă el.

Seth se mişca rapid, cam cum îmi imaginam eu că se mişcă o panteră prin junglă, gonind pe trepte. A prins ţeava puştii, smulgând-o din mâinile

bunicului şi aruncând-o pe jos în faţa Porsche-ului. Când a ridicat pumnalul, soarele a strălucit pe lamă.

— Nu! am ţipat eu, năvălind dintre cele două maşini. Seth! Nu!

Seth a ezitat o fracţiune de secundă, privind către mine. Bunicul a păşit într-o parte, a ridicat piciorul şi i-a tras o lovitură urâtă în şale lui Seth, aruncându-l în spate. Cu un geamăt, Seth a căzut prin balustrada de lemn, pe trepte.

— Ce…?

M-am oprit brusc la baza scărilor, privind în sus spre bunicul. Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Bunicul s-a uitat spre mine.

— Josie, dă-te înapoi! a strigat Seth.

I-am văzut ochii bunicului… sau mai degrabă lipsa ochilor. Erau negri ca smoala. Fără pupile. Doar negru curat. Am făcut un pas în spate. Am inspirat brusc şi m-a împresurat mirosul de murdărie şi de putreziciune. Mi-a zâmbit.

— Te căutam, fiică a lui Apollo.

Ah, rahat!

— Nu-i bunicul tău.

L-am văzut dintr-odată pe Seth în faţa mea, împingându-mă în spate.

— Nu mai e.

Mintea mea nu putea procesa asta. Înţelegeam ce spunea, vedeam cu ochii mei, dar pur şi simplu nu voiam să pricep. Nu *puteam.*

Bunicul venea spre noi, iar Seth s-a încordat în faţa mea.

— Nu te uita, Josie, mi-a zis el blând. Nu te

uita.

Răsuflarea mi s-a gâtuit în piept şi n-am putut întoarce privirea. Avusese dreptate… Seth avusese dreptate. Încercase să-mi spună că era prea periculos să vin acasă, dar nu-l ascultasem.

Adusesem… chestiile astea direct la familia mea.

— E prea târziu.

Bunicul a râs, dar râsul lui nu semăna deloc cu râsul lui obişnuit. Era rece ca moartea, jilav ca tunelurile subterane.

— E aici.

Un fior îngheţat mi-a străbătut şira spinării.

Seth a făcut un pas spre bunicul şi am ştiut ce urma să se întâmple. În gât mi se forma un strigăt, dar, până să iasă, bunicul şi-a dat capul pe spate, iar din gură i-a apărut un fum negru, gros şi de nepătruns, ca uleiul ars. Nici măcar n-am văzut încotro s-a dus.

Bunicul s-a încovoiat, prăbuşindu-se în el însuşi, de parcă n-ar fi avut oase sau muşchi. Am zbughit-o pe lângă Seth, dar el m-a prins cu un braţ de mijloc, ridicându-mă cu totul de la pământ. Prin ceaţa lacrimilor, m-am uitat la trupul fără viaţă. Zăcea într-o grămadă răvăşită de piele şi haine. Inima mi s-a frânt, crăpându-se direct până în mijloc.

— Bunicule? am şoptit, întinzându-mă spre el.

— Nu-i aici, mi-a zis Seth la ureche. S-a dus, Josie, şi trebuie să plecăm şi noi. Trebuie să plecăm de aici înainte să…

Acoperişul s-a crăpat chiar pe mijloc, iar

deasupra s-a ridicat un nor de praf. Ferestrele din casă au explodat, una după alta. Cioburile zburau în aer ca nişte rachete minuscule, îndreptându-se direct spre noi. Gâtul mi s-a încleştat chiar când Seth a început să se răsucească, folosindu-şi trupul ca pe un scut, dar cioburile s-au oprit. Pur şi simplu au încremenit în aer şi au rămas acolo. Lumina se reflecta din ele, transformându-le în diamante.

Şi apoi au căzut la pământ.

Casa s-a cutremurat, iar veranda a trepidat când ceva… cineva… a ieşit prin tocul strâmbat al uşii. Scândurile de lemn au trosnit sub picioarele încălţate cu cizme. În cizmele de piele erau învelite nişte picioare de mărimea unor trunchiuri de copac, iar torsul lat era acoperit cu o cămaşă albă încheiată cu nasturi în partea de sus.

Era un tip – un tip masiv, care avea probabil peste doi metri şi zece sau pe-acolo pe undeva. Era imens, genul *imens* pe steroizi. Capul complet ras, colţurile ochilor înclinate exotic, gura largă, pometii laţi şi o culoare a pielii care sugera cel mai bizar amestec de trăsături etnice. Nu era alb sau negru sau hispanic; părea să aibă mai multe nuanţe în acelaşi timp. Când a păşit înainte, acoperişul de deasupra verandei s-a desprins de parcă ar fi trecut peste el un deschizător de conserve. Bărbatul arăta bine, până i-am văzut ochii. Erau negri ca smoala… neînsufleţiţi.

Mda, nu era nevoie să fiu la zi cu mitologia ca să fiu destul de sigură că era… că *ăsta* era un zeu. *Te rog, fii unul binevoitor. Te rog fii unul binevoitor.* Seth continua să mă împingă înapoi, cu trupul

încordat.

— Hyperion.

Deloc binevoitor.

Hyperion s-a oprit pe treapta de sus şi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Dă-te deoparte, Apollyon, a zis el, cu vocea reverberându-mi *prin* corp. Sau pârjolesc tot ce ţi-e drag.

— Sună distractiv, a răspuns Seth, acoperindu-mă. Dar cred că o să zic pas.

Titanul fusese pe verandă şi, într-o suflare, ajunsese chiar în faţa noastră. Seth a înjurat furios şi s-a răsucit, dar nici chiar el – oricât de rapid era – nu s-a mişcat suficient de rapid.

Seth a fost prins de umeri şi aruncat într-o parte de parcă n-ar fi fost mai greu decât o pungă de chipsuri – o pungă de chipsuri *pe jumătate goală.* Tot mai îngrozită, l-am văzut izbindu-se de colţul casei şi făcând o crăpătură în peretele exterior. A căzut la pământ şi nu l-am mai văzut mişcându-se.

Hyperion şi-a lăsat capul într-o parte.

— Eşti destul de… neinteresantă pentru un semizeu, dar se simte peste tot izul lui taică-tău.

Instinctul m-a pus în mişcare. M-am răsucit şi m-am năpustit dintre maşini. Unde mă duceam? Nu-l puteam abandona pe Seth. Puteam să înconjor locul şi să mă întorc, şi dup-aia? Să strig după ajutor? N-avea importanţă. Când am ajuns la deschizătură, Hyperion era în faţa mea.

Ţipând, am alunecat pe pietriş şi am început să dau înapoi.

A ridicat din colţul buzelor.

— Nu fugi. E nepoliticos.

Nu zău?

Răsucindu-mă în loc, am fugit înapoi, refugiindu-mă între maşini, dar el era deja *chiar* acolo. Ţipând, nu m-am putut opri la timp şi m-am izbit direct de pieptul lui tare ca piatra, ricoşând. Am căzut pe spate, aterizând în fund.

S-a uitat în jos spre mine, cu un rânjet satisfăcut pe faţă.

— Şi nici n-are rost să fugi, micuţo. Sunt titan.

M-am târât înapoi peste pietriş, cu inima galopând, iar el s-a apropiat lejer. A întins brusc braţele, băgându-şi mâinile în părul meu. O durere arzătoare mi-a zvâcnit în tot scalpul când m-a tras în picioare. I-am prins încheietura groasă şi mi-am înfipt unghiile în ea.

Nici măcar n-a clipit, dar a coborât capul.

— Ştii de cât timp aştept asta? a întrebat el, iar prin ochii negri a trecut un fulger argintiu. Mii de ani am fost întemniţat şi doar setea de răzbunare m-a ajutat să nu-mi pierd minţile. Şi-a smucit braţul, iar eu mi-am arcuit spinarea când s-a aplecat peste mine. Mă rog, a adăugat, partea cu sănătatea mintală e discutabilă.

O mână fierbinte mi-a cuprins gâtul, tăindu-mi gâfâitul sugrumat.

— Nici măcar nu ştii de ce, nu?

Am deschis gura, dar n-aveam aer. Nici cuvinte. L-am lovit peste mână, încercând să-i desprind degetele de pe traheea mea. Întinsă pe vârfuri, trecusem dincolo de panică şi eram

cufundată până la genunchi în groază. Ca şi cu daimonii, nu puteam face nimic să mă lupt cu el, n-aveam nicio cale să mă apăr.

— Ah. Nu poţi să respiri? Îmi pare rău.

Strânsoarea lui Hyperion a slăbit suficient cât să lase o răsuflare greoaie să-mi pârjolească gâtul, dar şi-a arcuit degetele, înfigându-şi unghiile ca nişte gheare în pielea mea. Capul i s-a apropiat şi mai mult şi, când a vorbit, i-am simţit răsuflarea pe obraz.

— Crezi că vreau să te omor? A râs, iar maşinile s-au zgâlţâit în jurul nostru. Nu. Nu-mi doresc ceva rapid pentru tine. O, nu! O s-o lungesc *ani de zile.* Curând, o să-mi spui Stăpâne, iar atunci – şi *numai* atunci – când taică-tău o să fie înfrânt, iar Olimpul o să fie al nostru, o să te eliberez în neant. Dar până atunci o să fii PowerBar-ul[16] meu personal. Se pare că te-a prins deja cineva.

Am tras un şut, dar piciorul mi-a ricoşat din picioarele lui, fără să aibă niciun efect.

— Te baţi ca o fată, a zis el, râzând nepăsător. Aşa de slabă. Aşa de neajutorată. Aproape că nu-i distractiv deloc. Mi-a dat drumul la păr şi şi-a împins mâna în pieptul meu. După cum văd că ştii deja, există o cale dureroasă să te hrăneşti cu *eter.* Cealaltă e mai puţin dureroasă. *Mai puţin,* a subliniat el. O să ţipi, a adăugat. Şi aşa o să-l atragi pe taică-tău.

Şi-a scos mâna din părul meu şi şi-a adus gura în dreptul gurii mele, iar eu m-am aruncat pe el, cu spaima strângându-mi pieptul ca o menghină de

16 Marcă de batoane energizante cu cereale (n. red.).

fier. Mi-a prins mâna înainte să ajung la el şi s-a întors, izbindu-mă de camionetă cu suficientă forţă cât să-mi zgâlţâie oasele. Coborându-şi mâna de pe gât, şi-a apăsat palma între sânii mei. Pentru o clipă cumplită, am crezut că era pe cale să mă ia la pipăit de-a binelea, dar a tras aer în piept, iar palma… m-a ars ca un fier înroşit prin stern.

Înlăuntrul meu s-a trezit ceva, ca un gigant adormit descolăcindu-se în fundul stomacului. Căldura s-a învârtejit că o mică tornadă, rotindu-se spre locul unde se afla palma lui. Titanul a zâmbit şi în ochii lui au scăpărat aşchii ascuţite de argint. Trupul mi se smucea, iar căldura se schimba în apă clocotită. În mine se întâmpla ceva… mă părăsea ceva… şi *durea,* ca atunci când mă muşcase daimonul, dar mai intens. Am ţipat.

— Hei, Hyperion!

Titanul s-a tras înapoi, ridicând capul. Senzaţia de smulgere a slăbit când m-am dat înapoi cât de mult am putut, răsuflând adânc. Căldura umedă mi se scurgea pe gât. Mă zgâriase.

— Da, tu. Nemernicule.

Seth stătea în picioare, cu mâna strânsă pe mânerul pumnalului. Din colţul buzei i se scurgea o dâră de sânge.

— Deci tu eşti Hyperion? Dezamăgitor. Mă aşteptam la cineva mai mare.

— Pe bune? a făcut Hyperion, dându-mi drumul. Îţi cauţi moartea cu lumânarea, dorinţă pe care simt mai mult decât bucuros s-o împlinesc.

Am căzut în faţă, lovindu-mă cu genunchii de pământ. M-am lăsat pe spate şi mi-am pus mâna

pe stomac. Arsura slăbise şi, când am ridicat capul, devenise o durere care zvâcnea.

Seth şi Hyperion se luptau corp la corp.

Era o nebunie – o luptă pe viaţă şi pe moarte. Loveau cu pumnii. Îşi împărţeau lovituri puternice, violente, cu piciorul. Seth lovea mai mult, dar titanul era practic neafectat. Ridicându-mă în picioare, am ieşit clătinându-mă dintre maşini, căutând din ochi puşca. Nu eram sigură că o să fie de folos, dar tot era mai mult decât nimic.

Seth s-a lăsat în jos şi a lovit cu piciorul, dar Hyperion s-a tras înapoi, evitând lovitura şi, când s-a întors, s-a răsucit, lovindu-mă în spate şi împingându-mă în faţă. Am căzut la pământ, tuşind şi cu urechile ţiuind.

Timp de o clipă, nu m-am putut mişca. Eram încremenită. Împingeam cu palmele în ţărână, spatele mă durea din cauza loviturii şi îmi ardea tot corpul. Îi auzeam suflând greu, auzeam zgomotul unui trup lovit de altul. Cerul se lumina într-un chihlimbariu strălucitor, ca un fulger brun-roşcat.

Hyperion a râs.

Urma să murim. Panica se înfigea adânc în mine. Am ridicat bărbia, am văzut puşca şi am văzut şi trupul bunicului. Lacrimile mi-au înceţoşat vederea. Nu voiam să mor. Nu aşa. Nu voiam să moară Seth.

Invocând toate rămăşiţele de forţă pe care le mai aveam, m-am rostogolit şi am apucat arma. Cu mâinile tremurând, m-am răsucit pe spate, m-am ridicat şi am îndreptat puşca spre titan. Îl prinsese pe Seth de gât. Am înălţat în grabă o rugăciune şi

am apăsat pe trăgaci. Recul m-a trântit pe spate, dar am văzut că alicele l-au lovit pe Hyperion în spinare. I-a dat drumul lui Seth şi s-a clătinat într-o parte. Din gaura de dimensiuni respectabile din spatele lui se ridica fum. Întorcându-se, a zâmbit şi a scuipat o gură de sânge care s-a coagulat în momentul în care a atins ţărâna.

Fir-ar să fie!

— N-a fost foarte frumos din partea ta.

A făcut un pas spre mine şi chiar a zâmbit. Eu îl împuşc în spate şi el zâmbeşte!

Îmi tremurau degetele când am încercat să strecor încă o încărcătură, dar, în acelaşi moment, Seth s-a ridicat în spatele lui, răsucindu-se cu o graţie letală.

Pe deasupra mea a vâjâit ceva, scoţând un şuierat ascuţit. Hyperion s-a clătinat în spate şi apoi a căzut într-un genunchi. Nu apăsasem pe trăgaci. Nici Seth nu-l lovise.

Din umărul titanului ieşea o săgeată – o săgeată de lemn care a luat foc şi apoi a dispărut dintr-odată într-un nor de cenuşă. O altă săgeată l-a lovit în piept.

Am simţit o mână pe umăr şi am ţipat, înspăimântată. M-am răsucit, pregătită să descarc arma, dar m-am trezit faţă în faţă cu o făptură ce nu putea fi descrisă decât ca o femeie eterică şi frumoasă.

Arăta ca un elf.

Un elf ca ăia din *Stăpânul Inelelor.*

Urechi şi bărbie ascuţite. Pomeţi înalţi. Păr lung, castaniu. Şi pielea avea o strălucire slabă, o

luminiscenţă înrourată. Purta o salopetă verde-închis strânsă pe corp, iar ochii erau complet albi şi aţintiţi asupra mea. Am tras brusc aer în piept şi am simţit miros de pământ roditor şi soare.

— Ne-a trimis tatăl tău, mi-a spus ea, cu glas blând ca o ploaie de primăvară, şi şi-a sprijinit arbaleta de umăr.

Ne-a?

Atunci i-am văzut – câteva zeci, ieşind din pădure. Toate femeile erau exact la fel cu cea îngenuncheată lângă mine. Erau şi bărbaţi. Purtau un fel de pantaloni din piele de animal. Pielea le lucea în lumina soarelui. Toţi aveau arcuri.

M-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Trebuie să pleci. Otrava n-o să-l ţină pe loc decât câteva minute.

Cu răsuflarea în gât, am privit în jos spre Hyperion. Era încremenit într-un genunchi, privind drept înainte.

— Otravă?

— Sângele lui Pegas, a răspuns ea, zâmbind uşor. Încremeneşte pe oricine şi orice pentru o perioadă de timp limitată.

Seth era lângă mine, de cealaltă parte, uitându-se la femeie cu un amestec de veneraţie şi îngrijorare.

— Tu eşti nimfă, dar…

Vocea i s-a stins şi a privit la masculul care păşea în spatele lui Hyperion, îndreptând o săgeată spre ceafa acestuia.

— Toţi suntem nimfe, a răspuns ea. În ciuda poveştilor care se spun, suntem de ambele sexe.

Acum trebuie să plecaţi amândoi. Organismul o să i se adapteze rapid.

— Mulţumesc. Distraţi-vă cu scârba asta.

Seth şi-a pus pumnalul în teacă şi a început să mă tragă spre Porsche.

M-am împotrivit.

— Stai. Bunica…

— S-a dus.

Nimfa se afla dintr-odată în faţa mea, la nivelul ochilor mei. Seth s-a încordat lângă mine şi pe chipul ei am citit compasiunea.

— S-a dus. Nu mai e nimic în viaţă în casa aia.

Cuvintele ei mi-au bubuit în minte şi am cedat. Mă durea sufletul într-un fel care părea aşa de concret, că m-a zdruncinat cu totul. Bunicii mă crescuseră. Mă iubiseră, şi eu îi iubisem din toată inima, iar acum nu mai erau. Acum câteva minute erau acolo, iar acum nu mai erau, şi pentru ce? Nu puteam spune nimic, nu puteam înţelege nimic, în timp ce Seth mă trăgea cu blândeţe de lângă nimfă, ducându-mă spre locul din dreapta. Aveam ochii uscaţi, dar abia vedeam. Tăceam, dar mă simţeam de parcă aş fi urlat din toţi rărunchii.

Când a deschis uşa, a apărut dintr-odată o nimfă bărbat. De aproape, mi-am dat seama, amorţită, că era, în acelaşi fel nepământesc, tot aşa de frumos ca şi femeia.

— Mama ta e în siguranţă, mi-a zis el. S-a ocupat tatăl tău de asta.

M-am zgâit la creatura cu trăsături de elf, incapabilă să vorbesc. Seth m-a împins în Porsche şi m-am aşezat pe locul din faţă, privind drept

înainte fără să văd nimic, fără să aud niciun cuvânt din ce-mi spunea Seth în timp ce se urca la volan şi întorcea maşina.

Abia când am intrat pe drumul de ţară, mi-am dat seama că încă mai strângeam la piept puşca.

Capitolul 16

Zeilor, nu putea să iasă mai rău.

Nenorocitul de Hyperion. Apollo avusese dreptate. Titanul se dusese direct după Josie şi încercase s-o marcheze... poate o şi făcuse. Îşi pusese mâinile pe ea, aşezate ca să se hrănească. Ştiam cum se făcea.

Mâna mi s-a strâns pe volan şi o răbufnire de durere mi-a jucat peste încheieturile degetelor. Nemernicul avea capul tare. Articulaţiile degetelor nu erau singurul lucru care mă durea, dar nu eram îngrijorat de cafteala care tocmai îmi fusese administrată sau de faptul că titanul fusese singura chestie care *reuşise* să mă caftească după foarte multă vreme.

Pentru a suta oară de când ne urcasem în SUV, am tras cu ochiul la Josie. Era nemişcată, cu ochii aţintiţi la drum. La un moment dat, dăduse drumul puştii, care stătea acum pe genunchi. Singurele cuvinte pe care le rostise de când plecaserăm de la casa bunicilor fuseseră când am întrebat-o eu dacă e în regulă, ceea ce era o întrebare al naibii de nepotrivită. Îi sângera din nou buza. Sângele de pe gât se uscase, dar vânătaia din jurul gâtului era dureros de vizibilă, în forma unei palme, şi ce mai

lovitură era să ştiu că Hyperion ar fi putut stoarce toată viaţa din ea sau i-ar fi putut frânge gâtul, sub ochii mei.

Futu-i!

Înainte, când Apollo îmi spusese despre titani şi crezusem că vrea să-i urmăresc, nu-mi păsase dacă era să mor luptându-mă cu ei. La dracu', o parte din mine chiar abia aştepta, dar acum era altceva. Dacă era să cad într-o încăierare cu Hyperion, cădea şi Josie.

Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji pentru asta. Nu puteam. În acest moment al vieţii, era zadarnic să-mi pese de cineva sau de ceva.

Trebuia s-o duc în Dakota de Sud şi după aia ar fi fost în siguranţă. Într-o oarecare măsură. Şi aş fi fost… Trebuia să plec, dar în momentul ăsta eram preocupat de ea.

— Cred că putem opri puţin, am zis, spărgând tăcerea, când m-am uitat iar la ea.

Eram deja pe drum de vreo cinci ore şi mai aveam de mers încă patru.

— Destul cât să arunci un ochi şi să…

— Sunt bine, m-a întrerupt ea, uitându-se în continuare drept în faţă. Nu vreau să ne oprim. Vreau doar să ajung unde mergem.

Am simţit cum mi se încolăceşte în măruntaie o undă de nelinişte.

— Josie, ai fost însemnată azi-dimineaţă – de două ori – şi te-ai înfruntat cu un titan. Gâtul îţi sângera şi eu…

Şi eu voiam să mă asigur că e în regulă, şi nu doar din punct de vedere fizic. Peste toate

celelalte, văzuse ce i se întâmplase familiei ei, ceea ce nu era puţin lucru. Era prea mult, nimeni nu putea face faţă cu adevărat la aşa ceva.

— Sunt… Sunt în regulă. Ţi-am zis, nu… nu vreau să ne oprim. Vreau să mergem. Vreau să merg mai departe şi să ajung cât se poate de departe de locul ăla.

Muşchiul maxilarului mi-a zvâcnit când am auzit-o. Of, fir-ar să fie, nu… nu era bine.

— Josie, îmi… îmi pare rău de bunicii tăi. N-aş dori nimănui aşa ceva.

— Ai avut dreptate. Ai spus că era periculos, dar nu te-am ascultat. N-ar fi trebuit să mă duc acasă. A tras brusc o gură de aer, care i s-a poticnit în gât. E vina mea.

— *Nu* e vina ta. Nu tu le-ai făcut rău bunicilor tăi, Josie. Hyperion le-a făcut. Nu-i cazul să te încarci cu aşa un rahat.

N-a reacţionat, iar când m-am uitat la ea, mi-am dat seama că vorbele mele n-avuseseră niciun efect. Privirea mi s-a îndreptat iar spre drum. Traficul se aglomera pe măsură ce ne apropiam de Sioux Falls. Ar fi fost grămezi de hoteluri, dar era şi o comunitate destul de mare de puri în apropiere, ceea ce însemna că ar fi fost şi mai mulţi daimoni.

După câteva minute, a vorbit din nou.

— Tipul… nimfa, mi-a zis că mama e în siguranţă. Că a luat-o Apollo. Ar face aşa ceva?

Dacă da, omisese să precizeze, dar, pe de altă parte, Apollo rareori spunea cuiva ce face. Am decis să fiu eu ăla optimist la faza asta.

— Probabil ştia că Hyperion o să afle până la

urmă unde e familia ta şi ştia că ar fi putut-o folosi pe maică-ta ca să te atragă pe tine.

— Deci e în siguranţă?

N-am zis nimic, pentru că speram, pentru binele ei, că era în siguranţă.

Josie a inspirat iar întretăiat.

— Nu m-am putut lupta cu el. N-am putut face nimic să-l opresc sau să te ajut.

Nu era chiar ce mă aşteptam să aud de la ea acum, dar măcar vorbea. Trecând pe banda următoare, am depăşit o berlină care abia îşi mişca fundul.

— Nu eşti antrenată, Josie. Nu eşti…

— Poţi să mă antrenezi tu? m-a întrebat ea şi i-am simţit în cele din urmă privirea aţintită asupra mea, convins că rămăsesem cu gura căscată. Poţi să mă antrenezi să mă lupt ca tine?

Habar n-aveam cum să reacţionez. Scuturând uşor din cap, am alungat amintirile care reveneau despre antrenamentele mele cu o altă persoană… o altă fată. Dar fusese cu totul altceva s-o antrenez pe Alex. Alex ştia deja cum să se bată, iar eu nu fusesem singurul care se ocupase de ea.

— Sunt cel mai bun luptător în viaţă, şi nici măcar nu încerc să fiu arogant. Dar abia m-am descurcat cu Hyperion. În plus, dacă te antrenez, n-o să se schimbe ce s-a întâmplat cu bunicii tăi.

— Ştiu, dar măcar o să fiu în stare să fac ceva, nu doar să stau acolo şi să ţip. Sau să mă uit cum o încasează alţii, sau să mă uit cum mor! Îi tremurau buzele când m-am uitat la ea. Dacă vine iar după mine, a zis, n-o să fiu în stare să mă apăr.

— O să fii în siguranţă la Universitate, i-am răspuns şi mi s-a strâns stomacul, pentru că nu ştiam în ce măsură chiar avea să fie în siguranţă.

Lui Hyperion nu i-ar fi trebuit mult să afle unde era dosită şi nu ştiam cum aveau de gând să-l împiedice pe titan să ajungă la ea. Probabil că existau protecţii – vrăji de protecție – dar nicio protecţie nu era sută la sută sigură.

— Nu pot să rămân de-a pururi acolo, a răspuns ea, ducându-şi o mână la gât.

A dat să atingă punctul unde o înseninase mai devreme daimonul, dar şi-a tras mâna. A urmat o pauză tensionată.

— Vrei s-o faci? Să mă antrenezi?

Mi s-au încordat muşchii umerilor. S-o antrenez pe Josie, aşa cum o antrenasem pe Alex? Aproape că am râs de ironia de căcat a situaţiei, dar nu era nimic amuzant.

— Josie, sunt… nu sunt sigur ce o să fac după ce te duc la Universitate. Taică-tău s-ar putea să aibă alte planuri pentru mine şi…

Şi nu puteam să rămân acolo.

— Aşa e. Pleci, a zise ea încet şi şi-a ferit ochii, aruncându-şi privirea posomorâtă pe geam. Crezi că o să mă antreneze cineva de-acolo?

Era posibil. La Universitate încă mai erau antrenaţi Străjeri şi ar fi fost o grămadă prin preajmă. Nu era nevoie decât să fie de acord Decanul Academiei Legământului şi bănuiam că Decan încă mai era Marcus Andros, fostul Decan al Academiei Legământului din Carolina de Nord şi unchiul lui Alex. Ar fi fost de acord, mai ales după

ce ar fi aflat *cine* era ea şi ce relaţie avea cu el. O s-o ajute cineva.

Dar nu puteam fi eu.

N-aveam s-o mai iau încă o dată pe calea aia.

*

Înserarea lăsase locul unei nopţi senine, înstelate. Uitasem cât de întuneric se face aici, unde nu mai exista nimic între noi şi cer. Universitatea era adăpostită în Black Hills, nu lângă Muntele Rushmore, ci într-o parte din Northern Hills, într-o zonă protejată. Trebuia să ştii ce cauţi ca să găseşti drumul de acces. După vreo opt kilometri cu hârtoape, am ajuns la zidurile exterioare refăcute ale Universităţii. Ultima dată când fusesem aici, drumul era mărginit de maşini incendiate şi în zidurile exterioare de marmură fuseseră sparte breşe masive. Acum, zidurile erau lucioase şi noi, de parcă nu li se întâmplase niciodată nimic rău.

Mi s-au strâns mâinile pe volan.

Josie se uita fix la zidurile de peste şase metri înălţime care înconjurau hectare întregi de teren, iar apoi privirea i-a căzut pe porţile montate în titan şi a vorbit pentru prima dată în ultimele ore.

— Fir-aş a naibii!

Se zgâia la Străjeri. Era destul de greu să n-o facă, de vreme ce aveau armele semiautomate îndreptate spre SUV-ul nostru, îmbrăcaţi în negru de sus până jos, păreau doar nişte umbre în timp ce se îndreptau spre noi.

Josie s-a foit.

— Seth…?

— E-n regulă. Am întins mâna spre geam şi l-am lăsat în jos. Sunt doar foarte prudenţi.

Mi-am lăsat braţul pe geamul deschis, sperând că printre Străjerii care se apropiau nu era niciunul pe care să fi încercat să-l ucid la un moment dat. Ar fi fost penibil.

Un Străjer mascul s-a aplecat, trecând cu privirea aspră peste mine şi oprindu-se asupra lui Josie. Maxilarul i s-a încleştat şi a lăsat arma din mână.

— Cu ce scop pe-aici, Apollyon?

Am ridicat o sprânceană.

— Nu-i treaba ta.

Străjerul şi-a lăsat capul într-o parte şi am schiţat cel mai fermecător zâmbet al meu, genul care scotea din sărite pe oricine pe o rază de vreo 15 kilometri.

— Trebuie să-l văd pe Decan.

Buzele străjerului s-au arcuit într-un zâmbet răutăcios.

— Ai un muritor cu tine.

— Şi nici asta nu-i treaba ta.

I-am susţinut privirea, deşi am auzit-o pe Josie trăgând brusc aer în piept. De parcă i-aş fi spus unui Străjer oarecare cine era ea. Ştiam, mai bine ca oricine, că nu-i niciodată o idee bună să ai încredere în cineva.

— Trebuie să-l văd pe Decan. Acum. Şi, dacă trebuie să repet, ar fi bine să-ţi doreşti nu doar să ţinteşti foarte bine, ci şi să fii în stare să apeşi

repede pe trăgaci.

— O, Doamne! a şoptit Josie.

Privindu-mă în ochi pentru o clipă care mi-a pus răbdarea la încercare, Străjerul s-a îndreptat în cele din urmă. Ducându-şi mâna liberă la cască, a vorbit repezit în ea.

Josie încă se mai holba la Străjerii din faţa noastră.

— Nu crezi că ai fi putut fi… ăăă, mai drăguţ cu tipul ăla?

Am râs pe înfundate.

— Nu.

Încet, şi-a întors capul spre mine şi a ridicat din sprâncene.

— Ne-ar putea împuşca. *Arată* de parcă ar vrea să ne împuşte.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet.

— N-o să ne împuşte.

Nu părea convinsă, dar Străjerul a ridicat braţul şi a făcut un semn spre cei de la poartă. O clipă mai târziu, chestia grea s-a deschis.

— Vezi? N-o să ne împuşte.

— E bine de ştiut, a mormăit ea, privind cu ochii larg deschişi când am trecut pe lângă o ceată de Străjeri cu expresii răutăcioase.

Am mers înainte, iar Josie a împins în sfârşit puşca deoparte şi s-a aplecat în faţă, punând mâinile pe bord.

— Ce… ce s-a întâmplat cu pomii ăia?

Copacii care înconjurau zidurile interioare ale Universităţii o încasaseră rău. Sute de pomi erau încă răsturnaţi, cu crengile culcate la pământ.

Rădăcinile vizibile erau de culoarea cenuşii.

— Ares, am zis. Când lucrurile au început s-o ia la vale, a atacat Universitatea. N-a reuşit să intre… nu din prima. Dar a intrat până la urmă.

În piept mi-a răsunat un râs sec în timp ce încetineam maşina.

— Fusese printre noi chiar de la început, prefăcându-se că e Instructor la Academia Legământului din Insula Zeităţii. Aşa a pătruns în Universitatea de-aici.

— Ce s-a întâmplat?

Mare parte din mine se bucura că acum vorbea, dar nu eram deosebit de încântat de direcţia în care-o lua conversaţia.

— A intrat, a omorât o droaie de oameni şi a rănit şi mai mulţi.

Şi-a strâns buzele în timp ce eram îndrumaţi spre o zonă mare de parcare, nu prea departe de a doua poartă. Am parcat până la urmă lângă vreo duzină de Hummere ale Legământului şi, după ce-am oprit motorul, m-am întors spre ea.

— O să mergem pe jos de-aici, i-am zis şi am văzut cum i se mişcă muşchii gâtului. Ce-o să vezi o să fie probabil puţin copleşitor, dar eşti în siguranţă. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

— Dar tu o să pleci, a răspuns ea imediat şi abia atunci mi-am dat seama ce spusesem.

Am simţit un gol în piept când şi-a mutat privirea, închizând puţin ochii, şi apoi a dat scurt din cap.

— Bine. Hai să mergem.

Am rămas pe loc când a deschis uşa şi a

coborât, crispându-mă când a pus piciorul jos. *N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.* Ce rahat de declaraţie era asta? Treaba mea fusese s-o aduc aici întreagă şi asta făcusem. Oarecum. Categoric nu nevătămată. Treaba mea s-o aduc în siguranţă se terminase.

Aproape se terminase.

Coborând din Porsche, am trântit uşa, m-am dus la portbagaj şi am descărcat lucrurile noastre. Mă aştepta pe partea din dreapta, cu bărbia coborâtă şi braţele încrucişate la piept. Am aruncat o privire spre Străjerii care se învârteau *relaxaţi* pe lângă zid. Mai mult de o duzină. I-am ignorat şi mi-am lăsat geanta jos. Cu vârful degetelor, i-am ridicat bărbia. Ochii albaştri şi obosiţi au privit spre mine. Zeilor, avea epuizarea întipărită pe chip. Habar n-aveam cum de se mai ţinea pe picioare, pentru că oboseala nu era doar fizică.

Voiam s-o strâng în braţe. S-o mângâi. S-o ţin strâns şi să-i dau toată puterea pe care-o aveam de dat. Dar nu eram eu ăsta. Sau eram? Odinioară, avusesem parte de luxul de a mângâia pe cineva, de a o ţine în braţe când trecea prin durerea crudă a pierderii cuiva pe care-l iubea, dar asta părea să se fi întâmplat acum o veşnicie, iar eu eram altă persoană pe atunci.

Nu ştiam cine eram azi.

Simţind cam şapte feluri de jenă şi ştiind că erau câţiva ochi aţintiţi asupra noastră, mi-am retras mâna.

— Eşti OK, Josie? Eşti pregătită?

A dat din nou din cap şi, după câteva secunde,

a vorbit.

— Pot să duc şi eu din genţi.

— Le-am luat eu. Mi-am ridicat geanta şi m-am întors spre poarta larg deschisă. Nu te îndepărta de mine.

Josie m-a ascultat şi am luat-o pe aleea de marmură de lângă zid. În lumina slabă, mă întrebam dacă vede semnele gravate în piatră – glifele şi desenele zeilor străvechi – sau dacă vede exact aceleaşi lucruri cioplite în pereţii interiori.

Când treceam pe sub arcadă, sub ochii Străjerilor al căror număr părea să crească mai repede decât puteam noi să mergem, am auzit-o expirând poticnit.

— Doamne sfinte! a şoptit, uitându-se în jur, văzând pentru prima dată pe îndelete una dintre Universităţile noastre.

Trebuie să fi fost o privelişte absolut uluitoare la prima vedere.

Campusul era o monstruozitate lăbărţată, cu tot felul de chestii greceşti, întinzându-se între două vârfuri de munte. De la alei şi bănci de marmură şi gresie la statui elegante sculptate manual şi la clădirile cu coloane, arăta de parcă Grecia antică dăduse la boboci peste toată valea.

Eram înconjuraţi de curţi interioare pline cu toate florile cunoscute lumii muritorilor – flori care n-ar fi trebuit să crească în Dakota de Sud, dar creşteau între zidurile Academiei Legământului din vreun motiv zeiesc trăsnit – răspândind un parfum dulce care-ţi intra în piele.

Josie umbla cu gura căscată când am dat colţul

şi am ajuns la capătul zidurilor înalte ale curţilor interioare. Se uita atent la statui.

— Erau doisprezece aici, i-am spus, privind în sus la reprezentările în marmură ale principalilor olimpieni. Se pare că au dat jos statuia lui Ares. Nu prea-i poţi învinovăţi.

Erau mari, mult peste trei metri, şi probabil că fiecare cântărea câte o tonă. Erau aliniate de-a lungul aleii. Şi mai încolo erau Muzele de piatră, păzind intrarea în fiecare dintre clădirile universitare pe lângă care treceam. Căminele se ridicau în fundal ca nişte zgârie-nori, cu lumini sclipind la ferestre, şi îmi aduceam aminte că sub ele se aflau sălile de antrenament şi zonele comune, pline de toate înlesnirile moderne care-ţi puteau trece prin cap.

— Cum naiba de nu ştie lumea că locul ăsta e aici? a întrebat ea, privind în toate părţile în acelaşi timp.

— Nu zboară avioane pe deasupra. N-au zburat niciodată. Iar cei care au văzut locul ăsta cred că e un colegiu privat de bogătani şi cu criterii de admitere foarte exclusiviste. Am mutat cureaua genţii pe umăr şi am adăugat: Muritorii văd ce vor ei să vadă. Niciodată ce e în realitate acolo.

S-a uitat brusc spre mine, dar n-a zis nimic.

În structura circulară din faţă, erau cioplite în coloane de gresie busturile celor doisprezece olimpieni, inclusiv Ares. Când am întors privirea spre Josie, avea o expresie copleşită, aerul surprins al cuiva transportat pe neaşteptate în Grecia. Un zâmbet mi-a ridicat colţurile buzelor. Clădirea unde

se întrunea Consiliul arăta ca un amfiteatru elen.

În vreme ce urcam treptele largi ale clădirii principale, a privit în jur, studiind Străjerii care ne urmăreau nu tocmai discret. Uitându-se la mine, s-a încruntat uşor.

— Ziceai că e un colegiu, nu? Unde sunt studenţii?

— Bună întrebare. Când am apărut noi, probabil că i-au închis în cămine.

Paşii i-au ezitat.

— De ce?

— Au trecut prin multe, Josie. N-au încredere în nimeni.

Părea să mediteze la asta când am trecut pe lângă statuia lui Themis[17]. Balanţa pe care-o ţinea în mână era echilibrată. Înainte să ajungem la uşile duble din titan, acestea s-au deschis înaintea noastră, împrăştiind o lumină puternică pe terasă, iar Josie s-a oprit brusc, căscând gura.

Instinctiv, m-am tras mai aproape de ea, lipindu-mă de şoldul ei, pentru că n-o puteam ţine în spatele meu când aveam o grămadă de Străjeri suflându-ne în ceafă şi o grămadă în faţa noastră, formând un şir răsfirat care ne împiedica să intrăm.

Mi s-au încordat toţi muşchii din corp şi am simţit energia învârtejindu-se în mine, gata să se dezlănţuie dacă făceau vreun pas greşit în direcţia noastră.

— Toţi sunteţi aici ca să ne întâmpinaţi? am întrebat eu tărăgănat. Sunt onorat.

N-a răspuns niciunul. Nu. Erau prea reţinuţi

17 Zeiţa dreptăţii (n. red.).

pentru rahaturi de-astea şi, când mi-am trecut privirea peste ei, am observat că toţi erau semipuri şi niciunul nu părea că s-ar pregăti să întindă covorul roşu.

Josie s-a înfiorat.

Asta m-a scos din sărite.

Oricine putea să arunce o privire la fată şi să vadă că era la un pas să cadă în nas. Nu era nevoie de tot rahatul ăsta.

Dar zidul de Străjeri s-a despărţit când un pur înalt a păşit printre ei şi era chiar omul pe care-l căutam. Înfăţişarea putea fi înşelătoare când era vorba de purul acesta. Era Rambo în pantaloni de doc cu dungă şi se putea pune cu cei mai tari. Părul castaniu-închis era pieptănat pe spate şi, deşi în jurul ochilor lui verzi uimitori şi al gurii avea mai multe riduri decât îmi aduceam eu aminte, arăta la fel de imperturbabil şi calm cum mi-l aminteam.

Singura dată când îl văzusem pe Marcus Andros luând-o razna fusese când Apollo îi spusese că nepoata lui… că suferise o moarte de muritor.

Fusesem acolo. Haosul atinsese cote maxime. Academia Legământului din Catskills ardea din temelie şi, în strălucirea focului nefiresc, Marcus mă pocnise.

Fusese ultima dată când îl văzusem.

În spatele lui, am zărit un chip familiar. Un Străjer stătea mai departe de ceilalţi, cu părul castaniu des dat deoparte de pe un chip pe care doar maică-sa l-ar fi putut iubi, cu o cicatrice crestată care pornea de la un ochi şi ajungea până-n colţul buzelor.

Solos Manolis.

Nu mă miram să-l văd aici. Din ce dedusesem, principalul Consiliu fusese mutat la Universitate, deoarece cel de la Catskills trebuia reconstruit. Nu era băiat rău… de fapt, era chiar pe bune. Dar făcea parte dintr-un grup cu care nu voiam să am nimic de-a face – grupul despre care ştiam că e aici. Taică-său era tot pur, unul foarte respectat, care făcuse lobby ani de zile în favoarea semipurilor. Solos preluase un loc în Consiliu – primul semi care o făcuse vreodată, luând locul *sfântului* Aiden St. Delphi, care renunţase la prestigioasa funcţie.

Căutătura calmă a lui Marcus a trecut de la mine la Josie, a poposit acolo o clipă şi apoi a revenit la mine.

— Seth, este… ceva neaşteptat.

— Ştiu, am răspuns, întâlnindu-i privirea. Trebuie să discutăm.

Decanul Legământului m-a privit atent o clipă şi apoi a aruncat o privire spre Josie. S-a lăsat o tăcere prelungită.

— Da. Trebuie.

Capitolul 17

Cu ochii larg deschişi şi fără să clipesc, m-am uitat cum bărbatul cu aspect elegant care era aproape la fel de înalt ca Seth se întorcea pe călcâiele unor mocasini lustruiţi.

— Veniţi cu mine, a ordonat el.

Şi nu ne-a aşteptat. Dând din cap spre omul cu

cicatrice pe faţă, a mers mai departe, trecând din fericire pe lângă scara în spiralăuriaşă pe care ştiam că n-aş fi fost în stare s-o urc, pentru că în momentul ăla îmi venea să mă ghemuiesc în poziţie fetală şi să nu mă mai mişc o lună.

Mă dureau şi mă usturau toţi muşchii şi îmi zvâcnea tot corpul în timp ce îmi târâm picioarele pe lângă Seth, recunoscătoare că oamenii în negru, care păreau foarte nemulţumiţi, păstrau distanţa şi ne urmau prin holul care inspira o veneraţie deplină.

M-am concentrat pe modelele complicate gravate pe fiecare centimetru pătrat al clădirii în loc să-mi las mintea să se întoarcă în Missouri. Dacă aş fi lăsat-o, aş fi *ajuns* în poziţia aia fetală şi n-aş mai fi ieşit din ea. O parte din inimă îmi fusese zdrobită în Osborn şi îmi adunasem fiecare fărâmă de putere pe care-o aveam ca să nu-mi pierd minţile. Aşa că m-am concentrat asupra desenelor cu bărbaţi şi femei înalte care purtau mantii, a scriiturii frumoase care trebuie să fi fost o limbă antică şi a tuturor statuilor albe şi lustruite.

Nu mai văzusem niciodată în viaţa mea aşa ceva, nici măcar în muzee.

Bărbatul a trecut pe sub o altă arcadă, luând-o pe un coridor îngust, şi apoi am intrat într-o cameră comună puternic luminată, cu o canapea mare şi câteva fotolii. În urma lui a venit şi bărbatul cu cicatrice, închizând uşa după noi, înainte să se sprijine de un perete care arăta ca gresia.

Seth a lăsat genţile pe podea lângă uşă, iar eu

m-am oprit. Obosită moartă, m-am clătinat puţin când străinul s-a dus în mijlocul camerei, încrucişându-şi braţele la piept şi uitându-se la noi.

Coborând braţul, Seth m-a prins de mână şi m-a dus spre canapea, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la ei, dar n-aveai cum să ratezi strălucirea surprinsă de pe chipul bărbatului mai în vârstă când i-a căzut privirea pe mâinile noastre împreunate.

— Stai jos, mi-a zis Seth cu glas blând.

N-aveam de gând să stau la discuţii pe tema asta. În clipa în care a atins pernele groase, fundul meu mi-a mulţumit. Seth nu s-a aşezat. Stătea lângă mine, tot cu braţele încrucişate. Pentru o clipă, toţi trei au fost absorbiţi într-un fel de înfruntare ciudată din priviri şi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că aveau un trecut comun. Nu unul fericit, dar eram prea obosită, prea stoarsă şi pur şi simplu… prea amorţită ca să-mi pese măcar.

Apoi, bărbatul mai în vârstă s-a uitat la mine şi am ştiut că se holba la gâtul meu. Decolteul puloverului se lărgise în timpul luptei mele jalnice cu Hyperion, dând la iveală semnul. Probabil că arătam ca o epavă, dar nici de asta nu-mi păsa. Şi-a îmblânzit expresia dură, cu o uşoară arcuire a buzelor.

— N-am făcut cunoştinţă. Avea un glas profund, cultivat. Eu sunt Marcus Andros, Decanul acestei Universităţi, iar tu eşti…?

M-am împotrivit pornirii să arunc o privire către Seth, pentru că nu mă puteam baza pe el în

momentul ăsta. Spusese clar mai devreme că avea să plece imediat ce ajungem aici şi acum ne aflam aici.

Încleştându-mi mâinile ca să nu le las să tremure, le-am împins între genunchi.

— Mă cheamă Josie Bethel şi sunt... Am încruntat din sprâncene. Nu sunt foarte sigură ce sunt.

Sprâncenele i s-au ridicat pe frunte când a privit spre Seth. Bărbatul cu cicatrice a chicotit încet şi a spus:

— Scumpo, nu cred că vreunul dintre noi ştie foarte bine cine e, dar probabil că asta e cea mai ciudată prezentare pe care am auzit-o în ultima vreme.

Seth s-a încordat.

— Cred că a spus că o cheamă „Josie”, nu „scumpo”, dacă nu mă înşel, Solos.

Bărbatul cu cicatrice, despre care am presupus că era Solos, a râs din nou, dar Marcus a fost cel care a părut aproape uluit când s-a uitat la Seth, care arăta de parcă era pe punctul să arunce pe cineva prin zid.

M-am foit şi m-am crispat când m-a săgetat durerea din picior. Răbdarea mea în legătură cu... *cu toate...* începea să se termine.

— M-a adus aici pentru că i s-a ordonat s-o facă. Asta e misiunea lui.

Seth a întors brusc capul spre mine, iar sprâncenele lui de aur s-au adunat, în timp ce ochii i s-au îngustat. Ce spusesem ca să merit privirea asta? Doar adevărul, în fine. Mi-am săltat

genunchiul, fără să iau în seamă urmele de durere surdă din picior.

— Pot să întreb de ce? Marcus se aşezase într-un fotoliu de piele în faţa noastră. Presupun că ştii ce suntem noi, ţinând cont de… starea ta.

A urmat o pauză.

— Fără supărare, Josie, dar nu pricep de ce să te aducă aici.

— Pentru că nu e muritoare, a replicat Seth şi, frate, toată încăperea s-a cufundat într-o asemenea tăcere, că puteai să auzi un greiere sughiţând.

Marcus a clipit şi a scuturat din cap.

— Seth, nu e ca noi.

— N-am spus că e, dar mulţumesc că ne arăţi ce sare-n ochi, a răspuns el, iar în jurul gurii lui Marcus s-au format riduri albe. Nu este ca noi. E complet diferită.

Solos a arcuit o sprânceană.

— O să ne dai detalii sau o s-o lungeşti cât se poate?

Pentru o clipă, am crezut că Seth o să-i arunce cu ceva în cap lui Solos, poate una dintre lamele alea ascuţite, dar el s-a aşezat lângă mine, aşa de aproape că avea tot piciorul lipit de al meu.

— Sunteţi la curent cu ce s-a întâmplat cu titanii?

Vizavi de noi, Marcus s-a îndreptat.

— Bineînţeles. Şi am luat măsurile necesare ca să ne asigurăm că studenţii noştri şi toţi cei de-aici sunt în siguranţă, şi nu numai în faţa titanilor.

Seth a zâmbit afectat.

— Mesaj recepţionat, a răspuns el, iar eu habar n-aveam ce însemna asta. Deci sunteţi protejaţi împotriva titanilor.

Marcus a dat din cap.

— Suntem, dar ce legătură are cu ea?

Mă întrebam cum te poţi proteja de ceva aşa de puternic şi înspăimântător ca Hyperion. Probabil implica sânge de la vreo douăsprezece virgine sau ceva la fel de arhaic şi înfiorător.

Seth s-a aplecat în faţă, înfruntând cei mai strălucitori ochi verzi pe care-i văzusem vreodată, şi apoi a aruncat bomba:

— Josie e fata lui Apollo. E un semizeu.

Marcus şi Solos şi-au întors privirea spre mine. Ochii ambilor bărbaţi erau căscaţi şi se zgâiau la mine de parcă m-aş fi schimbat brusc într-un balaur cu trei capete.

— Nu, a zis Marcus. Nu există semizei pe Pământ şi, oricum, am fi simţit-o dacă era. Ce fel de...?

— Are puterile încătuşate, Marcus. De-asta n-o simţi. Şi nu e singura, a explicat Seth, întinzându-se şi strângându-şi mâna pe genunchiul meu, ca să nu-l mai bâţâi.

— Scuze, am bâiguit eu, aruncându-mi privirea spre mâna lui.

Când a început din nou să vorbească, explicând publicului nostru fascinat ce eram, câţi dintre noi mai erau şi toate celelalte veşti bune, şi-a ţinut mâna pe genunchiul meu. Mă zgâiam la degetele lungi, elegante. Suple, dar mortale.

Greutatea mâinii lui mă făcea să mă simt

aiurea şi nu-mi plăcea, dar, în acelaşi timp, recunoşteam că era ceva plăcut în apăsarea aia, care aproape că mă readucea pe pământ.

— Zeilor! a murmurat Marcus, atrăgându-mi atenţia.

Încă se mai uita ţintă la mine.

— Un semizeu… un semizeu născut. N-am crezut niciodată că o să apuc să văd aşa ceva.

M-am foit jenată, iar Seth şi-a retras mâna.

— Apollo mi-a zis s-o aduc aici. Trebuie să fie protejată, Marcus, până sunt localizaţi şi restul semizeilor.

Următoarea răsuflare pe care am tras-o în piept s-a poticnit. De ce-mi păsa că pentru Seth eram doar o misiune? Doar nu era ca Erin, dar, dintr-un motiv oarecare, faptul că ştiam că şi lui i se ordonase să devină parte din viaţa mea, nu conta cât de puţin timp, durea de parcă aş fi nimerit într-un viespar.

— Da. A clipit, mutându-şi privirea pentru o clipă, înainte să revină la mine. Este foarte importantă.

Situaţia chiar devenea jenantă, dar măcar nu-mi trăgea un şut în fund. Trebuia să folosesc asta în avantajul meu.

— Vreau să mă antrenez, am anunţat, şi da, toată lumea se holba iar la mine, inclusiv Seth. Ca… Străjerii. Puteţi face asta cât stau aici?

Marcus s-a lăsat pe spate, trecându-şi două degete peste frunte.

— Antrenament? I-a aruncat o privire lui Seth şi apoi a scuturat din cap. Josie, Străjerii noştri sunt

antrenaţi de la…

— De la vârsta de opt ani. Ştiu, dar am încasat-o rău de două ori – când am dat peste daimoni şi apoi cu Hyperion. N-am fost în stare să fac nimic când… chestiile alea au muşcat din mine de parcă eram un cheeseburger. Şi după aia Hyperion a făcut ce-a vrut cu mine, ca şi cum aş fi fost o păpuşă de cârpă. Şi a folosit chestiile alea… umbrele alea să-i ucidă pe…

Mi s-a frânt glasul şi am înghiţit cu dificultate.

— Să-i ucidă pe bunicii mei, iar eu n-am putut să fac nimic. Sunt absolut neajutorată dacă ajunge aici.

— Josie… a început Seth.

— Tu ai de gând să pleci, dar asta nu înseamnă că nu-i nimeni aici care să mă poată ajuta. Mi-am întors privirea spre Decan. Vă rog. Ce rău poate să facă? Dacă nu, o să stau pur şi simplu cu mâinile-n sân, nu? Nu pot să fac aşa ceva. Nu pot să stau pur şi simplu. Trebuie să fac ceva. *Vă rog.*

Şi apoi am etalat singura carte pe care-o aveam. Era o mârşăvie, dar n-aveam de ales.

— Dacă nu puteţi, atunci nu pot să rămân aici.

Seth s-a întors brusc spre mine, mijind ochii până au ajuns doar nişte crăpături chihlimbarii ameninţătoare.

— *Rămâi* aici.

— Nimeni nu mă poate supraveghea 24 de ore pe zi. Sunt isteaţă. O să găsesc o cale. L-am privit în ochi. Dacă nu poate nimeni să se ocupe de mine, atunci am plecat. Şi n-ar fi nasol, dacă sunt aşa de *importantă*?

A deschis gura în timp ce mă ţintuia cu privirea.

— N-am traversat jumătate de ţară să te aduc într-un loc unde eşti în siguranţă doar ca să faci tâmpenia incredibilă să ameninţi că pleci. Chiar vrei să mori?

— Dar tu? am ripostat eu.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Răspunsul ăsta nici măcar n-are noimă.

— Mă rog, m-am răstit eu, încrucişându-mi braţele. Nici măcar nu-mi placi şi nu ţi-am cerut părerea.

— O să auzi părerea mea, fie că-ţi place, fie că nu, Joe.

Ochii i-au aruncat văpăi brun-roşcate.

— N-o să-ţi rişti viaţa pentru că nu-ţi iese aşa cum vrei tu.

— Şi, mă rog, ce-ţi pasă ţie? am strigat la el, aruncându-mi mâinile în sus. Pe bune? Aşa că taci din gură, *Sethie.*

Seth s-a tras înapoi, cu linia maxilarului încordându-i-se.

— Îmi pui răbdarea la încercare.

— Copii! a şoptit Marcus obosit.

Eu îi puneam *lui* răbdarea la încercare?

— Îmi vine să-ţi arunc un nunceak în beregată! Dar nu pot. Pentru că nu ştiu să folosesc un nunceak!

Buzele i-au zvâcnit şi mi-am jurat că, dacă râde, o să-i fac rău fizic cu mâinile goale.

— Străjerii nu folosesc nunceakuri, Josie.

— Eu am mai folosit, a comentat Solos.

Seth s-a uitat lung la el.

— Pe bune? Nu eşti de niciun ajutor.

Străjerul a ridicat din umeri, dar rânjea şi nici măcar nu încerca să se ascundă.

— Atunci o să mă ajuţi? l-am întrebat pe Solos.

Nu eram pretenţioasă.

Seth s-a întors spre mine.

— *Nu* o să te antreneze.

— Nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala! am urlat eu de-a dreptul.

Solos a scos un sunet profund şi răguşit.

— Zeilor…

Peste chipul frumos al lui Marcus a trecut o expresie ciudată.

— Voi doi îmi amintiţi de…

Vocea i s-a stins şi a scuturat din cap, iar Seth a înjurat în barbă.

— Mă rog, n-are importanţă, a spus Marcus. Ridicându-se în picioare, mi-a aruncat o privire. O să mai vorbim despre asta mâine, Josie. Acum, se pare că ţi-ar prinde bine să te odihneşti un pic.

Am făcut un efort să mă ridic şi mi-am muşcat buza, iar muşchii mi-au protestat.

— O să vorbim despre antrenament acum.

— Pentru numele zeilor! a mormăit Seth, împingându-se în picioare. Habar n-ai cât de greu e antrenamentul, Josie. Nici nu cred că ai putea face faţă.

Ceva urât şi fierbinte mi s-a răsucit în piept.

— Din nou, nu ţi-am cerut părerea.

Dându-şi ochii peste cap, a scuturat din cap.

— Devine monoton.

— Nu zău!

Şi apoi am roşit când m-am uitat la Marcus.

Se uita ţintă la mine şi am simţit cum începe să mi se clatine puţin hotărârea. Nu eram o persoană bătăioasă. Mai degrabă mă lăsam purtată de val, aşa că nu-mi era uşor să stau sub privirea lui pătrunzătoare de smarald. Dar apoi a zâmbit şi nu era un zâmbet larg, nu se întindea până la ochi.

— Îmi aduci aminte de nepoata mea, a zis el, iar dinspre Seth am simţit o izbucnire de tensiune. Sper să vă întâlniţi într-o bună zi. Cred că o să-ţi placă.

— Ăăă, bine.

Şi, dintr-odată, m-a părăsit orice urmă de energie pe care-o mai aveam. M-am pleoştit. Eram aşa de obosită, cu totul sleită.

— O să găsim pe cineva să te antreneze, a continuat Marcus, iar eu am fost cât pe ce să mă năpustesc spre el şi să-l îmbrăţişez, dar nu părea genul aplecat spre îmbrăţişări şi mi-am dat seama că lucrurile ar deveni rapid de-a dreptul jenante, aşa că m-am abţinut.

— Mulţumesc, am spus, simţind o oarecare uşurare. Pe bune. Mulţumesc.

A dat din cap şi s-a uitat la Seth.

— O să mai discutăm mâine. Acestea fiind zise…

Privirea i s-a mutat de la Seth şi s-a uitat la mine cu un amestec de uluire şi o oarecare neîncredere.

— Bun venit la Academia Legământului.

*

Furia reverbera prin toată fiinţa mea şi nu eram sigur dacă era îndreptată spre Josie, tăcută acum, spre Solos, care ne conducea spre cămine, sau spre mine însumi.

Iritat în aşa de multe feluri, am ignorat toate încercările de conversaţie pe care le-a făcut Solos, iar în cele din urmă, când am trecut într-o altă curte interioară, a renunţat. Şi am ignorat şi privirile de-a dreptul curioase ale studenţilor când am intrat în holul primului cămin.

În jurul canapelelor şi sub televizorul cu ecran mare care atârna de tavan erau înghesuiţi *împreună* puri şi semi. Josie trebuie să fi fost vlăguită, pentru că nu le acorda nicio atenţie nici lor, nici celor câţiva Străjeri postaţi în hol. Am ţinut-o lângă mine, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Studenţii se holbau pe faţă. Ştiau ce eram eu, dar habar n-aveau ce era Josie. Josie era un mister pentru ei şi şi-ar fi băgat nasul, iar ea chiar n-avea nevoie de aşa ceva acum.

Solos a luat-o pe unul dintre coridoarele largi de la nivelul de jos, trecând pe lângă câteva uşi închise.

— Astea sunt apartamentele pe care le folosim pentru oaspeţi. S-a oprit la capătul coridorului. Camerele astea două, aşezate vizavi una de alta, sunt libere. Alegeţi-vă.

I-a zâmbit lui Josie, iar eu am strâns mâna pe cureaua genţii pe care-o duceam. Privirea i s-a întors spre mine şi l-am văzut pe nenorocit cum

râdea în barbă.

— Poţi lua oricare dintre camere, pentru oricâtă vreme ai de gând să rămâi.

N-am zis nimic.

A râs din nou şi s-a întors spre Josie.

— O să vin după tine mâine-dimineaţă, nu prea devreme, să apuci să te odihneşti, şi după aia o să te duc la Marcus.

Ea a dat din cap.

— În regulă.

— Dacă ai nevoie de ceva, caută-i pe oamenii în negru şi o să mă cheme ei, bine? Ai auzit, pe mine mă cheamă Solos.

Când Josie a încuviinţat din nou, era cât pe ce să-l pocnesc în cap cu geanta. Josie s-a întors către uşa din dreapta ei, iar Solos i-a dat una dintre chei. Bâiguind o mulţumire, Josie a deschis uşa şi a dispărut înăuntru. Am prins uşa înainte să se trântească şi am ţinut-o deschisă.

M-am uitat la Solos, întâlnindu-i privirea întunecată.

— N-o să aibă nevoie de nimic.

Solos a ridicat dintr-o sprânceană.

— Pentru că eşti tu aici? Parcă ziceai că pleci. Până să pot răspunde, şi-a pus mâna pe umărul meu. Seth, e un pic prea tânără pentru mine. Calmează-te.

Ce dracu’? N-am apucat să răspund nici la asta, pentru că a continuat:

— Dar, frate, dacă e adevărat ce spui şi chiar e fata lui Apollo, ai cele mai mari coaie care s-au văzut vreodată. Distracţie plăcută.

Şi cu asta s-a întors şi a plecat pe coridor. Am rămas acolo o clipă, vrând să mă prefac că habar n-aveam despre ce vorbea. Zeilor, nu mă pişasem în jurul lui Josie ca să-mi marchez teritoriul, dar n-aş fi putut să sar mai tare în ochi.

Deci, mda, ce dracu'?

Am împins uşa şi am intrat în cameră, lăsând-o deschisă în urma mea. Camera era mai mare şi mai frumoasă decât cea pe care-o avusese în Virginia. Ai noştri nu se dădeau înapoi de la cheltuieli când era vorba de mobilier şi amenajări de interior. O zonă mică de cameră de zi, cu o canapea de două persoane, măsuţă de cafea şi o chicinetă, dând într-un dormitor suficient de mare ca să încapă un pat dublu şi o măsuţă de toaletă. Avea chiar şi o baie şi o garderobă.

Am lăsat genţile în camera de zi şi m-am oprit chiar în pragul dormitorului. Stătea în faţa patului atent făcut, holbându-se la un tablou de pe perete. M-am uitat şi, în orice alt moment, aş fi râs.

Era tatăl ei.

Apollo.

Şi era reprezentat sub forma lui reală – purtând pantaloni albi şi cu părul aşa de blond, că era aproape alb. Ţinea o harpă de aur într-o mână. Era imposibil s-o vezi stând acolo, lângă tablou, şi să nu observi trăsăturile comune.

Habar n-aveam ce-i trecea prin cap în clipa aia.

Ochii ei mari s-au îndreptat spre mine o clipă, apoi s-a întors în profil. I se vedea iar partea laterală a gâtului.

Nenorocitul de daimon o însemnase, lăsând în

urmă o rană în formă de semilună care avea să pălească până la urmă, devenind o cicatrice cu o nuanţă mai deschisă decât culoarea normală a pielii.

Însemnată în acelaşi loc în care fusese însemnată şi Alex… Alexandria Andros, nepoata lui Marcus. Celălalt Apollyon… cel care *ar fi trebuit* să existe de la bun început. Fata pe care o ajutasem să se antreneze după ce se descoperise ce era. Şi fata pentru care renunţasem la tot restul vieţii mele, ca să şi-o poată petrece pe-a ei cu bărbatul pe care-l iubea.

Trecuse multă vreme de când îmi permisesem să mă gândesc cu adevărat la ea, de fapt de când îmi permisesem orice gând despre ea. Nu pentru că-mi frânsese inima sau alesese pe altcineva în locul meu. Ţineam la ea… cât fusesem eu în stare să ţin la cineva pe-atunci. Nu. Faptul că nu eram în stare să mă gândesc la ea n-avea nicio legătură cu relaţia scurtă pe care o avuseserăm.

Avea de-a face cu halul în care o dădusem în bară cu ea.

Habar n-aveam de ce mă gândeam acum la toate astea sau de ce îmi îngăduiam s-o fac. Poate că era un memento, care-mi aducea aminte să plec naibii de aici, pentru că, atunci când mă uitam la Josie, nu puteam să nu mă gândesc că istoria se repetă.

Uite altă fată care avea în faţă o soartă pe care n-o alesese ea şi ştiam că, atunci când era vorba de zei, putea să se împotrivească acestei sorţi cât voia ea, dar n-avea să schimbe absolut nimic. Viaţa

îi era pe pilot automat. Şi, cu mine în peisaj, pilotul automat era reglat pe prăbuşire şi distrugere totală. N-avea *nevoie* de mine în viaţa ei şi, dacă ar fi ştiut totul despre mine, nu m-ar fi vrut acolo.

Trebuia să plec. Chiar acum. Să merg mai departe şi s-o iau din loc înainte să apară Apollo şi să ajung să fiu blocat aici. Dar mai era şi altceva. Trebuia să plec înainte să ajung în punctul în care să *nu mai vreau* să plec.

Aşa că ar fi trebuit să mă întorc şi să ies chiar acum pe uşa aia nenorocită. Să spun la revedere. Să-i urez baftă. Avea să aibă nevoie de baftă, la greu.

Întorcându-mă, m-am prins cu mâna de tocul uşii. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul când am închis ochii şi am împins uşa. A trecut o clipă şi apoi m-am răsucit şi am străbătut cei câţiva metri dintre noi. Fără niciun cuvânt, am luat-o de mână şi am dus-o în baie.

Trebuia să se spele.

Şi eu n-aveam de gând să plec.

Capitolul 18

Aveam inima pe undeva prin gât când m-a dus Seth în baie. Habar n-aveam ce făcea, dar mâna lui mă încălzea şi mă făcea să mă simt iar ciudat. M-a aşezat pe capacul toaletei şi am avut senzaţia că toate astea se mai întâmplaseră.

A, da, se mai întâmplaseră.

— Ce… ce faci? am întrebat.

Lăsându-se în genunchi, se uita ţintă, cu

sprâncenele încruntate, la mâinile noastre împreunate şi, chiar dacă acum un sfert de oră ne certam şi ameninţam că-l strâng de gât cu un nunceak, acum îmi ţinea mâna de parcă ar fi fost cel mai gingaş lucru din lume.

— De ce vrei, de fapt, să înveţi să te lupţi, Josie?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite şi apoi el a ridicat privirea şi s-a uitat direct în ochii mei, de parcă ar fi putut să vadă în străfundul fiinţei mele. Existau o grămadă de motive pentru care voiam să mă antrenez. Fusesem neajutorată. Era ceva spre care să-mi îndrept atenţia când *tot restul* îmi fusese fie smuls dintr-odată, fie distrus chiar sub ochii mei.

Am tras adânc aer în piept şi i-am spus motivul principal, cel care era nasol de spus cu voce tare.

— Nu vreau să-mi fie frică, iar acum mi-e frică de mor. Dacă pot să mă lupt, n-o să-mi mai fie aşa de frică.

Ochii lui de chihlimbar au scăpărat viu o clipă, iar apoi mi-a aşezat mâna pe genunchi. Dându-mi drumul, s-a ridicat într-o mişcare plină de graţie.

— Tot o să-ţi fie frică, Josie.

Mda, chiar mă ajuta.

— Credeam că pleci.

S-a întins peste capul meu şi a apucat un prosop.

— Pari nerăbdătoare să scapi de mine acum.

Am strâns din buze şi întâi n-am spus nimic, pentru că nu era nici pe departe adevărat. Nu voiam să plece, dar nu-l puteam împiedica să se

ducă. Am scuturat din cap.

— Nu-i nevoie să faci toate astea... Am făcut semn cu mâna, arătând baia. N-am nimic. Pot să mă spăl şi singură.

— Mai ai ceva pe sub puloverul ăla? a întrebat el, fără să mă ia în seamă.

— Ăăă... Am înghiţit în sec. Da, un maiou. De ce?

S-a întors şi a dat drumul robinetului.

— Scoate-l.

— Ce?

Vocea mi s-a ascuţit.

Cu prosopul umed în mână, îngenunchease din nou în faţa mea.

— Trebuie să mă uit iar la gâtul tău. Mai devreme sângera. Nu m-ai lăsat să mă uit pe drum, aşa că lasă-mă acum, a zis.

Am deschis gura să-i spun „pe naiba”, dar a vorbit el din nou:

— Te rog.

Nu ştiu de ce astea două cuvinte au avut aşa un efect asupra mea, dar au avut şi, în plus, nu eram dezbrăcată pe sub pulover. Am apucat de marginea puloverului distrus şi l-am tras peste cap, tresărind la fiecare mişcare. L-am lăsat să cadă pe podea.

Privirea lui Seth a zăbovit pe chipul meu înainte să coboare spre gât. Buzele i s-au întredeschis într-o expiraţie greoaie. Mi-am încleştat din nou mâinile când şi-a trecut un deget peste breteaua subţire a maioului. M-am smucit când mi-a atins pielea. Mângâierea blândă mi-a

pulsat prin corp într-un fel destul de jenant.

S-a oprit, iar privirea i-a zburat spre mine.

— Te-am lovit?

Mi s-au încins obrajii. Era ceva în neregulă cu mine. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l simt era excitaţie de orice fel.

— Nu, am şoptit.

M-a privit încă o clipă şi apoi mi-a pus blând prosopul pe gât, unde îmi spintecaseră pielea unghiile lui Hyperion. Nu m-a durut, dar a trebuit să mă forţez să rămân nemişcată.

— Numele meu de familie e Diodoros.

Am clipit.

— Dio-ce?

A râs uşor, a aruncat prosopul murdărit în cadă şi a umezit un altul.

— Diodoros.

Habar n-aveam cum se scrie, dar cumva ştiam că nu erau mulţi oameni pe lume, dacă mai era vreunul, care să ştie asta despre el. Era ceva în felul cum îl spusese, cu glasul răguşit şi aspru. Împărtăşea ceva personal şi alesese să împărtăşească asta cu mine. Nu ştiam de ce, dar voiam să preţuiesc acest fapt, să-l ţin aproape de inimă.

— Ştii ce înseamnă în greacă? „Darul lui Zeus”, a continuat el, trecând prosopul pe deasupra maioului meu, ştergând sângele uscat şi jegul. E culmea ironiei.

Mi s-a tăiat răsuflarea când prosopul mi-a coborât sub umăr, cu marginile atingându-mi sânul, şi slavă Domnului că aveam sutien sub

maiou, pentru că îmi simţeam sfârcurile întărindu-se, ceea ce era mai mult decât jenant. Probabil că de vină erau traumele suferite azi. În regulă. Asta era o scuză.

— De ce? l-am întrebat în cele din urmă.

— Pentru că sunt mai degrabă o pacoste decât un dar pentru Zeus. A oftat, lăsându-se pe călcâie şi ridicând privirea. Tăieturile nu-s adânci şi nu te-a însemnat ca daimonii, a spus, dar l-am văzut. Şi el încerca să ajungă la *eterul* tău. Ai simţit ceva?

— A durut.

Amintirea senzaţiei m-a readus brusc la realitate.

— Parcă îmi trăgea ceva din măruntaie, la fel de rău ca atunci când m-au prins daimonii.

N-a zis nimic în timp ce-mi trecea prosopul peste faţă, ştergând ce mi se părea c-ar fi jegul strâns într-o săptămână. Apoi a aruncat şi al doilea prosop şi mi-a luat din nou mâna. Ridicându-mă, şi-a pus cealaltă mână pe şoldul meu când m-am împiedicat. Am rămas încremeniţi o clipă când ni s-au întâlnit privirile.

Stăteam faţă în faţă în baie, iar între noi nu era spaţiu aproape deloc. El era cu capul aplecat, eu cu capul ridicat. Părea că eram pe punctul să dansăm – o prostie să-ţi imaginezi una ca asta. Nu ştiu de ce am făcut ce-am făcut apoi, dar mi s-a părut firesc s-o fac şi eram aşa de obosită, aşa de epuizată emoţional, că nu m-am gândit cu adevărat.

Închizând ochii, m-am lăsat înainte şi mi-am rezemat obrazul de pieptul lui, chiar deasupra

inimii. Seth s-a încordat de parcă se transformase într-una din statuile de marmură pe care le văzusem mai devreme. Pieptul i s-a ridicat brusc, iar eu mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând să mă dea la o parte.

Dar n-a făcut-o.

Mâna i-a alunecat de pe şoldul meu şi a înaintat spre mijlocul spatelui. Mi-a lăsat şi mâna, punându-şi braţul uşor în jurul umerilor mei. Răsuflarea mi s-a poticnit când mi-am pus mâinile pe mijlocul lui. A trecut o bună bucată de vreme, apoi şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu şi, deşi părea să nu fie mare lucru, am simţit o apăsare în piept.

Braţele lui s-au strâns infinitezimal când şi-a dres vocea.

— Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi când te antrenezi este să nu laşi niciodată adversarul să te prindă bine sau să te trântească pe spate.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării.

— Daimonii m-au trântit pe spate. Hyperion… mă rog, nu m-a trântit pe spate. M-a cam ridicat cu o singură mână.

— Da, mai e şi faza asta.

Mâna i-a alunecat în sus, încurcându-se în părul meu când mi-a cuprins ceafa între degete.

— O să te antrenez eu.

La început, n-am crezut că l-am auzit bine. Am dat să mă trag înapoi, dar m-a ţinut.

— Cum?

— Nu ştiu dacă o să se arate taică-tău şi o să

mă trimită în altă parte, a continuat el, de parcă eu n-aş fi spus nimic. Dacă apare, n-o să pot face nimic să mă opun.

Mintea îmi gonea.

— De ce?

— N-are importanţă. Astea sunt regulile mele dacă vrei să te antrenez. Trebuie să fii de acord să mă asculţi şi să nu te vaiţi când o să fie greu, pentru că o *să fie* greu, Josie. Crezi că te doare acum? Încă n-ai văzut nimic. O să te doară. O să vrei să te opreşti, dar n-o să fii în stare să te opreşti. Mi-a tras capul pe spate şi privirile ni s-au întâlnit. O să te controlez cu totul în timpul ăsta.

Să mă controleze? Hm, păi nu suna cum trebuie şi m-am înfiorat din nou, şi nici asta nu era în regulă.

A continuat.

— Dar, cel mai important lucru, trebuie să ai încredere în mine. Poţi să accepţi toate astea?

— Da, am spus imediat. Pot să accept asta.

M-a ţintuit cu privirea în profunzimile alea chihlimbarii încă o clipă şi apoi s-a tras înapoi, luându-şi mâinile de pe mine cu o mişcare lentă care mi-a provocat încă un fior.

— Atunci începem mâine.

— Mâine, am şoptit, dând din cap. Deci rămâi.

— Rămân.

Habar n-aveam ce l-a făcut să se răzgândească, dar n-am insistat, pentru că voiam să fie el cel care mă antrenează. Chiar dacă Seth era un mister pe care probabil că n-aveam nicio speranţă să-l dezleg, *aveam* încredere în el.

A dat să se întoarcă, dar m-am întins, prinzându-l de braţ. Îi simţeam pielea caldă şi fermă sub pielea mea. Privirea i s-a mutat spre locul de unde îl ţineam.

— Rămâi? am întrebat.

S-a uitat în ochii mei, ridicând o sprânceană.

— Vrei să mă foloseşti iar pe post de pernă.

Pricepuse ce voiam fără să fie nevoie să o şi spun. Am dat din cap din nou, chiar dacă nu era doar faptul că era grozav pe post de pernă. Chiar dacă părea că mă alint, pur şi simplu nu voiam să rămân singură. Nu voiam să plece. Voiam să fie aici.

Pe chipul lui Seth a apărut un rânjet uşor.

— Haide atunci. Sunt obosit. Mâine o să fie o zi lungă.

Seth a ieşit din baie, iar eu am ezitat o clipă, strângând din ochi ca să mă apăr de iureşul dureros de emoţii care se învârtejeau în mine ca o tornadă. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar le-am înăbuşit cu un efort. Odată ce m-am adunat, am deschis ochii şi m-am zărit în oglinda ovală de deasupra dulăpiorului.

Cu pielea palidă şi pete întunecate sub ochii obosiţi, arătam trasă la faţă. Arătam răvăşită, cu părul încurcat şi gâtul sfâşiat. Muşcătura în formă de semilună era roşie. Mi s-a strâns stomacul când şi ultimul rest de adrenalină a zvâcnit, înainte să dispară rapid. Am înghiţit cu greutate, studiindu-mi propriile trăsături familiare.

Privind în oglindă, am văzut… m-am văzut *pe mine*. În afara faptului că arătam de parcă mă

călcase un camion şi fusesem blocată într-un tunel aerodinamic, semănăm cu mine, dar nu mai eram *eu.* Cum îi spusesem şi lui Marcus, nu eram foarte sigură ce eram, iar asta mi se vedea în ochi.

O *să fii oricine vrei tu să fii, puiule.*

Mi s-a pus un nod în gât. Asta îmi spusese bunica atunci când adusesem acasă formularele de înscriere la colegiu. Pe atunci, nu era vorba decât de alegerea unei cariere, nu despre ceva care să pară destin sau soartă, aşa cum arăta acum.

Gândul la bunica durea şi nu-i puteam face faţă, pentru că totul era prea proaspăt şi era ceva ce nu putea rezolva antrenamentul, ceva pe care nu mă puteam întoarce în timp să-l schimb, şi era ceva… ceva ce *nu* eram pregătită să înfrunt.

M-am uitat ţintă la reflexia mea încă o clipă şi apoi m-am îndepărtat de chiuvetă, alungând toate astea din minte. Alungându-le şi părăsindu-le.

Seth stătea în locul unde stătusem eu mai devreme. M-a măsurat cu privirea.

— Eşti OK?

Trăgând adânc aer în piept, am dat din cap.

— Mda.

Şi-a aplecat capul într-o parte, cu un zâmbet vag pe buze, unul cam trist.

— Tot nu te pricepi să minţi.

Aşa era.

*

Seth ieşise să se aranjeze în camera de peste drum, iar eu am făcut acelaşi lucru cât era el

plecat, curăţându-mă bine de duhoarea rămasă. Lăsând uşa descuiată, m-am urcat în patul surprinzător de confortabil, m-am întors pe-o parte şi am stins lumina. Dacă n-o stingeam, m-aş fi holbat la tabloul care trebuie să fi fost al lui Apollo, ceea ce m-ar fi agitat şi mai tare decât o făcuse deja.

Aşa că era întuneric când am auzit uşa deschizându-se şi, ca o toantă, mi-am ţinut respiraţia când Seth a intrat în dormitor. S-a dus întâi în cealaltă parte a patului şi apoi s-a oprit. Răsucindu-se, s-a dus până la tabloul lui Apollo şi a mormăit ceva în barbă înainte să-l dea jos şi să-l aşeze lângă perete.

— Scuze, mi-a zis, întorcându-se spre pat. Chiar nu vreau să adorm cu ochii ăia de ciudat pe mine.

Am râs şi era un sunet relaxat şi straniu după tot ce se întâmplase. Apoi, nimeni n-a mai rostit niciun cuvânt. Seth se băgase în pat şi se întorsese pe-o parte, iar eu i-am simţit răsuflarea caldă pe ceafă. N-am crezut că o să pot adormi cu toate gândurile care mi se învârteau prin cap, dar am adormit.

Şi când m-am trezit, eram tolănită peste Seth. Era ridicol. Pe bune. Aveam capul pe pieptul lui, braţul pe abdomen, şi un picior era împins între picioarele lui, apăsând o parte foarte interesantă a corpului său. Parcă încercam să devin una cu el sau ceva de genul ăsta, dar şi el avea un braţ în jurul meu, cu mâna odihnindu-i-se pe şoldul meu, *sub pături,* şi celălalt braţ îndoit peste antebraţul

meu.

N-am îndrăznit să mă mişc, pentru că încă mai dormea, iar pieptul i se ridica şi lăsa regulat şi inima îi bătea sub obrazul meu. Părea cumva ireal să stau aşa în braţele lui. Totdeauna mă gândisem că toată chestia asta cu dormitul în braţele cuiva era ceva ce se întâmpla când aveai o relaţie, dar mă făcea să simt iar căldura aia ciudată. Mă făcea să simt şi o grămadă de alte lucruri, ca de pildă pieptul lui bine definit de sub obrazul meu. Şi abdominalii ăia fermi de sub braţul meu. Nu mă puteam abţine. Fiecare părticică din mine era hiper-conştientă de cum stătea corpul meu lipit de-al lui. Era aşa de înalt şi suplu şi, cum stăteam acolo, nu mă gândeam la toate lucrurile întunecate şi îngrozitoare care pândeau la marginea conştientului, gata să se năpustească şi să îndese în mine durere, ca o mocirlă mizerabilă şi tulbure.

Mâna de pe talia mea s-a îndoit brusc, iar eu am căscat ochii. Era treaz? Răspunsul a venit când mâna i-a alunecat încet pe şoldul meu, iar degetele i s-au desfăcut. Un val de furnicături mi s-a răspândit în corp, concentrându-se între coapse. Mi-am strâns ochii, dar nu m-a ajutat să opresc zvâcnirile pulsului în toate zonele interesante. Ar fi trebuit să mă mişc şi categoric să mă dau jos de pe el înainte… ei bine, înainte să înceapă hormonii să-mi iasă din trup şi să tragă un dans peste noi. M-am tras, îndreptându-mi piciorul, iar mâna de pe şoldul meu s-a strâns, ca şi cea de pe braţ.

— *Josie,* a zis Seth, cu glasul răguşit de somn şi încă ceva, ceva mai aspru şi pur.

Pentru o clipă, n-am înţeles, dar apoi l-am *simţit* pe interiorul coapsei, cea care se afla între picioarele lui. Fir-aş a naibii, chiar l-am *simţit.* Ochii mi-au sărit din orbite şi am dat să mă mişc, dar mâna de pe şold m-a oprit. Nu numai că m-a ţinut nemişcată, m-a şi lipit de şoldul lui, iar contactul mi-a provocat un şoc în tot corpul. M-am zvârcolit, dar asta n-a făcut decât să întărească senzaţia. Nu. Nu era doar o *senzaţie.* Ştiam ce era. Excitare. Nevoie. Poftă. Dorinţă. Mă rog. O mai simţisem şi înainte, de multe ori, şi-mi făcea respiraţia şuierătoare, iar trupul mi-a acţionat mânat de instinct, nu de bun-simţ. Mi-am împins şoldurile în faţă şi am fost răsplătită – sau mai degrabă pedepsită – cu un tăvălug de senzaţii care a început în inimă şi s-a propagat ca o undă prin tot trupul.

— Dacă te mai foieşti, o să devină extrem de jenant, a scrâşnit el, cu glas răguşit şi tremurat.

Mi s-a uscat gura, pentru că-l simţeam cum se întăreşte sub coapsa mea. Obrajii îmi ardeau, în parte de stinghereală, dar şi din cauza focului mocnit care începuse să mi se aprindă în vene. Eram uluită de intensitatea senzaţiilor. Îmi mai plăcuseră şi înainte băieţi, ba chiar îi dorisem, dar niciodată nu simţisem ceva *aşa* de puternic.

— Sau poate nu chiar jenant, a zis el tărăgănat, în timp ce-şi mişca mâna pe şoldul meu, ducând-o spre talie şi stârnindu-mi fiori în vintre.

Mâna i s-a oprit, de parcă mă încerca, degetul abia atingându-mă sub sân.

— Poate cu totul altceva.

Nu ştiam ce să spun, nici n-am avut ocazia. De pe buze mi-a scăpat un gâfâit surprins când s-a rostogolit. Într-o clipită, eram pe spate, iar Seth era deasupra mea, cu braţele puternice sprijinite pe lângă capul meu.

Următoarea răsuflare mi s-a oprit în gât. Părul îi atârna liber, ondulându-se în jurul obrajilor, în timp ce mă privea de deasupra mea.

— Ce facem aici, Josie?

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mi-am calmat respiraţia.

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Eu cred că ştii.

M-a năpădit o încordare nervoasă, care s-a amestecat cu arsura aia din vene. Vârful limbii mi-a ţâşnit din gură, umezindu-mi buzele, iar ochii lui s-au închis şi trupul i-a fost străbătut de un fior puternic. Când şi-a ridicat genele, privirea îi dogorea ca soarele verii.

— N-ar trebui să facem aşa ceva. Chiar în timp ce spunea asta, s-a lăsat peste mine de la brâu în jos. N-ar trebui să facem nimic de felul ăsta, a repetat.

Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat sub greutatea şi atingerea lui. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, iar el şi-a lăsat fruntea peste a mea. Aerul din jurul nostru a devenit vâscos, iar inima părea gata să-mi sară cu totul din piept. Mi-am adus aminte când spusese, în camera de hotel de lângă St. Louis, că ar trebui să mă consider norocoasă că nu cedează dorinţelor, dar atunci nu mă simţisem norocoasă şi eram al naibii de sigură

că nici acum nu mă simţeam.

Mi-am adunat bruma de curaj pe care-o mai aveam.

— De ce nu?

— Din mai multe motive, a zis el, mişcându-şi trupul, şi, dintr-odată, cea mai dură parte a corpului său se apăsa peste cea mai moale parte a corpului meu.

Nu eram pregătită pentru aşa ceva sau pentru felul cum ar fi putut reacţiona corpul meu. M-am umezit. M-a *durut.* Tricoul lung – tricoul *lui* – pe care-l purtam, chiloţii mei şi materialul subţire al pantalonilor în care dormise el erau o barieră fragilă între noi, dar, în acelaşi timp, erau prea mult. Am strâns între degete ţesătura tricoului lui când l-am prins de umeri.

— Taică-tău m-ar lăsa fără coaie dacă aş ajunge între picioruşele astea drăguţe.

Glasul îi era profund şi aspru, iar când vorbea îi simţeam răsuflarea caldă pe buzele mele întredeschise.

— Dar ştii ceva? S-ar putea să merite să rămân fără coaie.

— Nu pot să cred că vorbim despre coaie.

— Pare relevant, nu crezi?

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

— Mda… mda, cam aşa e.

— Mmm…

Capul i s-a înclinat, iar vârfurile părului i s-au mişcat încet pe obrazul meu.

— Zeilor, nici măcar nu-mi vine să cred că o să spun asta, dar ai trecut prin multe. Când ai avut

de-a face cu aşa ceva, poţi ajunge să crezi că vrei lucruri pe care de fapt nu le vrei.

Când a ridicat privirea, peste chipul lui uimitor a apărut o expresie surprinsă, de parcă ar fi fost şi el uluit de ce spusese.

Din vreun motiv tâmpit, asta mi-a înmuiat inima, pentru că *se gândea* la mine şi, ei bine, asta trebuia să însemne ceva, nu?

— Eşti… eşti băiat bun, Seth, când vrei tu.

S-a uitat la mine o clipă, apoi a râs din inimă.

— Dar ştiu ce vreau şi ce nu vreau, am continuat eu, simţind cum îmi coboară fierbinţeala pe gât.

Pentru o clipă, până să vorbească, a scăpărat un curent electric în aer.

— Chiar ştii?

Ştiam. Bine sau rău, chiar ştiam, şi nu-mi păsa care era motivul. Nu voiam să investighez prea îndeaproape, să cercetez şi să stârnesc lucrurile. Nu-mi puteam găsi cuvintele, pentru că-mi dispăruse curajul pe măsură ce intrase în scenă lipsa mea de experienţă. Mai sărutasem băieţi şi înainte, dar nu fusesem niciodată în pat cu un tip incredibil de arătos care să fie un mister total pentru mine şi mă simţeam stângace, chiar nepricepută, dar voiam să mă sărute. Aveam *nevoie* să mă sărute.

Mi-am tras piciorul în sus pe lângă piciorul lui, iar mişcarea l-a lipit de mine şi mai mult, mai adânc, şi apoi a urmat o explozie de senzaţii mistuitoare. Din străfundurile fiinţei lui Seth s-a auzit un geamăt grav, senzual, iar ca răspuns a

urmat un iureş fierbinte. Era o nebunie, dar avea să se întâmple. Am văzut-o în felul în care îi ardeau de dorinţă ochii de aur.

— O să regreţi, a zis Seth şi, până să pot înţelege ce însemnau spusele lui, şi-a lăsat capul în jos.

Buzele alea frumos desenate ale lui au trecut peste ale mele, uşor ca o adiere, o dată şi apoi de două ori. L-am strâns mai tare. Seth şi-a coborât capul, iar eu…

S-a auzit o bătaie surdă în uşa camerei, smulgându-ne din uluirea noastră ameţitoare. M-am tras înapoi, apăsându-mi capul pe pernă, în timp ce Seth şi-a ridicat capul şi a înjurat aruncând o privire aproape mortală în direcţia uşii.

Bătaia s-a auzit din nou, mai puternică şi mai insistentă de data asta, sunând de parcă era pe punctul să năvălească pe uşă poliţia. Mi-am dres glasul.

— Poate e Marcus? A zis că trebuie să vorbim azi.

— E devreme.

Seth s-a tras de pe mine, iar eu mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, simţind şi cald şi frig când s-a ridicat din pat şi s-a uitat la mine. Focul încă îi mai ardea înăbuşit în privire, dar avea maxilarul încleştat. Privirea i-a coborât spre pieptul meu. I se zbătea un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Stai aici.

Strângând din buze, m-am ridicat în şezut şi mi-am tras tricoul.

A ocolit uşor patul, îndreptându-se spre

sufragerie, şi m-am tras în faţă, întrebându-mă dacă aveam timp să găsesc un cuptor şi să-mi bag capul înăuntru. Nu. Am auzit deschizându-se uşa.

Şi apoi l-am auzit pe Seth spunând: „Fir-ar să fie!”

Cu buzele strânse, m-am întins înainte, dar am încremenit auzind o voce necunoscută.

— Deci e adevărat, spunea un tip. Toată lumea zice „a venit Apollyon” şi e multă agitaţie. N-am crezut că Seth, remarcabilul Apollyon, ar îndrăzni să ne onoreze calea iar.

— E adevărat, s-a auzit o altă voce bărbătească necunoscută, iar eu am deschis larg ochii şi am dat să-mi trag pătura până-n gât. Toată lumea vorbeşte despre asta. Trebuia să vedem cu ochii noştri.

— Mda, sunt aici. M-aţi văzut, a răspuns Seth. Acum puteţi pleca…

— Dar ideea e, a vorbit din nou al doilea tip, că Solos ne-a zis că eşti în camera de peste drum. Am bătut. N-ai răspuns. Aşa că Luke a luat cheia.

— Ai luat cheia? a întrebat Seth. Mda, poţi să-mi dai cheia?

A urmat o pauză.

— Mulţumesc.

— *Mă rog,* a adăugat tipul despre care am presupus că nu era Luke. Am bătut la uşa asta şi ai deschis tu.

— Mulţumesc pentru descrierea foarte detaliată a celor petrecute, a comentat Seth sec.

— Şi am mai auzit şi că n-ai venit aici singur, s-a băgat în discuţie tipul numit Luke. Vorbeşte toată

lumea, Seth, că ai adus aici o *muritoare.*

— Aşa că, desigur, am venit, a adăugat celălalt tip. Pentru că trebuie să vedem.

Ce…?

Am dat să sar ca un ninja din pat şi să mă arunc în baie, dar am auzit oftatul foarte răsunător şi exasperat al lui Seth, chiar înainte să spună:

— Mă rog. Tot trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, aşa că haideţi înăuntru.

Înăuntru?

Ochii aproape că mi-au sărit din cap, dar n-am avut timp să fac nimic. O clipă mai târziu, doi tipi foarte înalţi şi foarte arătoşi au intrat ca un tăvălug în dormitor.

S-au zgâit la mine.

Iar eu m-am zgâit la ei.

Unul dintre ei avea un păr arămiu răvăşit artistic şi purta un tricou negru cu mâneci lungi şi jeanşi albastru-închis. Era bine făcut – braţe uriaşe, un abdomen evident tonifiat – şi arăta de parcă ar fi ştiut o mie de feluri să omoare pe cineva.

Celălalt era mai subţire, avea capul plin de bucle blonde şi cei mai uimitori ochi cenuşii pe care-i văzusem vreodată. Purta pantaloni de pijama ecosez şi un hanorac albastru-închis, cu decolteu în V. Rânjea deja, dar a rânjit şi mai larg.

— Hei, bună!

Am aruncat o privire spre locul unde Seth părea că vrea să se dea cu capul de perete.

— Bună!

Blondul continua să zâmbească, în timp ce prietenul lui continua să se holbeze la mine.

Seth a oftat din nou.

— Cel care rânjeşte ca nebunul e Deacon, iar celălalt e Luke.

— Suntem *prieteni* de-ai lui… de-ai lui Seth, mi-a aruncat Deacon, dar Seth nu arăta ca şi cum ar fi fost prieteni.

— Ea e Josie, a continuat Seth. Va rog să nu vă purtaţi ciudat şi s-o speriaţi.

— Să ne purtăm ciudat? Deacon şi-a dat peste cap ochii ăia cenuşii. Ha! Mă rog, frate. Tot ce trebuie să ştii despre mine e că sunt ca un delfin într-o mare de peşti mai puţin deştepţi, a anunţat el, desfăcându-și braţele într-un gest larg.

Luke s-a întors încet spre el, cu sprâncenele ridicându-se uşor pe frunte.

— Ce?

Deacon a ridicat din umeri.

— Ziceam doar că am multe în comun cu delfinii. Ei sunt deştepţi. Eu sunt deştept.

Seth şi-a trecut mâna peste faţă.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Luke a oftat şi a scuturat din cap, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Bine că oricum cred că eşti al naibii de arătos.

Oricât de incredibil părea, zâmbetul lui Deacon s-a lărgit şi mai mult când s-a întors să se uite la mine.

— Suntem împreună, m-a lămurit.

— Aha, am zis, uitându-mă de la unul la altul. Sunteţi un cuplu grozav.

— Ştim, a răspuns el.

Luke şi-a încrucişat braţele. A trecut o clipă.

— Ai un păr remarcabil.

— Ăăă… Am ridicat mâna şi l-am netezit. Era *foarte* ciudat. Mulţumesc.

Zâmbetul lui Deacon a început să se şteargă un pic în vreme ce mă privea. Apoi a fost ca şi cum se mişcau nişte piese de şah pe o tablă. A făcut un pas spre pat, eu am încremenit, iar Seth s-a tras mai aproape. Luke s-a băgat între Seth şi Deacon, care părea că habar n-are de ceilalţi. Apoi, ochii lui Deacon s-au îngustat pe când se holba la mine.

— Ochii tăi îmi par *foarte* familiari.

Încordarea lui Seth a dispărut când s-a aşezat pe marginea patului. Colţul buzelor i s-a ridicat într-un zâmbet uşor când s-a uitat la cei doi.

— Ah, o să fie grozav când o să le pui pe toate cap la cap. S-a lăsat pe spate, cu coatele apăsând pe picioarele mele, şi a chicotit. Abia aştept.

Habar n-aveam ce se întâmpla, iar Luke părea la fel de nedumerit, dar Deacon… Buzele i se mişcau, dar nu scotea niciun cuvânt, iar apoi s-a tras înapoi, îndreptându-se de parcă îi aruncase cineva o vergea de oţel pe şira spinării.

— Fir-aş al naibii, a zis el, pălind la faţă.

Seth şi-a dat capul pe spate, râzând din toată inima… râzând aşa de tare, că-mi venea să-i trag un genunchi în spinare.

— Ce-i? a întrebat Luke.

Deacon a scuturat încet din cap.

— Nu-i posibil.

— Ah, ba da, e, i-a răspuns Seth.

— Ce-i? am repetat eu.

Luke şi-a desfăcut braţele, aruncându-i o

privire pătrunzătoare lui Deacon.

— Mda, vrei să ne explici şi nouă ce se întâmplă aici?

— Ochii ei… ştiu ochii ăştia. Adică, eu *chiar* ştiu ochii ăştia. Deacon şi-a vârât mâna printre buclele alea rebele. Sunt la fel ca…

— Ca ai lui Apollo, a completat Seth în locul lui. Când ticălosul chiar are ochi.

Sprâncenele lui Luke s-au ridicat din nou.

— Stai. Doar nu vrei să spui… A râs, dar râsul îi suna sugrumat. Nu poate fi…

Pentru că dedusesem că Seth avea probabil încredere în tipii ăştia doi, am decis să trec la subiect.

— Apollo este probabil… Mi-e un fel de tată sau aşa ceva. Ce-oi avea de semizeu… e încătuşat, aşa că toată lumea crede că sunt… muritoare. Şi Seth… o să mă antreneze.

Toată treaba era incredibil de stânjenitoare.

— Da, aprobă Seth. Da pentru tot.

— Fir-aş. Al. Naibii.

Sângele a dat năvală în obrajii lui Deacon.

Seth a chicotit din nou şi eu tot nu pricepeam ce era aşa de amuzant.

— E de la sine înţeles, Josie aici de faţă e foarte importantă şi nu-i nevoie să ştie toată lumea din campus cine sau ce e ea. Aşa că ţineţi-vă gura amândoi.

— Se face, a mormăit Luke şi apoi s-a lăsat în genunchi, scuturând din cap. Un semizeu, la naiba? Uau! E… păi, asta e chiar neaşteptat, Seth. Pot conta pe tine să mă iei prin surprindere în stil

mare.

Seth a mârâit.

Deacon rămăsese împietrit.

— Fir-aş. Al. Naibii. Tupeu.

I-am aruncat o privire, începând să mă îngrijorez.

— Stai, a zis Luke, încruntându-se. Dacă e fata lui Apollo, n-ar însemna că, într-un fel bizar, e rudă cu…

— Cred că Deacon o să leşine, a intervenit Seth diplomatic, în timp ce eu mă întrebam cu cine altcineva aş fi putut fi înrudită.

Nu eram sigură că voiam să ştiu.

Luke a privit peste umăr, dându-şi ochii peste cap.

— Frate, calmează-te. Doar nu te-ai culcat cu *ea.*

— Stai. Ce? am întrebat eu, zăpăcită.

Deacon a dat din cap.

— Mda, asta aşa e.

S-a auzit un râs înfundat dinspre Seth, care şi-a azvârlit capul pe spate ca să se uite la mine.

— Când am zis că tăticul tău s-a distrat la greu, nu exageram.

M-am holbat o clipă la Seth, apoi am privit spre Deacon şi am pus totul cap la cap. Uau.

— *Taică-meu* s-a culcat cu tine?

Deacon s-a înfiorat când a ridicat din umeri.

— N-aş zice că m-am culcat cu el. Chiar n-aveam nicio idee cine era şi era cu totul pentru amor fără obligaţii, şi eu la fel, şi dintr-odată tipul cu care mi-o trăgeam s-a dovedit a fi Apollo şi…

Chestiile astea ajung uneori să fie destul de jenante.

— Îmi închipui, am mormăit eu.

Seth a pufnit.

— Habar n-ai tu.

— Câţi ani are Apollo? am întrebat eu.

Luke s-a ridicat şi a chicotit.

— Depinde de cum vrea el să arate, dar, chiar şi în forma lui reală, a zis el ridicând din umeri, arată sub treizeci de ani. E mişto. Dar probabil că asta sună scabros pentru tine.

— Sigur că e mişto. Deacon şi-a dat ochii peste cap. Doar n-o să mi-o trag cu cineva care nu e, dar, mă rog. S-a întors spre Seth, a tras adânc aer în piept şi a zis: Mă bucur că eşti aici, pentru că n-am apucat niciodată să-ţi mulţumesc.

Şi dintr-odată tot amuzamentul s-a risipit, iar Seth s-a încordat.

— Nu-i nevoie, frate.

— Ba da, este. Chiar este nevoie. Ştiu ce-ai făcut pentru fratele meu. Ştiu ce *înseamnă* pentru *tine.* Deacon îi dădea înainte, iar acum eram şi mai nedumerită ca înainte. Deci mulţumesc, a încheiat el.

Seth n-a zis nimic, dar şi-a aţintit privirea pe perete, iar în cameră s-a lăsat tăcerea.

Tensiunea era intensă şi, deşi eram curioasă ca o mâţă plictisită, nu-mi plăcea încordarea bruscă a umerilor lui. Îmi plăcea mai mult când râdea.

— Deci, am zis, lungind cuvântul. Tata poate să schimbe felul cum arată?

— A, da. Poate face cam orice, a răspuns Luke,

iar colţurile buzelor i s-au ridicat, şi i-am zâmbit şi eu, mai mult de uşurare. Şi mai are şi obiceiul îngrozitor să apară în cele mai nepotrivite momente.

— Subscriu, a zis Seth şi s-a ridicat în şezut.

Deacon s-a aruncat la picioarele patului, lăsând capul într-o parte şi rânjind la mine.

— Lăsând deoparte faza cu cuplatul cu taică-tău, nu-mi vine să cred că stau în pat cu un Apollyon şi un semizeu încătuşat.

— Parcă e începutul unui banc prost, a replicat Luke. A rânjit şi el şi s-a întins, bătându-mă peste piciorul acoperit de pătură. Viaţa mea tocmai a devenit mult mai interesantă, a zis el.

Capitolul 19

Mă împungea un firicel de vinovăţie că o lăsasem pe Josie singură cu Luke şi Deacon. Şi unul singur era greu de suportat, dar amândoi erau cu totul altceva, ceva copleşitor.

Mi-a scăpat un rânjet, imaginându-mi-o pe Josie acum. Ochii ăia – ochi care nu mi se păruseră frumoşi înainte, dar mi se păreau clar frumoşi acum – erau probabil larg deschişi, iar gura aia drăguţă probabil rămăsese căscată.

Dar aveam încredere în băieţii ăştia, în toţi patru – Solos, Marcus şi ăia doi. Şi înainte s-o şterg, ştiind că trebuia să vorbesc singur cu Marcus, îl scosesem afară pe Luke şi-i adusesem aminte două lucruri: că Josie era importantă şi trebuia să rămână în siguranţă şi că el trebuia să-şi ţină gura

în legătură cu mine. Nu păruse foarte fericit, dar ştiam şi că nu vrea să mă calce pe nervi.

Josie n-avea nevoie să ştie ce ştiau Luke şi Deacon. Sau poate că avea, doar că nu voiam eu să ştie. Nu conta. Chestia care aproape că se întâmplase între noi… Ei bine, din asta nu putea ieşi nimic care să nu fie complicat. Dacă ar fi fost orice altă fată, nu m-aş fi gândit de două ori. Aş fi intrat şi ieşit din ea şi m-aş fi distrat până la capăt şi apoi aş fi uitat toată povestea. Dar îmi toceam nişte neuroni când era vorba de ea.

Ciudat lucru, deşi ştiam că are un semn mare cu „Nu atinge” imprimat pe tot trupul ei moale şi cu forme pline, asta nu schimba faptul că voiam să ating, să sărut, să pătrund trupul ăla şi s-o iau încet cu el.

Grozav. Erecţia dispăruse când îşi făcuseră apariţia Deacon şi Luke, dar acum revenise, până în punctul în care gânditul sau mersul – la naiba, respiratul – devenea dificil.

Nici măcar nu ştiam ce avea. Nu era o frumuseţe clasică şi, zeii îmi erau martori, în trecut asta era tot ce-mi trebuia ca să mă stârnească. Nu era puternică, iar asta era ceva ce admiram la oricine. Dar frumuseţea ei era diferită şi era cât se poate de sigur că nu era slabă.

În doar câteva zile, nu numai că îmi intrase pe sub piele. Se strecurase acolo, făcuse popas şi n-avea de gând să plece o vreme. Nu-mi mai aduceam aminte când mai fusesem aşa de tulburat.

Scoţându-mi hainele, am dat drumul la duş,

am lăsat apa fierbinte să aburească oglinda din baie şi după aia mi-am mutat curul sub şuvoiul neîntrerupt. Nu era loc de gândit acum la ce e bine şi ce e rău.

Mi-am strecurat mâna în josul abdominalilor, apucând rădăcina erecţiei masive. În gând mi-a venit o imagine a lui Josie, cum stătea sub mine, uitându-se în sus la mine cu ochi împăienjeniţi şi buzele trandafirii întredeschise. Mi-a scăpat un geamăt şi spatele mi s-a arcuit. Nu mi-a trebuit mult. Câteva mişcări mai târziu, eram ca un băieţel de 15 ani care se masturbase prima dată. Ejacularea m-a furnicat până în vârful sculei, iar orgasmul a dat buzna, mai puternic şi mai nestăpânit decât oricând fusesem cu vreo gagică, şi mâna *mea* fusese cea care-l declanşase.

La dracu', fusese mai mult decât mâna. Fusese gândul la Josie, şi nu era complet aiurea? Zeilor, trebuia să-mi limpezesc mintea şi să-mi iau mâna de pe sculă. Cu asta în gând, chiar am folosit duşul pentru ce era gândit, m-am şters, mi-am dat părul pe spate şi, imediat ce m-am îmbrăcat, am şi ieşit pe uşă.

Pe coridor, chiar peste drum de camera lui Josie, m-am oprit şi m-am gândit să arunc o privire, dar apoi mi-am imaginat că probabil iar mi s-ar fi sculat şi ultimul lucru pe care mi-l doream era să discut cu Marcus având o erecţie.

Ceea ce ridica întrebarea cum naiba aş fi putut s-o antrenez când eram un portdrapel ambulant? Iar gândul ăsta a dus imediat la altă întrebare – cum dracu' reuşise Aiden când o antrenase pe

Alex?

Am râs sec în timp ce o luam pe coridorul pustiu.

Aiden *nu* reuşise. El era pur, iar Alex era un Apollyon, dar, în definitiv, era o semi, aşa că relaţia dintre ei doi n-ar fi trebuit să existe, dar existase. Şi când ajutasem şi eu la antrenamente, fusesem în stare să separ ce voiam de ce trebuia făcut, dar, ah, nu credeam că de data asta avea să meargă la fel.

Şi de ce dracu' mă gândeam la ăştia doi? Aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi… binemeritat, dar ducă-se naibii. Probabil avea legătură cu fratele mai mic, ceva mai nebun, deşi mai mişto, al lui Aiden, care se dădea momentan pe lângă Josie.

Eram afară, în vântul răcoros de martie, ignorând studenţii care căscau gura prin apropiere şi care n-avuseseră plăcerea să-l vadă pe Apollyon în viaţa reală şi, frate, nu le dădea asta peste cap programul obişnuit de luni dimineaţă? Tocmai trecusem pe lângă sălile de antrenament şi ocoleam biblioteca şi coloanele ei de marmură, când m-a izbit revelaţia cu forţa unui camion încărcat cu ciment.

Fir-aş al naibii, mă transformam în Aiden St. Delphi.

Cu purtare neprihănită şi alte rahaturi, cu dorinţele înăbuşite pentru că asta era *bine* şi *aşa se cădea* şi, în schimb, cu masturbat la duş ca un ratat. Mama naibii, probabil că începea să-mi *pese.*

Până să-mi dau seama, o să ajung să mă ţin de

mână cu ea.

Ah, la naiba, *deja* o ţinusem de mână.

De-asta nu voiam să mă întorc şi să rămân aici, dar era puţin cam prea târziu, pentru că n-aveam să mai plec.

Totuşi, am simţit un fior rece în piept, scurmând adânc, pentru că iar aveam senzaţia aia, de buton care se resetează, de istorie care se apropia încet, dar sigur, menită să se repete. Şi odată ce frigul pătrundea acolo, era greu de alungat.

Era ca atunci când ajungeai faţă în faţă cu un oracol care se afla în strânsă legătură cu zeii şi era pe punctul să-ţi arunce în braţe vreo chestie dementă.

Am grăbit pasul şi, când am intrat în clădirea principală, am ţinut uşa pentru cei doi Străjeri care mă urmăriseră de când ieşisem din cămin.

— Data viitoare, încercaţi să fiţi puţin mai discreţi, le-am sugerat, întorcându-mă fix când femeia roşea.

— Fără supărare, a zis bărbatul, intrând în clădire. Ordinele sunt ordine.

Păşind pe lângă statuia complicată care reprezenta trei zei uniţi la şolduri sau ceva la fel de aiurea, i-am făcut semn cu degetul mijlociu.

— Te aşteaptă în birou, mi-a strigat femeia.

Bineînţeles că mă aştepta. Împingând uşile, m-am dus la casa scării şi am urcat vreo mie de trepte. Ai fi zis că, la un moment dat, cineva de la vreuna din Universităţile astea blestemate ar fi putut să investească într-un lift.

Biroul Decanului era în capătul unui coridor larg, dincolo de o grămadă de birouri inutile. Ultima dată când fusesem aici... nu fusese bine. Amintiri întunecate şi dureroase mi-au năpădit gândurile în timp ce înaintam cu greu, dar, oricât de tare nu mi le doream în minte, imaginile tot au apărut.

Imagini cu noi toţi în biroul Decanului, cu Apollo apărând şi trăgându-i pe zeii Phobos şi Deimos din Alex şi cu ea luând-o razna după aceea, pentru că... pentru că simţise ceva diferit la ea. Crezuse că e însărcinată. Ca şi Aiden, şi de fapt copiii nenorocitului de Ares fuseseră cei care-i invadaseră trupul, amplificându-i spaimele şi îndoielile.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi, ignorând paznicii nepăsători din faţa biroului, m-am auto-invitat înăuntru.

Marcus era în spatele biroului şi a ridicat o sprânceană când am intrat. S-a lăsat pe spate în scaun, iar pieptul i s-a umflat când a răsuflat adânc. Aranjamentul era diferit. În spatele lui era un fel de terariu, care continua pe toată lungimea peretelui. Când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că înăuntru se afla un şarpe uriaş, galben cu alb.

Nu mi-l imaginasem pe Marcus mare amator de şerpi.

Eram chiar în spatele rândului de scaune din faţa biroului său, când mi-am dat seama că nu eram singuri. M-am răsucit şi am mijit ochii la bărbatul tăcut, mai în vârstă, care stătea relaxat

lângă perete, cu braţele încrucişate peste bluza termoizolantă neagră.

Am deschis ochii larg când l-am recunoscut.

Ah, băga-mi-aş o furculiţă ruginită! Pe bune?

Chipul ars de soare al Străjerului mai în vârstă s-a încreţit într-un zâmbet forţat care nu ajungea şi la ochii lui de culoarea whisky-ului. Mda, mă îndoiam că se bucură să mă vadă, ţinând cont că era tatăl lui Alex.

Aveam sentimentul că o să fiu pocnit din nou.

— Alexander se ocupă de Străjerii de aici, a explicat Marcus, iar bărbatul nu l-a întrerupt, pentru că nu putea, fiindcă limba îi fusese tăiată cu ani de zile în urmă. Ia loc. Îmi închipui că vrei să discuţi ceva cu mine fără să fie de faţă şi Josie?

Deşi nu prea voiam să fiu cu spatele la tatăl lui Alex, n-aveam de ales şi m-am întors. Doar că nu m-am şi aşezat.

— O să mă ocup de antrenamentul ei cât o să pot.

N-a părut din cale afară de mirat de veste.

— Ce vrei să spui cu „cât o să poţi”?

Partea din spate a capului îmi zbârnâia din cauza găurilor pe care mi le fora Alexander în ţeastă.

— Ştii că am făcut o învoială cu Apollo. Dacă îmi spune să plec în Elveţia, trebuie să mă duc. Nu ştiu ce planuri are cu mine mai departe. Are oameni care-i caută pe ceilalţi semizei, aşa că poate să mă trimită şi pe mine. Până atunci, o să lucrez cu Josie.

— Atunci ar trebui să-l iei pe Luke să te ajute,

în caz că eşti… transferat. Ţi-aş sugera să-l foloseşti pe Solos, dar responsabilităţile lui în Consiliu îi mănâncă mult timp. Marcus a închis un dosar de pe birou şi apoi şi-a strâns mâinile peste el. Presupun că, atunci când o să fie găsiţi şi alţi semizei, o să fie aduşi aici? a spus.

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-a zis nimic, dar ştii cum e Apollo. Nu l-am mai văzut de când am găsit-o pe Josie.

Marcus a scuturat din cap.

— Fata lui Apollo… Uluitor, dar poate deveni problematic.

Încordarea mi-a tras umerii în spate.

— E foarte importantă, Marcus. Şi da, o să fie problematic, dar ce mai contează odată ce titanii îşi refac forţele şi decid s-o ia razna prin lume? Ştii că o să-i atace mai întâi pe puri şi pe semi, şi după aia întreaga omenire.

Ochii lui Marcus au scăpărat flăcări de smarald.

— Ştiu că e importantă, Seth, şi sunt conştient de ameninţare. Doar s-a mai întâmplat să fiu în prima linie a unui dezastru de proporţii, dar nu pot permite să se întâmple aici ce s-a întâmplat la Legământul Zeităţii.

Am simţit cum începe să-mi zvâcnească un muşchi la tâmplă.

— Îţi aduci aminte, nu-i aşa? S-a aplecat în faţă şi m-a privit în ochi. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat după figura ta cu Consiliul?

Figură? La ordinele lui Lucian, am… am făcut lucruri de neiertat.

— Personal, nu i-aş zice *figură.*

Şi-a lăsat capul în jos şi şi-a strâns pumnii.

— N-am putut face nimic când a distrus Poseidon Academia Legământului. Ştii câţi oameni au murit în ziua aia? Trei sute cinci, Seth. N-o să las să se mai întâmple aşa ceva.

Când am auzit numărul ăla, parcă am înghiţit un glonţ de plumb. Îmi simţeam pielea jupuită, era o senzaţie aiurea.

— N-am de gând să mai fac vreo *figură* ca aia.

S-a tras de lângă birou şi s-a ridicat şi, cu colţul ochiului, l-am văzut pe Alexander înaintând fără zgomot.

— Sper că nu, dar am o responsabilitate faţă de studenţii ăştia şi de cei care au căutat refugiu aici.

— Pricep, dar mi se par o grămadă de tâmpenii.

A ridicat din sprânceană.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

Am simţit glifele apărându-mi pe piele. El nu le putea vedea, dar ştiam că detectează afluxul de energie care se învârtejea în mine.

— Pentru că pare că vrei s-o arunci pe Josie pe uşă afară.

— N-am zis aşa ceva, Seth. Ce spun este că, dacă prezenţa ei sau a oricui altcuiva ameninţă siguranţa Legământului, va trebui să iau măsuri să îndrept situaţia. Să sperăm că asta n-o să însemne s-o expediez pe ea sau pe oricine altcineva.

Asta nu-mi spunea nimic şi, în timp ce mă uitam fix la Marcus, era de apreciat că nu făcuse

pe el şi că îşi apăra ce era al lui. Dar şi eu trebuia să fac la fel.

Marcus a oftat când s-a uitat spre Alexander.

— O să zic ceva ce ştiu că nu vrei să auzi.

— Grozav, am mormăit eu.

Marcus nu m-a băgat în seamă şi şi-a apăsat palmele pe birou.

— S-au schimbat multe. Altele sunt la fel. N-ai fost prin preajmă să vezi asta, dar ştiu… *ştiu…* că te-ai schimbat şi ăsta e singurul motiv pentru care stai în biroul ăsta.

O parte din mine voia să-l întrebe ce anume credea el că m-ar fi putut opri, dar apoi trebuie că mi-a citit gândurile.

— Dacă aş fi crezut că vrei să ne faci rău, aş fi ieşit eu însumi până la prima poartă şi ţi-aş fi tras un glonţ între ochi. Ştiu că nu te-ar fi ucis, dar te-ar fi scos din funcţiune suficient cât să te dezmembrez şi apoi să descopăr cum se poate reasambla un Apollyon.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat.

— Păi, ai o imaginaţie cam violentă.

A zâmbit superior.

— Cum ziceam, încă eşti tare în gură şi ştiu că poţi să-mi pui capăt existenţei într-o clipită, dar te-ai… te-ai schimbat.

I-am susţinut privirea şi apoi m-am uitat în altă parte, încleştându-mi maxilarul.

— Partea asta a discuţiei are vreun scop?

— Nu chiar. Îmi place doar să mă aud vorbind, a replicat Marcus, apoi s-a aşezat, picior peste picior, şi s-a uitat la mine. Cum am spus şi ieri,

există protecţii împotriva titanilor, dar sunt convins că-ţi dai seama că n-o să reziste la nesfârşit.

Revenit pe un teritoriu mai sigur, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Mai sunt şi umbre. Una a pus stăpânire pe bunicul lui Josie. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: L-a văzut murind.

Marcus a strâns din buze.

— Asta e într-adevăr regretabil. Cum se descurcă?

— Nu se descurcă.

Şi ăsta era adevărul.

Şi-a plecat capul.

— E cu Deacon şi cu Luke?

— Cum de-ai ghicit?

Pe buze i-a apărut un zâmbet sincer.

— Mi-am imaginat că n-o să le ia prea mult să vă găsească. Deacon o să fie numai bun pentru ea, ţinând cont că şi-a pierdut şi el părinţii.

Pe chip i s-a întipărit o expresie gânditoare.

— Dacă ai fi venit acum câteva luni, ar fi putut să discute cu Alex. Dintre noi toţi, ea ar fi înţeles.

Inspirând pe nas, a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la tatăl ei. Alex *ar fi* înţeles. În definitiv, o văzuse pe maică-sa luată de daimoni şi, ca atare, fusese nevoită să pună capăt vieţii propriei sale mame.

Ce vremuri bune!

— Ţii la ea? a întrebat brusc Marcus.

Am clipit.

— La Josie, a precizat el, de parcă ar mai fi fost nevoie în momentul ăsta. Solos a zis că n-ai dormit

la tine în cameră azi-noapte. A ridicat mâna. Da, Solos a fost cu ochii pe voi doi şi nu, nu vreau să ştiu detaliile.

— Atunci nu ştiu ce fel de răspuns vrei, am replicat eu.

Marcus m-a studiat o clipă şi apoi am auzit deschizându-se uşa. M-am întors la timp să-l văd pe Alexander ieşind tiptil din încăpere. Foarte puţini oameni puteau face mai puţin zgomot decât mine. Se pare că el era unul dintre ei. Când m-am întors din nou spre Marcus, se uita ţintă la uşa închisă.

— N-are încredere în tine.

— Nici nu mă aştept.

Marcus m-a privit în ochi.

— O să aibă într-o bună zi.

Am zâmbit, dar era un zâmbet firav şi şui.

— De ce-ar avea? Fata lui a fost…

— *Este* şi nepoata mea… nu „a fost”, Seth, şi ai plătit o compensaţie grea.

În piept mi-a fojgăit ceva, ceva rece şi găunos… un avertisment foarte real.

— Nu. Nu, n-am plătit.

Capitolul 20

Mi se învârtea capul, copleşit de senzaţii.

Din clipa când intraseră în cameră Deacon şi Luke, nu le mai tăcuse gura. Mă rog, unul dintre ei dispăruse – Deacon – suficient cât să fac un duş şi să mă schimb şi se întorsese până am ieşit din baie. Purta jeanşi şi un pulover în locul pantalonilor

de pijama şi părul îi era o claie adorabilă, umedă şi buclată.

Aveau ei un fel al lor de scos informaţii de la mine. Ar fi putut fi spioni pentru vreo societate secretă universitară sau aşa ceva, iar eu pur şi simplu le livram detalii despre viaţa mea din Missouri şi de la colegiu. Erin fusese binevoitoare, dar băieţii ăştia erau ceva deosebit. Doar despre bunici sau despre mama n-au scos nimic de la mine. Nu eram… pur şi simplu nu puteam să vorbesc despre ei chiar acum.

Nu ştiam dacă Seth ar fi fost de acord să ies din cameră, dar băieţilor nu părea să le pese. M-au dus afară, în lumina soarelui de dimineaţă, care părea mai intensă şi mai puternică în Dakota de Sud, apoi m-au condus spre o clădire pătrată cu un singur nivel unde se aflau *camere* comune şi o cantină mai drăguţă decât cea de la Radford. Mai drăguţă, în sensul că avea blaturi de granit în zonele de gătit, oamenii care serveau mâncarea erau extraordinar de frumoşi, iar locul mirosea grozav – a piersici şi nu a mâncare grasă.

Deacon, pălăvrăgind despre ceva, m-a încărcat cu bacon, iar Luke mi-a trântit în cealaltă mână o sticlă de suc de portocale, înainte să mă conducă la o masă rotundă liberă, care strălucea de curăţenie.

Aveam ochii larg deschişi şi abia auzeam câte ceva din ce-mi spuneau ei. Nu mă puteam abţine să mă holbez la oamenii de la alte mese.

Şi ei se holbau la noi.

Nu din acelaşi motiv din care mă holbam eu –

nu-mi puteam lua ochii de la ei pentru că arătau al naibii de bine. Toată lumea arăta de parcă tocmai coborâse dintr-un ecran de cinema sau de pe podium. Aproape toţi aveau ochi în culori uimitoare – albastru cum e cerul, verde-smarald, căprui ca whisky-ul şi chiar violet.

Cine dracu avea ochi de culoarea ametistului?

Unii dintre studenţi – bănuiam că erau studenţi – nu ne acordau nicio atenţie. Erau strânşi în grupuleţe la mese, cu manuale înşirate între ei. Era aşa de dureros de familiar, că mi s-a pus un nod în gât, dar alţii se uitau şi n-aş fi putut spune că înfăţişarea lor era chiar aşa de prietenoasă.

O blondă glacială cu ochi verde-închis care stătea lângă noi se uita atent în direcţia noastră, cu buzele pline strânse. Lângă ea, un tip înalt şi uscăţiv, cu păr castaniu-roşcat, îşi aţintea ochii bleu în direcţia noastră, cu un aer circumspect. Poate că eram paranoică.

M-am răsucit şi am aruncat o privire peste umăr în cealaltă direcţie. O brunetă cu nas perfect şi-a arcuit buzele.

În regulă. Nu chiar aşa de paranoică.

Întorcându-mă brusc, am întâlnit privirea cenuşie a lui Deacon.

— Mi se pare mie sau…?

— Se zgâieşte toată lumea? Îhî. S-a aplecat înainte, ţinând încă o fâşie de bacon crocant. Unii dintre ei se zgâiesc pentru că li se pare că eşti muritoare şi nu înţeleg de ce eşti aici.

De lângă el, a dat şi Luke din cap.

— N-am fost niciodată chiar apropiaţi de

muritori. Faptul că trebuie să ascundem ce suntem complică orice fel de relaţie cu ei, aşa că să vezi aici un muritor e ca şi cum ai repera un unicorn sau o himeră.

Am arcuit o sprânceană.

— În plus... mă rog, eu sunt pur, a explicat Deacon în timp ce mesteca în continuare.

— Şi eu sunt semi, a spus Luke. Nu le pasă că suntem amândoi bărbaţi şi că suntem împreună, dar un semi şi un pur? Pff! A căscat ochii şi şi-a încleştat dramatic mâna la piept. Ah, ce oroare!

— Parcă Seth a zis ceva despre nişte schimbări?

Am împins baconul de colo-colo în farfurie, îmi cam pierise foamea când simţeam o sută de oameni frumoşi zgâindu-se la mine. Faptul că toată lumea ştia despre problemele mele de familie îmi amintea de liceu; singura diferenţă era că aici toată lumea era sexy.

— O Orânduire a Rasei?

— Mda, legea care zicea că nu putem fi împreună a fost abolită, dar nu poţi să ştergi într-un singur an câteva mii de ani de porcării.

Luke a ridicat un umăr, dar maxilarul i s-a încleştat.

— Unii puri cred că le suntem inferiori şi ne-au privit cu dispreţ încă din zorii omenirii. O să dureze o vreme să se schimbe asta.

— E îngrozitor, am şoptit eu, jucându-mă cu sticla.

— Abia în ultimul an am avut un oarecare control asupra vieţii mele, a zis el, încruntându-se.

Deacon s-a întins, punându-şi mâna peste mâna lui Luke, şi mi s-a înmuiat inima.

— Ar fi trebuit să devin Străjer. M-am antrenat de la opt ani, pentru că n-aveam de ales.

— Şi acum ai.

M-a biruit curiozitatea.

— Deci ce faci acum?

S-a uitat spre Deacon şi a zâmbit când li s-au întâlnit privirile. S-a lăsat o pauză şi au părut să uite de mine pentru o clipă.

— Încă mă mai antrenez. Ar fi o tâmpenie să n-o fac, pentru că e evident că se întâmplă o grămadă de chestii ciudate, dar…

— Dar nu e Străjer activ, a spus Deacon şi s-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele lungi peste puloverul albastru. Face cursuri.

Luke a rânjit larg.

— O grămadă de semi fac aşa ceva acum. Unii au hotărât să meargă înainte pe calea pe care erau deja, dar e bine… e bine să ai opţiuni.

Nici măcar nu puteam să-mi imaginez o viaţă fără opţiuni. Pe de altă parte, se părea că Luke şi cu mine inversasem rolurile. În momentul în care descoperisem ce eram, fusesem privată de toate opţiunile alea. Iar gândul ăsta se băga peste controlul meu deja fragil asupra situaţiei, aşa că mi-am alungat totul din minte deocamdată.

— Şi ce studiezi?

— Horticultură, a răspuns el.

Sprâncenele mi-au ţâşnit în sus. *Clar* nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Luke a chicotit.

— Suna diferit şi interesant, aşa că de ce nu? El studiază – sau susţine că studiază – istoria antică.

Deacon a pufnit.

— Şi tu?

Nodul din gât s-a umflat.

— Psihologie, dar cred… că nu mai contează.

— De ce nu?

Deacon s-a încruntat, ceea ce părea o privelişte rară pe chipul lui frumos.

Am ridicat mâinile.

— Păi, cu toate astea… Doar n-o să mă lase să mă înscriu la colegiu. Sunt aici… practic ca să mă ascund. Nu ca să continui şcoala.

Luke m-a cercetat atent o clipă.

— Sunt sigur că, dacă vrei, Marcus o să te lase.

Poate că da, dar ce rost avea? Dacă supravieţuiam, mai puteam să-mi reiau viaţa de dinainte şi să fiu psiholog? Puteam să mă întorc la ale mele şi să fiu orice voiam, ştiind ce exista în realitate aici? La dracu', toate se bazau pe posibilitatea foarte improbabilă că aş fi supravieţuit.

— Mă rog, a zis Deacon, înhăţând o fâşie de bacon de pe farfuria mea. Deci, tu şi Seth? Aţi pus-o deja?

Aproape că m-am înecat cu sucul de portocale.

— Ce?

— Aţi pus-o? Ştii tu, te dezbraci şi faci sex sălbatic, animalic, m-a lămurit Deacon, de parcă n-aş fi ştiut argoul. Trebuie să fie sex animalic, pentru că nu mi-l pot imagina pe Seth făcând ceva

blând şi gingaş, cum ar fi chestii de genul ţinut de mână şi privit în ochi.

Ah. Doamne. Dumnezeule.

Luke şi-a dat ochii peste cap.

Cât aşteptau amândoi un răspuns, iar mi s-a înfierbântat faţa, dar îmi cam imaginam foarte plastic împreunarea aia dură şi sălbatică. Simţind că aş fi avut nevoie să mă răcoresc, m-am foit.

— Nu am… ăăă, n-am pus-o.

Au rămas amândoi cu gura căscată, ceea ce m-a făcut să mă foiesc şi mai tare sub privirile lor scrutătoare. Ca să-mi ascund stinghereala, mi-am vârât nişte bacon în gură şi aproape că am gemut.

Fir-ar să fie! Papilele mele gustative au avut un orgasm în toată gura. Era cel mai bun bacon pe care-l gustasem vreodată… sărat şi totuşi dulce, de parcă ar fi fost înmuiat în sirop de arţar. Ce pierdusem stând aici fără să mănânc?

— Stai o clipă, a zis Luke, aplecându-se în faţă.

Prin spatele lui au trecut trei studenţi, şoptind în timp ce se uitau atent la noi. Niciunuia dintre băieţi nu părea să-i pese.

— Dar a *dormit* cu tine azi-noapte, nu?

Am dat din cap.

— Şi n-aţi făcut sex?

Scuturând din cap, am îndesat altă bucată de bacon în gură. Doamne, era *de vis.*

Deacon se zgâia la mine de parcă eram vreo creatură mitică. Stai puţin – într-un fel, chiar eram.

— Voi doi n-aţi făcut sex *deloc*?

Şi încă o bucată de bacon a luat-o spre gura mea, în timp ce scuturam iar din cap.

— Fir-aş al naibii. Luke s-a lăsat pe spate pe scaun. Cred că asta e mai şocant decât că eşti, mă rog, ce eşti tu.

Din păcate, nu mai era bacon pe farfurie.

— De ce-i aşa de şocant?

Deacon a ridicat o sprânceană.

— Seth e cam… *fustangiu.* Adică, e cam destrăbălat. S-a hlizit şi a adăugat: Şi eu ştiu ce-i aia să fii destrăbălat.

— Aşa e, a încuviinţat Luke sarcastic. Deacon e ceea ce aş numi susţinător al „egalităţii de şanse” când e vorba de sex. Mă rog, nu de când e cu mine. Acum suntem monogami, dar înainte…?

A scuturat din cap.

Hm!

— Când a apărut prima dată la Academia Legământului din Insula Zeităţii – de acolo suntem noi, la origine –, Seth a luat la rând jumate de cămin în timp record, a continuat Deacon.

Mi-am lăsat încet sucul de portocale pe masă, simţind un gol uriaş în stomac, ceea ce era o senzaţie foarte neplăcută, ţinând cont că era plin de bacon. Luase la rând jumătate de cămin studenţesc?

— Şi dup-aia, când era la Catskills, era cuplat cu gagica aia. Luke s-a uitat la iubitul lui. Cum o chema?

Deacon a ridică din umeri.

— Nu ştiu. Alex îi zicea Ţiţi, dar cred că era ceva de genul Thea sau Tori. Ceva cu T. E şi ea pe-aici, pe undeva. N-ai cum s-o ratezi.

Lăsându-mă pe spate, mi-am forţat plămânii să

se contracte încet.

— N-am făcut sex. Adică, abia ne-am cunoscut.

Luke a încreţit din nas.

— Asta n-are importanţă când e vorba de Seth.

— Uau! a şoptit Deacon.

Mi-am muşcat buza, încercând să lămuresc mişcarea cumplită din măruntaie. N-ar fi trebuit să-mi pese că făcuse sex cu un colegiu întreg de fete înainte să ne fi întâlnit, pentru că era o tâmpenie. N-ar fi trebuit să-mi pese, pentru că nu eram împreună.

Învolburarea s-a intensificat.

Dar era ceva între noi, nu? Azi-dimineaţă… Îmi văzusem sentimentele reflectate în privirea lui, nu? Se uitase la mine de parcă… de parcă voia, mai mult ca orice, să mă sărute.

Totuşi, doar pentru că voia să mi-o tragă nu însemna că între noi se înfiripa ceva. Dar rămăsese… acceptase să mă antreneze, fără să fie obligat, iar asta trebuia să însemne ceva.

— Ştii, cred că e un lucru bun, a declarat Deacon, făcându-mă să-mi întorc brusc privirea spre el. Faptul că nu s-a culcat cu tine înseamnă probabil că te place.

Şi, dintr-odată, pentru că eram proastă, mişcarea de răsucire s-a preschimbat într-o chestie ca un balon plin de speranţă, care mă ridica de-a dreptul de pe scaun şi, Dumnezeule, probabil că era un semn rău.

— Şi cred că i-ar prinde chiar bine, ştii, să ţină la cineva, pentru că…

— Ce-ar fi să mergem să dăm o tură? l-a

întrerupt Luke, iar Deacon i-a aruncat o privire atentă. Trebuie să vezi cum arată locul ăsta.

Şi, dintr-odată, ne ridicaserăm şi ieşiserăm din cantină, cu băieţii în stânga şi-n dreapta mea, şi n-am mai vorbit despre partidele de sex ale lui Seth, cu mine sau cu altcineva, şi, în câteva minute, am fost distrasă de tot ce se întâmpla în jurul meu.

Locul ăsta… era ceva cu totul străin pentru mine. Clădirile universitare erau uriaşe şi absurd de curate. Curţile interioare erau nepământene, pline cu orice de la trandafiri de grădină la flori tropicale cu parfum dulce. Peste tot erau statui de marmură şi gresie ale zeilor greci, o amintire permanentă că acest loc, indiferent cât de frumos şi spectaculos arăta, nu era chiar normal.

În timp ce mergeam pe aleea cu simboluri bizare, am început să mă simt iritată – ca un acces de energie nervoasă. Am întrebat ce erau simbolurile.

— Sunt glife care formează sigilii de protecţie, mi-a explicat Deacon. Practic, vrăji care ţin departe lucrurile pe care nu ni le dorim aici. Cum sunt titanii. Nu funcţionează întotdeauna. Daimonii tot pot intra dacă trec de paznici, dar asta sunt. Şi Seth are aşa ceva pe piele.

M-am încruntat.

— Ce? N-am văzut niciun tatuaj. Şi se tot plimbă fără tricou. Le are pe fund, pe undeva?

Luke a chicotit.

— Ar fi interesant, dar tatuajele lui nu le pot vedea decât zeii sau un alt Apollyon. Poate chiar şi tu, când o să fii tu însăţi.

Să fiu eu însămi? Interesant, m-am gândit, întorcându-mi iar privirea spre clădirea imensă din faţa noastră, încă una care arăta de parcă ar fi fost adusă direct din Grecia antică. Mi s-a făcut pielea de găină pe sub pulover.

— Şi asta e biblioteca, a declarat Luke, făcând un semn spre clădire. Noi nu intrăm acolo.

Strângându-mi braţele din cauza frigului pătrunzător, mi-am mijit ochii spre el.

— Nu intraţi?

A scuturat din cap.

— Bibliotecile îi tulbură întotdeauna pe semipuri.

I-am aruncat o privire lui Deacon, care a zis, ridicând din umeri:

— Habar n-am. O grămadă de semipuri sunt aşa. E ciudat. Ei îi simt şi pe daimoni, deşi noi nu putem. Poate că simt ceva sub bibliotecă.

Am simţit un alt fior în stomac, ca o senzaţie bizară de atracţie.

— Sub?

— Mda, întotdeauna există catacombe sub biblioteci, a explicat Luke. Habar n-am ce se ţine în ele. N-am de gând să descopăr. Haide, mai sunt şi altele de văzut.

Apoi Deacon s-a întins şi m-a prins de mână, făcându-mă să mă împiedic. Când am ridicat privirea întrebătoare spre el, mi-a făcut doar cu ochiul şi a mers mai departe, legănându-mi braţul, de parcă eram copii mici, şi nu m-am putut abţine să zâmbesc.

Şi nu m-am putut abţine nici să mă uit peste

umăr când am trecut de bibliotecă şi nu m-am putut abţine să mă tot uit în urmă, dorindu-mi să intru acolo. Mda, asta era ciudat. Dar acum trăiam în lumea ciudăţeniilor, învârtindu-mă pe-acolo.

*

Prânzul a venit şi a trecut. La fel şi cina cu băieţii, care bănuiesc că se hotărâseră să nu se ducă la cursuri. Au pierdut toată ziua mergând cu mine de colo-colo şi băgându-mi aşa de multă mâncare în stomac, că eram sigură că o să fie nevoie să mă rostogolească până în cameră.

Deşi mă gândisem că o să încep antrenamentul azi, iar pierderea dureroasă a familiei îmi stăruia la hotarul gândurilor, mi-a făcut plăcere să pierd timpul cu ei. Erau amuzanţi şi plini de viaţă şi pur şi simplu grozavi. Chiar şi Luke, care nu păruse prea entuziasmat de mine azi-dimineaţă, stătuse jumătate din timp cu un braţ în jurul umerilor lui Deacon şi cu celălalt în jurul meu.

Soarele se pregătea de culcare când am luat-o înapoi spre cămin şi, cum am intrat în hol, l-am văzut imediat pe Seth. Ochii parcă îmi fuseseră atraşi dincolo de toate chipurile frumoase, direct de supremul chip frumos.

Purta, ca şi Luke, un tricou termoizolant negru şi jeanşi spălăciţi şi stătea între două canapele roşu-aprins, cu braţele musculoase încrucişate la piept şi cu părul strâns la spate.

Măruntaiele mi-au săltat un pic la vederea lui şi apoi s-au încordat când mi-am dat seama că toate

fundurile de pe locurile alea erau de femei, toate uluitoare, perfecte şi în toate formele, după câte se părea.

Seth s-a întors, privirea lui de chihlimbar scânteind spre noi. I-a spus ceva unei brunete, care a aruncat o privire peste umăr şi a râs. Nu era un râs răutăcios. Mai degrabă un răspuns la ce-i spusese el, dar îmi cam venea să înjunghii ceva.

Seth s-a apropiat de noi.

— Ai o clipă?

— Am avut câteva clipe *toată ziua.*

Seth a arcuit din sprânceană.

Deacon a fluierat în surdină.

Vorbisem prea tare.

Roşind, mi-am mutat privirea şi m-am trezit zgâindu-mă la ceafa brunetei. Minunat.

Am mers spre un colţ liber şi am început să-mi privesc atent tenişii, simţindu-mă ca o idioată. Am simţit o atingere uşoară pe braţ şi am ridicat privirea spre Seth.

— Îmi cer scuze pentru azi, a zis el, coborând mâna. Am fost prins cu nişte treburi.

Îmi stăteau pe limbă cuvinte ca „în regulă” şi „bine”, dar n-am reacţionat, pentru că era oare în regulă şi bine? Nu eram oare doar o pacoste?

S-a uitat la mine o clipă şi apoi s-a întors spre Luke.

— Speram că o să ne ajuţi cu antrenamentul, dacă ai timp.

Pe chipul lui Luke s-a citit uimirea, dar a ascuns-o repede.

— Mda. Pot după-masa. Am cursuri dimineaţa.

— Cursuri? Ce dracu’ înveţi? a întrebat Seth.

Deacon i-a zâmbit radios.

— Horticultura.

Seth s-a încruntat, a deschis gura, iar apoi a închis-o brusc.

— N-are importanţă.

Când s-a uitat din nou la mine, mi s-a tăiat răsuflarea.

— O să-ţi găsesc nişte haine de antrenament. Bine?

Am dat din cap.

Şi asta a fost tot. Seth ieşise pe uşă până să-mi dau seama, iar eu eram în camera mea, singură pentru prima dată de când… fir-ar să fie!… de când începuse totul. Ce zi era azi? Mi-am trecut degetele peste faţă, stând în vârful patului. Luni? Marţi? Trecuse mai puţin de o săptămână de când îl cunoscusem pe Seth.

Mai puţin de o săptămână.

Păreau să fi trecut *luni de zile.*

Uau. Mi-am lăsat mâinile în jos şi m-am uitat atent la ele. Toate lucrurile din toată lumea se schimbaseră în mai puţin de o săptămână.

Asta mă înnebunea aşa de tare, că-mi era greu să respir regulat. Degetele care tremurau au devenit neclare. Răsucindu-mă din talie, m-am întins şi am înhăţat telecomanda de pe noptieră, pornind televizorul şi rămânând pe primul canal pe care l-am văzut în faţa ochilor, pentru că de fapt nu vedeam nimic.

A trecut o oră şi s-a auzit o bătaie. Inima şi-a dublat ritmul când, practic, am ţâşnit ca o bombă din pat şi am alergat la uşă să deschid.

Era Luke. Mi-a zâmbit.

— Ţi-am adus nişte haine de antrenament. Seth le-a comandat şi a apreciat el măsura.

Încercând să nu las să mi se vadă dezamăgirea, am luat hainele şi am văzut că erau chiar măsura mea. Hm. Bine. Nu ştiam dacă să fiu uluită sau s-o iau oarecum razna pentru că Seth se pricepea să ghicească măsurile femeilor.

Şi că-mi *ştia* măsurile.

Mă rog, acum nu mai avea rost să-mi mai sug burta prin preajma lui.

— Mulţumesc, am spus, uitându-mă la el şi apoi, peste umărul lui, la uşa închisă care-i aparţinea tipului care ar fi trebuit să-mi aducă hainele.

— Trebuie să fug.

Am păstrat zâmbetul ăla tâmpit lipit pe faţă.

— Bine. Noapte bună.

Luke a dat să se întoarcă şi apoi s-a răsucit iar spre mine.

— Ţi-e bine?

Am bănuit că zâmbetul arăta rău, aşa că l-am şters de pe faţă şi am răspuns:

— Mda. Doar obosită. Am făcut un pas înapoi. Ah. Mulţumesc pentru azi. A fost frumos. M-am distrat.

— Nicio problemă. Şi-a lăsat capul într-o parte şi şi-a scărpinat urma de barba care-i apăruse pe maxilar. Eşti sigură că eşti bine? Dacă vrei, pot să

rămân…

— Mda, sunt bine. Serios, dar mulţumesc. Ţinând strâns hainele, am dat din cap. Ne vedem mâine. Bănuiesc.

— Îhî. După-masă.

O nouă pauză.

— Noapte bună.

Închizând uşa cu genunchiul, am dus hainele în dormitor şi le-am împrăştiat pe pat. Pantaloni negri care-mi aminteau de echipamentul de yoga. Tricouri gri, cu mâneci lungi şi scurte. Oftând, am aruncat o privire spre genţile mele şi apoi spre dulapul gol.

Următoarea oră a fost productivă. Mi-am atârnat şi aşezat hainele, pentru că am dedus că o să rămân aici… o vreme. Apoi m-am pregătit de culcare, punându-mi din nou tricoul lui Seth. Chiar trebuia să găsesc ceva de dormit, precum şi o maşină de spălat şi un uscător.

Am pierdut încă o oră privind la ecranul televizorului şi era deja aproape ora 10. Nici urmă de Seth. Fâţâindu-mă până n-am mai putut suporta, am sărit din pat, m-am dus la uşă şi am deschis-o. Am ieşit afară, înfundându-mi degetele de la picioare în covor, şi am încremenit, cu ochii aţintiţi pe uşa din faţa mea.

Ce făceam?

Seth n-avea să vină. Dormisem dintotdeauna singură în fiecare noapte. N-aveam nevoie de el sau de altcineva ca să mă duc la culcare.

Am ezitat şi apoi m-am întors, închizând uşor uşa. Am închis ochii, m-am aplecat în faţă şi mi-am

lipit fruntea de uşă.

Nodul de mai devreme se întorsese, făcându-şi cuib la baza gâtului, şi îmi simţeam braţele obosite, ca şi picioarele, chiar dacă nu făcusem toată ziua nimic altceva decât să mă plimb şi să mănânc. Dar îmi lipsea…

Am alungat gândul şi m-am tras de lângă uşă. Mi s-a lăsat o greutate pe umeri când am dat deoparte cuvertura şi m-am strecurat în pat, trăgând păturile până sub bărbie, şi, zăcând acolo, în gând mi-a apărut imaginea bunicilor mei… stând la masa din bucătărie, cu ceaiul îndulcit în mână şi plăcintă pe farfuriile dintre ei. M-a săgetat o durere ascuţită şi mi-am strâns ochii, alungând gândul la ei şi concentrându-mă să respir profund şi regulat până când mi-am simţit pleoapele grele.

Şi Seth n-a mai venit.

Capitolul 21

Seth a apărut însă a doua zi dimineaţă, la vreun sfert de oră după ce-mi târâsem fundul din pat. I-am deschis uşa, încă pe jumătate adormită, dar destul de trează ca să observ că arăta al naibii de bine în nişte pantaloni negri de nailon asortaţi cu un tricou Henley negru.

Dumnezeule, arăta întotdeauna al naibii de bine.

Mi-a întins o cafea pe care am luat-o fără să mă gândesc.

— Mişcă-te, Joe. Azi ne antrenăm.

Uitându-mă urât la el, am luat o gură de cafea.

— Nu-mi spune Joe.

— Dar aşa vreau eu. Punându-şi mâinile pe umerii mei, m-a întors în loc, spre dormitor. Apropo, tot bine arăţi cu tricoul meu.

Mi-a stat inima şi m-am uitat la el peste umăr. Voiam să-l întreb de ce n-a venit aseară, dar întrebarea părea nelalocul ei, ca şi cum îi cerşeam afecţiunea. Aşa că n-am zis nimic şi am sorbit din cafeaua fierbinte.

Seth a ridicat o sprânceană.

— Oricând vrei.

— Nu-mi place de tine, am mormăit eu.

Un zâmbet scurt a apărut şi apoi a dispărut.

— Ba da.

— Pe bune nu-mi place de tine.

M-am întors, folosind marginea paharului de polistiren ca să-mi ascund rânjetul.

Când am fost gata, Seth stătea pe pat, cu bărbia în palmă şi cotul sprijinit de genunchi. Privirea i-a trecut de la vârful pantofilor de sport, peste pantalonii negri şi tricoul gri, până în locul unde-mi strânsesem părul într-o coadă.

— Şi uniforma de antrenament arată bine pe tine, a murmurat.

Am simţit cum mă năpădeşte un val de plăcere şi voiam să nu-l iau în seamă, pentru că n-ar fi trebuit să fiu aşa de uşor de măgulit.

— Semnul a început deja să se şteargă, a comentat el şi avea dreptate.

Era un roz deschis când îl zărisem în oglindă.

— Te mai doare capul?

— Nu.

Nici vânătaia aia nu era nimic prea grav.

S-a ridicat plin de graţie.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da, sunt sigură. Am dat şi din cap, în caz că nu pricepea. Trebuie… trebuie s-o fac.

Privindu-mă în ochi o clipă, pe chip i-a trecut o expresie care semăna cu durerea, dar care a dispărut când a întins braţul către uşă.

— Atunci, hai să mergem.

L-am urmat pe coridor, dar s-a oprit şi a zis:

— Stai o clipă.

Apoi a dispărut în camera lui. Căscând, am aşteptat câteva secunde până s-a întors, ţinând în mână un hanorac cu fermoar şi o eşarfă gri.

— Pentru mine? am întrebat.

— Îhî. Fără să mă privească în ochi, mi-a întins hainele. Le-am luat ieri şi am uitat să ţi le dau. Aici e frig dimineaţa şi seara. O să tot fie până cândva prin mai.

— Mulţumesc.

Mi-am tras hanoracul pe mine.

Colţul gurii i s-a ridicat când a păşit în faţa mea şi s-a întins, prinzând marginile hanoracului. A închis fermoarul, iar eu am stat acolo, ţinând eşarfa ca o tâmpită.

Mi-a făcut cu ochiul şi apoi s-a întors în loc.

— Trece timpul, Josie.

Dumnezeule, chiar nu-l puteam suferi!

Înfăşurându-mi eşarfa la gât, m-am grăbit după el. N-am vorbit până am ajuns afară, iar eu m-am zgribulit imediat în hanorac. Vântul urla prin curtea interioară, prinzându-mi şuviţe subţiri de păr şi

aruncându-mi-le peste faţă.

Băieţii nu mă duseseră la centrul de antrenament, care se afla chiar dincolo de bibliotecă, aşa că eram nerăbdătoare să văd cum arăta pe dinăuntru. Când am trecut pe lângă bibliotecă, pielea de găină a revenit şi n-am putut rezista impulsului de a-mi aţinti din nou privirea asupra clădirii. Simţeam ceva agitându-se neobosit în mine şi mi-am închipuit că poate era un semn că am nevoie să pun mâna pe un vraf de cărţi, pentru timpul liber. Sau poate că avea de-a face cu faptul că-mi petrecusem multe weekenduri în biblioteca micuţă de acasă.

— O să te împiedici şi o să-ţi rupi gâtul chiar înainte să începem, a comentat Seth.

Am făcut un efort să-mi îndrept privirea spre el.

— Mă rog. Nu-s chiar complet împiedicată.

Umerii i s-au zgâlţâit într-un râs tăcut, iar eu am mijit ochii.

— Curând o să fiu în stare să te snopesc în bătaie, l-am avertizat.

Acum râsul era sonor şi limpede.

— Îhî, visează în continuare, Poponeţ.

— Poponeţ? L-am ajuns din urmă. E cea mai proastă poreclă din lume.

— Atunci Joe.

— Ce zici de „Josie”?

Mi-a aruncat o privire în timp ce cotea pe-o alee care ducea spre nişte uşi duble aflate în spatele clădirii mari şi pătrate a centrului de antrenament.

— N-are niciun haz.

— Atunci o să-ţi spun „Sethie”.

Deschizând uşa, şi-a lăsat bărbia în jos.

— Îmi place.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi atunci nu-i deloc distractiv.

A chicotit.

— Mi-am imaginat.

Coridorul era larg şi se întindea pe toată lungimea clădirii, terminându-se într-o revărsare de lumină care venea prin nişte ferestre largi. De-o parte şi de alta a coridorului erau uşi, cam la nouă metri una de alta. Niciun geam la niciuna dintre ele.

— E devreme. Majoritatea orelor de antrenament încep după-masa, pentru că studenţii au cursuri teoretice dimineaţa, a explicat el, mergând spre a patra uşă pe stânga. Sala asta o să fie a noastră. Obişnuieşte-te cu ea, pentru că o să stai aici o grămadă.

Asta nu suna prea bine, dar, când a deschis uşa, am văzut pentru prima dată interiorul unei săli de antrenament a Legământului.

Cu ochii larg deschişi, am înaintat în timp ce Seth închidea uşa. La intrare, podeaua era acoperită cu dale, dar mai mult de jumătate din încăpere era ocupată de saltele albastre, groase. În dreapta noastră se aflau trei manechine foarte realiste şi, când am ajuns lângă unul dintre ele, mi-am trecut degetul de-a lungul crestăturilor de pe pieptul obiectului. Erau urme de tăieturi peste tot – pe gât, pe braţe, pe umeri, pe picioare.

— Le folosesc Străjerii pentru tras la ţintă.

Glasul lui Seth se auzea aşa de aproape, că am tresărit.

— Se antrenează în principal ca să lupte împotriva daimonilor. Câtă vreme ai o lamă de titan, dacă poţi să ajungi oriunde lângă ei, îţi iese figura.

— Să înjunghii oameni, am mormăit eu, scuturând din cap.

Nu puteam pricepe nici simpla idee să înfigi un obiect tăios şi ascuţit în cineva.

Acum mă uitam la manechin, iar în secunda următoare mă uitam în sus la Seth. Aşa de repede mă răsucise.

— Daimonii nu sunt oameni, Josie. Asta e prima ta lecţie. N-au nimic omenesc în ei. Îşi trag puterea din *eter* şi sunt creaturi nemiloase şi periculoase.

Ochii i-au sclipit într-un chihlimbariu aprins când a privit în jos spre mine.

— Trebuie să înţelegi asta.

— A fost o exprimare nefericită, am spus eu.

I-a zvâcnit un muşchi de-a lungul maxilarului.

— Înţelegi, Josie?

Mi s-a strâns inima.

— Înţeleg.

N-am aşteptat să răspundă. M-am întors şi m-am îndreptat spre saltele, scoţându-mi eşarfa. Când am ajuns să văd ca lumea peretele din faţă, aproape că m-am împiedicat.

Tot peretele era acoperit cu chestii de împuns.

Cuţite. Lame. Pumnale. Săbii.

Săbii de-adevăratelea – ca săbiile de samurai şi

săbii pe care le-ar fi putut scoate din stâncă regele Arthur.

Îl văzusem pe Seth cu pumnale şi înţelegeam foarte bine că astea erau chestiile care provocaseră toate acele răni manechinelor, dar când le-am văzut pe toate acolo parcă m-ar fi pocnit drept în faţă realitatea.

— Nu învăţ doar să mă apăr, am zis, cu privirea cutreierând peste toate obiectele ascuţite. Învăţ să *ucid* chestii.

A urmat o clipă de tăcere şi apoi:

— Da. Tot mai eşti sigură că vrei?

Am inspirat nesigur, pentru că aveam un nod în gât. Asta era acum viaţa mea. Asta era realitatea mea şi, pentru o clipă, mi s-a părut că mi se mişcă podeaua sub picioare când am privit la pumnalul argintiu din mijloc, cel cu lamă de aproape 13 centimetri şi mâner gros, în formă de cruce.

Puteam oare să ucid ceva?

Răspunsul mi-a înmuiat genunchii.

Deja încercasem să ucid pe cineva – sau ceva. Hyperion. Când apăsasem pe trăgaci şi-l împuşcasem în spate, nu fusese doar o tamponare uşoară. Dumnezeule, ce-ar fi zis bunicii mei despre asta?

Erau genul de oameni care nu-şi băgau nasul în treaba altora. Şi erau morţi acum.

O durere ascuţită mi-a spintecat pieptul.

— Mda, sunt sigură.

A trecut o clipă şi apoi i-am simţit mâna pe umăr, întorcându-mă dinspre peretele morţii.

— Vestea bună e că nu eşti nici pe departe pregătită să atingi ceva de pe peretele ăla.

L-am săgetat cu privirea.

— Ce?

A vorbit pe un ton relaxat.

— Ai ajunge să-ţi tai cinci degete şi un picior dacă ai începe să te joci cu chestiile astea acum.

— Încrederea ta în mine este copleşitoare.

Mi-am scos hanoracul, lăsându-l să cadă în colţul saltelei, împreună cu eşarfa.

A zâmbit, stând în mijlocul unei saltele albastre groase.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, înainte să trecem la orice altceva, este cum să cazi corect când eşti doborâtă.

— Există un mod corect în care să cazi?

Sprâncenele lui de aur s-au ridicat, în timp ce buzele i-au zvâcnit.

— Da, există un mod corect. Şi modul ăsta îţi permite să amortizezi lovitura cu impact minim şi să te ridici imediat în picioare. Şi ăsta e cel mai important lucru, Josie. Dacă adversarul te doboară la pământ şi te ţine acolo, s-a terminat.

— În regulă. M-am întins şi mi-am strâns coada. Deci asta o să învăţ?

— Cu asta o să începi, apoi o să terminăm antrenamentul cu o alergare.

Am strâmbat din buze. Alergare? Brr.

— Trebuie să-ţi dezvolţi rezistenţa. E cea mai simplă cale. Seth şi-a întins braţele deasupra capului, cu spatele arcuit, şi i-au trosnit încheieturile. Ca să aterizezi corect, îţi roteşti

şoldurile şi ţii bărbia în piept, mi-a explicat. Aşa, o să cazi pe partea superioară a spatelui.

Am repetat în minte. Şoldurile rotite. Bărbia în piept.

— Am înţeles.

Pe chip i se citea îndoiala.

— Bine.

Scuturându-mi braţele, am început să-i spun că eram pregătită, dar dintr-odată m-am izbit de saltea. Durerea mi-a explodat de-a lungul şirei spinării şi la baza craniului, dându-mi afară tot aerul din plămâni. Luminile de deasupra s-au transformat într-o sută de stele orbitoare, înainte să mi se întunece vederea periferică.

O-o.

*

Fir-aş al naibii.

Momentul în care Josie a zburat prin aer a fost momentul exact în care am ştiut că am dat-o în bară. Eram aşa de obişnuit să mă antrenez cu alţi semi şi cu Străjeri, că nu mă controlasem. Chiar dacă era semizeu şi ar fi trebuit să aibă un corp rezistent, puterile ei erau încătuşate şi era evident că nu se bătuse niciodată de-adevăratelea, aşa încât s-o trântesc aşa, ca şi cum ar fi fost orice altă persoană cu care mă antrenam, fusese o eroare uriaşă din partea mea.

Fir-aş al naibii, am dat-o în bară!

Am simţit cum mi se revarsă îngrijorarea în măruntaie când m-am lăsat în genunchi lângă ea.

M-a cuprins un val de dezgust înăbuşitor. Genele dese, castaniu-închis, i-au fluturat peste pielea palidă. M-am întins spre ea, cu degetele stăruind deasupra obrazului ei.

— Josie?

Inima mi-a stat efectiv în loc o clipă când genele alea au fluturat şi apoi s-au ridicat. Ochii albaştri senini au privit spre mine.

— Au!

Mi-a scăpat un hohot de râs sugrumat când i-am ridicat mâna fără vlagă, frecând-o între palme.

— Rahat, Josie, îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă controlez. Ai păţit ceva?

Şi-a umezit buzele, făcând să-mi zvâcnească scula, ceea ce m-a transformat oficial într-un măgar.

— Unde-ai fost azi-noapte?

Întrebarea aproape că m-a făcut să cad în fund. Din toate lucrurile pe care mă aşteptam să le spună, la asta nu mă gândisem. I-am aşezat mâna pe saltea şi m-am lăsat pe călcâie.

— M-am luat cu treaba.

Asta era o tâmpenie. Nu mă luasem cu treaba. O lălăisem după ce mă văzusem cu Marcus. Petrecusem o bună parte a zilei urmărindu-i pe Josie şi pe băieţi ca un vânător la pândă de prima mână şi apoi, când am luat-o înapoi spre cămin, am dat peste Thea, ceea ce fusese jenant în vreo trei feluri nenorocite. N-ar fi trebuit să mă mire că era aici, pentru că Academia Legământului din Catskills era tot scoasă din funcţiune. Dacă n-ar fi apărut Josie şi băieţii, probabil că aş fi fost în stare

să-mi ronţăi braţul ca să mă eliberez.

Mă gândisem că Josie şi cu mine aveam nevoie de puţin spaţiu.

Mă rog, *eu* avusesem nevoie de spaţiu, pentru că ceea ce aproape că se întâmplase ieri-dimineaţă era ceva ce nu meritam… nu meritasem. Era foarte simplu. Afecţiunea nu era de mine. Aşa că-mi petrecusem o bună parte din noaptea trecută lângă blestematul de cimitir, fără să fiu în stare să dorm, stând pe-o bancă şi privind statuile reparate, cele pe care le distrusesem ultima dată când fusesem aici, şi nedorindu-mi nimic altceva decât să uit cumva ultimii doi ani din viaţă.

Josie m-a fixat cu privirea o clipă şi apoi a înghiţit în sec.

— Ah. Bine, a zis ea răguşit, iar eu am făcut tot ce-am putut să uit şi asta. A dat să se ridice şi mi-am pus braţul pe după umerii ei ca s-o ajut. Am… am luat-o în bot, a murmurat.

În cap mi-au jucat imagini mult prea nepotrivite, ca un film porno în desfăşurare. Drăguţ. Am ridicat-o în picioare.

— Nu-i adevărat, Josie. A fost greşeala mea. Trebuie să mă stăpânesc şi…

— Hyperion o să se stăpânească data viitoare când mă găseşte? S-a îndepărtat, iar eu am lăsat în jos braţul. Nu? Sau un daimon, dacă pune mâna pe mine? Bănuiesc că răspunsul e tot nu. Aşa că haide încă o dată.

Trăgându-mi după ureche o şuviţă rebelă de păr, eram, mental, deja la jumătatea drumului spre uşă, pentru că nu voiam să fac aşa ceva. Cu Alex,

nu mă gândisem de două ori la riscul de a o răni din greşeală, dar cu Josie ăsta era un motiv real de îngrijorare, ceea ce era nasol. Mi s-a întors stomacul pe dos când m-am forţat să rămân în spatele ei.

Dar era mai mult de atât.

Privirea mi-a fugit spre perete, spre locul unde erau expuse toate armele. Indiferent ce spusese ea, nu acceptase deplin ideea că trebuia să ucidă ca să supravieţuiască. Tot antrenamentul era fără rost dacă nu putea face asta. Se agăţa de o morală foarte… foarte caracteristică muritorilor, o morală pe care eu n-avusesem nicio problemă s-o azvârl cât colo. Pentru o clipă, m-am gândit la toţi cei pe care-i vânasem în ultimul an. Dacă Josie nu putea ucide ca să se apere, ce-ar fi crezut dacă ar fi ştiut câţi ucisesem eu?

— Când cazi, strânge-ţi braţele la piept.

Alungând gândurile astea din minte, am prins-o de braţe din spate şi i le-am încrucişat peste piept. Apoi am prins-o al naibii de bine de şolduri şi i-am auzit răsuflarea uşoară. Era imposibil să nu bag de seamă.

— Întorci aşa şoldurile şi tragi în jos de bărbie. Bine?

— Bine, a zis ea, cu glasul mai gros şi răguşit.

Maxilarul îmi zvâcnea la greu.

— Hai să te văd cum faci de câteva ori. Tehnica.

Josie a făcut ce îi cerusem. Sub mâinile mele, şoldurile i s-au răsucit înainte în timp ce lăsa în jos bărbia, ducându-şi braţele peste piept. Şi, de

fiecare dată când simţeam muşchii ăia încordându-se, aveam nevoie de toată voinţa să nu-i înşfac şoldurile şi să le trag înapoi spre mine.

Şoldurile i s-au mişcat din nou şi aproape că am gemut.

Trebuia să mă adun.

Concentrându-mă asupra ei din motivele legitime, am pus-o să facă mişcările până au devenit curgătoare, dar mâinile mi-au zăbovit când m-am dat înapoi, părând să aibă o voinţă proprie când au alunecat în jos.

S-a întors, cu faţa spre mine. Avea buza de jos prinsă între dinţi.

— Gata?

A urmat o încuviinţare din cap.

Blestemând şi asta, şi încă vreo duzină de alte lucruri, m-am răsucit şi am prins-o de umăr. Şi a căzut imediat, izbindu-se de saltea. Nu cum trebuia.

— Fir-ar să fie! a gemut, desfăcându-și braţele şi privind spre tavan. Chestia asta… doare.

Ducându-mă spre locul unde zăcea, cu picioarele în nişte unghiuri incomode, am întins mâna şi m-am detestat pentru ce am zis.

— Ridică-te. Încă o dată.

Josie a gemut când s-a prins de mâna mea.

Am ridicat-o.

Ne-am ocupat poziţiile.

Am doborât-o din nou.

Şi n-a aterizat bine.

Urma să fie o zi lungă.

Capitolul 22

Ziua lungă ca naiba a devenit una de coşmar când a ajuns şi Luke după prânz şi a încercat şi el s-o facă să cadă corect. Frustrarea mi se întindea ca o spuzeală pe fiecare centimetru pătrat de piele – agravată de faptul că şi Luke îşi punea mâinile pe ea, încercând s-o ajute cu mişcarea din şolduri.

Voiam să-i smulg mâinile din încheietură şi să i le îndes în gură, ceea ce era o tâmpenie, dacă stăteai să te gândeşti.

Şi mai era şi grupul care se adunase la uşă. Semi. Puri. Venise şi Deacon, dar se aşezase pe marginea saltelei, cu braţele sprijinite de genunchi, şi părea că nu-i mai lipseşte decât un bol de floricele. Dar cei de la uşă erau curioşi de ce un semi şi un Apollyon antrenau o persoană ce părea să fie muritoare. Era şi Thea printre ei, iar tricoul pe care-l purta era aşa de decoltat şi de strâmt, că sânii generoşi sfidau gravitaţia şi se antrenau practic împreună cu noi trei.

Observase şi Josie.

De fiecare dată când se culegea de pe jos, verifica grupul adunat la uşă, iar privirea i se abătea întotdeauna spre Thea. Era greu să n-o facă, pentru că fata mi-o trăgea practic din ochi.

Trebuia să fac ceva în legătură cu asta.

— Ai prins-o, a zis Luke, stând în faţa lui Josie. Aproape că ai făcut-o corect ultima dată. Mai facem încă o dată şi după aia trebuie să alergi.

Josie şi-a mutat privirea spre mine.

— Alergatul e nasol.

— O să alerg şi eu cu tine, i-am zis.

Luke a bătut-o pe umăr.

— Şi eu.

— Ura! Putem să ne ţinem de mâini cât alergăm? a întrebat ea.

Am pufnit.

— Hai să trecem peste asta.

— Cred că e o idee minunată, s-a băgat Deacon. Aş alerga chiar şi *eu* cu voi dacă ne-am ţine cu toţii de mână.

Luke i-a aruncat o privire înainte să se îndepărteze de Josie, iar eu m-am mutat la câţiva metri în spatele ei, pregătindu-mă psihic s-o văd transformându-se într-o vânătaie ambulantă.

Şi-a scuturat umerii.

— Gata.

Semipurul a sărit înainte, lovind-o în umeri, iar ea a suportat impecabil lovitura care a zgâlţâit-o. Şoldurile erau în poziţia corectă, dar gâtul şi umerii, nu, şi ştiam, când a atins podeaua, că o s-o doară ca naiba.

N-am stat pe gânduri.

Sărind înainte, am prins-o de mijloc înainte să se izbească de salteaua nemiloasă pentru a suta oară în ziua aia.

A scos un geamăt uşor, iar ochii i s-au deschis larg.

— Seth, a icnit ea, apucându-mă de braţe.

Am văzut privirea iscoditoare a lui Luke, dar m-am uitat repede în altă parte.

— Nu cădea bine. N-avea rost s-o las să-şi rupă spinarea.

— Corect. Luke şi-a încrucişat braţele şi a ridicat o sprânceană. Cred că putem încheia pe ziua de azi şi să mergem să alergăm.

— Mie îmi sună bine.

Pe chipul lui Luke a apărut un zâmbet uşor.

— Cred că trebuie totuşi să-i dai drumul mai întâi.

Încruntându-mă, am privit în jos. Josie se uita la mine, cu obrajii îmbujoraţi. Ţineam braţele în jurul ei de parcă eram o bandă elastică. I-am dat drumul aşa de repede, că s-a împiedicat şi a trebuit s-o prind iar. De data asta, i-am şi dat drumul.

Deacon s-a hlizit.

I-am aruncat o privire care zicea că de-abia aşteptam să-i pun curul pe foc, iar el n-a făcut decât să rânjească la mine.

Îmi pierdeam îndemânarea.

Am luat-o spre uşă ca să ieşim să alergăm. Grupul s-a împrăştiat de parcă ar fi fost nişte gândaci. Toţi, mai puţin câţiva – între care şi Thea.

A venit uşor între Luke şi mine, făcându-mă să mă opresc brusc. Un trup – Josie – s-a izbit de spatele meu şi a lăsat să-i scape o înjurătură înfundată.

Am oftat.

Thea era frumoasă. Nu încăpea discuţie. O faţă superbă şi un trup care-ar fi făcut cinste ediţiei cu costume de baie din *Sports Illustrated.* Şi era o fată de treabă. Îi plăcea să se distreze, mai ales genul meu de distracţie, dar, deşi perfecte, chipul şi trupul ei nu-mi spuneau nimic.

A zâmbit, dând la iveală nişte dinţi drepţi, imaculaţi.

— Hei.

Josie a intrat în mine când a dat să mă ocolească, cu ochii la Thea. Mi-am înăbuşit dorinţa de a zâmbi sau de-a râde de-a binelea.

— Bună, Thea.

Prinzându-şi vârful cozii cu degetele ei lungi, şi-a legănat şoldurile într-o parte.

— Mă întrebam dacă faci ceva diseară.

Dacă să fac ceva însemna să stau afară, în frig, ca un nătărău, atunci, da.

— Mda, sunt cam ocupat diseară.

S-a bosumflat, dar strălucirea din ochii ei verzi ca nişte pietre preţioase n-a pălit.

— Poate altă dată.

Am zâmbit forţat, dar n-am răspuns când m-am strecurat pe lângă ea. Josie privea în podea, cu pielea palidă în jurul buzelor pline. Am pornit spre ea, nu ştiu cu ce gând, dar m-am oprit înainte să mă fac complet de râs.

Deacon a ridicat dintr-o sprânceană, mormăind ceva despre mâncare, şi a şters-o.

Alergarea n-a fost aşa de nasoală ca antrenamentul, dar, odată ce-am înconjurat o dată campusul, ceea ce însemna aproape patru kilometri, eram convins că Josie o să cadă fără suflare, aşa că l-am lăsat pe Luke s-o ducă şi s-o alimenteze. Probabil că până acum consumase complet sandviciul cu salată de pui pe care-l mâncase la prânz.

M-am dus spre centrul medical, am înhăţat ce-

mi trebuia şi am ieşit chiar când cerul se întuneca la amurg. Făcusem poate doi paşi, când am simţit o tensiune care-mi zgâria nervii, îndreptată în direcţia mea.

Întorcându-mă, am cercetat cu privirea umbrele tot mai dese. Am găsit imediat sursa.

Alexander era cu câţiva paşi în urmă, cu ochii pe mine. Expresia lui n-avea nimic prietenos. Degetele mi s-au strâns pe borcanul pe care-l luasem de la centrul medical. Am aşteptat să se apropie, să facă orice voia să facă, ceea ce probabil includea o grămadă de chestii.

A trecut un minut întreg, apoi Alexander s-a întors pe călcâie şi s-a pierdut printre umbre. Am rămas acolo o clipă, simţindu-mă ciudat de golit. Nu că mi-aş fi dorit o confruntare cu omul ăsta, dar, într-un fel bizar, sucit, voiam să facă orice simţea el că trebuie să facă. Să mă lovească? Să încerce să mă bată? Nu l-aş fi oprit.

Simţeam borcanul dintr-odată greu în mână şi l-am ridicat, gândindu-mă care-i era scopul. Dacă stăteam acolo, în stil emo, nu rezolvam nimic.

Întors în cameră, am făcut un duş rapid, m-am schimbat cu ce-am găsit la îndemână şi apoi am înşfăcat borcanul. Să fi trecut vreo jumătate de oră până am ieşit din cameră, am făcut un pas şi am ajuns în faţa unei alte uşi.

Am bătut cu degetele în uşă şi apoi am aşteptat.

Au trecut câteva clipe până să se deschidă uşa şi iat-o, proaspăt ieşită de la duş. Părul umed i se lipea de obraji şi umeri. Tot nu se descurca la şters

şi eu tot nu mă plângeam, pentru că tricoul pe care-l purta se lipea în cele mai potrivite locuri cu putinţă, ca de exemplu peste burtă şi între ridicăturile sânilor.

Şi ce sâni încântători erau!

Pe bune.

Frate, mi-a lăsat gura apă de-a binelea când i s-au întărit sfârcurile prin tricoul subţire şi umed. Pun pariu că erau perfecte, roz şi mici. Am simţit pantalonii devenind brusc cu câteva numere prea strâmţi. Minunat.

— Hei, a zis ea şi, când mi-am mutat cu greu privirea pe chipul ei, avea o roşeaţă atrăgătoare în obraji.

— Pot să intru?

Sprâncenele ei delicate s-au încruntat.

— Mda, nu… nu e nevoie să întrebi.

S-a tras înapoi, sugându-şi buza între dinţi.

Am răspuns zâmbind încordat.

— Cum te simţi? Ce-ţi face spatele?

S-a înfiorat când şi-a târât picioarele în dormitor. Dormitorul cu patul. Exact acelaşi pat în care fusese sub mine. Perfect. S-a aşezat pe margine.

— Categoric mă doare un pic.

— Ţi-am adus ceva care probabil că o să te-ajute.

Mda, pentru că aveam un motiv să fiu aici, care nu implica zgâitul la ţâţele ei.

— O să facă bine la umflături şi dureri, o să facă vânătăile să dispară repede. A fost produs pentru semi aflaţi în antrenament, deşi noi avem o

toleranţă la durere mai mare decât cea obişnuită…

Şi acum băteam eu câmpii.

— A, ar fi grozav.

Privirea i s-a îndreptat spre borcan.

— Ce-i în el?

Ducându-mă să mă aşez lângă ea, am deşurubat capacul. Aroma înţepătoare de mentol era puternică.

— E un amestec de extracte de plante – extracte de arnică şi mentă, în principal. O să te-ajute. Şi probabil că o să ai nevoie să-l foloseşti în fiecare seară, până ţi se bătătoreşte pielea şi ţi se fortifică trupul.

M-a privit în ochi.

— Ştiai că o să se întâmple aşa?

Am dat din cap.

— Mulţumesc, a mormăit ea.

În momentul ăsta, trebuia să-i dau borcanul şi să ies naibii de aici. Putea să se prindă şi singură cum să-şi dea cu alifia pe spate, chiar dacă ar fi fost destul de complicat. Dar era isteaţă.

S-ar fi prins ea.

— Ai mâncat ceva? am întrebat eu, în loc să plec.

— Da, m-a dus Luke la cantină. Am mâncat cam jumătate de kilogram de cartofi prăjiţi. A zâmbit scurt şi apoi a aruncat privirea spre televizorul fără sonor. Toată lumea se holbează. E jenant. Ridicând din umeri, s-a strâmbat de durere. Tu ai mâncat? m-a întrebat.

Nu. Te oferi? Zeilor, mintea mi se bălăcea în teritoriul XXX.

— Nu mi-e foame.

Ăsta ar fi fost momentul ideal să plec, dar m-am răsucit spre ea.

— Vrei să-ţi dau cu asta pe spate?

Ce dracu’ făceam? O parte din mine se ruga să spună nu.

Şi-a ros buza de jos şi roşeaţa aia s-a întins şi mai tare, iar genele i s-au ridicat şi m-a privit în ochi.

— Ai putea?

Aerul mi s-a scurs încet din plămâni. Era o idee proastă. De fapt, era o idee grozavă. Extraordinară. Cea mai bună idee a mea.

Naiba să mă ia!

— Întinde-te pe burtă.

Glasul îmi suna şi mie aspru şi, dacă observase şi Josie, habar n-aveam ce credea. Dar s-a ridicat şi exact asta a făcut, s-a întins pe burtă, strângându-şi braţele sub obraz.

Avea ochii închişi şi buza aia încă mai era între dinţi, şi habar n-aveam de ce mi se părea aşa de sexy. M-am ridicat, am ocolit patul şi am pus borcanul pe noptieră.

Înjurând de aproximativ toţi zeii pe care-i ştiam, am dat deoparte cu grijă şuviţele grele şi ude de păr, aruncându-le peste unul dintre umerii ei. Apoi, înainte să mă apuc de treabă, m-am uitat peste umăr şi m-am asigurat că afurisitul de tablou al lui Apollo era încă acolo unde-l mutasem eu, cu faţa întoarsă spre perete.

Mi-am strecurat degetele pe sub marginea tricoului, trăgându-l în sus pe lungimea spatelui. S-

a ridicat un pic şi tricoul i s-a strâns sub sâni, dar îl ridicasem destul ca să-i dezgolească umerii.

— Zeilor! am gemut, privindu-i spatele.

— E chiar aşa de rău?

Am scuturat din cap uitându-mă la semnele deja roşii şi purpurii de pe umeri. Un colaj uriaş de vânătăi, de când lovise iar şi iar salteaua – era normal să vezi aşa ceva în timpul antrenamentului. Şi chiar şi mai rău, când un Străjer ieşea în lume şi se lupta. Dar m-a zguduit să văd petele intense pe pielea *ei.*

Asta nu mi-a plăcut.

— Seth?

Privirea mi-a alunecat spre faţa ei. Ochii erau deschişi şi se uita peste umăr. Am expirat uşor când am luat borcanul.

— Nu te-ai plâns.

Când şi-a lăsat la loc obrazul pe braţ, a apărut un zâmbet pieziş.

— Cred că m-am plâns.

Nu, nu cum ar fi făcut majoritatea oamenilor care crezuseră până acum o săptămână că sunt muritori. Am luat din unsoarea groasă şi m-am aşezat lângă ea, începând cu umărul drept.

În clipa când am atins-o cu degetele, a tresărit şi a scos un chicotit răguşit.

— Scuze. E rece.

Mie nu mi se părea nimic rece când masam uşor alifia pe vânătaia care-i acoperea umerii. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să fie excitant, dar simpla *atingere* mă stârnea. Mai era şi altceva, un murmur uşor în sânge, care-mi dădea o

senzaţie de gol în stomac şi-mi provoca furnicături adânc în gât. Nu voiam să cercetez prea îndeaproape.

Am mai luat pe degete nişte substanţă vâscoasă, care a ajuns pe pielea lui Josie. Până să-mi dau seama ce făceam, aveam ambele mâini pe spatele ei şi, chiar şi cu mentolul răcoritor, pielea i se încingea sub degetele mele pe măsură ce-i masam muşchii încordaţi.

Trecuseră zece minute până să vorbească vreunul dintre noi.

— Apropo, îţi stă bine cu părul liber, a zis ea, oftând ca un pisoi care moţăie la soare. Chiar şi ud. Ai un păr extraordinar. Sunt geloasă.

Buzele mi s-au desfăcut într-un rânjet şi am ridicat privirea de unde-i masam adâncitura uşoară de pe spate, unde n-avea absolut nicio vânătaie.

— Mulţumesc, Joe.

— Cu plăcere, Sethie.

A urmat o pauză.

— Chiar am fost groaznică la antrenament.

— N-a fost decât o zi. O să te înveţi.

— Chiar crezi? Sau încerci doar să mă faci să mă simt mai bine?

— Poate câte un pic din amândouă.

Josie a râs, iar eu am *simţit* efectul.

— Cred că a funcţionat, ha?

Vorbeam încet.

— Mda, a şoptit ea.

Îmi plăcea zâmbetul şters de pe chipul ei – un zâmbet satisfăcut. Genul de zâmbet care-mi imaginam că-i împodobea buzele după ce avea un

orgasm. Ar fi fost prezentă şi roşeaţa, exact cum era atunci. Dar bag mâna în foc că ar fi fost mai profundă, mai intensă.

Am mai luat nişte alifie, iar mâinile mi s-au mutat spre şale, urmând curba uşoară şi sexy. Aici erau nişte vânătăi palide. Nimic grav, dar asta nu m-a oprit. Chiar dacă trecuse mult mai mult timp decât mi-ar fi trebuit să termin cu asta, trupul îmi era pe pilot automat. Degetele au atins părţile moi ale mijlocului ei şi am auzit-o trăgând aer în piept. Sunetul a ricoşat în mine ca un bumerang. Eram aşa de învârtoşat, că mă durea. Era tortură pură, absurdă, dar, pe de altă parte, nu mă puteam opri.

Masându-i alifia pe părţile laterale, mergând în sus, spre locul unde i se strânsese tricoul, privirea mi-a fugit la profilul ei. Avea ochii şi buzele întredeschise. Cu pieptul ridicându-se şi coborând neregulat, mi-am tras mâinile în jos pe laturile corpului şi mi-am ţinut privirea lipită pe ce vedeam din faţa ei. Rozaliul *chiar* devenea mai profund, mai întins. Mi-am dus degetele până în mijlocul şalelor şi nu mai aveam nicio urmă de alifie pe ele, iar aroma de mentol dispăruse când mi-am trecut degetele mari peste pielea ei, coborându-le sub marginea pantalonilor largi.

Şi-a smucit şoldurile în sus spre mine, iar ochii i s-au mărit când mi-am mişcat degetele în cercuri mici, apăsate. Apoi s-au smucit din nou şi şi-a strâns coapsele, de parcă ar fi căutat inconştient ceva… ceva ce i-aş fi putut da, ceva ce voiam să-i dau.

M-am cutremurat când am închis ochii.

Senzaţia pielii ei sub mâinile mele, trupul ei aşa de aproape de-al meu şi convingerea că, dacă aş fi mers mai departe, nu m-ar fi oprit aproape că mi-au aruncat în aer scula. Era aşa de învârtoşată, că *durea,* dar zvâcnirea aia pulsa undeva mai profund. Da, voiam s-o despoi de toate hainele astea, să-i desfac coapsele şi s-o pătrund din spate, să mă pierd în extaz în ea şi să uit de orice altceva, dar voiam mai mult. Voiam să ajung aşa de aproape de ea, încât să nu mai rămână niciun pic de loc între noi, şi voiam să stau cu ea. Nopţile în care dormisem lângă ea fuseseră nopţile în care dormisem cel mai bine în toată viaţa mea.

Nu meritam aşa ceva.

Mai mult ca sigur nu meritam ceva aşa de proaspăt şi de-al naibii de pur ca Josie, pentru că asta era ea. Cu totul de neatins.

A fost un efort supraomenesc să-mi ridic mâinile şi să le iau de pe ea, iar ea a rămas nemişcată, răsuflând cu gâfâieli scurte şi rapide. Mi-am silit mâinile să se aşeze pe saltea, de-o parte şi de alta a ei, şi m-am ridicat în picioare, aplecându-mă deasupra ei.

— Vrei să ştii ceva? am întrebat, cu buzele aşa de aproape de obrazul ei, încât aproape că-i puteam simţi gustul pielii. Groaznică sau nu, nu e nimic pe cer mai strălucitor ca tine.

Şi m-am tras de lângă pat şi am plecat, în timp ce ea îmi striga numele ca un clopot de biserică arătând unui păcătos calea spre făgăduiala… iluzia… mântuirii.

Capitolul 23

Ca prin ceaţă, zilele se transformau în săptămâni mai repede decât îmi imaginam că ar fi posibil, ducându-mă tot mai departe de viaţa pe care o ştiusem şi schimbând-o în ceva străin. Îmi petreceam orele din timpul zilei învăţând diferitele părţi din corp care puteau să doară, locuri la care nici măcar nu mă gândisem înainte.

Parcă mă dureau gambele permanent de la alergările de seară. Nu conta dacă erau înăuntru sau afară. Coapsele mă dureau din cauza terenului denivelat când alergam afară, dar *şi* când alergam înăuntru, iar Seth regla banda la niveluri de înclinare de genul aleargă-sau-mori. Bucile mă dureau şi de la alergat, şi de la căzut pe ele. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la spate, pentru că doar cuvântul „spa-te” îmi provoca dureri.

La vreo săptămână după ce începusem antrenamentul, am reuşit în sfârşit să cad corect. O singură dată într-o zi întreagă şi abia după încă două zile am fost în stare să cad sistematic cum trebuie, dar, privind în perspectivă, era o victorie minoră, chiar dacă Luke şi Seth insistaseră că e mare lucru. Dar după ce am învăţat cum să cad fără să rămân fără aer sau să mă aleg cu vreo comoţie, a trebuit să învăţ să mă ridic.

Repede.

Şi ca un ninja.

Seth şi Luke m-au învăţat că nu trebuia să mă rostogolesc sau să mă ridic întorcând spatele la adversar, ceea ce era evident, dar se aşteptau să

mă ridic doar trăgându-mi picioarele şi împingându-mă în sus.

Cum?

Aşa că în faza asta nouă de antrenament îmi simţeam muşchii de pe burtă de parcă îmi tocase cineva cu lovituri de karate abdominalii inexistenţi, iar „spa-te-le” mă durea chiar şi mai rău, pentru că în sfârşit reuşisem să mă ridic de la podea, oarecum orizontal, doar ca să cad la loc. Mi-a trebuit aproape încă o săptămână ca să învăţ că trebuia să mă rostogolesc pe umeri şi să îmi iau suficient elan când îmi aruncam picioarele la podea ca să mă împing în sus.

Apoi am petrecut alte două zile făcând asta iar şi iar, până când băieţii au ajuns la concluzia că a venit momentul să trecem la tehnici defensive, ceea ce a avut ca rezultat nişte nuanţe adorabile de purpuriu, albastru şi roşu de sus până jos pe braţe.

După şedinţele de antrenament, mâncam de obicei de seară la cantină cu Deacon şi Luke şi acolo am mai văzut şi alte faţete ale lumii ăsteia bizare. Astfel, am văzut puri folosind elementele ca să facă diverse lucruri, ca de exemplu să-şi mute farfuriile sau scaunele fără să le atingă, sau făcând să plouă peste capetele altor studenţi care nu bănuiau nimic.

În afară de Deacon şi Luke, nu se apropiase nimeni de mine, deşi mulţi dintre ei ajunseseră să ne privească la antrenamente. Gagica pe nume Thea, cu ţâţele ei uriaşe, era acolo din două în două zile, agresându-l sexual din ochi pe Seth, şi

nu voiam şi mă gândesc ce ar putea însemna asta.

După prima seară la Universitate, Seth nu mai rămăsese niciodată cu mine toată noaptea. Şi, deşi ştiam că n-ar trebui să mă afecteze absenţa lui şi înţelegeam că nu exista niciun motiv să împărţim patul, îmi lipsea, mai ales după ce pleca seara.

După prima zi de antrenament, când Seth îmi făcuse masajul ăla de-a dreptul frustrant, începuse un alt ritual chinuitor. În fiecare seară, mai puţin unele zile aleatorii când lipsea, după ce mâncam de seară şi după aia făceam un duş, Seth apărea cu borcanul care părea fără fund.

Stăteam puţin de vorbă, uneori despre nimicuri, cum ar fi ce personaj credeam că o să rămână ultimul în viaţă în *The Walking Dead* sau care era mai tare dintre fraţii Winchester[18]. Alteori, conversaţiile deveneau mai profunde. Vorbea ceva *mai* mult despre maică-sa şi cât de frumoasă era şi cum era să fii trimis la o şcoală într-un tărâm îndepărtat. Şi eu îi spuneam cum era să-ţi petreci verile la lac şi cât de singură mă simţeam în timpul anului şcolar. Apoi mă aşezam pe burtă cu tricoul tras până sub sâni, iar Seth întindea alifia, şi când alifia aia dispărea de pe vârfurile puţin aspre ale degetelor lui, nu se oprea. Cel puţin, nu imediat.

Degetele şi mâinile lui îmi învăţaseră pe de rost fiecare adâncitură şi curbă de pe spate şi laterale. Era familiarizat îndeaproape cu fiecare ridicătură din şira spinării şi linia umerilor. Atingerea lui… nu ştiu dacă din cauză că era *ce era*

18 Sam şi Dean Winchester, personajele principale din serialul *Supernatural.*

sau din cauză că era *cine era,* avea un efect fulgerător asupra simţurilor mele. Din clipa în care mă atingea, mi se încingea tot trupul – o dogoare lichidă mi se aduna în măruntaie şi-mi clocotea în vene. Răsuflarea devenea mai superficială cu fiecare clipă care trecea şi trupul îmi era cuprins de un alt fel de durere.

Eram cu totul conştientă de felul cum îmi reacţiona corpul, cum mi se smuceau şoldurile şi cum îmi apăsam picioarele unul de altul ca să încerc să sporesc încordarea tot mai mare. Iar el trebuie să fi ştiut ce-mi făcea şi în ce stare mă lăsa.

Şi mă lăsa în fiecare seară şi habar n-am unde se ducea. Înapoi în camera lui? Pe undeva prin campus? Pentru că ştiu că erau petreceri. Îl auzeam pe Deacon vorbind despre ele. Nu-mi puteam închipui că stătea singur în fiecare seară, mai ales că ştiam şi că era la fel de afectat ca şi mine de masajul de seară. Când se ridica să plece, *vedeam* cât e de afectat. Mă voia, dar nu făcea nimic, şi nu puteam să nu mă întreb dacă asta nu însemna cumva că făcea prin altă parte ceva în sensul ăsta.

Uneori, îmi ridica părul care-mi cădea peste faţă înainte să plece. Alteori, mâinile îi zăboveau pe şoldurile mele când se ridica în picioare. În ajun mă sărutase pe obraz, dar tot plecase.

— Arăţi de parcă eşti cât pe ce s-adormi, a comentat Deacon, atrăgându-mi atenţia spre locul unde stătea, vizavi de mine.

Făcusem pauză la prânz şi Seth plecase el ştia

pe unde. Luasem un sandvici cu băieţii la cantină.

— Vrei să-ţi aduc o pernă?

Am zâmbit obosită. Nu dormeam bine, în parte pentru că mă gândeam la lucruri la care nu voiam să mă gândesc. Cum ar fi bunicii mei. Cum ar fi mama mea care dispăruse. Cum ar fi cât de mult îmi lipsea Erin. Şi cum ar fi cât de anti-talent eram la antrenamente.

Şi nu ajuta nici faptul că Seth îmi căznea trupul aşa de tare că simţeam că o să plesnesc.

— Sunt OK.

Am dat deoparte o bucată uriaşă de roşie de pe sandvici.

Luke şi-a terminat sticla gigantică de apă.

— Cum a fost în dimineaţa asta?

— Tot mai lucrez la scheme defensive… lovituri cu pumnul şi piciorul. M-am lăsat pe spate, oftând. Tot groaznică sunt, am spus.

S-a încruntat.

— Josie, nu eşti groaznică. Te descurci foarte bine şi nu cred că înţelegi cât timp ne-am antrenat noi. Ţi se pare că ne e uşor doar pentru că facem chestiile astea de la opt ani, dar ştim că nu-i uşor. Ştim…

Cineva a strigat în spatele nostru, iar Luke s-a răsucit pe scaun. Am văzut cum Deacon face ochii mari, aşa că m-am întors prudent.

Un tip înalt cu părul negru şi pielea măslinie se înfrunta cu un altul, care nu era la fel de înalt, dar era clar mai solid.

— Cum mi-ai zis? a întrebat Tipul Brunet, cu ochii verde-deschis scăpărând.

Individul scund şi-a ridicat bărbia.

— Am zis du-te naibii. Şi o să mai zic o dată şi o să mai zic şi altceva. Du-te naibii, *hematoi* nenorocit. Crezi că eşti mai bun ca mine, dar nu eşti, aşa că tai-o de-aici.

— Hematoi? am întrebat eu.

Am căutat cuvântul în memorie, dar n-am găsit nimic.

— Înseamnă pursânge, a răspuns Deacon încet. Nu-i a bună.

Luke s-a tras de la masă.

— Nu.

În jurul celor doi începea să se formeze un grup nu prea compact, iar Străjerii din cealaltă parte a cantinei porniseră spre ei.

— O să-ţi mai zic şi eu încă o dată. Neamul tău n-are ce căuta aici.

Tipul Brunet a ridicat mâna.

— Mda, ia *de-aici.*

Individul Scund s-a ridicat de la pământ de parcă îl izbise în stomac o bilă de demolări invizibilă, apoi a fost împins câţiva metri în spate, în câţiva dintre tipii care se îngrămădiseră în jurul lui. Purul folosise probabil elementul aer. Individul Scund s-a îndreptat uşor şi apoi s-a împleticit înainte, cu un braţ masiv tras în spate ca să dea o lovitură puternică.

— Rahat! a mormăit Luke, ridicându-se în picioare.

— Opreşte-te! a ordonat Tipul Brunet, cu vocea trecând ca un val prin cantină.

Şi, să fiu a naibii, Individul Scund s-a oprit

brusc, cu braţul încremenit în aer.

Pe buzele purului a apărut un zâmbet batjocoritor.

— Du-te în vârful celei mai înalte clădiri pe care o găseşti şi aruncă-te pe fereastră.

Sprâncenele mi s-au ridicat brusc, pentru că fusese cea mai penibilă replică din istorie şi mă aşteptam la mai mult din partea descendentului unei creaturi mitologice, dar după aia Individul Scund s-a întors şi a plecat. Privindu-l cum traversează cantina, am simţit că mi se strânge stomacul de nelinişte.

— O, zeilor! a strigat Deacon, sculându-se de pe scaun şi ridicând vocea. Să-l oprească cineva! A fost o constrângere!

Mi-a stat inima în loc. În ultimele câteva săptămâni, băieţii mă puseseră la curent cu o grămadă de lucruri şi îmi aminteam limpede că, şi înainte să fie abolită Orânduirea Rasei, era interzisă folosirea constrângerilor asupra semipurilor. Mi s-a părut ironic că o puteau folosi asupra muritorilor, atâta timp cât nu-i puneau în pericol, dar ştiam că ceea ce făcuse Tipul Brunet acum era ceva inacceptabil, o încălcare masivă a regulilor.

Luke s-a aruncat în faţa Individului Scund, apăsându-şi mâinile pe umerii lui, dar tipul tot încerca să meargă înainte.

— Ce dracu’? a ţipat cineva – o fată.

Apăruse din senin, toată numai muşchi supli şi o piele întunecată catifelată, superbă. L-a împins pe pursânge în masă şi apoi a ţâşnit spre el,

înfăşurând expert o mână în jurul gâtului tipului.

— Dacă încerci măcar rahatul ăsta cu mine, îţi rup gâtul. Înlătură constrângerea, nemernicule.

— Du-te dracului! a mârâit purul.

Şi atunci a izbucnit haosul. Farfuriile se spărgeau de podea. Sticlele de apă şi suc se rostogoleau. Mesele se răsturnau, în vreme ce în jur zburau pumni, iar pe podea cădeau trupuri. Uşile duble de la jumătatea încăperii au explodat când au năvălit Străjerii, plonjând în grămadă, şi au fost complet înghiţiţi de grupul care se încăiera.

La uşă, Luke încă se mai lupta cu semipurul aflat sub constrângere, iar Deacon era cu el. Îl prinsese pe semipur din spate, proptindu-se pe picioarele încălţate cu sandale şi încercând să-l ţină pe loc.

Şi apoi totul a devenit o scenă de coşmar.

În colţ a apărut o fulgerare roşu-aprins şi cineva a ţipat. Încăperea s-a umplut imediat de miros de ozon ars şi… piele pârlită. Am sărit în picioare şi am rămas cu gura căscată când o minge de foc cu formă umană a ieşit în fugă printre două mese răsturnate, răsucindu-se şi învârtindu-se. Dinspre bietul suflet au izbucnit ţipete. O, Doamne!

M-a cuprins groaza şi o parte din creier nu putea prelucra ce vedeam… vedeam cum arde de vie o persoană. Am pornit înainte, fără să fiu sigură cum să fiu de ajutor, dar cineva – o fată – s-a grăbit spre persoana aia, ţinând în mână un pahar cu apă. L-a aruncat în aer şi a ridicat şi cealaltă mână. Firul de apă s-a umflat repede, zvâcnind şi întinzându-se ca o pânză de apă.

Pe umăr mi-a aterizat o mână, întorcându-mă în loc. M-am încordat, pregătită să sar la bătaie şi să fac praf curul cuiva. Nu l-am recunoscut pe tip, dar era înalt şi avea nişte ochi uluitori, ca nişte pietre preţioase, aşa cum aveau toţi purii.

Şi-a strâns mâna pe umărul meu, înfigându-şi degetele.

— O nenorocită de muritoare. N-ai ce căuta aici nici măcar cât semipurii ăştia.

Înainte să pot spune ceva, a slăbit strânsoarea şi după aia m-a împins înapoi cu destulă forţă cât să lovesc scaunul şi să-l răstorn. N-am stat să mă gândesc. Acum o lună aş fi stat, dar nu şi acum.

M-am întins în spate şi am apucat farfuria grea de ceramică. Universitatea nu se încurcase cu farfurii de plastic sau carton şi asta s-a dovedit un avantaj uriaş pentru mine. Am lovit cu farfuria drept în capul tipului. Impactul mi-a zgâlţâit braţul, iar tipul a căzut ca un sac de mere.

— Chiar n-ar fi trebuit să faci aşa ceva.

Glasul îngheţat mi-a trimis un fior pe şira spinării şi, până să mă pot întoarce sau să apuc altceva care să poată fi folosit ca armă, o mână m-a înşfăcat de coadă şi mi-a smucit brusc gâtul pe spate, făcându-mă să ţip.

— Iar tu chiar n-ar fi trebuit să faci *aşa ceva*, nenorocitule.

Şi apoi mâna a dispărut, iar eu m-am răsucit spre sunetul vocii lui Seth şi i-am văzut ochii îngustaţi. Când m-a apucat de mână, avea buzele strânse şi maxilarul încordat. Era furios.

— Haide să mergem!

Oricine fusese cel care mă trăsese de păr, acum era doar o grămadă prăbuşită pe podea şi nu dădea semne că o să se ridice de-acolo o vreme.

— Dar…

— Nu-i problema noastră, Josie. Şi o să se agraveze înainte să termine. Ieşi de-aici până să-ţi pună cineva funduleţul pe foc.

M-am uitat prin cantina aglomerată, localizându-i pe Luke şi Deacon, care încă se mai luptau cu semipurul, şi am dat să mă împotrivesc, pentru că nu mi se părea corect să-i părăsesc, dar Seth nici nu voia s-audă.

Înjurând, s-a răsucit spre mine şi s-a aplecat. Într-o nanosecundă, eram aruncată peste umărul lui, iar el mergea înainte, evitând fără probleme scaunele zburătoare şi trupurile care se rostogoleau pe podea.

Nu m-a lăsat jos nici în hol, iar când am început să mă zbat, mi-a tras o palmă peste fund, făcându-mă să ţip.

— Hei! Seth, lasă-mă jos!

Cum n-a răspuns şi a mers mai departe, l-am lovit cu pumnii în spate.

— Potoleşte-te, Joe!

— Seth…

— N-am încredere în tine să te las jos. Probabil că o să fugi înapoi şi o să fii prăjită ca o bezea.

A deschis uşa cu piciorul. Afară ploua, şi am tresărit când am simţit pe spate picăturile reci.

— Rahatul ăla de-acolo n-o să se potolească o vreme.

Mi-am înfipt degetele în bluza lui

termoizolantă, în timp ce ploaia îmi curgea pe spate şi pe gât, făcându-mă să icnesc.

— O, Doamne, nu-mi place de tine!

Pasul i-a devenit mai săltat, ceea ce m-a făcut să înjur. Chicotind, m-a prins mai strâns.

— Ţine-te bine.

Am scâncit când a pornit, alergând peste aleea alunecoasă din cauza ploii cu graţia şi viteza unei afurisite de gazele, dar tot eram uzi fleaşcă atunci când am ajuns în holul căminului, iar nenorocitul nu m-a lăsat jos decât când am intrat în camera mea.

În clipa în care m-a depus pe picioarele mele, mi-am tras de pe faţă şuviţele de păr scăpate din coadă şi apoi m-am repezit spre el, lovindu-l în braţ.

— Nu era nevoie să faci asta!

Şi-a arcuit sprâncenele.

— Se pare că era.

Uitându-mă urât la el, m-am tras înapoi ca să nu-l lovesc din nou. A trebuit să respir adânc de câteva ori, cât mi-am smuls de pe mine hainele ude.

— Chestiile astea se întâmplă în mod obişnuit?

— Habar n-am, dar nu mă mir. Unii dintre puri chiar sunt nişte ticăloşi.

Renunţând să-mi mai scot bluza, am expirat zgomotos.

— Pursângele a folosit o constrângere asupra semipurului. l-a spus să se ducă să se arunce pe geam.

— Asta-i nasol. Seth a dat să se întoarcă. Stai

aici până îţi spunem fie Luke, fie eu că e în regulă să ieşi.

Nu ştiu care a fost motivul. Poate că era adrenalina, al cărei nivel scădea acum, după ce se întâmplase la cantină. Poate că era antrenamentul brutal şi dur. Poate era frustrarea ferecată în mine. Poate că erau toate la un loc.

Oricum, mi-am pierdut puţin controlul.

— Iar pleci? Tipic.

S-a întors din nou spre mine, cu ambele sprâncene ridicate.

— Ce?

— Tu! Iar o să pleci. Pentru că asta-i tot ce faci. Deci eu ar trebui să stau pur şi simplu aici cu mâinile în sân până îmi spune cineva că e în regulă să ies iar. Asta-i o porcărie.

Sprâncenele i-au coborât la loc.

— E pentru siguranţa ta.

— Asta-i o porcărie! am repetat eu. Putem să ne antrenăm chiar acum! Şi am nevoie să fac asta pentru că nu pot să stau pur şi simplu aici şi să nu fac *nimic.*

Seth s-a apropiat cu un pas.

— Te-ai antrenat fără întrerupere, Josie. O zi sau două libere din când în când n-o să schimbe nimic.

Am strâns pumnii.

— Nu înţelegi, am spus, îndreptându-mă spre dormitor. Mă rog. Du-te să faci ce-oi face tu în timpul tău liber.

— Ce dracu, Josie? Care-i problema?

Care era problema? Mi-am aruncat pantofii, m-

am lăsat să cad pe jos şi mi-am tras şosetele, azvârlindu-le în colţul camerei.

Seth era în prag.

— Josie.

Mi-am desfăcut părul şi am aruncat elasticul ca pe o praştie în partea cealaltă a camerei, iar când m-am uitat la Seth *chiar* mi-am pierdut controlul.

Am sărit în picioare, cu pumnii strânşi.

— Nu înţelegi, Seth! Nu vreau s-o ard singură în camera mea, pentru că nu vreau să stau aici şi să mă gândesc ce întoarse pe dos sunt toate!

S-a îndreptat.

— Ştiu…

— Nu, nu ştii! am strigat. Tocmai am văzut pe cineva căruia i s-a dat foc şi tu te porţi de parcă n-ar fi mare lucru de fapt. Oamenii chiar sunt arşi de vii tot timpul pe aici, se pare. Şi am văzut pe cineva căruia i s-a spus să se arunce pe geam şi persoana aia chiar avea de gând s-o facă! E o nebunie. E dementă cu acte-n regulă.

— Josie, a zis el, blând şi precaut.

— Şi am avut nevoie de aproape trei săptămâni să învăţ să cad şi să mă ridic cum trebuie. Trei săptămâni! Un urs în hibernare învaţă mai repede de-atât.

A zvâcnit din buze şi a coborât vocea.

— Josie.

— Să nu îndrăzneşti să râzi, nemernic ce eşti!

— *Josie,* a zis el tărăgănat, cu ochii chihlimbarii scăpărând.

— Şi nu pot să mă gândesc la bunici fără să mă doară, sau la mama fără să mă întreb dacă măcar

mai trăieşte!

Am strâns din ochi şi am tras nesigur aer în piept. Ochii mă usturau de lacrimi când m-am trântit pe marginea patului. Atâta doar că, desigur, am calculat greşit şi am ajuns în fund pe podea, la picioarele patului. Nici măcar n-am simţit durerea când mi-am tras genunchii în sus şi mi-am apăsat palmele pe ochi.

— Hei.

Glasul i se auzea mai aproape şi i-am simţit mâna acoperindu-mi genunchiul.

Următoarea răsuflare mi-a rămas în gât.

— Au murit, Seth.

Vocea mi s-a frânt, pentru că, de când se întâmplase, era prima dată când o spuneam cu voce tare.

— Au murit, şi pentru ce? Erau oameni buni… oameni grozavi. Nu meritau ce li s-a întâmplat.

Mâna i-a urcat pe braţele mele. A tras în jos unul dintre ele şi eu l-am coborât pe celălalt, iar privirea lui fermă s-a aţintit în ochii mei înlăcrimaţi.

— Ai dreptate. Nu meritau aşa ceva, Josie. Dar nu poţi să ţii chestiile astea în tine. Nici antrenamentul, nici altceva n-o să te ajute dacă le înăbuşi. Nu-i sănătos.

— Nu, zău! am ripostat, trăgându-mi braţul.

M-am şters la ochi cu dosul mâinilor. Se adunau şi mai multe lacrimi. Nodul din gât devenea tot mai greu. Simţeam cum încep să mă desfac în fărâme şi am făcut un efort să-mi iau gândul de la bunici şi de la mama şi să mă agăţ de altceva. Mi-a scăpat fără să mă gândesc cu

adevărat:

— Şi mai eşti şi tu…

— Eu?

M-am uitat la el.

— Vii aici în fiecare seară şi mă atingi şi… mă faci să simt toate alea…

Seth s-a lăsat pe spate, lăsând loc între noi.

— Josie…

Căldura mi se revărsa în obraji, dar am continuat, pentru că de ce nu? Fie mă făceam de râs, fie îi plângeam în braţe. Aveam să aleg prima variantă.

— Mă atingi şi după aia mă laşi şi eu vreau să rămâi. Vreau să mă atingi în continuare, dar tu… tu *pleci.*

Şi-a întors capul, coborând bărbia în timp ce pieptul i se ridica.

— Nu vrei aşa ceva. Crede-mă, nu…

— Nu-mi spune tu mie ce vreau!

M-am tras pe genunchi şi am lovit cu mâinile în umerii lui largi.

Luat pe nepregătite de ce făcusem, a căzut în fund. A deschis ochii larg, de parcă nu-i venea să creadă că tocmai făcusem aşa ceva şi, mda, nu era OK.

Dar nu-mi păsa.

— Nu-mi spune tu mie ce vreau. Tu nu trăieşti în capul sau în corpul meu. Să nu îndrăzneşti să iei tu hotărârea asta pentru mine.

Maxilarul i s-a strâns şi m-a privit cu ochii mijiţi.

— Iau eu hotărârea asta pentru tine, fiindcă eu

ştiu mai bine.

— Ah, e jalnic, *Sethie.* Jalnic şi stupid, şi n-ai decât să-ţi bagi undeva hotărârea! Ştiu ce vreau!

Valul de furie şi frustrare şi durere şi aşa de multe altele mă copleşise şi nu mă mai puteam opri.

— Vreau să mă săruţi. Vreau să…

A trecut o clipă şi apoi era în faţa mea, cu mâinile pe umerii mei, făcându-mă să icnesc.

— Nu întinde coarda, Josie. Serios. Habar n-ai ce anume ceri.

Poate că nu ştiam. Probabil că nu ştiam, pentru că n-aveam experienţă, dar ce făcea în fiecare seară, venind aici şi apoi plecând, nu era corect. M-am uitat în ochii lui.

— Atunci nu veni aici şi nu mă atinge şi nu pleca dup-aia, să te duci să faci Dumnezeu ştie ce în timp ce eu stau aici şi mă întreb ce dracu se întâmplă.

I-a zvâcnit un muşchi pe maxilar şi apoi şi-a lăsat mâinile în jos.

— Bine. Dacă asta vrei.

Am căscat gura, pentru că era exact ce nu voiam şi durea… mă *ardea* în piept şi în gât… ce uşor putea să fie de acord cu asta. Şi *durea* mai tare decât îmi imaginasem.

— Du-te naibii!

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a ţintuit cu privirea, cu ochii strălucind chihlimbariu-roşcat.

— La naiba, Josie!

M-am uitat urât la el.

Şi el s-a uitat urât la mine.

— Futu-i!

A trecut o clipită şi apoi mâinile mari ale lui Seth erau pe obrajii mei, iar gura lui, peste gura mea.

Capitolul 24

Nu aveam nicio urmă de autocontrol.

S-o sărut pe Josie era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac, dar gata, mă săturasem să mă tot lupt cu ce-mi doream eu, cu ce-şi dorea *ea.* Oare aici duseseră toate astea? Mă amăgeam singur în fiecare seară în care veneam la ea, o atingeam şi apoi plecam, crezând că nu clădeam ceva între noi?

Mda, eram nebun.

Dar aveam gura peste gura ei, iar asta părea s-o fi luat prin surprindere, prinzând-o cu trupul crispat, dar eram perseverent. Când mi-am mişcat buzele peste ale ei, am simţit ceva crescând în mine, ceva sălbatic şi electric, şi aveam nevoie de mai mult decât acest... gest neprihănit. Aveam nevoie să merg mai adânc. Aveam nevoie să-i simt gustul.

Lăsându-mi capul într-o parte, i-am prins buza de jos între dinţi, cu cea mai uşoară apăsare, iar mâinile ei mi s-au lăsat pe piept şi degetele i s-au înfipt în bluza de pe mine.

Mi-am trecut limba peste buza ei de jos şi apoi peste colţul gurii, făcând-o să răsufle greu şi nesigur. Undeva, într-un cotlon al minţii, îmi dădeam seama că n-are experienţă, că trebuia să

mă reţin, dar când i s-au întredeschis buzele am pătruns direct, trecându-mi uşor limba peste a ei, simţindu-i gustul pentru prima dată. Şi, fir-ar să fie, gustul ăla mi-a ajuns direct în toate terminaţiile nervoase. Mi-am lăsat mâna pe spatele ei, mototolind obstacolul pe care-l forma bluza subţire şi umedă. A tras aer în piept, iar eu l-am vrut pentru mine. L-am luat, mergând mai adânc cu sărutul, până când a ridicat un braţ, încolăcindu-l în jurul gâtului meu. Cu fiecare clipă, trupul i se destindea lângă mine şi am scos un sunet profund, posesiv.

Era al naibii de nesăbuit.

Dar nu mă puteam opri.

Îi savuram gura, senzaţia buzelor ei lipite de ale mele... trecuse o veşnicie de când îmi mai dorisem aşa de tare ceva şi o *doream* pe ea. I-am tras trupul lângă mine, făcându-i genunchii să alunece pe covor, potrivindu-i şoldurile unde le voiam. Sunetul gâfâit pe care l-a scos în gura mea mi-a ajuns direct în sculă şi ştiam că a simţit şi ea. Nu se putea ascunde efectul şi voiam să-l simtă.

M-a prins cu mâna de păr, trăgându-mă de gât, şi i-am muşcat buzele, înălţându-mi capul şi uitându-mă la ea. Genele alea mătăsoase au fluturat, ridicându-se. Ni s-au întâlnit privirile. Ochii ăia albaştri erau adânci, de culoarea cerului înainte să se înnopteze.

Am simţit ceva mişcându-mi-se în gât. Mi-am trecut limba peste buza de jos, simţindu-i gustul.

— Seth, a şoptit ea.

În tăcerea dintre noi, îi auzeam răsuflarea

tremurată. Ştiind că nu merit aşa ceva, mi-am lăsat mâinile pe coapse, încercând să recapăt vreo urmă de autocontrol, dar parcă încercam să culeg cu mâna picături de ploaie. Privirile ni s-au întâlnit din nou, iar foamea şi nevoia adunate în ochii ăia de un albastru strălucitor m-au terminat, făcând praf reţinerea ca pe-un elastic întins prea tare.

Aruncându-mă înainte, i-am prins din nou obrajii, trecând următorul sărut la un cu totul alt nivel – nici vorbă de prostiile alea blânde şi amăgitoare. Şi era pregătită. Cu un suspin şuierat, gura i s-a deschis la atingerea gurii mele. Sărutul a fost mai profund, mai aspru, iar forţa lui ne-a împins pe amândoi. Josie s-a lăsat în jos, iar eu am urmat-o, fără să-mi dezlipesc gura de pe buzele ei, şi schimbarea bruscă de poziţie a fost ca o răsplată. Aveam trupurile la acelaşi nivel, piept peste piept, şold peste şold. O simţeam moale şi minunată sub mine.

Lăsându-mi greutatea pe braţul sprijinit de covor lângă capul ei, i-am prins bărbia şi i-am împins-o pe spate, sărutând-o şi mai adânc, vrând cumva să-i revendic chiar sufletul. Partea interesantă era că sufletul meu era cel revendicat, răsuflarea mea era cea furată şi mie îmi bătea inima nebuneşte de repede în piept.

Josie mă săruta şi ea şi avea o urmă de ezitare, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă, dar n-avea importanţă, pentru că ea făcea totul bine, ceea ce mă îndemna să-mi doresc să renunţ la orice amăgire că m-aş controla. O puteam avea acum – mă puteam pierde în minunea care era Josie. Eram

tare ca piatra, pregătit, dar la naiba dacă nu era ceva mai profund decât nevoia fizică.

Voiam ceva ce nu mai avusesem niciodată. Companie reală.

Loialitate. Prietenie. Pe ea. Fără nimeni altcineva. Doar noi. Un viitor. O zi de *mâine.* Mântuire. Şi îmi apăsa pieptul, pentru că nu ştiam cum să mă descurc cu toate astea.

Dar ştiam cum să mă descurc cu *asta.*

Coapsele i s-au desfăcut, iar eu m-am lăsat peste ea şi din piept mi-a bubuit un geamăt când vârful limbii i-a tremurat peste limba mea. Futu-i – aşa de dulce! A scos un suspin uşor, năvalnic, în gura mea, care mi-a trimis în trup o fulgerare de senzaţii brute şi tot ce mai puteam simţi era gustul ei pe limba mea şi era nestăpânit şi copleşitor.

Mi-am lăsat mâna în jos peste gâtul ei delicat, oprindu-mă o clipă să-i simt cu degetul pulsul precipitat şi dup-aia am coborât, cu mâna urmărindu-i linia coastelor, abia atingând ridicătura sânului, şi totuşi spatele i s-a arcuit când a gâfâit şi m-a sărutat.

Zeilor, avea să mă omoare!

Mi-am apăsat şoldurile peste ea, lăsând-o să afle exact cât de tare voiam s-o fac cu ea, că nu era absolut nicio îndoială, şi am prins-o cu mâna care-mi tremura, mişcându-mi din nou şoldurile, trimiţând o jerbă de energie până la baza coloanei. Şi ea şi-a legănat şoldurile. Un dans perfect, în care eram aşa de prins, că nici n-am simţit prezenţa până n-am auzit vocea.

— Când ţi-am cerut să ai grijă de fiică-mea, nu

la *asta* mă gândeam.

Ah, rahat!

Am încremenit şi mi s-a ridicat părul pe tot corpul, iar Josie s-a crispat sub mine. Nimic nu ucidea o erecţie mai rapid decât apariţia lui Apollo când mă frecam de *fiică-sa.*

Zeilor, avea întotdeauna o sincronizare impresionantă.

M-am ridicat, am deschis ochii şi am privit în ochii mari şi surprinşi ai lui Josie. Ştiam că eram mort, de fapt mai mort decât mort şi cu coaiele nu tocmai întregi, dar, în clipa asta, între ea şi momentul în care-l vedea pentru prima dată pe taică-său nu eram decât eu. Situaţia… situaţia avea să devină încurcată.

Apollo a oftat zgomotos.

— Când vrei tu, Seth.

Pe chipul lui Josie începuse deja să-şi facă loc confuzia şi am încercat să-i zâmbesc când i-am atins obrajii cu vârfurile degetelor.

— O să fie în regulă, i-am şoptit.

Ochii i-au rămas aţintiţi într-ai mei când m-am rostogolit de pe ea, aşezându-mă în aşa fel încât să rămân în faţa ei şi să-i dau timp să se adune. Când l-am văzut pe Apollo stând în prag, n-am putut să mă gândesc decât *„ce dracu'?”.*

Apollo nu semăna cu el însuşi – nu aşa cum arăta în realitate. Avea părul castaniu-închis, tuns foarte scurt, trăsăturile puţin diferite, iar ochii erau la fel ca ai lui Josie. Arăta aşa cum arătase Leon – aşa cum arăta când era pe Insula Zeităţii, când pretindea că nu-i decât un simplu Străjer.

— Ce-i cu asta? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

Se uita la mine de parcă ar fi vrut să mă castreze în stil tradiţional, dar privirea i s-a mutat dincolo de mine când s-a ridicat şi Josie în capul oaselor. Punând o mână pe marginea patului, s-a ridicat în picioare, cu faţa palidă şi ochii foarte mari, uitându-se la el.

Apollo, deghizat în Leon, i-a zâmbit.

— Bună, Josie.

Josie a făcut un pas nesigur înainte, atingându-mă cu umărul.

— Bob?

*

— Bob? a repetat Seth.

Bărbatul la care mă uitam – bărbatul căruia Seth îi spusese Apollo, tatăl meu – îmi părea cunoscut. Îl ştiam. Îl cunoscusem când eram mică.

— Stai o clipă, a zis Seth, păşind în faţă. Acum te prezinţi drept Bob? Serios?

I-a aruncat o privire lui Seth.

— De ce mai eşti aici?

Seth şi-a încrucişat braţele.

— Nu plec nicăieri, a apus. A făcut o pauză şi s-a uitat la mine. Decât dacă vrei tu să plec.

— Nu.

M-am tras mai aproape de el şi m-am uitat atent la bărbatul înalt.

— Vreau să rămâi.

— Minunat, a mormăit bărbatul pe care-l ştiam

drept Bob.

Am scuturat încet din cap, încercând să-mi pun în funcţiune neuronii. Iureşul năucitor şi plăcut de senzaţii provocat de sărutările lui Seth şi de apăsarea trupului lui, lipit de al meu în cele mai bune locuri cu putinţă, dispăruse repede, dar mă simţeam ca într-un vis.

— Veneai… veneai să mă vezi când eram mică, am spus şi a sunat aiurea. La lac. Îmi aduceai bomboane şi păpuşi.

— Şi asta nu sună deloc ciudat, a mormăit Seth în barbă.

Nu l-am băgat în seamă.

— Nu înţeleg. Dar poate că înţelegeam şi pur şi simplu nu voiam să accept. Eşti…

— Sunt tatăl tău. I-a aruncat o privire lui Seth şi a rânjit superior. E a doua referire la *Star Wars.* Te-ai prins?

Seth şi-a dat ochii peste cap.

— Ce dracu? am şoptit eu.

Aerul a licărit în jurul bărbatului pe care eu îl ştiam de Bob şi apoi… nu mai era deloc Bob. În locul lui se afla un bărbat care avea unele trăsături în comun cu el, dar era mai înalt şi mai bine făcut, cu o coamă de păr blond, ondulat, şi ochi care semănau cu ai mei.

— Fir-aş a naibii!

Cu inima bubuind în piept, m-am tras împleticit înapoi şi apoi m-am uitat la tabloul întors cu faţa la perete.

— Ce mama naibii?

Seth s-a întins spre mine, dar am scuturat din

cap.

— N-am nimic. Atâta doar că n-am mai văzut pe nimeni făcându-şi un Photoshop pe viu.

Bărbatul – care era atât de *evident* Apollo – a zâmbit din nou şi am simţit un gol în stomac.

— N-ar fi trebuit să te cunosc niciodată. Decât dacă aveam nevoie de tine. Asta a fost înţelegerea pe care-am făcut-o între noi când i-am creat pe cei doisprezece semizei, a explicat el. Dar… erai copilul meu. *Voiam* să te cunosc.

Habar n-aveam ce să zic, aşa că n-am făcut decât să mă uit la el, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte.

— N-am apucat să petrecem mult timp împreună şi înţeleg dacă tu consideri că te-am părăsit, dar te-am vegheat mereu, într-un fel sau altul.

Tot habar n-aveam ce să spun.

Apollo şi-a ridicat capul şi s-a lăsat o tăcere prelungită, stingherită.

— Îmi pare rău de bunicii tăi. Se odihnesc în pace acum, în paradis. Sper că asta te consolează.

Cu răsuflarea tăiată, am făcut un pas într-o parte şi m-am aşezat pe marginea patului, fără să mai cad de data asta. Mă consola? Da. Nu.

— Şi mama?

— E în siguranţă. Nu pot să-ţi spun unde e, dar o să rămână în siguranţă până dispare pericolul, a răspuns el, trecându-şi privirea peste chipul meu. Sunt mândru de tine.

Am deschis gura, dar n-am scos niciun cuvânt. Răsuflarea mi s-a poticnit din nou şi am simţit cum

creşte nodul ăla afurisit din gât.

— Ai dat dovadă de o forţă remarcabilă şi ai rezistat într-o situaţie incredibilă, a continuat, punându-mi parcă inima într-un storcător de fructe. În loc să stai degeaba, ai ales să te antrenezi, ca să te aperi. Sunt mândru.

A urmat o clipă de tăcere, cât i-a aruncat o privire lui Seth.

— Totuşi, gusturile tale în materie de masculi mă îngrijorează.

— Cred că gusturile mele în materie de *masculi* sunt foarte bune, mulţumesc, am sărit eu până să mă pot opri.

Seth a întors capul spre mine, parcă surprins că-i luam apărarea, ceea ce însemna că era un idiot, ţinând cont că tocmai avusesem gura lipită de gura lui.

Zâmbetul lui Apollo a revenit, şi mai larg, îmblânzind frumuseţea rece şi stranie a chipului său.

— Aşa deci…

Privirea i s-a întors spre Seth.

— Bănuiesc că mi-a zis-o.

De data asta, Seth n-avea nimic de spus şi, când m-am uitat la el, încă mă mai privea, cu ochii aurii larg deschişi şi faţa cu o nuanţă mai palidă.

— Nu pot să stau mult. Când sunt în prezenţa ta… Mă rog, mă secătuieşte, dar…

Sprâncenele i s-au adunat şi s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Dar ţi-am simţit durerea mai devreme. Trebuia să te văd.

Iată. Storcătorul de fructe lucra la greu în pieptul meu.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic.

— Ba nu… trebuie. E… e copleşitor. Toate astea mă copleşesc. Nici măcar nu arăţi destul de bătrân ca să-mi fii tată. Am râs şi râsul a sunat puţin dement. Şi la un moment dat te-am cunoscut. Erai prietenul meu… singurul meu prieten şi… tocmai m-ai prins sărutându-mă cu un tip, aşa că aş zice că tocmai am acoperit anii de adolescenţă în care n-am fost împreună.

Seth s-a înecat, înăbuşind ceva care suna a râs.

— Dă-mi voie să declar oficial că n-a fost o experienţă plăcută, a comentat Apollo sec.

— Dar eşti aici şi ai… mi-ai fost alături într-un fel sau altul, am spus, trecându-mi prin păr o mână nesigură. Şi asta trebuie să însemne ceva, am şoptit, cu vocea aspră.

Zâmbetul i-a pălit puţin.

— Dar în momentul ăsta ştiu că nu e suficient.

Mi-am strâns ochii ca să înăbuş usturimea bruscă şi incontrolabilă şi, într-o clipă, am simţit că era mai aproape, chiar cu o secundă înainte să-mi atingă faţa. Ochii mi s-au deschis repede şi el – un zeu, *zeul Soarelui* – era în genunchi în faţa mea. M-a străbătut un val de energie, parcă aş fi fost electrocutată.

— Trebuie să fii vitează şi în continuare, *to paidi mou, i zoi mou.* Trebuie să fii puternică şi în continuare. Nimic din ce ţi se întâmplă nu va fi

uşor, dar o să te veghez mereu. Şi-a coborât mâna şi s-a ridicat în picioare, adresându-i-se lui Seth: Iar tu… eşti foarte norocos.

Şi apoi a dispărut.

Pur şi simplu, într-o clipă era acolo şi în următoarea nu mai era.

— Ei bine, n-a fost pe cât de jenant… sau violent mă gândeam că o să fie, m-a înştiinţat Seth, evident obişnuit cu apariţiile şi dispariţiile bruşte ale lui Apollo.

— Ce… ce-a spus?

Privirea mi s-a mutat din locul unde stătuse Apollo spre Seth.

— În cealaltă limbă. Ştii?

A dat din cap, iar chipul i s-a îmblânzit.

— A spus „copilul meu, viaţa mea”.

Mi s-a strâns inima.

— N-am crezut niciodată că e în stare.

— De ce anume?

Seth şi-a trecut degetele prin păr şi apoi a lăsat mâna în jos.

— N-am crezut niciodată că Apollo chiar ţine şi la altcineva în afară de el. Nu aşa cum cred… cum ştiu că ţine la tine. E capabil de compasiune. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Nu ştiu despre ce era vorba, dar controlul vag pe care-l aveam asupra emoţiilor s-a risipit. Am izbucnit necontrolat. Faţa mi s-a boţit şi m-au sfâşiat hohote de plâns, zguduindu-mi tot trupul. Mi-am plesnit palmele de faţă, dar nu m-a ajutat să opresc lacrimile. Mi-au udat palmele, mi-au brăzdat obrajii şi mi-au zgâlţâit umerii.

Patul s-a lăsat şi nişte braţe puternice şi fierbinţi mi-au cuprins talia, iar faptul că Seth rămăsese aici, că nu plecase, mă făcea să-mi fie şi mai greu să mă adun, să închid rana.

Seth a scos un sunet profund, din gât, când m-a tras la pieptul lui, strângând un braţ în jurul meu. Şi-a îndoit mâna pe după ceafa mea şi, fără să spună niciun cuvânt, m-a adunat mai aproape, iar eu m-am lăsat. Neavând experienţă cu felul ăsta de lacrimi, m-am cuibărit cât de mult am putut, încolăcindu-mi braţele în jurul lui şi m-am ţinut strâns de el.

Iar el m-a ţinut strâns.

Capitolul 25

Am deschis ochii şi m-am holbat la strălucirea albăstruie care licărea dinspre televizor pe tavan. Sonorul era dat încet şi nu se auzeau decât şoapte înăbuşite. Probabil că adormisem.

Eşti foarte norocos.

Mi-am lăsat capul în jos, iar privirea mi-a trecut peste silueta nemişcată a lui Josie. Epuizată emoţional, îmi adormise în braţe. Nu se trezise nici măcar când o trăsesem mai sus în pat. Rămăsese la mine în braţe, încovrigată pe-o parte, cu şoldurile între şoldurile mele şi cu capul la pieptul meu.

I-am dat după ureche o şuviţă. S-a foit, dar ce a mormăit era cu totul de neînţeles. Braţul pe care-l sprijinisem pe talia ei s-a strâns cu de la sine putere.

Oare mai ţinusem în braţe vreo fată aşa? Poate o dată sau de două ori cu Alex, dar cu ea nu fusese niciodată vorba să-şi fi dorit cu adevărat să fie acolo, cu mine. Mai degrabă avusese *nevoie* să fie aproape de mine şi asta era o mare diferenţă. Sincer, Alex şi cu mine... avuseserăm nevoie unul de celălalt.

Nu ne *dorisem* niciodată unul pe celălalt. Nu aşa cum şi-l dorea pe Aiden St. Delphi şi nu cum o doream eu... m-am oprit, deşi n-avea niciun rost. Dar uneori mi se părea că, dacă nu îmi dau voie să duc gândul până la capăt, nu era adevărat. Logică idioată ca dracu.

Josie s-a foit din nou, încleştându-şi mâna delicată la pieptul meu. În timp ce mă uitam la vânătăile palide care-i umbreau interiorul antebraţelor, mă întrebam ce visa şi speram că era ceva paşnic. Până la urmă, pielea o să-i devină insensibilă de la antrenamente, dar oare avea să devină şi ea insensibilă? Până acum, acceptase tot ce-i fusese azvârlit în cale, dar ştiam că încă ar mai ezita când era vorba de ucis ceva. Acea ultimă fărâmă de moralitate pe care îi era aproape imposibil s-o lase în urmă.

Nu erau multe lucruri pe lumea asta care să mă înspăimânte, dar faptul că ştiam că e foarte posibil să nu fie în stare să ucidă... Mda, mă îngrozea.

Am închis ochii, trăgând şovăitor aer în piept. Dacă ar fi ştiut totul despre mine, tot ce făcusem, n-ar fi stat aşa în braţele mele. N-ar fi fost niciunde prin preajma mea, nici vorbă să vrea s-o sărut.

Da, eram norocos în momentul ăsta.

Trebuia să-mi mişc curul de aici înainte… înainte să ce? Înainte să meargă mai departe povestea asta. Înainte să mă prindă aşa de tare, încât să nu mai fiu în stare s-o scot de-acolo. Şi înainte să afle cine eram cu adevărat.

— Seth?

Am ridicat pleoapele la sunetul vocii ei somnoroase. Avea capul dat pe spate şi privirea albastră aţintită pe faţa mea.

— Hei. A clipit încet. Am adormit pe tine.

— E-n regulă, i-am zis. Nu m-a deranjat.

Un zâmbet blând i-a arcuit uşor buzele şi mi s-a strâns puţin stomacul. Un zâmbet… Nu ştiusem niciodată că un zâmbet poate avea un astfel de efect. Puteai să-l simţi ca pe o lovitură în piept.

— Mulţumesc pentru… mă rog, că m-ai lăsat să plâng la tine în braţe.

Pe obraji i se întindea o pată rozalie. Fascinant.

— Şi pentru că ai rămas cu mine.

— Nu-i mare lucru.

Am încercat să mă mişc discret. Acum, că era trează şi se mişca, se trezise şi scula mea.

— Cum te descurci?

Şi-a lipit din nou obrazul de pieptul meu, aparent nu se grăbea nicăieri şi… din partea mea, era în regulă.

— Cred că sunt mai bine, a zis ea încet, mişcându-şi şoldurile şi făcându-mi să se încordeze mâna de pe abdomenul ei. Trebuia să mă descarc, cred. Ţineam în mine. Dar… chiar nu ştiu ce să cred despre Apollo. Pur şi simplu nu pot să mă

gândesc la el ca… la tatăl meu.

— Cine *şi-ar dori* să se gândească la Apollo ca la un tată?

A chicotit, iar eu mi-am simţit buzele răspunzând cu un rânjet.

— Mda, asta aşa e.

— Din toate chestiile cu care ai de-a face, cred că e în regulă s-o laşi mai moale cu asta o vreme. Doar să nu te miri dacă apare iar.

— Să sperăm că nu când ne facem de cap, a mormăit ea sarcastic.

Am început să râd, pentru că la asta mă gândeam şi eu, dar amuzamentul s-a topit mai repede ca promoroaca.

— Probabil că ar trebui să mă duc alături.

Josie a sărit de pe pieptul meu, aşa de repede, că am crezut că are arcuri sub fund. Punându-şi mâinile pe coapsele mele, s-a răsucit cu faţa spre mine.

— O să pleci acum?

Am deschis gura.

— Gândeşte-te înainte să răspunzi, Sethie.

Îmi venea şi să râd şi s-o sărut, dar şi să plec naibii de-aici, şi, prins între două dorinţe, m-am uitat la ea o vreme, care a părut un minut întreg.

— Josie…

Mi-a pierit graiul când şi-a mijit ochii.

— Nu încerc să fiu un ticălos…

— Serios? Mai devreme m-ai sărutat. Adică m-ai sărutat *bine de tot* şi acum mi se pare că vrei să ştergi asta cu totul şi, îhî, din cauza asta eşti un ticălos.

— La naiba, năbădăioasă mai eşti când vrei tu, am mormăit eu, oarecum stârnit de parada de sfidare.

Dar, când buzele i s-au strâns, am crezut pentru o clipă că s-ar putea să mă pocnească.

— Ştii, câteodată chiar nu-mi placi, a zis.

— Josie, ideea e că, dacă m-ai cunoaşte *cu adevărat,* nu m-ai plăcea. Mi-am ridicat piciorul drept şi m-am mişcat în aşa fel încât să fac puţin loc între noi. N-ai sta nici măcar în aceeaşi cameră cu mine, am adăugat.

Josie s-a lăsat pe gambe, iar eu mi-am dorit să arunce în mine cu o nouă doză de furie – furie îndreptăţită.

— De ce? a întrebat încet, luându-mă prin surprindere. Chiar aş vrea să ştiu, pentru că eu cred că te cunosc. Te cunosc mai bine decât am cunoscut pe oricine altcineva. Aşa că spune-mi de ce.

Trecându-mi degetele prin păr, am rezistat dorinţei să trag de el.

— Haide, Seth. M-ai văzut în cea mai proastă stare şi n-ai fugit. Crezi că eu o să fug?

Am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea fermă.

— Ştii ce am făcut în ultimul an? Înainte să fiu trimis să te iau pe tine? I-am vânat pe cei care au fost de partea lui Ares. Şi când zic vânat, nu vreau să zic că i-am adunat să luăm brunch-ul împreună, Josie.

— Mi-am imaginat că nu-i scoteai la masă, a zis ea, lăsându-se pe fund.

Privirea nu i se dezlipise din ochii mei.

— Chiar aşa?

M-am ridicat, mutându-mi greutatea pe braţe când mi-am lăsat mâinile de-o parte şi de alta a picioarelor ei şi m-am aplecat, ca să fim faţă în faţă.

— Cei pe care i-am vânat... erau oameni în carne şi oase. Unii erau puri. Unii erau semipuri. Şi unii erau muritori.

Încă mă mai privea în ochi, iar eu voiam să-şi mute privirea, să se întoarcă şi să dovedească exact ce credeam eu.

— Niciunul dintre ei n-a fost arestat şi judecat într-un tribunal. Toţi au fost consideraţi vinovaţi încă dinainte să-i zăresc eu. Ordinele mele erau să-i ucid. Şi am făcut-o.

Pieptul i s-a ridicat brusc, dar tot n-a întors privirea.

— Nu ştiu nici măcar de unde să încep să număr câte vieţi am luat cu mâinile astea. Mâinile *astea,* Josie. Le-am ridicat şi le-am îndoit peste genunchii ei. *Astea,* care vrei să te atingă.

Şi-a întredeschis buzele.

— Era treaba ta, Seth, era...

— Asta eram eu. Un călău, am întrerupt-o eu, coborând vocea. Am ucis oameni. Uneori nu i-am ucis repede. Ştii ce înseamnă că simt?

N-a răspuns.

I-am dat eu răspunsul.

— Un monstru. Sunt un monstru.

— Nu.

Mâinile i s-au lăsat peste mâinile mele şi, când am dat să i le îndepărtez, s-a opus.

— Nu eşti un monstru, Seth. Ai făcut ce trebuia să faci. Ce ţi s-a ordonat să faci.

— Josie…

— Există oameni… muritori… care ucid în fiecare zi alţi oameni pentru că aşa li se ordonă. Asta înseamnă că oamenii din armată sunt monştri? Dar poliţia?

Degetele ei subţiri le-au strâns pe ale mele.

— Şi ai fi făcut toate astea dacă nu ţi s-ar fi ordonat?

Sigur că nu. Îmi învăţasem lecţia cu mult înainte să primesc instrucţiunile, dar schimba asta ceva din ultimul meu an de viaţă? Nu. Şi nu schimba nici tot ce făcusem înainte de asta.

— Ai fi făcut-o, Seth? Ai fi făcut asta dacă n-ai fi fost obligat?

Am închis ochii, iar răspunsul a fost aproape şoptit:

— Nu.

Mi-a strâns mâinile.

— E îngrozitor. N-o să mint şi n-o să zic că nu-i mare lucru, dar te *cunosc.* Ai făcut ce a trebuit să faci, nu pentru că ai vrut. E o diferenţă.

A urmat o pauză, iar mâinile i-au alunecat spre încheieturile mele.

— Odată, am călcat cu maşina o veveriţă.

Deschizând ochii, m-am tras înapoi cât de mult m-a lăsat.

— Ce?

— Am călcat o veveriţă a doua oară când am condus maşina, a repetat ea. Am lovit şi o căprioară. Şi, când aveam 17 ani, am trecut peste

o pisică. Înainte să plec la colegiu, am lovit un câine când am dat cu spatele.

— Zeilor! am mormăit.

A dat din cap, cu colţurile buzelor lăsate în jos.

— Îl chema Buddy şi era un golden retriever. Adică era cel mai prietenos dintre toţi câinii.

O, zeilor!

— Şi copilul de cinci ani al proprietarului a văzut. Buddy a supravieţuit, dar sunt un fel de ucigaş în serie când vine vorba de animale şi de mine la volan.

Am strâmbat din buze. Nu era amuzant. Trebuia să-mi tot spun asta.

— Puişor, nu-i acelaşi lucru.

— Ştiu. A ridicat din umeri. Şi totuşi. Nu mă bucură, dar chiar mă face să mă simt ca un ucigaş de animale în serie. De parcă, într-un fel, ăsta era destinul meu. Să ucid toţi prietenii patrupezi şi blănoşi.

M-am uitat fix la ea. Orice-ar fi fost, era aşa de… de muritoare.

Josie şi-a muşcat buza de jos în timp ce-şi ridica mâinile spre coatele mele, cu degetele mari apăsând pe interior.

— Am secrete mai adânci, mai întunecate.

— Serios?

Aveam vocea joasă şi răguşită. Apăsarea din piept ceda.

— Ai tăiat capetele păpuşilor Barbie sau ceva de genul ăsta?

A râs uşor.

— Nu, dar le-am tăiat părul şi am încercat să-l

vopsesc cu markere.

— Bineînţeles, am mormăit.

Ridicându-se în genunchi în faţa mea, m-a strâns mai tare de coate, iar eu eram absolut incapabil să mă mişc. Lăsat neputincios de o fată care credea că are secrete mai întunecate decât mine.

— Când eram mai mică, mi-am dorit, nu doar o dată, să am altă mamă. Asta-i destul de rău.

M-am trezit aplecându-mă spre ea. Feţele noastre erau despărţite de doar câţiva centimetri.

— Cred că majoritatea oamenilor ar înţelege aşa ceva.

— Poate. Arătam doar că nimeni nu-i perfect, mai ales eu.

Josie era omul cel mai aproape de perfecţiune pe care-l cunoscusem vreodată, şi habar n-avea. Conştientizarea a venit ca o lovitură în piept. Când se întâmplase? Când ajunsesem de la statutul de unic protagonist, mereu singur şi fără nimic semnificativ, să am *aşa ceva* drept în faţă, în mine? Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Nici măcar nu ştiu de ce-am zis ce-am zis. Pe de altă parte, nu ştiam de ce i-am spus lui Josie tot ce-i spusesem.

— Nu aşa mă simt.

— Cum?

Când am deschis ochii, se uita atent la mine cu ochii ei mari, albaştri.

— Când sunt cu tine, nu mă simt ca un monstru. Uit.

Şi ăsta era adevărul, la naiba… un adevăr

înspăimântător.

— Uit toate lucrurile pe care le-am făcut şi din cauza cărora nu merit asta.

Josie n-a răspuns şi, pentru un răstimp, nu s-a mişcat, dar apoi i-am simţit buzele moi atingându-mi fruntea. Atingerea blândă şi neprihănită m-a zdruncinat şi m-am tras înapoi, uitându-mă la ea. Inima îmi bubuia să-mi spargă pieptul.

Zâmbetul ei era şovăitor, dar apăsarea pe braţele mele era puternică.

— Rămâi cu mine, a zis, înroşindu-se când şi-a lăsat capul în jos. Am stabilit, fie că îţi place sau nu.

Şi apoi s-a căţărat cumva, împingându-mă în tăblia patului şi în fund, şi, cu mişcări stingherite şi timide, şi-a încolăcit braţele în jurul umerilor mei. M-am crispat când s-a mişcat în jos, aşezându-se comod la mine în braţe. Odată instalată, mi-a tras braţele şi le-a strâns în jurul ei.

Nu puteam decât să mă uit la ea, dar secundele s-au transformat în minute şi muşchii au început să mi se relaxeze şi am rămas cu ea.

Capitolul 26

— Alergi ca o fată.

M-am uitat urât la Seth, peste umăr, şi am gâfâit.

— *Sunt fată.*

— Nu înseamnă că şi trebuie să alergi ca o fată, a strigat el, ajungând pe aleea principală care înconjura clădirile universitare.

De data asta m-am strâmbat, dar n-a durat mult, pentru că simţeam că s-ar putea să leşin. Luke renunţase la alergarea de după-masă. Nu că l-aş fi învinovăţit. Un val de frig scăzuse temperaturile până în zona unde păreau să-ţi îngheţe plămânii şi nu-ţi mai simţeai faţa.

Uram să alerg.

Dar nu uram şi priveliştea din faţa mea.

Muşchii lungi şi supli se contractau sub treningul termoizolant. Privirea mi-a căzut pe fundul lui şi aproape că m-am împiedicat. Aş fi fost în stare să mă zgâiesc la trupul lui toată ziua. Era o operă de artă.

Dar atracţia mea pentru Seth mergea mai profund de atracţia fizică. Încă mai era un puzzle pe care abia începusem să-l rezolv. Ca şi cum aş fi aşezat piesele de pe margini, dar încă mai trebuia asamblat centrul puzzle-ului. Momentele alea când era incredibil de blând, sau când era răbdător în timpul antrenamentului, sau când rămânea cu mine după ce făceam o criză de nervi, sau când lăsa complet garda jos şi îi vedeam felul de-a fi jucăuş şi relaxat… toate astea mă atrăgeau.

Voiam să înţeleg ce are în cap. Poate că încă mai aveam în mine dorinţa să studiez psihologia. Poate că era doar din cauza lui Seth. Nu ştiam.

Trecuseră două zile de când îl văzusem pe Apollo şi avusesem o cădere mentală minoră şi două zile de când ne sărutaserăm. Nu se mai întâmplase, dar Seth nu mai plecase în ultimele două nopţi. Rămăsese, iar eu bănuiam că era un pas înainte… un pas înainte *frustrant.*

Făcusem un progres în seara aia. Ştiam asta, dar mai ştiam şi că mai erau şi multe altele pe care nu mi le spusese. Şi nu puteam să nu mă gândesc la ce zisese Erin şi la felul cum se purtau Deacon şi Luke în preajma lui Seth.

Mai erau şi altele.

O senzaţie ciudată – dar care devenea tot mai familiară – mi-a cuprins măruntaiele când treceam pe lângă bibliotecă. Fără să vreau, am încetinit şi apoi m-am oprit de-a dreptul în mijlocul aleii, fără să iau în seamă vântul sălbatic care bătea printre statui şi măslini.

Mi-am trecut încet privirea peste şirul lung de trepte late de dincolo de terasă şi spre uşile grele şi nemişcate.

— Hei! Seth se întorsese la mine, cu trupul stând în calea vântului. Eşti OK?

Am dat din cap.

— Da, e... Scuturând din cap, i-am zâmbit. N-are importanţă.

Razele de soare îi mângâiau pomeţii înalţi când şi-a încruntat sprâncenele.

— Ce-i?

Aruncând o privire spre bibliotecă, am ridicat din umeri.

— Doar că... De câte ori văd biblioteca, nu ştiu, îmi vine să intru.

— E ciudat.

Am râs şi mi-am strâns mâinile îngheţate.

— Ştiu.

— N-ai intrat cu băieţii? Seth mi-a luat mâinile, prinzându-le între palme. Zeilor, ai degetele ca

nişte cuburi de gheaţă.

Privirea mi-a alunecat de la bibliotecă spre el. Avea capul plecat, iar şuviţele mai scurte de păr scăpaseră, atingându-i obrajii în timp ce-mi freca mâinile. Era un gest aşa de intim, că nici n-am vrut să reacţionez la început.

— Nu, am zis încet. Niciunul dintre ei nu-i prea entuziasmat de toată povestea cu biblioteca.

— Nici eu.

S-a tras mai aproape, încă ocupat cu mâinile mele.

— De ce nu mă mir?

Mi-a aruncat o privire printre genele lungi şi dese.

— Te anunţ că sunt practic un geniu.

Am pufnit.

— O să plăteşti pentru asta, m-a avertizat el vesel.

Aveam degetele încălzite în toate felurile.

— Deci, vrei să intri?

— Unde? În bibliotecă? Nu trebuie să mai alergăm vreo doişpe kilometri?

Seth a chicotit.

— Joe, nu poţi să alergi doişpe kilometri.

Trăgându-mi mâinile, l-am pocnit în braţ.

— Aşteaptă tu până o să fiu semizeu. După aia o să alerg sute de kilometri şi-o să te întrec. Şi nu-mi mai spune Joe.

A rânjit şi a întins mâinile, prinzând câteva şuviţe de păr bătute de vânt şi dându-mi-le după ureche. Atingerea s-a prelungit destul.

— Ce faci? am întrebat.

Genele i-au coborât, ascunzând ochii ăia fără pereche.

— Nu ştiu. Mă holbez la tine.

Am râs chiar în timp ce îmi simţeam obrajii încingându-se.

— În regulă.

A rânjit mai larg, iar mie mi s-a zbătut stomacul. O clipă m-am gândit că ar putea să mă sărute, dar şi-a mutat privirea peste capul meu. Zâmbetul i-a pierit de pe buze, iar eu m-am răsucit.

Sub o statuie a unei tipe cu robă, despre care am bănuit că era o zeiţă, stăteau trei studenţi. Se uitau direct spre noi, nu cu răutate, dar cu siguranţă ciudat. Se întâmpla de multe ori, mai ales când eram pe-afară cu Seth. Oriunde ne duceam, oamenii se holbau la el. Exact cum se uitau când îl etala maică-sa.

Am simţit cum mă furnică pielea de furie.

— Haide să intrăm. Acum.

A clipit şi şi-a focalizat privirea pe mine. M-am silit să zâmbesc.

— Ne întrecem până la uşă?

A ridicat batjocoritor o sprânceană.

— O să cazi pe scări şi o să-ţi rupi un picior.

— Nemernicule. L-am înghiontit în piept şi nu s-a clintit. O să regreţi ce-ai spus.

M-am răsucit să fur startul, dar, până să ajung la jumătatea treptelor, el stătea deja lângă coloanele masive de marmură. Am trecut ţanţoş pe lângă el, arătându-i degetul mijlociu.

Râsul profund al lui Seth s-a înălţat ca muzica

în vânt. A trecut pe lângă mine şi a deschis uşa. De cum am văzut interiorul bibliotecii, mai că mi-a venit să cad în fund.

— *Zei* mari! am şoptit, pentru că, serios, „zei” era singurul cuvânt potrivit pentru ce vedeam.

La nivelul principal, între culoare lungi pline de rafturi, erau amplasate statui gigantice ale zeilor care susţineau al doilea nivel cu mâinile lor de marmură. Biblioteca se întindea mult în adâncime, era nesfârşită şi rece, şi mirosea de parcă în spatele fiecărei cărţi erau ascunşi bulgări de naftalină.

Dar forţa ciudată, aproape enervantă, din fundul stomacului creştea. Mi-am pus mâna pe burtă, simţind un pic de greaţă. Derutată, m-am îndepărtat de Seth şi am trecut printre mesele de lemn întunecate. Pe scaunele care păreau greoaie nu stătea nimeni. Era la fel de linişte cum îmi închipuiam că trebuie să fie într-un mormânt.

M-am îndreptat spre primul coridor, trecându-mi degetele peste cotoarele groase ale cărţilor, pe care nu era niciun pic de praf. Rafturile aveau cel puţin cinci metri şi jumătate înălţime şi mă întrebam dacă erau pe-aici oameni care să poată zbura, pentru că nu vedeam nicio scară. Pe de altă parte, mulţi dintre puri puteau invoca elementul aer. Şi Seth putea.

Şi aveam să pot şi eu, odată ce îmi erau descătuşate puterile.

Straniu.

— Corespunde aşteptărilor? a mormăit Seth, atingându-mi şalele.

M-am înfiorat şi am scuturat din cap.

— E spectaculos.

— Mda, e.

Ceva din vocea lui m-a făcut să mă uit la el şi, când m-am uitat, am fost prinsă în mreje. Mă ţintuia cu privirea într-un fel… mă rog, într-un fel cu care nu prea avusesem de-a face. Tensiunea nervoasă s-a lăsat mai jos şi pe şira spinării mi-a coborât încă un fior.

Privirea i-a alunecat dinspre ochii mei spre gură, iar mie mi s-au încordat muşchii şi mi s-au întredeschis buzele. Am uitat pe loc motivul pentru care intrasem în bibliotecă. Un freamăt plăcut mi-a invadat venele când m-am lăsat spre el, simţindu-mă înfierbântată şi ameţită, de parcă aş fi stat toată ziua în soarele verii.

Seth şi-a coborât bărbia şi şi-a ridicat mâinile pe şoldurile mele. Abia mă atingea, dar vârfurile degetelor lui m-au ars prin ţesătura subţire a pantalonilor. Am început să mă gândesc la vârfurile degetelor lui aşezate în altă parte, ceea ce m-a ameţit şi mai tare. Am tras adânc aer în piept şi i-am simţit parfumul, un amestec de aer curat şi ceva citric.

Şi-a tras mâinile pe talia mea şi apoi mi-a pus una dintre ele pe tâmplă. Încet, a coborât-o pe curba obrazului. Pulsul îmi zbârnâia în vreme ce privirea intensă îi urma vârfurile degetelor. Le-a mişcat încet în jos pe faţă şi apoi peste buzele mele întredeschise.

— Seth.

S-a smucit înapoi, lăsând jos mâna când s-a

întors la auzul chemării. Am strâns din ochi şi m-am prins de marginea unui raft. Când i-am redeschis, am aruncat o privire peste umărul lui şi l-am văzut pe Marcus, Decanul Universităţii. Nu era singur. Cu el era bărbatul cu cicatrice – Solos – şi un alt bărbat, mai în vârstă, îmbrăcat în negru, pe care-l tot văzusem prin campus.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Seth, mutându-şi picioarele şi depărtându-le, o mişcare pe care acum o recunoşteam drept intrare într-o postură de luptă.

Simţeam neliniştea înflorindu-mi undeva în plex.

Marcus a dat din cap în direcţia mea şi apoi şi-a aţintit ochii ăia strălucitori asupra lui Seth.

— Trebuie să vorbim.

Partea cu „confidenţial” nu fusese spusă, dar am priceput despre ce era vorba. Seth mi-a aruncat o privire, iar eu am ridicat din umeri.

— Mă întorc imediat, a zis el.

— Nu plec de-aici.

După haosul îngrozitor de la cantină, nu eram prea dornică să hoinăresc de una singură prin campus. De fapt, de-atunci nici nu mai mâncasem acolo. De obicei, îmi aduceau băieţii ceva de mâncare în sala de antrenament sau în cameră.

Seth s-a alăturat grupului de bărbaţi care păreau foarte sumbri şi au început imediat să discute, cu vocile prea scăzute ca să aud, ceea ce nu m-a împiedicat să încerc. Am aflat destul de repede că nu eram bună deloc la citit pe buze. Păreau să spună doar „roşii” şi „te iubesc” şi mă

îndoiam că asta spuneau.

Am oftat şi m-am sprijinit de raft, recunoscătoare că nu mi-a căzut cu totul în cap. Ar fi fost stânjenitor, dar ar fi fost genul de lucru care mi se întâmpla mie. Aproape că îmi închipuiam acum mii de cărţi revărsându-se peste mine.

Un curent brusc de aer rece s-a învolburat pe culoar, mişcându-mi părul în jurul tâmplelor şi înfoindu-mi coada. M-am întors, încruntându-mă.

La câţiva metri de mine stătea o femeie. Trebuie să fi fost în parte stafie, pentru că n-o auzisem apropiindu-se.

Era incredibil de înaltă, la fel de înaltă ca Seth, şi foarte suplă. Mâinile elegante, cu degete lungi, erau strânse în faţă. Părul blond era ridicat, cu o claie de bucle prinse într-un stil complicat în vârful capului. Cea mai mare parte a chipului era ascunsă în spatele unor ochelari de soare supradimensionaţi, de vedetă de film, dar din ce puteam vedea avea pomeţi ascuţiţi şi buze pline şi trandafirii.

— Bună, Josephine, a spus ea cu o pronunţie clară şi cultivată.

Colţurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet vag, aproape timid.

M-a trecut un alt fior.

— Cum… cum de îmi ştii numele?

S-a apropiat şi, deşi purta pantofi cu toc – pantofi cu tocuri super-cui –, nu s-a auzit niciun sunet. Se simţea un parfum puternic de paciuli şi flori de portocal.

— Te aşteptam.

În regulă. Nu că ar fi fost ceva care să-ţi dea fiori. Parte din mine voia să dea înapoi, dar m-am ţinut pe poziţii.

— Cine eşti?

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Sunt Bibliotecara.

Hm. Mda. De când purtau bibliotecarii ochelari de soare în interior?

Am aruncat o privire peste umăr. Seth încă mai era cu Decanul şi s-a uitat spre mine în timp ce vorbea Solos. Privirile ni s-au întâlnit şi, trăgând brusc aer în piept, m-am întors iar spre bibliotecară.

Spaţiul din faţa mea era gol.

— Ce nai…?

Am păşit în faţă, până la capătul culoarului, şi m-am uitat în ambele părţi. Nimic… până şi parfumul dispăruse.

— Josie?

Întorcându-mă când am auzit glasul lui Seth, am pornit spre el şi ne-am întâlnit la jumătatea culoarului.

— Ce făceai? m-a întrebat el.

— Nu… nu ştiu.

Mi se părea aiurea să-i spun despre femeie.

— E totul în regulă? S-a uitat în ochii mei. Hai să vorbim în drum spre cămin, bine?

Nu mi-a plăcut cum suna, dar am pornit alături de el. După ce am ieşit, şi-a trecut o mână peste frunte.

— Marcus a restricţionat venirile şi plecările studenţilor când a aflat de titanii care au scăpat

din Tartar. Totuşi, grupuri de Străjeri intră şi ies tot timpul pe porţile alea. Unii pleacă în urmărire. Alţii, în patrulare. Nu se poate să ţii porţile alea complet închise prea mult timp.

Mi-am strâns braţele la piept ca să mă apăr de frig – din aer şi din ce presimţeam că o să aducă spusele lui.

— Toţi Străjerii raportează din oră în oră. Nu se joacă nimeni cu asta.

Vocea i s-a pierdut şi şi-a lăsat mâna pe umărul meu, ghidându-mă în jurul unui grup de studenţi care se opriseră pur şi simplu în mijlocul aleii. A aşteptat până am ajuns la câţiva metri de ei.

— Un grup de recunoaştere destul de mare a dispărut.

O, nu!

— Nu e ceva cu totul neobişnuit, a continuat el repezit. Nu înseamnă că are vreo legătură cu Hyperion sau cu titanii. S-ar putea să fi avut probleme cu daimonii. Sau, zeii ştiu, s-ar putea să fie cu totul altceva.

— Urmează un „dar”, nu?

Pe buze i s-a ivit un zâmbet şters.

— Trebuie să ne asigurăm că n-are *nicio* legătură cu titanii.

O revărsare rece de spaimă mi-a sfâşiat stomacul pe dinăuntru.

— O să ieşi să vezi dacă-i poţi găsi, nu?

Seth a încuviinţat din cap.

— Sunt Apollyonul. Cu genul ăsta de lucruri mă ocup.

Dar era şi… doar un bărbat. Mda, era un soi de supererou sau ceva pe-acolo, dar era mai mult de-atât şi nu-mi convenea, pentru că mi se părea că eu chiar eram singura persoană care îl vedea ca fiind şi altceva.

Tăcerea ne-a însoţit pe drumul de întoarcere spre cămin, iar el a deschis uşa de la camera mea. N-a intrat, nu că m-aş fi aşteptat. M-am uitat la el şi privirile ni s-au întâlnit.

Mi s-au încordat muşchii gâtului.

— O să fii atent?

S-a ivit umbra unui zâmbet.

— Întotdeauna sunt atent. Şi-a pus vârful unui deget pe bărbia mea, iar mie mi s-a strâns inima. Ne vedem mai încolo, a spus. În regulă?

Nimic din toate astea nu părea în regulă, dar am dat din cap şi m-am forţat să fac un pas în spate, în cameră. Când s-a închis uşa, am expirat zgomotos. Şi dacă *era* Hyperion? Dacă intrase în Universitate, avea să fie rău. Nu doar pentru mine, pentru toată lumea.

Având nevoie să fac ceva să treacă vremea, am făcut un duş şi apoi m-am schimbat cu o pereche de jeanşi şi un pulover gros.

Eram pe punctul să înfrunt sălbăticia Legământului, încălcând ordinele, când a apărut Deacon, aducând cheeseburgeri.

— Unde-i Luke? am întrebat, luându-i sticlele de suc din mână şi punându-le pe măsuţa de cafea.

— E cu nişte Străjeri.

Am ridicat din sprâncene.

— Credeam că nu se mai ocupă cu aşa ceva.

— Nu se ocupă. Deacon s-a trântit pe canapea. Dar e bun şi… acum au nevoie de el, a adăugat.

M-am aşezat lângă el mult mai încet decât se aruncase el.

— Ştii despre grupul care a dispărut?

A dat din cap şi a lovit sandviciul cu mâna, turtindu-l.

— Mda.

Cum nu prea aveam poftă de mâncare, am ciugulit din sandvici, cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla în afara zidurilor.

— N-o să păţească nimic, a zis Deacon şi, când am ridicat privirea, am fost uimită să descopăr că deja îşi mâncase sandviciul.

Fir-ar să fie! Ochii lui cenuşii s-au aţintit asupra mea.

— Aşa cum nici Luke n-o să păţească nimic. Pur şi simplu trebuie să fii convinsă de asta. Dacă nu, o să înnebuneşti.

Privirea i s-a mutat de la mine la fotografia înrămată de pe măsuţa de cafea.

Mi-o împachetase Erin, dar n-o scosesem şi n-o pusesem nicăieri unde s-o pot vedea până aseară, după ce plecaseră băieţii şi înainte să apară Seth.

— E familia ta? a întrebat Deacon, întinzându-se după ea. Mă rog, fără tati?

— Mda, am şoptit eu, privindu-l cum ridică rama.

Am strâns din buze, întrebându-mă dacă eram într-adevăr pregătită să scot fotografia aia.

— Sunt… bunicii şi mama. E făcută acum vreo

doi ani.

A cercetat o clipă fotografia şi apoi a pus-o cu grijă la loc pe masă.

— Îmi pare rău. Mi-a spus Luke. Bănuiesc că lui i-a zis Seth. Mi-a aruncat o privire printr-o claie de bude. Ei, cu timpul o să fie mai uşor. Ştiu că sună jalnic, dar eu n-am crezut asta când au murit părinţii mei. Îl aveam totuşi pe frate-meu şi, deşi am fost distrus multă vreme, ştiu că devine mai uşor cu timpul.

— Cum… cum au murit părinţii tăi?

— Un atac al daimonilor. N-am supravieţuit decât Aiden şi cu mine, a zis el, oftând. Străjerii ne-au salvat până la urmă. De-asta s-a făcut fratele meu Străjer. Pe atunci, era ceva neobişnuit pentru un pur să facă o asemenea alegere.

— Îmi pare rău pentru părinţii tăi.

Când a zâmbit uşor, m-a biruit curiozitatea.

— Unde e fratele tău acum?

El a înclinat din cap.

— E o poveste lungă.

— Avem timp.

Deacon a râs uşor.

— Dar nu e doar povestea lui frate-meu.

Nu prea am înţeles.

— În regulă, a zis el, lovindu-şi mâinile de coapse. Luke o să mă ucidă, dar fie. Momentul adevărului.

Am ridicat din sprâncene.

— Hm. În regulă. Cred.

— Îţi place de Seth. Nici măcar să nu încerci să zici că nu. Am văzut cum te uiţi la el.

M-a năpădit dogoarea în obraji. O, Doamne!

— Şi am văzut şi cum se uită el la tine.

O, Doamne, de două ori!

Deacon s-a lăsat spre mine, lovindu-mă cu umărul.

— Am mai văzut asta şi înainte, să ştii, toată povestea cu „vreau pe cineva pe care n-ar trebui să-l vreau sau pe care nu-l pot avea”. Dar tu te uiţi la el de parcă îl vrei. El se uită la tine de parcă nu poate sau n-ar trebui. E foarte ironic, dacă stai să te gândeşti. Parcă vezi cum se repetă istoria.

M-am întors cu faţa spre el şi nu m-am putut abţine să spun:

— Poate să mă aibă dacă mă vrea. M-am simţit ca o ciudată când rânjetul i s-a lăţit de zece ori. Vreau să zic, înţeleg că el crede că… nu mă merită.

Deacon a ridicat din sprâncene.

— Ţi-a zis totul?

— Mi-a spus despre ce a făcut în ultimul an. Am oftat când am văzut expresia de dezamăgire de pe chipul lui Deacon. Mai e şi altceva, nu?

— Hm, mda, a spus, s-a uitat atent la mine pentru un răstimp şi apoi s-a lăsat pe braţul canapelei. Seth o să mă ucidă cu siguranţă din cauza asta, dar sunt multe lucruri pe care nu le ştii… şi pe care cred că trebuie să le ştii.

Un *fior* mi s-a înfăşurat fără veste pe şira spinării.

Deacon a oftat, trecându-şi degetele prin păr.

— Îţi spun toate astea doar pentru că eu cred că o să te ajute să înţelegi de ce zice Seth chestia asta, dar trebuie să fii pregătită să le auzi, Josie.

Seth pe care-l ştii tu acum nu este Seth pe care îl ştiam noi toţi pe-atunci.

Mi s-a înnodat stomacul.

— Sunt pregătită să aud.

Deacon a strâns din buze şi şi-a lăsat mâna în jos.

— O să-ţi spun o poveste... e practic o legendă printre noi. Este povestea lui Seth şi Alex.

Capitolul 27

Am simţit că mi-o ia inima razna.

— Alex... E o fată, nu?

A dat din cap.

— Alex e prescurtarea de la Alexandria. E botezată după taică-său, care e Străjer aici. Se învârte prin zonă. Nu vorbeşte. Mă cam bagă în sperieţi, pentru că e un tip al dracului de tare, ca şi fiică-sa, dar, oricum, ea era şi un al doilea Apollyon. Remarcabilă gagica. Suntem buni prieteni. Dar o să termin întâi cu o altă parte a poveştii.

— În regulă, am şoptit.

Cu toate că mă gândisem la trecutul lui Seth, nu-mi trecuse niciodată prin cap că ar fi implicată altă fată.

— Alex e îndrăgostită de fratele meu. El e îndrăgostit de ea. E genul ăla de dragoste ieşit din comun. Genul ăla de chestie dintotdeauna, pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să fie împreună, pentru că el e pur şi ea e semi, dar au reuşit să treacă peste obstacole. Au reuşit.

Asta mă făcea să mă simt mai bine. Un pic.

— Dar Alex nu era menită să fie cu frate-meu. Era un Apollyon, născută în aceeaşi generaţie cu un altul – cu Seth. *Ei doi* erau meniţi să fie împreună. Aşa erau făcuţi, să fie fiecare jumătatea celuilalt.

Am deschis gura, dar n-a ieşit nimic. În regulă. Asta *nu* mă făcea să mă simt mai bine.

— S-au întâlnit când a fost adus Seth pe Insula Zeităţii, să-l păzească pe Lucian. Ăsta era tatăl vitreg al lui Alex, conducea şi Consiliul şi era o foarte mare scârbă. Seth nu ştia de existenţa lui Alex. Ea nu ştia nimic despre el. Vezi tu, când s-au întâlnit prima dată, Alex avea 17 ani, iar Apollyonul nu-şi capătă puterile decât când împlineşte 18 ani. Seth era deja Apollyon şi, din câte ştiam noi, era singurul, dar de fapt nu era. Alex jură că Seth n-a ştiut, că a fost la fel de şocat ca şi ea. Ei doi nu s-au împrietenit din prima.

A urmat o pauză, apoi:

— Mă rog, majoritatea oamenilor nu se împrietenesc din prima cu Seth.

Mi-am adus aminte cum fusese când m-am întâlnit prima dată cu el. Întru totul de înţeles.

— Poate să fie un ticălos. Fie că-l iubeai, fie că-l urai, aproape *toată lumea* se temea de el, a explicat Deacon. Oricum, s-a dovedit că Lucian a ştiut tot timpul că Alex era Apollyonul. Nenorocitul era mână în mână cu Ares, iar Lucian a făcut tot ce-a putut să-i ţină pe Seth şi Alex împreună, pentru că atunci când există doi Apollyoni se poate întâmpla ceva bizar. Unul dintre ei poate să

stabilească o legătură cu celălalt şi să devină Ucigaş de Zei. Şi, dacă ajungi să controlezi Ucigaşul de Zei, controlezi totul. Pentru că Ucigaşul de Zei poate, evident, să ucidă zei. Ăsta-i mare lucru.

Toate astea erau fascinante, dar începea să mi se formeze o bulă de spaimă în măruntaie. Mi-am tras picioarele la piept, înfăşurându-mi braţele în jurul genunchilor.

— Când spui „împreună”, vrei să spui împreună-*împreună*?

A urmat o pauză, apoi Deacon a încuviinţat din cap.

— Alex l-a iubit dintotdeauna pe fratele meu, dar, cum ziceam, nu le-a fost tot timpul uşor. Aiden o respingea ca s-o ţină în siguranţă, iar Seth şi Alex, fiind amândoi Apollyoni, erau legaţi într-un fel greu de explicat. Ştiau când avea celălalt probleme. Puteau simţi diverse chestii unul despre celălalt. Ştiu că… hm, şi-au făcut de cap, dar, Josie, ce simţeau unul pentru celălalt… nu era ceva profund şi etern. Da, ţineau unul la celălalt. Poate chiar s-au iubit, cumva, dar nu într-un fel pentru care să-ţi faci probleme, bine? Ce-a fost între ei a fost o uneltire a sorţii. Nimic mai mult.

Asta… asta era greu de acceptat pe deplin. Că altă fată, pe undeva, era *legată* de Seth, că-l putea simţi.

— Seth n-ar fi trebuit să fie Apollyon, a continuat Deacon. De-a lungul istoriei, cu o singură excepţie, Apollo a fost întotdeauna cel care a creat Apollyonul, dar Seth s-a născut cu câţiva ani

înaintea lui Alex. Zeii ştiau că e mâna unuia dintre ei şi se temeau că există cineva care speră să creeze un Ucigaş de Zei. Era unul dintre ei, anume Ares. Acum adu-ţi aminte că Ares era mână în mână cu Lucian, da? Lucian l-a corupt pe Seth. Nu ştie nimeni cum, dar a devenit extrem de clar că Lucian avea un fel de control parental bizar asupra lui Seth. Îi arăta multă afecţiune, îl făcea să se simtă parte dintr-o familie. L-a prostit rău pe Seth.

O, nu. Poate că lui Deacon şi tuturor celorlalţi li se părea ciudat, dar eu pricepeam cum se putuse întâmpla. Seth avusese o mamă de rahat. Avusese o copilărie de rahat. Nu era nevoie de vreun salt logic ca să te gândeşti că Seth voia, în secret, poate chiar cu disperare, să aibă un loc al lui… voia pe cineva care să-l fie ca un părinte şi care să-l iubească şi să ţină la el. Asta puteam să înţeleg. Dacă nu i-aş fi avut pe bunici, eu aş fi fost pierdută.

Iar Seth… el chiar fusese pierdut.

— Lucian l-a atras pe Seth de partea lui, altfel zis, l-a atras pe Seth de partea lui Ares. Asta nu ştia nimeni. Se întâmplau multe alte rahaturi, dar, când s-a apropiat ziua de naştere a lui Alex, momentul în care avea să se trezească Apollyonul, a apărut beleaua mare.

— Ce… ce s-a întâmplat?

S-a uitat fix în ochii mei.

— Asta-i partea pe care sper că eşti pregătită s-o auzi.

Am aşteptat o clipă şi apoi am dat din cap.

— Seth era în cârdăşie cu Lucian şi Ares şi

făcea ce-i ordonau ei. Prima fază a planului lui Ares de cucerire a lumii era să elimine Consiliul de pe Insula Zeităţii şi asta s-a rezolvat.

O expresie chinuită şi mâhnită i-a umbrit chipul, de parcă amintirile ar fi fost prea dureroase.

— L-au folosit pe Seth ca s-o facă.

Am tras brusc aer în piept. O, Doamne!

— A eliminat Consiliul. A fost… a fost urât şi a declanşat o reacţie în lanţ printre ceilalţi zei. A apărut Poseidon. Îhî. *Acel* Poseidon. A distrus Insula Zeităţii încercând să-i oprească pe Seth şi pe Lucian, dar n-a mers. Au murit o grămadă de oameni nevinovaţi.

Închizând ochii, mi-am înghiţit următoarea răsuflare. Mi-am adus aminte cum mă uitam la ştiri când se întâmplase. Bineînţeles, anunţaseră că a fost un dezastru natural. Simţeam cum se revarsă în mine groaza, ştiind că Seth fusese implicat într-o asemenea… într-o asemenea distrugere.

Eu nu eram sigură nici măcar că puteam ucide un daimon, şi Seth ucisese… Ucisese aşa de mulţi oameni, fie cu mâna lui, fie ca urmare a acţiunilor lui.

— Şi s-a dovedit că Seth încercase s-o trezească pe Alex înainte de toate astea. Îi extrăgea *eterul*… şi, din câte am dedus, devenea dependent de el… de putere. Şi asta înrăutăţea toată treaba. Apoi Alex s-a trezit şi era legată de Seth, pentru că el făcuse ce făcuse. Era destul de nasol. Zeii erau furioşi. Erupeau vulcani. Cutremure. Era pe cât de nasol se poate. Ares era pe Pământ, declanşând războaie şi conflicte prin

influenţa lui, şi a trebuit s-o închidem pe Alex care-o luase pe câmpii ca s-o împiedicăm să fugă şi să ajungă la Seth care-o luase pe câmpii.

Am căscat gura. Seth era un ucigaş… şi un dependent. N-aveam cuvinte.

— Mda, sunt destul de sigur că Alex a ameninţat că-şi face o cunună din coastele mele. Era mare javră pe-atunci. Deacon a rânjit scurt. Dar, oricât de siropos ar suna, dragostea învinge orice, chiar şi soarta şi destinul. Alex a reuşit să evadeze şi Aiden s-a dus după ea. Ar fi putut să-l omoare, dar dragostea pentru el a făcut-o să-şi revină. S-a rupt legătura cu Seth şi n-a mai fost aşa ţicnită.

— E… e bine de ştiut, am mormăit, uitându-mă atent la el.

— Dar, între timp, pe tărâmul lui Seth cel psihopat, el făcea orice îi spunea Ares să facă. Se bătea. Îi elimina pe cei care încercau să fugă de Ares. Era… era o maşinărie de ucis, dependent de putere, complet manipulat. Cu totul psihopat şi…

— Te rog, nu mai spune aşa, l-am întrerupt. Te rog, nu-i mai spune psihopat.

Deacon a clipit.

— În regulă. O căuta pe Alex, gândindu-se că, dacă poate ajunge la ea, o poate controla din nou, ceea ce ar fi însemnat că ar fi readus-o sub controlul lui Ares. Orice porcării i-o fi băgat în cap, l-au… l-au pervertit, Josie. Da, şi înainte putea fi un ticălos îngâmfat, dar cum era când îl controla Ares…

Glasul i s-a pierdut şi a scuturat din cap, iar

mie mi-a venit dintr-odată să plâng, pentru că nimic din toate astea nu era cinstit.

— Dar s-a întâmplat ceva ce a schimbat totul, ceva care l-a afectat şi l-a eliberat pe Seth.

Am expirat zgomotos.

— Ce vrei să spui? S-a întors împotriva lui Ares?

— Mda, la sfârşit, când chiar conta, l-a băgat undeva pe Ares. Deacon s-a făcut mic. Uneori, zeii pot fi nemiloşi. În diverse feluri – sper să nu fii nevoită să le trăieşti sau să vezi de ce sunt în stare.

Simţeam cum începe să-şi facă loc înţelegerea. Am ghicit.

— Ares a pus mâna pe Alex, nu-i aşa?

A dat din cap, cu chipul plin de mâhnire.

— A pătruns aici, la Universitate, iar când şi-a dezvăluit identitatea, Alex era cu unchiul ei – Marcus – şi cu Aiden. I-a scos pe amândoi din încăpere, pentru că ştia că Ares i-ar ucide. S-a înfruntat cu Ares, dar… dar el era zeul războiului, Josie. A bătut-o aşa de rău, că nu i-a mai rămas niciun pic de piele fără cicatrice. A fost aşa de nasol, că Apollo a trebuit s-o ducă în Olimp ca s-o vindece.

— O, Doamne!

Mi-au dat lacrimile, lacrimi de durere pentru o fată pe care n-o cunoscusem, o fată la care Seth ţinuse enorm.

— A fost oribil.

Glasul lui Deacon s-a frânt, iar eu am întins mâna şi l-am strâns de braţ. A zâmbit şters.

— Fratele meu… Aiden a auzit cum s-a întâmplat totul, dar n-a putut ajunge la ea, n-a putut-o ajuta. Asta… Mda, asta a ucis o parte din el. Şi singurul lucru bun care a ieşit de-aici a fost… că Seth era conectat cu Alex când se lupta cu Ares. A simţit tot ce simţea ea.

M-a năpădit un nou şuvoi de groază. Cum ar fi putut să devină şi mai rău de-atât?

— Seth nu ştia că Ares urma să facă ceva aşa de oribil şi asta nu i-a convenit deloc. A înlăturat controlul. L-a convins cumva pe Ares că o poate influenţa pe Alex să i se alăture şi a plecat spre Academia Legământului, aducându-l şi pe Lucian cu el. Deacon a inspirat adânc şi a expirat încet, apoi a continuat: Când a apărut la porţi, am crezut că avea de gând să facă urât, dar n-a făcut decât să i-l predea pe Lucian lui Alex şi într-un fel… Într-un fel, s-a predat şi el. Cred… cred că pur şi simplu îi ajunsese, ştii? N-a vrut niciodată să i se întâmple ceva rău lui Alex. Cred că, în sufletul lui, n-a vrut niciodată să păţească cineva ceva rău.

Am simţit ceva umed pe obraz şi am ridicat mâna, ştergând grăbit urma. Dumnezeule, toate astea erau aşa de îngrozitoare şi de triste.

— Nici chiar atunci, Seth nu mai era omul pe care-l ştiam la început. Era tăcut. Cu totul retras. Cam cum e acum. Rahatul ăla… probabil că i-a afectat mintea.

Am strâns din ochi. Îl schimbase. Şi îi *afectase* mintea.

— Dar nu ăsta-i sfârşitul poveştii, Josie.

Am deschis ochii şi am văzut că Deacon

zâmbea un pic.

— La sfârşit, Seth a fost de partea noastră. A lucrat cu noi. Au ajuns să elibereze unul dintre titani ca să-i ajute să-l înfrângă pe Ares. Aiden a trebuit să facă o înţelegere cu Hades pentru asta. Mda, Hades e mişto, dar e şi un ticălos. În schimbul eliberării lui Perses... a titanului Perses... Aiden a trebuit să-i promită că o să fie unul din străjerii lui Hades pentru eternitate, după ce va muri.

Am rămas cu gura căscată.

— Iar Perses era şi el un mare ticălos.

Am căscat şi mai tare gura.

— Mda, se pare că a fost o idee proastă, dar n-a fost ideea proastă a lui Seth, aşa că... în orice caz, la sfârşit... Seth a făcut ceva cu adevărat surprinzător.

— Serios? am şoptit eu, întrebându-mă, după ce auzisem toate astea, cum de Deacon putea să stea în aceeaşi ţară cu Seth, dar apoi mi-am adus aminte de prima dimineaţă petrecută aici.

Deacon îi *mulţumise* lui Seth.

Zâmbetul i s-a întins pe chip, făcându-i ochii cenuşii-alburii, şi m-am întrebat dacă şi fratele lui avea aceeaşi culoare de ochi.

— Mda. Vezi tu, fusese sortit şi profeţit că nu poate exista decât unul dintre ei doi – Seth şi Alex. Genul de rahat din *Nemuritorul.*

— Ăăă?

— Muritorii ăştia! Şi-a dat ochii peste cap. N-are importanţă. În lupta finală, Alex s-a conectat la energia lui Seth şi a devenit Ucigaş de Zei. Asta fusese ideea lui Seth, pentru că ştia că, date fiind

problemele lui din trecut cu puterea, era un risc mult prea mare să-l lase pe el s-o facă. Au luptat împreună împotriva lui Ares. Au câştigat. Zeul Războiului nu mai există. Dar profeţia aia afurisită nu putea fi schimbată. Au apărut ceilalţi zei. Nu puteau lăsa să existe un Ucigaş de Zei. Alex… ştia asta. Ştia ce făcea… ştia care e preţul şi totuşi a făcut-o. Fata… a avut coaie.

M-am crispat, nici nu mai mişcam – aş fi putut imita una dintre statuile alea.

— Seth era cu ea. A ţinut-o în braţe când au ucis-o zeii.

— O, Doamne! am strigat eu, sărind de pe locul meu. Cum adică au ucis-o? A făcut toate astea şi ei…

— Linişteşte-te, dulceaţă. A avut Apollo grijă de ea.

A aşteptat până m-am aşezat la loc, dar inima tot îmi bătea nebuneşte şi nu-mi puteam alunga din minte imaginea lui Seth ţinând-o în braţe pe fata fără chip care murea.

— S-a dovedit că, atunci când a dus-o în Olimp, Apollo i-a dat ambrozie, nectarul zeilor. A murit de moartea muritorilor, dar ambrozia a făcut-o *nemuritoare.* A devenit semizeu. Nu ca tine, mişto şi născută aşa, dar Apollo a salvat-o totuşi.

— Ah.

Era încurcat ca naiba, dar mă bucuram să aud că nu era chiar moartă *de-a binelea.*

— Apoi Seth ne-a surprins pe toţi. Ştia despre înţelegerea pe care-o făcuse Aiden şi, ştiind că el oricum nu poate fi cu Alex, pentru că ea trebuia să

rămână în Infern cam şase luni pe an – plagiat cap-coadă din povestea Persefonei[19] – şi că Alex n-o să îmbătrânească niciodată, a făcut şi el o învoială cu Apollo şi Hades.

Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând.

— Şi-a făgăduit viaţa zeilor şi sufletul lui Hades, devenind practic sclavul lor, pentru ca, în schimb, să primească şi Aiden ambrozie.

— Uau, am şoptit eu.

— Nu cred că înţelegi. Seth şi-a sacrificat viitorul, viaţa de după moarte, tot ce avea, pentru Aiden şi Alex, ca ei doi să poată fi împreună, mi-a explicat Deacon – şi da, pricepusem.

Doar că nu puteam să cred.

— Câtă vreme mai are de trăit – şi asta depinde doar de zei – e sub puterea lor şi, odată ce moare, va fi sclavul lui Hades. La sfârşit, a renunţat la tot.

Lăsându-mă pe spate, m-am holbat la Deacon, cu totul consternată.

— O, Doamne-Dumnezeule, Deacon, nu…

— Nu ştii ce să crezi sau să zici? Înţeleg foarte bine. De fapt, niciunul dintre noi n-a ştiut cum să reacţioneze. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva din partea lui, dar ce a făcut a fost un sacrificiu enorm.

19 Fiica lui Zeus şi a Demetrei, a fost răpită de Hades, care îi dă să mănânce un sâmbure de rodie, legând-o astfel de Infern. Aflând că fiica ei a fost răpită de Hades, Demetra îl convinge pe Zeus să-i înapoieze fiica, dar aceasta nu mai poate reveni pe pământ. Devenită soţia lui Hades şi stăpâna Infernului, Persefona va primi totuşi încuviinţarea să-şi petreacă doar iarna în Infern şi restul anotimpurilor pe pământ.

I-a dat fratelui meu totul. I-a dat lui Alex totul şi, până la urmă, el nu s-a ales cu nimic. Apoi Deacon s-a lăsat în faţă, trăgându-mi o şuviţă de păr, şi a adăugat: Până acum.

Am clipit.

— Te-a găsit pe tine, nu? A dat drumul şuviţei. Nu răspunde încă. Tocmai ţi-am spus că tipul după care tânjeşti ar fi putut fi clasificat, după standardele umane, drept ucigaş în masă şi până la urmă a devenit practic un sfânt. Cum împaci astea două chestii? A ridicat din umeri şi a răspuns tot el: Nu ştiu. Aşa că hai să ne uităm la *Supernatural.* E sezonul nou pe canalele la cerere.

Am stat pur şi simplu acolo până a găsit telecomanda, a găsit programele la cerere şi a dat pe *Supernatural,* oferindu-ne nişte divertisment remarcabil cu fraţii Winchester.

— Ştii sezonul ăla unde se înfruntă la Cimitirul Stull, pentru că e una dintre porţile iadului? a întrebat el chicotind. Cimitirul Stull chiar e unul dintre portalurile spre Infern. Mă face să-mi pun nişte întrebări în legătură cu scenariştii, ştii?

Mi-am îndreptat ochii larg deschişi spre el.

Deacon era absorbit de televizor.

Dând drumul aerului pe care nici nu realizasem că-l ţineam în plămâni, m-am afundat în pernele adânci, încercând să înţeleg puzzle-ul care era acum complet. Seth nu-mi spusese multe lucruri şi acum… acum înţelegeam de ce.

Capitolul 28

Era târziu.

Deacon plecase de vreo oră, Seth nu dădea niciun semn că s-ar întoarce şi era exclus să pot să dorm vreun pic prea curând. Mi se îngrămădeau gândurile în cap. Nu ştiam ce să cred despre tot ce auzisem şi deja făcusem potecă pe covor.

Ce-ar fi trebuit să cred acum despre el? Făcuse nişte lucruri îngrozitoare, dar până la urmă făcuse ce trebuia. Oare anula asta tot restul?

Trecând pentru a suta oară pe lângă măsuţa de cafea, mi-am amintit fără probleme de conflictul pe care-l văzusem de multe ori în privirea lui, durerea care părea să stăruie dincolo de aparenţe. Simţea remuşcări pentru că-i vânase pe trădători.

Şi el fusese unul dintre cei mai mari trădători.

Deacon avusese dreptate. Cum să împac astea două jumătăţi? Şi asta, fără să iau în considerare măcar faptul că mai era şi altă fată. Mda, asta părea irelevant, dar orişicât. Renunţase la tot pentru ea.

La tot.

Am trecut iar pe lângă măsuţa de cafea.

Nu mă puteam gândi decât că nu era nimic drept aici. Şi uită-te la mine, plângându-mi de milă, pentru mine şi pentru situaţia în care mă aflam, când alţii o păţiseră mult mai rău ca mine. Alex asta. Aiden ăsta. Seth.

Începuse sub controlul lui Ares şi obligat să facă lucruri îngrozitoare şi ajunsese să facă aproape acelaşi lucru pentru Apollo. Nu era corect. Era greşit. Şi era trist.

Dar asta nu schimba ce făcuse.

Oare dădeam prea multă importanţă convingerilor de muritor? Mă antrenam să mă apăr, să lupt. Exista riscul ca, într-o bună zi, să mă confrunt cu oameni care, dintr-un motiv oarecare, să creadă că se află în tabăra bună, iar eu s-ar putea să-i ucid ca să mă apăr. Până şi muritorii făceau lucrul ăsta.

Când m-am apropiat de uşă, am auzit o altă uşă închizându-se pe coridor şi mi-a sărit inima. Nu era nimeni în camerele de lângă noi. Trebuie să fi fost Seth. Fără să mă gândesc prea mult la ce făceam, am deschis larg uşa şi m-am repezit pe coridor desculţă. Am ajuns la uşa lui şi am bătut.

A trecut o clipă şi apoi s-a deschis larg. Stătea în uşă, cu părul lăsat liber atingându-i umerii goi. Ţinea într-o mână bluza termoizolantă neagră.

Nu eram pregătită să-l văd, ceea ce însemna că probabil ar fi trebuit să mă gândesc mai întâi.

— Hei, a zis el, dându-se la o parte. Voiam să vin la tine.

Intrând pentru prima dată în camera lui, mi-am dat seama că arăta exact ca a mea. Sufragerie. Dormitor, dincolo de o arcadă, o chicinetă în dreapta. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul când am ridicat privirea spre el.

Aşa de multe taine în ochii ăia de chihlimbar.

— Aţi… aţi găsit ceva? am întrebat, strângându-mi mâinile laolaltă.

— Nu.

Muşchii stomacului i s-au încordat şi s-au strâns când şi-a aruncat bluza pe fotoliu. Apoi a ridicat mâna, trecându-şi degetele prin păr.

— Nu-i nici urmă de ei. Nimic. Marcus suplimentează efectivele la porţi, pentru orice eventualitate. Să sperăm că nu-i niciun motiv de îngrijorare.

— Sper, am mormăit eu, ridicându-mi privirea spre ochii lui.

Era… era aşa de chipeş, dar probabil că purta mult întuneric în el.

Şi-a adunat sprâncenele şi a făcut un pas spre mine.

— Te simţi bine? S-a întâmplat ceva cât am fost plecat?

— Ştiu, m-am scăpat eu şi apoi m-am încordat.

M-am încordat toată.

S-a încruntat.

— Ştii… ce anume?

— Ştiu… ştiu despre Alex, am spus, frământându-mi mâinile, în timp ce Seth deschidea larg ochii şi încruntarea i se risipea. Ştiu despre Ares.

Seth a făcut un pas în spate, uitându-se atent la mine.

— Ştii?

Am dat din cap. Pulsul îmi bubuia aşa de tare, că mi-a fost teamă că mi se face rău.

— Ştiu totul.

S-a uitat la mine un lung răstimp şi apoi a ridicat capul. Chipul i-a devenit inexpresiv, ca şi cum s-ar fi trântit o uşă.

— Dacă ştii totul, de ce eşti aici, Josie?

Am deschis gura şi am scuturat din cap.

— Ar trebui să fii oriunde altundeva, numai

aici, nu.

Ar trebui? Mi-am strâns braţele la piept.

— Nu ştiu ce să spun, Seth.

— Ştiu eu ce să spun pentru tine.

Îi zvâcnea un muşchi din maxilar.

— Te dezgust. Sunt un ucigaş.

Tonul era impasibil şi egal, iar eu m-am cutremurat.

— Ai crezut că tot ce-am făcut anul trecut putea fi iertat? Pentru că nu ştiai nimic. Când ţi-am spus că sunt un monstru, nu te păcăleam, Josie. Chiar sunt.

— Nu, am spus şi apoi am ridicat glasul. Ai renunţat la tot pentru Alex şi Aiden. Ai renunţat la viaţa ta.

— Ai aflat şi că eram dependent? Când am dat din cap, a râs răguşit. Şi totuşi… eşti aici.

— Seth…

A ridicat din umeri, scoţându-şi cureluşa de piele de la mână şi ridicându-şi braţele masive să-şi strângă părul care-i cădea pe faţă.

— La ce viaţă renunţam? N-a fost un sacrificiu chiar aşa de mare. Crede-mă. Merit asta. Şi merit şi ce mă aşteaptă.

— N-ai meritat nimic din toate astea.

Am păşit înainte, fără să iau în seamă cum şi-a rotit brusc capul spre mine. Şi în clipa când am rostit cuvintele, am ştiut că asta simţeam. Bine sau rău, asta simţeam.

— N-ai meritat să te naşti cu o mamă de rahat şi să ai o copilărie nenorocită. Şi al naibii de sigur n-ai meritat să folosească cineva toate astea

împotriva ta.

Pieptul i s-a ridicat.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Ştiu că Alex n-a meritat tot ce i s-a întâmplat. Aşa cum n-ai meritat nici tu. Asta nu înseamnă că n-ai făcut nişte alegeri foarte proaste pe parcurs.

— Sunt destul de sigur că tot ce am făcut poate fi rezumat puţin mai bine de-atât, s-a răstit el.

— În regulă.

Frustrarea a învins şi m-am năpustit înainte, aproape împingându-l.

— Ai făcut nişte lucruri îngrozitoare, Seth. Ai făcut nişte lucruri oribile. Asta vrei să mă auzi că spun?

A dat să-şi ferească privirea.

— Nu. Asta e? Vrei doar să-ţi tot spun ce vrei tu să crezi despre tine? Că nu meriţi fericirea? Că eşti un monstru?

— Pentru că asta sunt! a strigat el, cu faţa spre mine şi, de-aproape, ochii lui aruncau văpăi portocalii.

Pe braţe i-a jucat o licărire de chihlimbar, dispărând aşa de repede, că nu eram sigură că am văzut-o cu adevărat.

— De ce nu înţelegi asta? Toată lumea din jur înţelege. Stai. Ai de gând să stai proţăpită şi să-mi mai spui poveşti cu animale pe care le-ai călcat cu maşina?

Am mijit ochii.

— Taci din gură!

A rânjit răutăcios.

— Nici restul lumii nu te consideră un monstru, am ripostat. Dacă ar fi fost aşa, crezi că te-ar mai fi lăsat aici? Crezi că Deacon ţi-ar mai fi *mulţumit*? Că cineva n-ar fi pus până acum mâna pe tine, *încercând* măcar să te omoare în bătaie?

A deschis gura, dar nu voiam să aud.

— Sau că Apollo te-ar mai fi pus să ai grijă de mine? Că nu te-ar fi jupuit de viu când ne-a găsit sărutându-ne? Tu de ce nu înţelegi asta?

A trecut un moment încordat şi apoi şi-a lăsat bărbia în piept, înfruntându-mă. Vorbea cu glas scăzut.

— Deci poţi să uiţi şi să ierţi toate lucrurile oribile pe care le-am făcut? Asta spui?

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu asta spun. Spun că… nu eşti suma a numai jumătate din faptele tale. Nu poţi să omiţi tot restul.

M-a privit şi, uau, am fost oarecum mândră de mine. M-am agăţat de asta.

— Ştiu că ţii la oameni. Ştiu că ai ţinut la Alex. Şi ştiu – *ştiu* – că n-ai fi făcut toate astea dacă n-ai fi fost manevrat să le faci. Nu zic că eşti lipsit de orice responsabilitate, dar nu ăsta-i singurul lucru care te defineşte. Eşti mai mult decât Apollyon. Eşti mai mult decât tipul care s-a dat de partea lui Ares. Eşti… eşti şi cel care a făcut un pas uriaş îndreptându-şi greşelile. Eşti cel care regretă ce-a făcut. Eşti cel care n-a râs de mine când am zis că n-am avut prieteni în şcoală. Eşti şi cel care mă lasă să-l fac perna mea de jucărie şi ţii la…

S-a repezit spre mine, prinzându-mi obrajii în mâini.

— Mai spune o dată.

— Ce să spun? am răspuns, prinzându-l de încheieturile mâinilor. Am spus o grămadă de lucruri. Dă-mi o mână de ajutor.

— Spune că nu sunt doar Apollyon, a şoptit el, cu glasul răguşit.

Mi s-au urcat lacrimile în gât.

— Nu eşti doar Apollyon, Seth.

Ochii i s-au închis încet pe chipul încordat, iar degetele i s-au desfăcut pe obrajii mei.

— Nici măcar nu mai ştiu cine sunt. Sau ce am fost vreodată.

O, Doamne, asta mi-a sfâşiat inima.

— Eşti doar… eşti doar Seth.

I-a trecut un fior prin braţe.

— Şi tu… eşti doar mântuirea mea.

Am icnit când mi-a dat drumul şi s-a întors. S-a împleticit spre arcadă, fără graţia lui obişnuită. Mântuirea lui? Asta era ceva… uriaş. Important. Strângându-mi braţele sub bărbie, l-am urmat în dormitor. Se oprise în faţa patului, cu mâinile în şolduri, cu capul lăsat şi muşchii umerilor căzuţi. Toţi muşchii de pe spate, până la pantalonii cu talie joasă, erau încordaţi.

— Seth?

Şi-a ridicat capul şi am auzit când a tras aer în piept înainte să se întoarcă spre mine. Am urmărit procesul în timp ce se întâmpla. Zidurile pe care le meşterise desăvârşit în jurul lui tocmai se fisurau. Şi-a aţintit privirea asupra mea într-un fel pe care

nu-l mai văzusem până atunci.

— Dacă nu pleci în clipa asta, n-o să răspund pentru ce-o să fac, mi-a spus, cu glasul jos şi răguşit. Nu glumesc.

Am rămas nemişcată, căscând ochii mari şi simţind un şir de fiori care mi se răspândeau pe piele. O parte din mine credea că ştiu ce spunea. Pe de altă parte, nu eram chiar sigură de nimic altceva în afara faptului că, oricât de nebunesc suna, aveam încredere în el. Cine ştie ce spunea asta despre mine?

— Josie.

Glasul i s-a frânt şi şi-a lăsat braţele să cadă.

În clipa aia, am ştiut că avea nevoie să rămân. De fapt, avea nevoie de mai mult de-atât. Dacă plecam, nu demonstram nimic din ceea ce tocmai îi spusesem, iar eu nu voiam să plec. Stomacul mi se zbătea agitat când am făcut un pas spre el.

Doar până acolo am ajuns.

Seth a fost în faţa mea într-o clipită. Şi-a trecut un braţ în jurul mijlocului meu şi m-a tras la pieptul lui gol. Cealaltă mână m-a prins uşor de ceafă, ridicându-mi capul ca gura mea să ajungă la a lui.

Sărutul…

A fost cel mai blând şi mai dulce lucru pe care l-am simţit vreodată. Abia simţit, o şoaptă peste buzele mele, dar cu atâta forţă, atât de zdrobitor, că a trebuit să mă chinui să-mi ţin lacrimile. Iar trupul lui puternic a tremurat lângă mine când mi-a trasat conturul gurii. Momentul acela avea ceva infinit de delicat.

Sărutul…

Mi-a furat sufletul, m-a revendicat într-un fel despre care nu ştiam că e posibil. A ajuns adânc în mine, făcând mai mult decât să pornească un foc. În sărutul ăla era speranţă. Era făgăduială de mai mult, de izbăvire.

De mântuire.

Buzele mi s-au întredeschis sub buzele lui, întâmpinându-l, iar sărutul s-a adâncit, dar nu avea nimic grăbit. Ca într-o explorare lentă, şovăielnică, m-a sărutat de parcă nu mai sărutase pe nimeni înainte, şi ştiam sigur că nu era cazul. Dar era ceva nou, ceva nesigur, în felul cum ni s-au întâlnit limbile şi am început să tremur.

Seth s-a tras înapoi, cu ochii aţintiţi în ochii mei.

— Chiar vrei asta?

Mi-am regăsit vocea.

— Da.

— Eşti nebună.

Şi apoi gura lui era peste gura mea şi, când mi-am întins mâinile pe umerii lui, toate simţurile au început să mi se învârtejească. Mâinile i s-au mutat pe marginea puloverului meu şi nu şi-a dezlipit buzele decât când a trebuit să mi-l tragă peste cap. L-a lăsat să cadă pe podea şi apoi şi-a trecut iar buzele peste gura mea.

Mâinile i s-au lăsat pe umerii mei, cu degetele jucându-se peste bretelele sutienului. Nu mai ajunsesem aşa departe niciodată, aşa că atunci când s-a lăsat pe spate şi privirea i-a trecut peste faţa mea înroşită şi buzele întredeschise, în jos, pe gât, a trebuit să-mi înăbuş dorinţa de a mă acoperi.

Trupul meu nu era perfect, nu ca al lui. Chiar şi cu tot antrenamentul şi alergările, burta tot era moale şi şoldurile erau tot late. Mă îndoiam că asta o să se schimbe vreodată, dar mi-era greu să stau acolo şi să-l las să privească pe săturate.

Şi-a trecut degetele peste bretele şi peste cupele de dantelă, făcându-mă să-mi pierd suflarea şi să mă las inundată de o mulţime de senzaţii. N-aveam cum să-mi ascund de el reacţia trupului. Când degetele i-au ajuns în V-ul decolteului, mâinile i s-au dus în lături, trecând peste sfârcurile sânilor.

Am înghiţit, dar am constatat că nu-mi pot pune în mişcare gâtul. S-a tras mai aproape, cu şoldurile apăsându-mă pe abdomen, şi mi-a prins sânii în căuşul palmelor. Degetele i s-au mişcat, trasând cercuri leneşe care se apropiau tot mai mult de locul care chiar mă *durea.*

Genele dese i s-au ridicat, iar privirea lui mi-a ars ochii când mi-a atins sfârcurile cu degetele mari şi am ţipat. Seth s-a repezit să prindă sunetul cu buzele, dar degetele… O, Doamne, nu se opreau. Mă provoca şi mă necăjea, trăgea şi mă tortura în cel mai dulce mod posibil, prin satinul subţire, excitându-mă, până am ajuns să răsuflu greu sub sărutările lui şi să-mi înfig degetele în umerii lui. Mâna i-a alunecat pe spatele meu şi, dovedind că avea nişte abilităţi minunate, mi-a desfăcut sutienul cu o singură mână. Ţesătura s-a slăbit, iar eu mi-am lăsat capul pe pieptul lui, sărutând apăsat pielea întinsă, când mi-a tras bretelele în josul braţelor. A aşteptat până mi-am

coborât braţele şi atunci a lăsat sutienul să cadă între noi.

Seth şi-a apăsat buzele pe creştetul capului meu şi apoi pe vârful nasului, când mi-am ridicat bărbia. Şi sărutările au tot venit. Pe obraji, pe maxilar, şi apoi în jos, pe gât, cu limba lui atingându-mi pulsul, făcându-l să bubuie când mâinile şi-au găsit iar calea spre sâni. Fără nimic între palmele lui şi pielea mea, atingerea nu era cu nimic diferită de contactul cu un fir electric.

Un sunet despre care nici măcar nu ştiam că e posibil mi s-a ridicat din gât şi i-am simţit buzele pe piele, între gât şi umăr. M-am ţinut de el când mi-a trecut un braţ în jurul mijlocului şi m-a ridicat. Şi apoi eram culcată pe spate, în patul lui, cu părul răvăşit în toate părţile, complet dezbrăcată de la brâu în sus, cu el mişcându-se deasupra mea, iar privirea lui îmi punea în pericol inima la fel cum mi-o puseseră şi atingerile lui.

— Perfect, a şoptit el. Ştii ceva? Absolut perfect, la naiba.

Nu puteam vorbi când l-am privit coborându-şi capul, cu şuviţe de păr blond căzând în faţă, mângâindu-mă pe sâni şi lăsându-mă fără aer în plămâni. A trasat o linie fierbinte, în flăcări, până în mijlocul pieptului, lăsându-şi greutatea într-un singur braţ. Mâna îi cobora, în timp ce buzele şi limba gustau fiecare centimetru pătrat din sânii mei, apropiindu-se tot mai mult de sfârcul întărit.

Degetele lui mi-au desfăcut nasturele de la jeanşi. Fermoarul a coborât – cu un sunet erotic, făcându-mă să strâng din degetele de la picioare.

Mâna i-a trecut peste şoldul meu, degetele strecurându-se sub betelia jeanşilor. A tras de ei, iar instinctul m-a împins să-mi ridic şoldurile. Am făcut-o, iar jeanşii mi-au coborât pe picioare, căzând pe podea. Când mâna i s-a lăsat la loc pe abdomenul meu, gura i-a ajuns în cele din urmă la ţintă, închizându-se peste vârful sânului.

Am ţipat şi mi-am arcuit spatele, aproape ţâşnind de pe pat. La naiba! Gura nu-i era cu nimic mai prejos decât mâinile. O minune. Mi-am înfipt degetele în cuvertură şi am scăpat un geamăt răguşit când mi-a prins sfârcul între dinţi.

— Seth!

Am încercat să răsuflu rostindu-i numele, dar el a chicotit, aruncându-şi limba unde muşcase cu dinţii, domolind durerea vagă. Şi apoi a oferit acelaşi tratament şi celuilalt sân – sărutat, supt, muşcat şi lins şi, ah, *zeilor,* eram aşa de copleşită, că nu mai ştiam nimic.

Mă pierdeam în ce făcea el, iar când şi-a trecut mâna peste coastele mele, strângând-o peste celălalt sân, am fost convinsă că o să mor chiar atunci. Speram să nu, pentru că îl simţeam apăsându-mă pe şold, greu şi învârtoşat, iar inima îmi bubuia de nevoie, dorinţă şi o mie de alte chestii.

Seth nu se grăbea, provocându-mă până când şoldurile ajunseseră să mi se mişte fără încetare, cu coapsele apăsate una de alta, până am reuşit să ajung cu mâinile la el şi le-am trecut în josul braţelor lui, simţind proeminenţele muşchilor, uşorul tremur care-i trecea pe sub piele. Ciudat

lucru, în clipa aia m-am întrebat dacă i se vedeau tatuajele şi cum trebuie să fi arătat.

Dar apoi am încetat să mă mai gândesc, pentru că îşi mişca mâna în timp ce se ridica, ajungând cu gura lângă gura mea. Sărutările erau lente, molatice, aproape iscoditoare, şi erau dulci şi ameţitoare. Seth *era* ameţitor, tot ce era legat de el era ameţitor. Scântei electrice îmi jucau pe piele, intensificând tot ce simţeam, până am crezut că e foarte posibil să iau foc şi să ard când mâna lui mi-a coborât pe burtă, peste chiloţi.

— Îmi deschizi? m-a întrebat el, cu gura pe gura mea.

Am desfăcut coapsele şi dintr-odată mă ţinea cu mâna făcută căuş. M-am încordat toată, şi pentru că nu mai fusesem niciodată atinsă aşa, dar şi din cauza tensiunii profunde pe care-o simţeam şi care se tot acumula.

Lipit de gura mea, a mormăit ceva într-o limbă pe care n-o înţelegeam şi şi-a mişcat mâna între picioarele mele, cu degetele trecând în sus şi apoi în jos.

— Îţi place aşa?

Şoldurile mi s-au ridicat în semn de răspuns, iar el a chicotit din nou, apăsându-şi fruntea pe fruntea mea. Îi simţeam pieptul mişcându-se în timp ce continua dansul lent al degetelor.

— O să consider că asta înseamnă da, a zis el.

— Îmi…

Mâna mi s-a încleştat pe braţul lui, simţind muşchii care se mişcau de câte ori îşi mişca degetele.

— Seth…

— Nu cred că m-aş putea plictisi vreodată să te aud spunându-mi numele aşa.

M-a sărutat înainte să se tragă înapoi, mâna şi tot restul dezlipindu-se de mine. Am dat să mă întind după el, dar avea mâinile sub elasticul chiloţilor mei şi după aia mi-i trăgea în jos pe picioare.

— O, Doamne, am şoptit.

Un colţ al buzelor s-a ridicat când mi-a aruncat o privire şi dintr-odată mă privea complet goală.

— Eşti al naibii de frumoasă, Josie.

Am bâlbâit un „mulţumesc” pe care nici măcar nu eram sigură că l-a auzit. Mâinile îi erau sprijinite de-o parte şi de alta a mijlocului meu şi mă privea de parcă nu mă mai văzuse până atunci, dar încă avea pantalonii pe el. Nu părea cum trebuie, aşa că m-am ridicat, apăsându-mi faţa fierbinte în locul dintre gâtul şi umerii lui. Degetele mi-au bâjbâit pe elasticul pantalonilor, iar el s-a tras înapoi, ca să ajung mai bine.

Am tras de ei, iar el s-a lăsat în faţă, ajutându-mă să-i trag în jos pe coapse. De-acolo, s-a ocupat el, din fericire, pentru că habar n-aveam cum să-i trag în jos pe picioarele lui lungi fără să-mi ridic fundul în sus. Când a rămas doar într-o pereche de boxeri negri, am simţit că mi se taie răsuflarea. Îl vedeam învârtoşat, întinzând materialul.

Şi-a îndoit mâna sub bărbia mea, ridicându-mi ochii. I-am întâlnit privirea şi în ea era ceva blând, ceva ce mă îndoiam că văzuseră mulţi oameni.

Muşcându-mi buza, m-am întins din nou spre

el. Mâna lui mi-a părăsit bărbia, strângându-se în jurul mâinii mele până să pot ajunge la boxeri. Surprinsă, am ridicat din nou privirea spre ochii lui.

Încă se mai uita în felul *ăla* la mine.

— Dacă nu sunt cu totul deplasat, cred că ar trebui să-mi spui un lucru.

— Ce?

Că eram cât pe ce să-mi ies din minţi?

Seth şi-a lăsat capul în jos, sărutându-mi umărul gol şi trăgându-mi mâna spre el, apăsându-mi palma pe toată partea învârtoşată. Am icnit simţind căldura care trecea prin ţesătură, iar el a gemut.

— Josie, ai mai atins vreodată aşa un bărbat?

Degetele mi s-au strâns în jurul lui, iar şoldurile i-au zvâcnit înainte. Mi-a mişcat mâna de-a lungul tăriei sale, în timp ce înălţa capul şi îmi săruta colţul gurii.

— *Josie…*

— Nu, am şoptit, strângându-mi mâna în jurul lui, prin boxeri. N-am fost… niciodată cu cineva până acum.

S-a cutremurat când şi-a ridicat capul, ţintuindu-mă cu privirea.

— Şi vrei să-mi dai mie asta?

— Da.

Şi am şi încuviinţat din cap, în caz că era nelămurit.

Trăgându-mi mâna deoparte, s-a ridicat, lăsându-şi capul în jos ca să mă sărute apăsat în timp ce mă împingea pe spate, cu greutatea lăsată peste mine.

— N-am mai avut niciodată ceva care să fie doar al meu, a spus el, cu gura lipită de gura mea. Nimic care să fi fost vreodată doar pentru mine şi pentru nimeni altcineva. N-am fost niciodată primul pentru cineva.

M-a sărutat şi apoi şi-a înălţat capul. L-am privit în ochi.

— N-am fost niciodată singurul pentru cineva.

Mi s-a strâns inima pentru el şi mi-am ridicat mâna, apăsându-mi palma pe obrazul lui.

— Pentru mine, eşti primul, am şoptit. Pentru mine, eşti… eşti singurul.

Şi-a întredeschis buzele.

— Nu poţi să spui aşa ceva dacă nu vorbeşti serios.

I-am susţinut privirea şi pieptul mi s-a ridicat.

— Vorbesc serios.

Şi-a trecut degetul mare peste buza mea.

— Chiar sunt un ticălos norocos.

Până să pot înţelege, gura i-a luat locul degetului. Cuvintele alea parcă născuseră un fel de legătură de nedesfăcut, iar sărutul ăla o pecetluise. Parcă ne cream propria profeţie, propria noastră soartă, care nu mai putea fi desfăcută.

— N-o s-o facem, a spus el.

Am deschis brusc ochii.

— Ce?

A râs uşor şi apoi a gemut.

— Mda, nici măcar nu-mi vine să cred că spun aşa ceva, dar mai sunt şi alte premiere pe care le vreau de la tine. Alte lucruri care vreau să fie ale mele, înainte să trecem la asta.

— Dar…

— Asta vreau eu, mi-a zis în timp ce se muta, lăsându-şi mâna în jos peste abdomenul meu, între coapse. *Asta* vreau. Şi-a strâns mâna peste mine, iar şoldurile mi s-au ridicat. Şi o vreau în multe feluri. Multe feluri în care o s-o fac să fie a mea.

O, Doamne!

Şi-a strecurat degetul prin umezeală şi apoi în mine. Mi s-a încordat tot trupul şi, când a început să-şi mişte încet degetul, s-a uitat la mine.

— Ăsta e unul dintre feluri.

— *Seth.*

Ochii i-au scăpărat şi mâna lui mi-a făcut capul să se dea pe spate şi răsuflarea să iasă în gâfâieli scurte, grăbite.

— Eşti atât de frumoasă aşa, a spus el, răsucindu-se în aşa fel încât privirea i-a trecut în jos peste mine, spre locul unde îi era mâna. Habar n-ai.

Şoldurile mi se mişcau în ritmul mâinii lui, iar sunetele care-mi ieşeau din gură aveau probabil să mi se pară jenante mai încolo, dar chiar atunci nu-mi păsa de nicio culoare. Mi-am trecut cealaltă mână prin părul lui.

— Mai e ceva ce vreau să am pentru prima dată.

Zâmbetul care i-a apărut pe chip era de-a dreptul păcătos.

Am întrezărit ceva înainte să mă sărute apăsat şi apoi să-şi facă drum în jos, stăruind mai mult în unele locuri decât în altele. M-a sărutat în jurul buricului şi apoi şi-a strecurat limba în el şi deja

şoldurile mele se frecau de mâna lui.

Eram aşa de aproape, încât, când şi-a tras mâna, am ţipat.

Şi apoi m-a sărutat unde-i fusese mâna.

— Seth, am şuierat, cu degetele strângându-se în părul lui. N-am… n-am mai făcut nici asta vreodată.

— Mi-am imaginat, Josie.

— Dar, serios, n-am…

— Ştiu. Şi e doar pentru mine, a spus. Relaxează-te.

Nu mă puteam relaxa dintr-o mie de motive. El era între picioarele mele, cu răsuflarea fierbinte pe coapsa mea, croindu-şi drum spre măruntaiele mele. Când şi-a închis gura peste mine, dogoarea mi-a potopit venele, iar el a scos un sunet care m-a făcut să mă gândesc la un om înfometat.

— Al naibii de dulce, a spus el.

Inima a început să-mi bată de două ori mai repede când m-a sărutat aşa cum mă sărutase pe gură. Încet şi blând la început, apoi tot mai apăsat şi mai umed şi mai fierbinte, până am ajuns să mă zvârcolesc aşa de tare, că şi-a pus o mână pe abdomenul meu, ţinându-mă, călăuzindu-mi şoldurile ca să intre în ritm cu pătrunderile limbii lui. Senzaţiile bubuiau prin mine, intense şi minunate. Nu m-am gândit cât de intim era, ci m-am desfătat doar cu senzaţia că era perfect cu *el.*

— Seth, i-am şoptit numele.

A pătruns mai adânc şi mai repede şi eram conştientă că îşi mişca şoldurile, de parcă nu se putea controla, şi ceva legat de asta m-a făcut să

iau foc. Cumva, ştiam instinctiv că era la fel de aproape ca şi mine şi asta îmi doream. Am tras aer în piept, dar arcul din străfundurile trupului meu s-a destins. Am ţipat şi l-am auzit scoţând sunete răguşite, guturale, lipit de cea mai moale parte a mea. Extazul pulsa în mine, lăsându-mă fără suflare, în timp ce mă lichefiam sub vârtejul zdrobitor de senzaţii, care zvâcnea şi palpita.

Seth a continuat, liniştindu-mă şi domolind ritmul până mi-am recăpătat suflarea. Mâna mi-a alunecat din părul lui, căzând fără vlagă pe burtă. M-a mai sărutat o dată, apoi mi-a sărutat fiecare coapsă, înainte să se ridice.

Ca prin ceaţă, mi s-a părut că expresia lui părea oarecum surprinsă, puţin dezechilibrată. Era de înţeles. Mie îmi aruncase cu totul în aer echilibrul.

Urcând spre gura mea, m-a sărutat blând şi avea gustul amestecat al amândurora.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

— Perfect, am şoptit. M-am topit.

A chicotit.

— Mă întorc imediat.

— Îhî.

Chipul i s-a îmblânzit când a coborât din pat. S-a întins în jos şi a apucat o cuvertură, pe care mi-a tras-o până la brâu. I-a luat destul de mult să mă acopere cu totul, dar, când privirea i-a căzut pe sânii mei, mi-am imaginat că a făcut-o special.

Cu ochii întredeschişi, l-am privit oprindu-se la dulap şi scoţând o altă pereche de boxeri. S-a uitat la mine peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Asta a fost o premieră pentru mine.

Complet neruşinat.

Şi ce-mi plăcea!

Am rânjit un pic când a dispărut la baie. Am auzit apa curgând şi mi-am imaginat că se spăla. S-a întors în câteva secunde, iar eu nu mă mişcasem nici măcar un centimetru.

S-a urcat în pat, strecurându-şi un braţ pe sub spatele meu. M-a rostogolit pe o parte şi apoi m-a tras înapoi, aşezându-mi fundul în leagănul şoldurilor lui. Avea braţul strâns în jurul mijlocului meu, trupurile noastre erau strâns lipite unul de altul.

— Mai eşti acolo? a întrebat el.

— N-am…

Mi-a trebuit o clipă să-mi adun gândurile.

— N-am ştiut că poate fi aşa.

Seth m-a sărutat apăsat pe umărul gol şi apoi mi-a frânt puţin inima.

— Nici eu.

Capitolul 29

Inima încă îmi bătea să-mi spargă pieptul şi nu eram sigur cât timp trecuse de când stăteam întinşi. Josie îmi ţinea mâna dreaptă, mâna pentru pumnal, şi îşi trecea vârful degetului peste palma mea, desenând modele fără sens.

Nu ştiuse că poate fi aşa?

La dracu’, nici eu. Pe bune. Niciodată în viaţa mea nu mai ejaculasem fără să-mi scot boxerii şi, oricât de intens fusese, tot o mai doream. Ca la un

om al cavernelor, cuvintele „a *mea, a mea, a mea”* mi se repetau iar şi iar în minte şi da, fusese o premieră. Faptul că simţisem aşa de intens mă cam dăduse peste cap. Şi nu era ceva care să se fi întâmplat peste noapte. Se adunase de ceva vreme.

Ştia totul – toate mizeriile despre mine, şi era aici, în braţele mele, minunat de caldă şi de moale. Norocos? Nici măcar nu exprima ce se întâmpla. Era… era un dar. Mântuire.

Era periculos să simt în felul ăsta, pentru că mă făcea să mă gândesc la lucruri pe care nu le puteam avea. Un viitor, în primul rând, şi apoi mai era şi faptul că ea era, de fapt, o armă.

Într-o zi avea să se înfrunte cu Hyperion. Braţul mi s-a strâns în jurul mijlocului ei.

Nu voiam să mă gândesc chiar acum la nimic din toate astea.

— Când eram mică… a zis ea.

De când ne cuibărisem, începuse să vorbească despre diverse, iar eu nu voiam să se oprească. Îmi plăcea sunetul vocii ei.

— Eram dolofană. Bunicul îmi zicea Răţuşcă.

Am rânjit lipit de gâtul ei.

— Îmi place răţuşca ta.

— O, Doamne, a râs ea. Asta sună aiurea.

— E adevărat.

— Pun pariu că tu n-ai fost dolofan. Probabil că te-ai născut cu abdominalii gata lucraţi.

Lăsându-mi capul în jos, i-am sărutat apăsat cicatricea în formă de semilună de pe gât, înăbuşind furia pe care mi-o trezea vederea

semnului.

— Eram cel mai voinic bebeluş din zonă. Puteam să ridic două biberoane cu un singur pumn.

I s-a scuturat tot trupul de râs.

— Eşti caraghios.

Incapabil să mă abţin, mi-am frecat nasul de gâtul ei, smulgându-i un fior. Eram deja gata pentru runda a doua, dar m-am controlat, mulţumit doar s-o ţin lipită de mine. Nu i-a trebuit mult până să-mi adoarmă în braţe. Şi, deşi eram obosit, am constatat că eram complet treaz, concentrat asupra ei, absorbit de felul cum i se ridica şi lăsa pieptul, încet şi regulat, de felul cum i se întredeschiseseră buzele şi de genele ei lungi.

Cum stăteam lungit, mi se părea că de câteva secunde, dar ar fi putut fi ore întregi, sfera de plumb din stomac a reapărut şi s-a făcut un pic mai grea. În gânduri a început să mi se strecoare îndoiala, risipind un pic ceaţa satisfacţiei. Nu era regret. La naiba, nu. N-aş fi regretat niciodată momentele astea cu Josie. Spaima era mai profundă, cu rădăcini în tot ce trăisem. Era senzaţia aia îngheţată, sâcâitoare, că, deşi o ţineam în braţe chiar în momentul ăsta, o să-mi scape printre degete, iar eu nu puteam face absolut nimic.

*

Funcţionam cu doar câteva ore de somn, dar, oricât de siropos suna, când m-am trezit şi am

găsit-o pe Josie exact unde o văzusem ultima dată, în braţele mele, m-am simţit de parcă aş fi dormit o săptămână.

Era trează, cu faţa spre mine, şi buzele i s-au ridicat uşor într-un zâmbet.

— ’Neaţa, a şoptit ea.

Acoperind distanţa foarte mică dintre gurile noastre, am sărutat-o uşor, fără să bag în seamă revenirea bruscă la viaţă a gândurilor de dinainte să adorm. Buzele ei erau moi şi calde pe buzele mele şi, la dracu’, nu voiam să mă mişc din pat.

— Antrenament, a şoptit ea când mi-am ridicat capul. Trebuie… A răsuflat greu când mi-am trecut limba peste buza ei de jos. Trebuie să ne antrenăm azi.

— Eu sunt instructorul.

M-am rostogolit, aducând-o exact unde o voiam – sub mine – şi mi-am proptit coatele de-o parte şi de alta a capului ei. Picioarele i s-au desfăcut şi m-am lăsat între coapsele ei. Aş fi făcut nişte nebunii dacă aş fi putut face să dispară ca prin minune boxerii şi să nu mai fie nimic între noi, dar moliciunea sânilor ei pe pieptul meu era o chestie remarcabilă în sine.

— Poţi să întârzii.

A rânjit spre mine când şi-a pus mâinile pe pieptul meu, cu o atingere şovăielnică.

— Păi, mulţumesc că-mi dai permisiunea.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Uite ce înţelegător sunt.

— Am un presentiment că, dacă nu ne dăm jos din pat acum, n-o să ne mai dăm jos.

— Nu văd ce-i rău în asta. Plecându-mi capul, i-am lăsat un sărut apăsat pe tâmplă şi apoi încă unul pe obraz. În plus, am adăugat, îţi promit că o să-ţi cresc ritmul cardiac şi aici.

— O, Doamne, a chicotit ea, strecurându-şi mâinile în jurul gâtului meu şi încurcându-şi degetele prin părul meu.

Îmi plăcea ce simţeam. La dracu', îmi plăcea totul la dimineaţa asta.

Buzele mele au găsit din nou buzele ei şi sărutul… Mda, era neobişnuit că un lucru pe care-l făcusem de o sută de ori putea să pară aşa de diferit, aşa de nou. Nu eram sigur ce să cred, dar avea dreptate. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să lăsăm… *asta*… să stea în calea antrenamentului ei.

Uneori, mă surprindea maturitatea de care dădeam dovadă. Ăsta era unul dintre momentele în care mi-aş fi dorit să revin la Seth ăla mai egoist, căruia i se rupea.

Oftând, am mai sărutat-o o dată, apăsat şi pe îndelete. De data asta, când mi-am ridicat capul, mi-am dat jos curul greu de pe ea şi mi-am coborât picioarele peste marginea patului.

— Ai dreptate. O să fim cuminţi azi.

Josie a mai rămas acolo o clipă, roşind şi cu privirea rătăcită. Cearşaful alunecase, dând la iveală un sfârc trandafiriu şi, mda, toată povestea aia cu maturitatea era nasoală.

S-a dus vizavi până să revin asupra proaspăt descoperitei mele puteri de stăpânire, suficient cât să facem duş şi să ne punem echipamentul de

antrenament. Au trecut cam vreo 40 de minute până să ne întâlnim din nou pe coridor şi, în momentul în care ni s-au întâlnit privirile, când îşi punea hanoracul peste un tricou fără mâneci, obrajii i s-au îmbujorat.

O clipă, n-a vorbit niciunul dintre noi. Am rămas încremeniţi locului, în coridorul tăcut, uitându-ne lung unul la celălalt. Sincer, habar n-aveam ce să spun. Era… N-aveam niciun fel de experienţă cu aşa ceva. Să petrec noaptea cu o fată şi să nu fac sex. S-o văd din nou şi să nu-mi doresc s-o iau în altă direcţie.

Josie şi-a dat o şuviţă rebelă după ureche, privind spre capătul coridorului.

— Eşti gata?

Am dat din cap şi am pornit pe coridor, şi ajunseserăm deja la jumătate până să fac ceva cu totul siropos. Am întins mâna între noi, i-am găsit mâna fără să mă uit şi mi-am împletit degetele cu ale ei.

A ridicat privirea, cu o strălufgerare surprinsă pe chip, dar apoi a zâmbit şi, da, zâmbetul ăla făcea toţi banii.

*

Lucrurile erau… o idee cam penibile.

Amândoi încercam să ne prefacem că acum câteva ore n-am fi fost în pat împreună. Mă rog, eu încercam să mă prefac că nu fusesem complet dezbrăcată şi făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să nu mă gândesc unde se aflaseră degetele alea

şi gura aia. Încercam serios să nu mă gândesc la nimic din toate astea, păstrându-mă pentru un moment mai potrivit să mă gândesc în buclă la tot.

Şi nu prea-mi ieşea figura.

Deşi antrenamentul de azi era întru totul ideea mea, nu fusese cea mai strălucită. Aveam gândurile împrăştiate şi preocupate de ce se întâmplase aseară.

Seth îmi dădea roată. Avea bărbia lăsată în jos şi buzele arcuite într-un zâmbet vag, care era în total dezacord cu ce făceam. Ca şi ochii ăia chihlimbarii. Erau plini de secrete păcătoase, care nu mă lăsau să mă concentrez decât cu mare greutate. Mă tot gândeam la ce s-ar întâmpla dacă am fi în spatele uşilor închise.

S-a repezit înainte, rotind un braţ. Nepregătită, am ţâşnit în lateral în loc să blochez lovitura.

— Fii atentă, a mormăit el.

Ridicându-mi braţele, am mijit ochii.

— Sunt cât se poate de atentă.

— Nu, nu eşti.

S-a răsucit, cu braţul în aer. În loc să fug, am parat atacul, folosindu-mi antebraţul ca să blochez lovitura. Impactul mi-a zgâlţâit braţul până la umăr, dar începusem să mă obişnuiesc cu asta. Prima dată când reuşisem să blochez o lovitură, ţopăisem chiţăind în jurul saltelei ca un iepuraş ieşit din minţi.

— Bine.

Seth s-a lăsat în jos şi mi-am dat seama că avea să dea cu piciorul. Detestam loviturile alea. Dându-mă înapoi, mi-am arcuit braţul în jos aşa

cum mă învăţase, blocând lovitura înainte să mă pălească în burtă.

— Ai putea să fii un pic mai rapidă.

S-a îndreptat, în timp ce eu îmi roteam braţele. A trecut pe lângă mine, iar eu am sărit şi am scos un chiţăit când m-a atins cu mâna pe fund. M-am răsucit spre el, cu gura căscată. Mi-a făcut cu ochiul.

— Vezi? Ar fi trebuit să anticipezi asta.

Am îngustat ochii, dar, până să pot să fac ceva chiar tâmpit, cum ar fi să-l lovesc cu piciorul, uşile sălii s-au deschis şi a intrat Luke.

— Hei, i-a strigat Seth, înhăţând o sticlă de apă de pe saltea. A luat o gură de apă. Ai venit mai devreme.

Luke a dat din cap, lăsând un rucsac lângă uşă.

— Mda, păi s-a întâmplat o porcărie la curs. S-a terminat puţin mai devreme.

— Ce s-a întâmplat?

Luke şi-a scos puloverul, dezvăluindu-şi bicepşii impresionanţi, în timp ce Seth mi-a întins apa.

— O porcărie, doar că nu aşa de rău ca la cantină.

— Ah, nu.

Am sorbit din apă, cu un nod în stomac.

Oprindu-se în faţa noastră, Luke şi-a trecut o mână prin părul răvăşit.

— Un pur şi un semi s-au încăierat. S-a lăsat cu scaune şi pupitre distruse. S-a uitat la Seth, cu o expresie rezervată. Nu văd că s-ar îmbunătăţi situaţia.

— Nici eu. S-a întors spre mine, dând un bobârnac sticlei. Trebuie să bei mai mult, mi-a zis.

Când s-a întors din nou spre Luke, m-am strâmbat la el, dar n-a văzut.

— Ce crezi c-o să facă Marcus?

Luke a ridicat din umeri.

— Ce poate să facă? Nu ajută la nimic să ne separe. I-am spus lui Deacon că nu vreau să se învârtă pe-aici. Ştiu că poate să-şi poarte de grijă, dar… are tendinţa să fie un pic prea optimist.

— Aşa e, a mormăit Seth.

Comentariul despre Deacon mi s-a părut ciudat, dar băieţii erau în mod evident gata să revină la antrenament. Am înşurubat capacul la sticla de apă şi am pus-o deoparte. Acum că venise şi Luke, am exersat şi alte tehnici de blocare, până am simţit că nu-mi mai pot ridica braţele. Apoi am trecut la eliberări din încleştarea adversarului.

Altceva la care nu eram deosebit de bună.

Am început cu Luke, care m-a apucat din faţă, prinzându-mi braţele şi blocându-mi-le pe lângă corp. Erau mai multe variante să scap din strânsoarea lui. Puteam să-mi arunc greutatea în spate, ridicându-mi picioarele, în speranţa că o să-l dezechilibrez pe atacator. Sau mă puteam arunca în faţă, trăgându-l şi pe atacator după mine, dar pentru asta trebuia să am picioarele aşezate corect şi era puţin probabil că Luke o să stea cuminte şi o să mă lase să mă aşez.

— Trebuie să încetezi să-l mai tratezi pe Luke ca şi cum ar fi Luke, a spus Seth. Stătea pe margine, cu braţele încrucişate la piept. Eziţi.

— Ba nu.

În spatele meu, Luke a râs pe înfundate.

— Mda, eziţi.

I-am aruncat o privire peste umăr.

A ridicat din sprâncene.

— Puteai să faci multe în momentul ăsta. Puteai să mă calci pe picior. Sau să mă pocneşti cu capul.

Mă rog, aici avea dreptate, dar…

Seth şi-a lăsat capul într-o parte, aşteptând.

— Rahat! am mormăit îmbufnată.

Aveau dreptate. Nu voiam să-l lovesc pe Luke.

— Trebuie să încetezi cu asta, Joe, a spus Seth şi a făcut un pas în faţă, desfăcându-și braţele. Dacă nu poţi, n-are niciun rost.

Privirile ni s-au întâlnit şi n-a fost nevoie să spună nimic. Am citit-o în privirea lui. O mare parte din el nu credea că eram în stare să fac nimic din toate astea. Am privit peste umărul lui, la peretele cu arme, şi am simţit groaza mentală care nu pălise de prima dată când văzusem cuţitele. Dacă era să fiu sinceră cu mine, şi o parte din *mine* era nesigură.

Doamne Sfinte!

Puteam s-o fac. *Trebuia* s-o fac.

Braţele lui Luke încă mai erau strânse în jurul meu şi… La dracu’ cu toate. Strângând din ochi, am lovit cu capul în spate. M-am izbit cu creştetul de bărbia lui Luke. O străfulgerare de durere, străbătându-mi în valuri tot scalpul, dar braţele lui Luke s-au desprins imediat.

— Fir-ar să fie! S-a dat împleticit înapoi. Ai un

cap al naibii de tare.

Frecându-mi capul cu pricina, m-am întors spre el rânjind. Îşi mişca maxilarul dintr-o parte într-alta.

— O să consider că e un compliment pe…

Braţul lui Seth m-a prins de gât din spate, retezându-mi cuvintele.

— Şi acum, din asta cum o să scapi? mi-a şoptit la ureche.

Pentru o clipă, am rămas încremenită. Trupul îi era lipit de mine, mai aproape decât fusese toată ziua, de azi-dimineaţă, când era peste mine, efectiv peste mine, iar eu eram complet dezbrăcată.

O, Doamne!

Imaginile mi s-au revărsat în minte. Imediat, am simţit cum îmi iau obrajii foc. Odată ce creierul o luase în direcţia aia, era dus de-a binelea.

— Ai de gând să rămâi aşa? a întrebat Seth, cu glasul sunând mai răguşit.

Mi-am revenit. Vizavi de noi, Luke îşi lăsase în pace falca şi se uita. Mi-am mişcat şoldurile şi l-am prins de braţe, depărtându-mi picioarele, astfel încât unul dintre ele se afla între picioarele lui Seth. Poziţia îmi permitea să mă echilibrez ca să mă pregătesc să-l lovesc, dar mă punea şi în contact direct cu… hmm, părţile lui inferioare.

Şi nu era *deloc* netulburat de asta.

Mi-am permis să observ asta şi să mă port ca o fetişcană pentru o clipă, dar apoi mi-am dat seama şi că aveam o şansă de zile mari. Era şi el distras, ceea ce era ceva neobişnuit. Încă nu fusesem în stare să scap din niciuna dintre prizele lui şi acum

aveam ocazia. Prinzându-i strâns braţele, mi-am aruncat toată greutatea înainte, aplecându-mă din mijloc.

Proastă mişcare.

Fundul mi s-a împins în şoldurile lui, iar geamătul uşor din ureche m-a bulversat. Mi-am răsucit şoldurile într-o parte, dezechilibrându-mă, iar Seth a venit după mine, în timp ce strânsoarea braţelor în jurul gâtului meu a slăbit. S-a întors şi toată greutatea s-a lăsat pe piciorul meu drept. A cedat. Şi am căzut amândoi.

Căzând cu faţa în jos, mi-am aruncat braţele şi m-am redresat înainte să ajung cu obrazul în saltea. Seth a venit deasupra mea, cu braţele lovind salteaua lângă ale mele. Avea picioarele încolăcite cu ale mele, iar poziţia în care eram îmi făcea vârfurile urechilor să ardă şi stomacul să se strângă.

— Frumos, a comentat Luke.

Seth s-a ridicat cât să mă pot întoarce pe spate. Privind în sus spre el, am simţit cum mi se opreşte răsuflarea în gât. Avea ochii în flăcări – o culoare brun-roşcată incandescentă.

Şuviţele mai scurte de păr îi atârnau libere, atingându-i obrajii. În momentul în care ni s-au întâlnit privirile, am încremenit. Pe buze i se întindea un zâmbet uşor.

— Aţi păţit ceva? a întrebat Luke.

Seth n-a băgat în seamă comentariul, trecându-şi privirea peste faţa mea, stăruind asupra gurii. Stomacul mi s-a strâns şi mai tare.

— Aveţi nevoie de ceva ajutor?

Expresia de pe chipul lui Seth era lesne de citit. Impunea o întrebare foarte importantă. Luke o să plece dacă îl ignoram suficient de mult timp?

— În regulă, a zis Luke, oftând. Devine oarecum jenant. Poate că ar trebui să mă duc... ăăă, să fac ceva. O să încui uşa după mine.

M-am pierdut puţin privind în ochii lui Seth, iar inima mi-a luat-o din loc când şi-a lăsat capul în jos. Eram sigură că o să mă sărute chiar acolo, pe saltele, în faţa lui Luke, şi am...

Un ţiuit pătrunzător a răsunat în toată sala de antrenament, făcându-l pe Seth să se tragă în spate. Într-o secundă, era în picioare, iar eu m-am ridicat înainte să-mi dau seama. Luke se întorsese deja, gonind spre uşă.

— Ce se întâmplă? m-am cutremurat eu când sunetul a devenit şi mai puternic.

— Alarma aeriană... semnal de avertizare când e atacat Legământul.

Capitolul 30

Datoria îmi cerea să mă îndrept spre porţi, dar n-aveam s-o las în niciun caz pe Josie pe cont propriu.

— Trebuie să te ducem înapoi în cameră.

Era palidă la faţă.

— Dar...

— S-ar putea să nu fie nimic, dar, dacă e, nu eşti pregătită.

A deschis gura din nou, dar am întrerupt-o.

— Nu zic aşa doar ca să fiu un ticălos. Ăsta-i

adevărul. Nu eşti pregătită şi eu am nevoie să te ştiu în siguranţă. În regulă?

Pentru o clipă, părea că vrea să stea la discuţii, dar apoi a dat din cap. Luând-o de mână, ne-am cărat spre cămin, trecând pe lângă Străjeri care alergau şi studenţi panicaţi care erau conduşi în clădiri. Am dus-o în camera mea, imaginându-mi, din vreun motiv trăsnit, că o să fie mai în siguranţă acolo.

M-a urmat în cameră.

— Dacă e ceva, poate să însemne că…?

M-am uitat la ea peste umăr, sfâşiat dintr-odată între două instincte diferite. Unul era să rămân cu ea, să mă asigur că rămâne în siguranţă. Celălalt era să fac ce fusesem antrenat să fac de când aveam opt ani, ce se aştepta din partea mea, pentru că eram ce eram.

Nu eşti doar Apollyon.

Josie s-a aşezat pe marginea patului, strângând cuvertura în jurul ei, iar eu am scuturat din cap, apucând o bluză termoizolantă de pe umeraş şi trăgând-o peste tricoul de pe mine.

— Poate să însemne că zidurile au fost străpunse.

— O, Doamne, a şoptit ea şi am auzit-o mişcându-se. Trebuie… trebuie să te duci.

Îndreptându-mă spre dulap, am apucat nişte arme şi m-am echipat. Când m-am întors, rămăsese locului, cu ochii larg deschişi.

Inima mi s-a zbătut când am traversat distanţa dintre noi. I-am luat faţa în mâini, împingându-i bărbia pe spate, ca s-o pot privi în ochi.

— Trebuie să mă duc. E…

— Înţeleg, a şoptit ea.

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet vag. Nu voiam decât s-o şterg de-aici cu ea. Să dispărem naibii. Împreună. Dar asta era o tâmpenie cât casa, pentru că nu exista niciun loc unde să poată merge vreunul dintre noi şi să nu fie găsit.

— O să fie în regulă. Am nevoie doar să rămâi aici.

I-am căutat privirea, iar ea a dat din cap.

— N-ar trebui să ajungă nimic în căminele astea, dar, dacă ajunge cineva, o să ai ăsta la tine. Am lăsat mâna în jos, am desprins unul dintre cuţite şi i l-am pus în mână, strângându-i degetele peste mâner. Ştiu că n-ai învăţat cum să-l foloseşti, i-am spus, dar e destul de simplu. Înjunghii orice creatură în care n-ai încredere şi care vine spre tine sau intră pe uşă. Nu te opreşti până nu e la pământ.

Privirea i s-a întors rapid spre pumnalul pe care-l ţinea în mână şi am simţit o urmă de panică în piept.

— Înţelegi, Josie? Trebuie să ştiu că poţi face aşa ceva.

Şi-a ridicat genele şi a tras aer în piept.

— Înţeleg.

Neliniştea n-a dispărut, dar sirenele se auzeau din nou şi nu mai puteam să aştept. Nu era niciun fel de alarmă falsă.

— Aşteaptă-mă aici. O să mă întorc.

— O să fiu aici. Promit.

Am dat din cap, dar nu m-am mişcat de lângă

ea. N-aveam sub nicio formă cum să mai pierd timpul. Trebuia să-mi mişc fundul din cameră, dar ea era…

Futu-i!

Am tras-o spre mine, mi-am lăsat capul în jos şi am sărutat-o. Fără nicio urmă de blândeţe sau provocare. I-am pătruns direct în gură, i-am desfăcut buzele şi i-am luat răsuflarea. Am pus în sărutul ăla tot ce-i spusesem şi tot ce nu-i spusesem. Când m-am dat înapoi, părea puţin buimăcită.

— Stai aici, i-am spus din nou, dându-i drumul, pentru că, dacă nu-i dădeam drumul în clipa aia, n-aş mai fi făcut-o deloc. Încuie uşa în urma mea.

A dat încet din cap, iar eu mi-am impus să-mi mişc picioarele spre uşă. La dracu', era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care trebuise să le fac vreodată, şi asta… Mda, nu prevestea nimic bun.

Coridoarele de dincolo de uşă erau pustii. Grăbind pasul, am ajuns în hol chiar când se deschideau uşile liftului şi ieşea Luke, mergând cu paşi mari în timp ce încărca o armă.

— Iar ne întâlnim, am remarcat.

— Am vrut să mă asigur că Deacon e unde trebuia să fie.

Nici măcar nu încerca să ascundă faptul că făcuse exact ce fusese instruit să nu facă.

Exact ca mine.

Străjerii se organizau deja în hol când am ridicat din sprânceană spre Luke.

— Nu-ţi prea merge chestia asta cu retragerea.

Luke a pufnit.

— Nu mai spune! Punând pistolul în toc, a deschis uşa dintr-o lovitură. Apropo, i-am zis lui Deacon să-şi mişte fundul la Josie în cameră.

— Nu-i în camera ei.

Luke mi-a aruncat o privire, dar şi-a ţinut gura, o alegere inspirată, şi a scos un mobil subţire.

— Îi dau un SMS şi-i zic.

— Ai grijă să spună cine e şi că vine cu gânduri paşnice sau aşa ceva, pentru că i-am lăsat unul din pumnalele mele şi instrucţiuni să înjunghie orice intră pe uşa aia.

Sprâncenele i s-au înălţat, dar degetele i-au zburat peste ecranul telefonului şi după aia am luat-o pe alee, în jurul clădirilor universitare, şi, hei, era ca pe vremuri. Minunat.

Erau aprinse reflectoarele, luminând tot campusul, în pofida norilor groşi care goneau pe cer şi ascundeau soarele. Trecând pe lângă mai multe grupuri de Străjeri care se îndreptau spre cămine, am simţit o oarecare uşurare. Studenţii aveau să fie bine păziţi. Asta însemna, implicit, că şi Josie o să fie bine păzită.

Când ne apropiam de clădirea principală a Consiliului, l-am ochit pe Solos.

— Ce se-ntâmplă?

Cu ochii mijiţi în vântul rece, a arătat cu capul înspre ziduri.

— Avem informaţii că a apărut o breşă. Nimic altceva.

— Chestii chiar utile, a comentat Luke.

Solos i-a aruncat o privire.

— Credeam că ai renunţat la povestea cu

Străjerii.

— Credeam că eşti în Consiliu, a replicat Luke.

Am oftat, luând-o înaintea lor.

— Nu cred că poţi să renunţi vreodată. Când eşti Străjer e ca atunci când eşti în mafie, la naiba. Mi-am desprins pumnalul, cântărindu-i greutatea nesemnificativă în palmă, şi am adăugat: Nu mai ieşi.

— Ştii, asta-i o comparaţie grozavă, a răspuns Solos. Să sperăm că azi n-o s-o sfârşească niciunul dintre noi aruncat la peşti cu picioarele prinse în ciment.

Zâmbind zeflemitor, am dat ocol clădirii principale a campusului şi, din punctul ăla, puteam vedea dincolo de curtea interioară, până la primul zid. Vântul se înteţise, aducând cu el miros de putreziciune şi pământ.

— Rahat! a bombănit Luke.

Mi-a îngheţat pieptul când am cercetat scena spre care goneam.

— Umbre. La naiba!

Ne-am uitat unul la altul. Nu era a bună şi n-aveam nevoie de explicaţii.

— Acum ştim ce s-a întâmplat cu grupul de iscoade, a zis Solos cu un oftat. N-o să fie uşor.

Dacă umbrele erau aici, nu putea exista decât un singur motiv. Veniseră după Josie. Am înlemnit.

— Trebuie să…

Dintre statui a ţâşnit o umbră, intrând în Luke şi doborându-l la pământ. Era o femeie-Străjer, înconjurată de izul morţii. M-am întors în loc, întinzându-mă spre spinarea bluzei ei murdărite.

Trăgând-o de deasupra lui Luke, am aruncat-o într-o parte.

A alunecat de-a curmezişul aleii, cu ochii negri ca smoala, stranii ca naiba. Păcat, m-am gândit, când s-a ridicat din nou şi s-a repezit spre mine. Odată posedată, nu se mai putea face nimic. M-am ferit fără probleme, trecând în spatele ei. Mâinile postate de-o parte şi de alta a capului ei şi răsucirea. Trosnetul s-a auzit ca un tunet şi, când i-am dat drumul, s-a pleoştit ca o pungă de hârtie, dar nu înainte să-i iasă pe gură un fum negru care s-a îndreptat spre cer.

Şi asta era nasol, pentru că, în timp ce trecea în viteză pe deasupra capetelor noastre, nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi imaginezi că o să intre pe gâtul unei alte persoane care nu bănuia ce-o aştepta.

— Bine aşa, a rostit Solos tărăgănat.

M-am întors, oftând când am văzut cinci Străjeri care duhneau a moarte.

— Cât de mare era grupul de recunoaştere? a mârâit Luke, ridicându-şi curul de jos.

— Douăzeci şi trei, a spus Solos, pornind din nou înainte.

Pentru unii poate că nu părea mult, dar douăzeci şi trei de Străjeri antrenaţi, posedaţi de umbre, erau o chestie nasoală. Nu numai că purtau în ei un rău străvechi, în stare pură, dar puteau să aibă acces şi la tot antrenamentul pe care-l aveau Străjerii *şi* la toate cunoştinţele lor. Şi mai era şi faptul că puteam să stăm acolo şi să ucidem Străjeri toată ziua. Umbrele puteau oricând să-i

posede pe alţii.

Străjerii s-au apropiat.

M-am dus spre cel mai apropiat – cel care zâmbea. Aplecându-mă pe sub braţul lui întins, i-am sărit în spate şi i-am înfipt piciorul în spinare, aruncându-l câţiva metri. Când s-a redresat şi s-a întors spre mine, mi-am scos pumnalul şi am ridicat braţul, invocând *akasha.* Lumina chihlimbarie mi-a coborât pe braţ. Nimic altceva în afară de un zeu nu supravieţuia unei lovituri directe cu *akasha.*

S-a oprit brusc, a râs şi apoi şi-a dat capul pe spate. Deschizând gura, umbra a ieşit din el, o substanţă vâscoasă şi unsuroasă care a trecut ca o săgeată pe deasupra noastră. Străjerul a căzut la pământ, inconştient şi poate încă în viaţă. Se părea că purii şi semipurii puteau rezista posesiei mai bine decât muritorii. Toată magia asta zeiască era bună la casa omului.

— Nu-i deloc distractiv, am mârâit eu, lăsându-mi în jos braţul şi întorcându-mă chiar când spre faţa mea venea un pumn.

O, la naiba, nu!

Am ţâşnit într-o parte, apucând braţul unui Străjer pe care-l văzusem acum câteva zile, dar care îmi arăta acum un chip cuprins de furie. Scoţând pumnalul, i-am vârât lama în umăr, apăsând adânc. Străjerul a răcnit şi, aşa cum sperasem, umbra s-a cărat, zburând în aer, iar când am dat drumul braţului, Străjerul a căzut inconştient.

— Nu trebuie să-i omorâţi, am răcnit spre Luke

şi Solos. Scoateţi-i din acţiune cumva.

Luke mi-a aruncat o privire, parcă surprins că îmi pasă, dar ce naiba! Solos se apropia de păduricea din faţa zidului, iar acolo pământul era presărat cu cadavre.

Străjerii posedaţi veneau rânduri-rânduri. Doborai unul, îi luau locul alţi doi. Adrenalina îmi gonea prin vene pe măsură ce se instala energia luptei. Folosind mânerul pumnalului ca să-l lovesc pe unul dintre ei în ceafă, m-am întors şi i-am tras un şut zdravăn în burtă celui care se strecura din spate. A căzut pe spate, iar eu am ţintit în aceeaşi zonă, în umăr, sperând să pot produce suficientă durere ca să fac umbra să fugă, dar cu nădejdea… mda, cu nădejdea că n-aveam să-mi mai pătez mâinile cu sânge.

Mai venea încă unul, direct spre mine.

Lăsându-mă în jos în ultimul moment posibil, l-am lovit pe Străjer cu umărul în stomac, aruncându-l pe nemernic în spate. M-am răsucit pe călcâie, înfigând pumnalul în alt umăr, şi apoi aerul a început să pută de-a binelea. M-am îndreptat în timp ce Luke se răsucea, cu spatele drept şi gura doar o crestătură pe chip. Se gândea la ce mă gândeam şi eu.

Rahatul ăsta avea să dureze la nesfârşit şi era o distanţă prea mare între mine şi locul unde trebuia să fiu, adică la cămin, stând între nenorociţii ăştia şi Josie. Nu aici.

M-am răsucit la auzul unor paşi bubuitori şi am lovit cu pumnul în falca Străjerului care se apropia, lăsându-l inconştient chiar în clipa în care glifele

mele au luat-o razna.

Înainte să cadă la pământ, pieptul i-a explodat, străpuns de ceva strălucitor şi ascuţit. Sărind într-o parte, am privit acelaşi proiectil şuierând pe lângă mine şi lovind un alt Străjer posedat, fix în ochi.

Am făcut stânga-mprejur. Când primul Străjer s-a rostogolit cu faţa în jos, am văzut limpede... zeilor, nişte sâni şi multe altele pe care nu mă aşteptam să le văd. M-am dat împleticit înapoi.

În faţa mea stătea Artemis, îmbrăcată într-o tunică albă transparentă. Văzusem costume de baie care acopereau mai mult decât toată îmbrăcămintea ei. Spre mine era îndreptat un arc, din care se iţeau săgeţile ei de argint extra-speciale.

— Bună, Apollyon, a zis ea, cu buzele pline arcuindu-se la colţuri. Mă întrebam, nu vă săturaţi niciodată să vă tot salvez pielea?

— Îţi văd sfârcurile, i-am zis.

Avea un râs ca nişte clopoţei de vânt.

— De parcă ar fi singurele sfârcuri pe care le-ai văzut în ultima vreme, hm?

Braţul i s-a mişcat vreo doi centimetri şi degetul a lansat încă o săgeată. Sunetul unei lovituri în plin mi-a spus că-şi atinsese ţinta şi speram că aceasta nu fusese Solos sau Luke.

— Şi cu asta gata cu partea cu „să nu-i ucidem”, am oftat eu.

A ridicat din umeri şi şi-a fluturat arcul.

— Dar vezi vreo umbră care scapă? Nu. Nu vezi. Nu cu săgeţile mele. Sacrifici câţiva ca să salvezi mai mulţi.

Ochii complet albi ai lui Artemis străluceau, iar aerul din jurul ei licărea. Mantia transparentă a dispărut brusc, iar în locul ei au apărut mai puţin sfârcuri la vedere şi mai mult o ţinută de camuflaj roz-bombon.

— Sunt sigură că înţelegi sistemul ăla de luptă.

N-am luat în seamă înţepătura, în principal pentru că semnele Apollyonului îmi goneau pe piele, alcătuind avertismente multiple.

În apropiere se mai afla un zeu.

Zău, picau de-a dreptul din ceruri?

Mi-am întors privirea spre capătul aleii şi am scrâşnit din dinţi:

— Futu-i!

Aleea de marmură ardea, dând la iveală semne întunecate în piatra care se crăpa, şi, una după alta, apăreau urme de cizmă cât casa. Frunzişul şi tufele se retrăgeau, ofilindu-se, în timp ce apăreau două picioare învelite în piele, terminându-se cu un tors şi un piept masive şi apoi un cap plin de bucle negre.

Din pământ, din iarbă verde, lângă el s-a ivit şi un câine masiv, ca un rottweiler modificat genetic… dacă un rottweiler poate avea trei capete şi poate mirosi a pucioasă şi putregai.

Hades a rânjit batjocoritor în direcţia mea.

— Băiete.

— Nu cred că mai sunt băiat de mult timp, am replicat, urmărind atent câinele.

Zeul şi-a trosnit gâtul într-o parte şi a continuat şi, dintr-un motiv oarecare, avea accent britanic. Nu pricepusem niciodată chestia asta.

— Habar n-ai ce tare o să mă distrez cu tine mai încolo.

— Mă îndoiesc că o să fie ceva care să-mi placă *şi mie.*

Artemis şi-a dres vocea.

— Serios, n-am putea lăsa ironiile pe altă dată? Am venit aici să ne ocupăm de umbre. Aţi…

Vocea i-a pierit când una dintre odraslele lui Cerber s-a furişat spre mine, amuşinându-mi piciorul.

Jur pe toţi zeii, dacă făcea pe mine avea să rămână fără un cap.

— Ce căţeluş drăguţ, am mormăit.

Şi-a ridicat cele trei capete şi a mârâit, dezvelind şiruri de colţi ca de rechin, înainte să treacă mai departe.

Solos a venit de după colţ, oprindu-se brusc când i-a văzut pe cei doi zei şi pe unul dintre „căţeluşii" lui Hades dând târcoale la marginea curţii interioare.

— Băga-mi-aş…

Zeul Infernului a zâmbit.

— Interesant că ai pomenit de băgat chestii…

S-a uitat cu subînţeles la mine.

Am mijit ochii.

Scuturând din cap, Solos s-a adunat şi am simţit cum mi se strânge stomacul când i-am văzut chipul îndârjit.

— Un grup de Străjeri care apăra căminele a ieşit din campus. Probabil că erau posedaţi.

N-am mai stat pe gânduri.

Întorcându-mă în loc, am luat-o spre cămin,

trecând în fugă pe lângă trupuri care nu se mişcau şi pe lângă altele care gemeau de durere. Aveam inima în gât şi eram vag conştient că Luke era în spatele meu, dar distanţa dintre noi creştea.

Am urcat în goană treptele căminului şi mi s-a strâns stomacul când am văzut uşile de sticlă distruse. În hol nu era niciun Străjer. Locul arăta ca un oraş-fantomă. Cotind la dreapta, am intrat pe coridor gonind ca apucatul.

În momentul în care am văzut uşa deschisă, am ştiut… am ştiut sigur.

Repezindu-mă înăuntru, m-am străduit să-mi recapăt suflul, şi nu mai rămăsesem fără suflare niciodată în viaţa mea. Sufrageria era un dezastru. Măsuţa de cafea era distrusă. Pe podea se afla un tablou idiot al unui zeu, spart.

Din dormitor s-a auzit un geamăt slab.

M-am împleticit înapoi şi m-am împins în uşă, prinzându-mă de toc. Pătura de pe pat zăcea pe jos. Pe cearşaf erau presărate pete roşii. Pernele erau sfâşiate, iar umplutura de puf era pe covor. Tot acolo era şi pumnalul pe care i-l dădusem lui Josie.

Am simţit spaima explodându-mi în piept când am dat ocol patului. Deacon se străduia să se ridice în şezut, cu părul năclăit de sânge la tâmplă.

M-am lăsat în jos lângă el, prinzându-l de umeri. Ochii cenuşii, pierduţi, au trecut peste chipul meu când l-am ridicat.

— Unde e? l-am întrebat. Deacon, unde e?

— Erau Străjeri, a zis el, strângându-mi braţul. Am crezut că nu-i niciun pericol. Am încercat… să-i

opresc.

M-a cuprins o groază copleşitoare.

— La naiba, Deacon, unde e?

Privirea lui îndureratã s-a îndreptat spre ochii mei.

— Au luat-o cu ei.

Capitolul 31

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, îmi zvâcneau tâmplele şi mă durea falca. Nu erau singurele părţi care mă dureau. Stomacul încă îşi revenea după o lovitură brutală. Am dat să mă ridic în şezut, dar o mână m-a apăsat în mijlocul spinării, strivindu-mi faţa în ceva care părea un fel de vinilin.

— Stai liniştită sau te liniştesc eu de tot.

Am tras brusc aer în piept când am auzit vocea tipului. Erau Străjeri. Trebuiau să fie de partea bună. Deacon deschisese uşa... M-a năpădit îngrijorarea pentru Deacon, ca o ghearã în stomacul deja zdruncinat. Totul se întâmplase rapid şi violent. Cu antrenamentul minimal pe care-l aveam, era clar ca naiba că nu eram pregătită pentru aşa ceva. L-au doborât întâi pe Deacon, pocnindu-l cu capul în perete cu destulă forţă ca să se desprindă tencuiala.

O, Doamne!

Miroseau a moarte, ca tipul de la Radford. Mintea îmi gonea. Trebuie să fi fost umbre, iar asta însemna...

Vehiculul s-a oprit brusc, iar mie mi s-a strâns

inima. Habar n-aveam cât fusesem inconştientă, dar din câte puteam să-mi dau seama, părea mai întuneric. Habar n-aveam cum dracu' mă scoseseră din Universitate şi mă urcaseră într-o maşină, dar asta era situaţia.

Ştiam deja cine mă aşteaptă.

Nişte mâini mi s-au aşezat pe umeri când s-au deschis câteva portiere. M-au tras afară, iar genunchii mi-au cedat pe pământul rece şi tare când am căzut în faţă, sprijinindu-mă în mâinile care-mi tremurau.

Pantalonii subţiri de nailon nu erau de niciun ajutor în aerul îngheţat al nopţii. Am fost ridicată pe picioarele goale – ce se întâmplase cu pantofii mei? – şi mi s-a dat un brânci din spate.

— Mergi! a zis bărbatul.

Puteam distinge, în întuneric, câteva trepte care duceau pe o terasă. Nişte copaci înconjurau ceva care părea o cabană. Aveam senzaţia că eram încă în Black Hills, sau cel puţin aşa speram.

N-aveam să intru în niciun caz în cabana aia.

N-aveam decât o şansă să scap, aşa că n-am stat să mă gândesc. Împingându-mă într-o parte, am luat-o din loc şi am început să alerg, cu braţele şi picioarele mişcându-se neîncetat, cu ochii aţintiţi pe copaci. Habar n-aveam încotro alergam. Pe jos erau zone acoperite de zăpadă. Era evident că nu eram îmbrăcată pentru o vreme ca asta, dar orice ar fi fost mai bine decât să mă confrunt cu ce ştiam că mă aşteaptă înăuntru.

Am făcut câţiva paşi înainte să mă prindă din spate un braţ, luându-mă pe sus şi depunându-mă

iar în faţa treptelor.

Cineva a râs, iar mie mi-a îngheţat aerul în plămâni.

Frigul îmi ardea tălpile când am urcat treptele. Am dat să mă uit în urmă, dar a urmat un nou brânci. Am simţit un val de mânie şi am încercat să mă întorc iar, dar o lamă ascuţită mi-a apăsat pielea sub gât.

— Nu ne pune la încercare, am auzit vocea, doar o şoaptă lunecoasă în ureche. Intră.

Cum nu m-am îndreptat spre uşă, bărbatul – chestia – a blestemat şi a apucat clanţa. Balamalele au gemut când s-a deschis uşa şi, când m-au împins în ceva care părea să fie un vestibul, m-a întâmpinat un miros stătut, cu un iz metalic.

Uşa s-a trântit în urma mea şi am tresărit, inspirând nesigur. O, Hristoase, eram terminată! Păşind înainte, m-am crispat când mi-au scârţâit scândurile sub picioare.

Încăperea era luminată de o singură lumânare, aşezată în mijlocul podelei. Flăcăruia tremura, fără să pătrundă umbrele groase care se prelingeau pe podea.

Mi-am strâns braţele la piept, tremurând în timp ce înaintam pas cu pas. Scoteam aburi, răsuflarea mea iscând norişori înceţoşaţi. Printr-un coridor îngust, se zărea o altă încăpere. Şi acolo se vedea o lumină slabă.

În încăpere s-a mişcat ceva pe undeva, un foşnet de haine. Mi-a stat inima în loc când am auzit un geamăt şi m-am oprit din înaintarea lentă. M-am întors în direcţia sunetului, cercetând bezna.

Una dintre umbre părea să fie mai întunecată. Lângă perete zăcea ceva, într-un morman prăbuşit.

Ştiind că putea fi o capcană, dar neputând să merg mai departe, m-am aplecat şi am luat de jos lumânarea groasă. Am ridicat-o în faţă, ţinându-mi răsuflarea în timp ce mă îndreptam spre morman.

Strălucirea slabă a lumânării arunca o lumină pe perete şi, când am lăsat-o în jos, am expirat zgomotos.

O, Doamne!

Aproape scăpând din mână lumânarea, am dat fuga într-acolo şi am îngenuncheat, lăsându-mi genunchii pe podeaua murdară. Am întins cealaltă mână, ezitând, pentru că…

— Erin?

Trupul zdrobit de pe podea s-a mişcat. Niciuna dintre părţile pe care i le vedeam nu era lipsită de vânătăi sau zgârieturi. Faţa era umflată şi arăta ca şi cum ar fi fost jupuită, iar ea părea prinsă între forma de muritor şi cea de furie. Corpul avea nuanţe de cenuşiu şi cafeniu. Avea o aripă răsucită peste ea, ascunzându-i trupul gol. Mi s-a rupt inima când am văzut lanţul din jurul gâtului, prins în perete.

Am simţit fierea urcându-mi în gât când am pus lumânarea jos, lângă mine.

— Erin.

A mişcat capul, dar ochii erau închişi. Buzele crăpate s-au mişcat nervos, scoţând trei cuvinte.

— Am… dat greş.

Flacăra s-a stins.

Mi-a stat inima.

Mi s-au ridicat toate firişoarele de păr de pe corp şi am deschis gura, dar ţipătul mi-a fost înăbuşit de o mână care mi-a trecut peste gât, trăgându-mă în sus. Am trecut imediat în defensivă. Întinzându-mă în spate, am prins încheietura groasă şi am încercat s-o răsucesc, ca să slăbească strânsoarea.

Un râs profund şi întunecat a străbătut camera ca un nor prevestitor de rele.

Erin a scâncit.

— Cred c-ar trebui s-o laşi pe prietena ta să se odihnească puţin. La urma urmelor, am muncit-o la greu.

Groaza sporea, dar o ajungea din urmă furia, îmbibându-mi fiecare celulă din corp cu otrava ei incandescentă.

— Ticălosule! am urlat. Nenorocit ce…

Nu mă mai ţinea. Nici măcar nu mai stăteam în picioare. Dintr-odată, zburam prin coridorul îngust. Dădeam din mâini, dar nu era nimic de care să mă prind.

Am lovit podeaua cu spatele şi am rămas fără aer când durerea mi-a explodat de-a lungul spinării. Năucită, am rămas acolo o clipă, incapabilă să mă mişc sau măcar să gândesc.

De o parte şi de alta a picioarelor mele au apărut două picioare încălţate cu cizme, iar Hyperion s-a aplecat deasupra mea, cu expresia cioplită în gheaţă şi ochii negri cu totul lipsiţi de suflet.

— Ştii ce urăsc mai mult decât orice?

Am deschis gura, dar mâna lui mi-a astupat

buzele.

— Nu. Nu vreau să răspunzi.

Zâmbetul era şi mai înfiorător decât ochii.

— Urăsc să aştept. Şi a trebuit să aştept mult prea mult să pun iar mâna pe tine.

O clipă mai târziu, eram în picioare. Venea spre mine, obligându-mă să mă dau înapoi şchiopătând.

— Ştiai şi că zeii supraveghează Legămintele? Trebuie să-i fi văzut pe prietenii mei provocând un pic de haos.

Îl vedeam cum continua să se apropie şi mi-am silit corpul să se mişte.

— Şi nu suntem foarte departe de campus.

Am ţâşnit într-o parte, rămânând însă cu faţa spre el şi încercând să pun la un loc tot ce mă învăţase Seth la antrenamente.

— O să ne găsească. Şi o să vină. S-a întors încet spre mine. O să vină *tatăl* tău.

Mi-am înăbuşit râsul, cercetând încăperea în căutarea vreunei arme. Erau nişte scaune prăfuite şi o masă veche, cu o lampă. Am luat-o spre ea, fără să fiu sigură că aş fi putut-o folosi într-adevăr împotriva lui, dar trebuia să ies de-acolo. Trebuia s-o iau pe Erin şi să scap de-acolo.

— Nu, n-o să vină.

Hyperion şi-a lăsat bărbia în jos.

— Oh, o să vină.

Răsucindu-mă din mijloc, m-am întins după lampă. Degetele mi-au trecut peste baza metalică, dar o mână m-a smucit înapoi şi m-a împins în perete, apăsându-mi pieptul. Până să pot

reacţiona, a vorbit într-o limbă care mi-a ars urechile şi apoi s-a întâmplat. M-a străbătut o flacără. Nu o scânteie. Nu un tăciune. A izbucnit un foc mistuitor. Ultimul meu gând, înainte să mă ia în stăpânire durerea, a fost că îi promisesem lui Seth că o să fiu acolo când se întoarce. Îi *promisesem.*

*

Nu puteam să scap de senzaţia că istoria se repeta în cel mai nefericit mod.

Marcus stătea în faţa mea, încercând să mă calmeze, să mă convingă să aştept, exact cum făcuse când dispăruse Alex, cu multă vreme în urmă, când plecase de la Academia Legământului să-şi caute mama, dar atunci îl calma pe *Aiden.*

Marea diferenţă era că pe Alex o putusem simţi. Fusesem în stare s-o găsesc, dar nu simţeam nimic venind dinspre Josie.

— Aşteaptă, a zis Marcus prudent, aruncând o privire spre locul unde stătea Artemis, neclintită ca una dintre statuile din faţa ferestrei. Dacă pleci acum, nici măcar nu ştii de unde să începi s-o cauţi. Las-o pe Artemis să-şi facă treaba.

După ce descoperisem că Josie fusese răpită, apăruse Artemis şi chemase un soi de şoim gigantic de aur care plecase deja şi acum cutreiera muntele.

Iar eu eram aici, pierzând vremea şi frecând-o.

Se lăsase noaptea, iar Josie era…

Întorcându-mă dinspre Marcus, mi-am băgat mâna în păr. Luke era în colţ, tamponându-i ţeasta

lui Deacon cu ceva. Purul nu spusese prea multe de când se petrecuseră toate.

Uşa de la biroul lui Marcus s-a deschis. Doi Străjeri s-au dat deoparte când a intrat Solos.

— Au fost eliminate din campus toate umbrele. S-au ocupat Hades şi… ăăă, câinele lui şi cred că… trebuie să mă duc să vărs acum.

Marcus a oftat în timp ce măsura cu pasul camera. Ştiam că voia să discute despre cât de date peste cap erau toate şi despre cum trebuia să apere tot campusul, dar s-a uitat bine la chipul meu şi a decis, probabil, că ţine la viaţa lui.

Artemis s-a întors brusc de lângă geam şi, la naiba, avea ochi ca de pasăre, galben-deschis şi cu pupile mari.

— I-am găsit.

— Unde?

Capul i s-a înclinat într-o parte.

— Sunt la vreo 50 de kilometri de-aici, tot în Black Hills. Într-o cabană. Păzită de cinci Străjeri.

A clipit şi ochii i-au devenit complet albi. Într-un fel, asta era o schimbare în bine.

— Trebuie să fie o capcană. Nu s-au dus departe.

— Nu-mi pasă, i-am spus. Poţi să mă teleportezi acolo, cum face Apollo când se plictiseşte?

Artemis a ridicat dintr-o sprânceană.

— Seth, a intervenit Marcus, venind spre mine, dar s-a oprit. Dacă e o capcană, ar trebui să nu mai…

— Nu-mi pasă. M-am uitat la zeiţă. Poţi să mă

duci?

Marcus a încercat din nou.

— Seth…

— Trebuia s-o apăr! m-am răstit eu, răsucindu-mă spre Decan.

Gilfele reacţionau la furia mea, învolburându-se pe piele. Tablourile de pe pereţi zăngăneau, iar încăperea se colora în chihlimbariu.

— Trebuia să am grijă să fie în siguranţă.

A dat din mâini, fără să se mişte din loc.

— Ştiu că era o misiune, dar…

— Pentru mine nu era doar o misiune, am zis eu spumegând, iar Marcus a căscat ochii surprins. Misiune *a fost* să mă duc şi să apăr Academia Legământului… o misiune pe care ar fi trebuit s-o abandonez, dar pentru că mi-am făcut datoria am abandonat-o pe *ea* şi ea numai misiune *nu e* pentru mine.

— Te duc, zise Artemis calm.

Am dat să zic „drace, da”, dar Artemis a dispărut din faţa ferestrei, a apărut în faţa mea şi apoi mi-a pus o mână pe umăr. O fracţiune de secundă mai târziu eram în pădure, sub cerul înstelat, respirând aerul rece.

— Zeilor, am mormăit, încercând să mă orientez.

Artemis s-a dat înapoi.

— Doar până aici pot să te duc. Te aşteaptă un titan şi… pe mine m-ar doborî.

Mda, al naibii de încurajator!

— Sunt chiar dincolo de pâlcul de copaci.

Silueta i-a licărit, începând să pălească.

— Succes, Apollyon!

Şi, cu asta, zeiţa vânătorii şi a îmbrăcăminţii transparente a dispărut.

Habar n-aveam de ce se hotărâse Artemis să mă ajute. Mda, Josie era importantă pentru zei, dar ei rareori se băgau când era nevoie, de obicei apăreau doar după ce ar fi fost util ajutorul lor. Dar nu căutam calul de dar la dinţi. Şi mai ştiam şi că mă îndreptam spre înfruntarea cu un titan.

Dar intenţionam să plec de-acolo cu Josie, chiar dacă aveam să mor din cauza asta.

Am grăbit prin pâlcul de copaci, sărind peste bolovani şi trecând peste ultimul dintre ei în doar câteva secunde. Numai discret nu era ce făceam. Am zărit cabana ridicându-se în beznă, iar cei cinci Străjeri aşteptau.

Toată povestea cu „nu-i ucidem” se risipise-n vânt.

Invocând *akasha*, mi-am simţit celulele aprinzându-se când am invocat al cincilea şi cel mai nimicitor element. Arcul mi-a coborât pe braţ, pornind cu boltă din mâna mea. L-a pocnit pe primul Străjer şi, ce să vezi, a căzut în faţă şi nu i-a ieşit niciun fel de fum negru din gură.

Nu era de mirare că fugiseră ultima dată.

Mergând mai departe, i-am doborât pe-al doilea, pe-al treilea şi apoi pe-al patrulea. Ultimul s-a repezit spre mine, practic alergând drept în mâinile mele. I-am tras-o, de-aproape, trimiţându-i în piept un val de *akasha* direct din palmă. L-a aprins pe dinăuntru, făcându-i toate venele chihlimbarii pe sub piele înainte să-i sară ochii.

Când a căzut la pământ, eram deja pe trepte.

N-aveam cum să mă amăgesc închipuindu-mi că Hyperion nu ştia că eram acolo, aşa că nu mi-am bătut capul să mă furişez în casă. Când am intrat în spaţiul închis, primul miros pe care l-am sesizat a fost de sânge şi, pe măsură ce mi s-au adaptat ochii la întuneric, am păşit într-o încăpere mare, întunecoasă.

Am văzut-o imediat şi mi s-a strâns stomacul. M-am dus lângă ea, m-am lăsat în genunchi, scrâşnind din dinţi când s-a tras înapoi. Lanţul din jurul gâtului o ţinea pe loc şi, când am măsurat-o din priviri, n-am reuşit să simt nici măcar o licărire din animozitatea pe care o simţeam în mod normal pentru cei din neamul ei.

Ce i se făcuse era monstruos, nemilos şi dincolo de orice aş fi putut eu înţelege. Chiar şi în cele mai negre momente ale mele, existase o limită. Titanul depăşise cu totul orice limită.

Strecurându-mi degetele sub lanţ, am invocat elementul foc, topind zalele pe care era evident că era prea slăbită să le rupă singură. Am eliberat furia şi, aplecat deasupra ei, i-am şoptit:

— Ieşi acum de-aici, Erin.

N-am mai stat să văd dacă m-a ascultat sau dacă a reacţionat. Dacă era deşteaptă, avea să plece. Am luat-o pe coridor spre încăperea slab luminată, incapabil să mă pregătesc mental pentru ce aş fi putut vedea.

Dacă Josie era… Dacă era rănită…

Am păşit în încăpere, iar privirea mi s-a îndreptat imediat spre scaunul din colţ. Mi-a stat

inima şi mi-am adus dintr-odată aminte de momentele de după lupta cu Ares, când o ţinusem pe Alex în braţe, până în momentul în care devenise pur şi simplu neant.

Hyperion stătea într-un fotoliu vechi, cu faţa spre uşă. Aştepta. În poala lui, atârnând peste braţele fotoliului, se afla Josie, de pe faţa căreia se ştersese orice culoare. Abia îi vedeam pieptul mişcându-se sub bluza termoizolantă pe care o purta.

— Mi-era foame, a zis el, lăsându-şi mâna masivă pe burta ei. Sunt sigur că ştii, Apollyon, că semizeii au o calitate foarte interesantă pentru noi. Asta de-aici, în mod special.

Am simţit cum se revarsă în mine o furie cum nu mai cunoscusem vreodată, intensă şi violentă.

— Dă-i drumul!

— Altfel? a replicat Hyperion, aruncându-i o privire lui Josie când a început să se mişte.

A deschis pleoapele, iar pieptul i s-a ridicat în momentul în care şi-a aţintit privirea asupra mea. A dat să se salte în şezut.

— Seth, a şoptit ea răguşit.

Akasha îmi trosnea pe piele, aruncând umbre. A trebuit să fac un efort să nu atac şi s-o pun într-un pericol şi mai mare.

— Ce vrei în schimbul siguranţei ei?

Josie a icnit, dar Hyperion mă urmărea pe mine, cu o expresie plină de curiozitate.

— Ce-ai putea să-mi oferi tu care să mă intereseze?

— Orice, am promis.

Hyperion s-a uitat ţintă la mine o clipă, apoi s-a ridicat, aruncând-o pe Josie la picioarele lui. Am pornit spre ea, dar el a dispărut şi a reapărut în faţa mea.

— Ce vreau eu e răzbunare pentru miile de ani în care am fost întemniţat. Cum ai putea tu să-mi dai aşa ceva?

Nu puteam.

Mişcându-mă ca fulgerul, i-am înfipt pumnalul Legământului adânc în piept, unde presupuneam că s-ar afla inima nemerniculuI, dacă avea, şi apoi m-am lăsat în jos. Răsucindu-mă, am lovit cu piciorul, izbind mânerul pumnalului şi implantându-l adânc.

Hyperion nici măcar nu s-a clintit.

Privind în jos la pumnal, s-a uitat la mine şi a ridicat o sprânceană.

— Pe bune?

Futu-i!

Răsucindu-se, Hyperion m-a aruncat într-un scaun aflat pe-aproape, care s-a prăbuşit sub greutatea mea. M-am rostogolit pe-o parte, încercând să mă ridic.

În mai puţin de o secundă, era deasupra mea şi mă apuca de ceafă, trăgându-mi un pumn în falcă şi aruncându-mi capul pe spate. Mi-a dat drumul şi am căzut în genunchi. Am ridicat braţele să parez lovitura, dar m-am mişcat prea încet. M-a izbit cu cizma în burtă, trântindu-mă pe spate.

I-am prins cizma înainte să-mi coboare pe gât. Cu muşchii încordaţi, l-am ţinut la distanţă, la doi centimetri de a-mi zdrobi traheea.

— Am un secret, mi-a zis.

Străduindu-mă să-i ţin piciorul la distanţă, am mârâit:

— Eşti invidios pe părul meu?

A râs cu răceală.

— Titanii pot ucide un Apollyon, mucos idiot ce eşti.

A, bine, *rahat...*

— Apollo! a ţipat Josie imediat, cu vocea frângându-i-se. Apollo! Te rog!

Hyperion s-a întors dinspre mine, râzând.

— Da. Cheamă-l. Cheamă-l...

Împingându-i piciorul într-o parte, am sărit în sus şi am lovit cu mâinile în umerii lui masivi, băgând *akasha* direct în el. Nemernicul s-a zguduit când i s-a aprins ţeasta în spate. A scos un urlet care a zgâlţâit pereţii. Profitând de momentul de zăpăceală, l-am prins de cap şi am răsucit.

A trosnit ca o scândură uscată.

Atâta doar că, atunci când i-am dat drumul, Hyperion nu s-a prăbuşit. S-a întors, cu gâtul răsucit într-un unghi dureros şi nefiresc.

— Oh, zău aşa! am zis.

Hyperion a lovit, iar pumnul lui m-a nimerit în piept, izbindu-mă de perete. Tencuiala s-a desprins şi aerul s-a umplut de praf când m-am prăbuşit în faţă, oprind căderea cu antebraţele.

S-a aplecat şi m-a apucat de păr, iar ţipetele lui Josie au răsunat în toată încăperea.

— Ai vână, dar sunt foarte obosit...

Încăperea s-a umplut de o lumină strălucitoare, ca o străfulgerare de soare în noapte. Hyperion mi-

a dat drumul, întorcându-se în loc. Când lumina şi-a pierdut din strălucire, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

În mijlocul camerei stătea Apollo, la fel de înalt şi puternic precum titanul. Cu capul dat pe spate, cu ochii albi strălucind şi aruncând stropi de electricitate în aer, nu era echipat de luptă în pantalonii lui albi de in, dar era acolo, iar mie nu-mi venea să cred.

Hyperion a dispărut şi apoi a reapărut lângă Josie, prinzând-o de gât şi tăindu-i răsuflarea.

— Pe mine mă voiai, a zis Apollo, cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Sunt aici, dar nu mă ai.

Titanul s-a uitat ţintă la zeu, cu buzele trase într-un zâmbet batjocoritor.

— Aşa crezi acum.

— Paidí apó to aíma mou kai sârka mou.

Glasul lui Apollo a străbătut încăperea ca un tunet.

— I apelefthérosi dýnamí sas.

Din sângele şi carnea mea, pe tine te dezleg.

Privirea mi s-a aţintit asupra lui Josie şi… şi nu s-a întâmplat nimic. Ea se uita cu ochii mari de la mine la taică-său.

— Asta-i tot? a râs Hyperion ameninţător. De-a dreptul dezamăgitor, Apollo. Aproape că mi-e jenă.

Apollo a zâmbit cu răceală.

— Haide, Hyperion, ştii că sunt mai ostentativ de-atât.

Apoi s-a mişcat, fluturând un pumnal care arăta periculos.

Se mişca aşa de repede, că până şi mie îmi era

greu să-l urmăresc. A dus braţul la spate şi a dat drumul pumnalului.

Acesta a zburat răsucindu-se prin aer.

Hyperion a eliberat-o pe Josie, păşind într-o parte, dar… pumnalul nu fusese îndreptat spre el. Nu mi-am dat seama decât când era prea târziu.

Ridicându-mă opintit, mi-am simţit stomacul strângându-se de groază pură, care a trecut prin mine ca un monstru ce-şi clănţănea fălcile masive.

— Nu! am strigat, făcând un pas împleticit în faţă şi extrăgând *akasha.*

Dar era prea târziu.

Lama a nimerit drept la ţintă, exact unde ochise Apollo.

A intrat în mijlocul pieptului lui Josie, izbind-o cu spatele de perete, şi m-am clătinat, de parcă aş fi primit eu însumi lovitura mortală. Durerea mi-a sfâşiat pieptul şi părea o durere foarte concretă. O, zei, mai trecusem prin asta. Cu o altă fată, într-o situaţie diferită, dar mai trecusem prin asta.

Istoria *chiar* se repeta.

*

S-a întâmplat foarte repede.

Văzusem pumnalul în mâna lui Apollo. Îl văzusem trăgându-şi braţul în spate şi dând drumul pumnalului, dar n-am înţeles ce se întâmpla când durerea mistuitoare mi-a scos tot aerul din plămâni şi m-a împins în spate, în perete. Mă lovise Hyperion?

Privind în jos, mi-a scăpat de pe buze un sunet

sugrumat. Pumnalul lui Apollo era îngropat în pieptul meu până la plăsele. O brazdă roşie păta faţa bluzei. Sânge?

Nu se putea întâmpla aşa ceva.

Am ridicat mâinile, dar nu ştiam ce să fac cu ele. Am încercat să trag aer în piept, dar parcă aveam un dop la baza gâtului.

— Ce mama dracului? a mugit Hyperion, cu o furie dogoritoare.

Pulsul îmi bătea neregulat în urechi când am ridicat capul. Am întâlnit privirea lui Seth. Se împleticea spre mine, cu chipul palid şi ochii chihlimbarii plini de groază. O, Doamne, m-am gândit la ce se întâmplase înainte. Nu era corect. Era foarte aiurea. Cum putea să-i facă Apollo din nou aşa ceva? Cum putea să-mi facă *mie* aşa ceva?

Nu trecuseră decât câteva secunde din momentul impactului până când degetele mele tremurătoare s-au încleştat pe mânerul cuţitului. Trebuia să-l scot. Undeva, într-un colţ al minţii, ştiam că era probabil o idee proastă, dar nu puteam respira şi voiam să-l scot.

Nu-mi mai simţeam picioarele când am strâns mânerul pumnalului. Cineva – Seth? – a strigat când m-am îndoit de spate, cu părul venindu-mi în faţă. Am tras… am tras tare. Corpul mi s-a smucit şi m-a sfâşiat un urlet. Pumnalul a zornăit pe podeaua de lemn. Un zumzet, ca un bâzâit înfundat, mi-a umplut capul ca o armată de o mie de albine înfuriate. Ceva… se întâmpla *ceva.*

Am tras aer în piept, cu toată durerea vie,

usturătoare, şi am inhalat foc. *Ardeam.* Mai rău decât atunci când fusesem însemnată şi când îşi trăseseră puterea din mine, vâlvătaia era în venele mele, infiltrând fiecare moleculă. Durerea zvâcnea în mine, răpindu-mi orice alt gând, dar ştiam că asta nu era moartea.

Moartea nu putea fi *atât* de dureroasă.

O forţă uriaşă şi violentă mi-a pornit din degetele de la picioare, urcând repede în sus pe coapse, trecând dincolo de mijloc şi îndreptându-se spre ţeastă. Trupul mi s-a îndreptat, iar apoi s-a arcuit când capul mi s-a dat pe spate. Gura mi s-a deschis, dar nu s-a auzit niciun sunet. Parcă se strângea aer sub mine şi eram vag conştientă că picioarele nu-mi mai atingeau podeaua. Eram în aer, cu braţele plutind pe lângă corp.

O simţeam.

Un arc de energie care fusese adormit toată viaţa mea, ceva ce fusese dintotdeauna acolo, dar latent, se ridica în mine. Se trezise, gonind prin mine, umplându-mă, şi avea gustul razelor de soare şi al puterii. Era aşa de cald, incredibil de fierbinte. Auzeam o mie de voci… o mie de rugăciuni rostite de-a lungul multor ani, în multe limbi diferite.

Am deschis larg ochii şi l-am văzut pe Hyperion.

O străină aflată în trupul meu a zâmbit.

— Fir-ar să fie! a mârâit el, dându-se înapoi.

Dogoarea din mine s-a eliberat, zvâcnind într-un val uriaş din rana de la piept. Ieşea în vălurele, creând o undă de şoc. Mobilele s-au ridicat şi s-au

răsturnat. Mirosul de ozon ars mi-a copleşit simţurile. Valul s-a revărsat, ca o erupţie solară, zvâcnind când a ajuns la Hyperion. Lumina a izbucnit, acoperind urletul lui răguşit şi absorbindu-l înainte ca valul să se întoarcă şi să se lovească de mine.

Am căzut pe podea, aterizând violent pe mâini şi genunchi şi zgâlţâindu-mi oasele. Toată forţa minunată, toată lumina caldă şi magnifică dispăruseră. Mi-a trebuit toată puterea să înalţ capul.

Încăperea era distrusă.

Sticla era spartă, pervazurile ardeau. Podeaua de lemn era încovoiată, scândurile lipseau cu totul pe alocuri. Draperiile dispăruseră. Scaunele erau făcute bucăţele.

Hyperion dispăruse.

Ca şi Apollo.

Fără să-mi vină să cred, am cercetat cu privirea încăperea nimicită. Am ţipat când l-am văzut pe Seth. Zăcea pe spate în mijlocul camerei. Nemişcat. Ce făcusem?

M-am silit să străbat podeaua sprijinindu-mă în braţele care mă dureau şi tremurau, până am ajuns lângă el, cu tot trupul cuprins de frisoane, văzând pete negre, stranii, care-mi jucau dinaintea ochilor.

— Seth?

I-am pus o mână pe piept.

Avea ochii închişi, cu genele dese atingându-i obrajii. Cum nu mi-a răspuns, m-am tras mai aproape. Trebuia să ieşim de-aici, dar îmi simţeam

capul atârnând prea greu pe gât şi, dintr-odată, obrazul meu era pe pieptul lui, iar ultimul lucru pe care l-am auzit a fost bătaia regulată şi puternică a inimii sale.

Capitolul 32

Când am deschis ochii, mă holbam la nişte lumini fluorescente. Câteva clipe nu m-am mişcat şi nu m-am gândit la nimic altceva în afara luminilor ălora. Mi-am dat seama că eram într-un fel de salon de spital, dar nu se auzea nicio perfuzie picurând şi niciun monitor de tensiune sau cardiac. Aveam gura uscată şi mă durea puţin pieptul, dar altfel mă simţeam bine. Nu. Mă simţeam mai mult decât bine. Mă simţeam grozav, de parcă aş fi putut să mă ridic din patul ăsta îngust şi, nu ştiu, să dau nişte şuturi în fund cuiva sau aşa ceva, ceea ce era ciudat… Fir-ar să fie.

Pieptul.

Ridicându-mă în şezut, am dat deoparte pătura subţire şi am constatat că aveam un fel de cămaşă de noapte de spital oribilă, roz-aprins. Am tras de guler şi am icnit.

Apollo – tatăl meu – aruncase cu un cuţit în mine. Cuţitul mă lovise exact între sâni. O lovitură mortală ca la carte, dar care nu mă ucisese. Făcuse cu totul altceva, iar acum aveam pe piept nişte urme albe şterse, iar urmele alea formau un model.

O linie dreaptă de vreo 12 centimetri, cu două linii care o înconjurau – în vârf, modelul aproape că

semăna cu nişte aripioare.

Lăsând cămaşa să revină la loc, am strâns din ochi.

În regulă.

— Nu-i o cicatrice normală, am murmurat.

— Nu, nu e.

La auzul vocii lui Apollo, am scos un ţipăt. Capul mi s-a răsucit într-o parte. Stătea pe un scaun lângă pat, aşezat picior peste picior, şi era imposibil să fi fost acolo acum câteva secunde.

Sau cel puţin speram să nu fi fost acolo când îmi cercetam ţâţele.

— E semnul meu. Unul dintre ele, a zis el, zâmbind uşor. Un fel de rit de trecere.

M-am zgâit la el o clipă, apoi am izbucnit.

— Ai aruncat cu un cuţit în mine!

— Aşa e, a răspuns el calm.

— M-ai lovit cu cuţitul!

— Aşa e. S-a aplecat înainte, lăsându-şi piciorul pe podea. Cum i-am zis lui Seth, n-avea să fie uşor să-ţi dezleg eu puterile. Aş vrea să nu fi trebuit s-o fac aşa. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-ţi provoc durere. Nu mi-a plăcut nimic din toate astea – mă rog, în afară de expresia de pe faţa lui Hyperion –, dar singura cale să închei descătuşarea era să te trec printr-o moarte de muritor.

Mi-am prins urechile cu asta, dar mai spusese ceva important.

— Seth. Unde-i Seth?

Apollo m-a ţintuit cu ochii care semănau cu ai mei şi, când am văzut că nu-mi răspunde, am aruncat de pe mine pătura subţire.

— Unde e? am întrebat, cu inima începând să-mi bată mai repede.

Mi-am adus aminte că-l văzusem căzut pe podea. Mi-am adus aminte că mă târâsem până la el. Un nod mi s-a răsucit în stomac şi am simţit încă o dată în gură gustul spaimei.

— Apollo.

Mi s-a frânt vocea.

A închis scurt ochii.

— E în camera de alături, doarme. E bine, fiica mea.

Am dat să-mi trag picioarele jos din pat, dar el a ridicat o mână.

— Ştiu că eşti nerăbdătoare să vezi cu ochii tăi, însă, crede-mă, e în regulă. E Apollyonul. N-o să fii în stare să-l omori.

Uşurarea mi-a slăbit încordarea din umeri.

— Slavă Domnului.

Expresia de pe chipul lui arăta că avea altă părere.

— Sper să nu se schimbe vreodată uşurarea asta în spaimă.

Uitându-mă la el, m-am simţit de parcă mă prinsese cineva de gât şi mă strângea, cam cum făcuse Hyperion. Am înghiţit… am înghiţit cu noduri, dar m-am controlat şi am alungat senzaţia aia. Ştiam totul despre Seth. Nu mă miram că Apollo avea nişte… îndoieli. Au trecut câteva clipe.

— Şi Erin? Era rănită foarte grav. O…

— A eliberat-o Seth. E în Olimp. Se vindecă.

Am închis ochii, dar n-am putut să-mi şterg din minte starea în care era, rănile pe care i le lăsase

Hyperion.

— O s-o mai văd? Curând?

— Da.

Asta era o uşurare… într-un fel. Sufeream pentru ea şi trebuia s-o văd cu ochii mei ca să cred că e bine.

— Fiica mea…

Am deschis ochii, concentrându-mă.

— Şi acum sunt… semizeu?

— Ştii răspunsul.

Bineînţeles că ştiam. Oamenii nu levitează şi nu produc explozii solare când sunt muritori.

— Puterile tale nu s-au activat complet, a continuat el. Hyperion nu este întemniţat. Practic, l-ai trimis într-o pauză. Când revine, o să fie foarte, foarte supărat.

Dintr-un motiv oarecare, am rămas blocată la partea probabil cel mai puţin importantă.

— N-o să mai îmbătrânesc, nu?

Sprâncenele aurii s-au încruntat.

— Scuze, am oftat eu. Doar că e oarecum… E mare lucru.

— Este.

— Moartea de muritor. Deci am… am murit?

Vocea mi s-a ascuţit la ultimul cuvânt.

— Da. Şi nu. Eul tău muritor s-a dus. Eşti semizeu, acum nemuritor din majoritatea punctelor de vedere. Încă mai poţi pieri, dar nu-i uşor. Bolile omeneşti nu te mai ating. Rănile muritorilor n-o să te ucidă.

Am scuturat încet din cap. Habar n-aveam ce să spun. Mă simţeam la fel, doar un pic diferit, aşa

că era greu să înţeleg pe deplin ce mi se întâmplase. Parte din mine voia, nu ştiu, să sară pe fereastră şi să vadă dacă o să cad în picioare.

Apollo a ridicat o mână şi şi-a frecat palma de mijlocul pieptului, cu o mişcare obosită.

— Dar mai ai multe de făcut. Există o efigie a mea pe care trebuie s-o găseşti, aşa cum şi restul semizeilor trebuie să le găsească pe ale lor. Odată dezlegate puterile şi având toate efigiile, o să puteţi să-i înfruntaţi pe titani.

— O efigie? Ce înseamnă asta?

— Există o anumită bibliotecară cu care trebuie să vorbeşti, mi-a spus pe un ton misterios şi apoi s-a ridicat, expirând întretăiat.

La colţurile gurii îi apăruseră riduri albe, fine, şi pe chip îi stăruia o urmă de îngrijorare. Părea… obosit. Nu-mi imaginasem că zeii pot obosi.

Apollo s-a lăsat în faţă, apăsându-şi vârful degetelor pe obrazul meu, aşa cum făcuse şi în camera mea de la cămin, dar acum atingerea era rece. Descătuşarea mea îl slăbise. Luase ceva din el. Dar, dacă n-ar fi ales să mă descătuşeze, aş fi murit, sau mai rău. Cu Hyperion – cu titanii – existau şi lucruri mult mai rele decât moartea.

— Mulţumesc, am zis, dregându-mi vocea, dar cuvintele tot au ieşit răguşite. Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

M-a privit în ochi şi a coborât mâna când s-a îndreptat. A pâlpâit într-un albastru strălucitor, apoi a dispărut.

Am rămas privind locul unde stătuse, în timp ce îmi duceam mâna la obraz. Simţeam lacrimi

fierbinţi în ochi. Nu ştiu de ce voiam să plâng. Probabil pentru că aveam multe motive s-o fac.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am înghiţit lacrimile şi m-am dat jos din pat. Podeaua cu dale era rece sub tălpi. Mi-am mişcat degetele de la picioare şi am făcut un pas, apoi încă unul. Am deschis uşa şi, cumva, am *ştiut* s-o iau la dreapta, mânată parcă de un instinct ciudat.

Uşa următoare n-avea geam, dar am apăsat pe clanţă şi am deschis-o încet. Mi s-a tăiat răsuflarea şi mi s-au înmuiat brusc genunchii, chiar dacă mă simţeam mai plină de energie decât... ei bine, decât mă simţisem vreodată.

Parcă îl vedeam pentru prima dată. Parcă mi se luase un văl de pe ochi.

Seth era întins în pat. Pătura îi alunecase până la brâu, de parcă se foise la un moment dat. Nu purta halat de spital. Avea pe el bluza neagră termoizolantă cu care-l văzusem ultima dată.

Uşa s-a închis în urma mea când m-am dus lângă el. O vânătaie de un albăstrui şters îi acoperea fruntea într-o parte, chiar deasupra sprâncenei. Avea părul liber, căzând perfect în jurul capului, în timp ce al meu ştiam că e o claie încurcată. Avea o tăietură pe buza de jos şi încă o vânătaie roşiatică pe obrazul drept.

Dar tot era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată.

Pieptul mi se ridica şi cobora neregulat în timp ce-l priveam. Venise după mine. Se luptase pentru mine şi încasase o bătaie soră cu moartea pentru mine. Şi îl auzisem strigându-mă când lama lui

Apollo mă lovise.

În piept mi se învârtejeau emoţii puternice şi mistuitoare. Nu ştiam ce însemna asta, sau poate că ştiam, dar pur şi simplu nu voiam încă să-i dau un nume, şi nu era o problemă asta, pentru că amândoi eram încă aici.

Chiar dacă ştiam că ar trebui probabil să-l las să se odihnească, nu m-am putut abţine. Am întins mâna şi i-am atins braţul.

Un şoc puternic a trecut dinspre el spre mine, vibrându-mi prin tot corpul. Până să mă pot trage, ochii i s-au deschis, strălucitori şi aurii, iar cealaltă mână a ţâşnit şi mi-a prins încheietura. Vibraţia a revenit, mai puternică pe măsură ce-mi şuiera prin vene.

Şi atunci le-am văzut.

Din locul unde îmi prinsese mâna, pe pielea lui apăreau nişte forme, născând modele pe care ochii mei le urmăreau cum se învârtejeau şi răsuceau în sus pe braţ, apoi pe gât şi pe o parte din obraz. Erau tatuaje în continuă mişcare şi schimbare, formând modele diferite.

Surprinzător, creierul meu a început să aranjeze glifele, citindu-le… înţelegându-le şi, mă rog, asta era ciudat, pentru că eu nu ştiam să citesc în greacă, dar ştiam că simbolurile erau clar de origine grecească.

Putere.

Invincibilitate.

Privirea mi s-a întors când pieptul i s-a ridicat şi coborât brusc.

— Le văd, am zis, copleşită. Semnele

Apollyonului… le văd.

Seth s-a mişcat foarte rapid.

S-a ridicat şi m-a tras în faţă, dezechilibrându-mă. Şi-a trecut un braţ în jurul mijlocului meu, iar muşchii braţului i s-au încordat când m-a ridicat. Picioarele mi s-au înălţat de la podea când m-a răsucit.

Mi-a ieşit aerul din plămâni şi am ajuns dintr-odată pe spate, în pat. Seth stătea jumătate pe partea lui de pat, jumătate peste mine, iar mie îmi bubuia inima în piept când m-am săltat în coate. Apoi s-a întors, cu o mână în jurul bărbiei mele, împingându-mi capul înapoi pe pernă.

— Seth…

Avea gura peste a mea. Nu era nimic iscoditor sau şovăielnic în felul cum mă săruta. Cerea cu insistenţă. Pătimaş. Buzele mi s-au desfăcut cu un geamăt, iar el a dus sărutul la următorul nivel, strecurându-şi limba şi răsucind-o în jurul limbii mele. Îi simţeam gustul pe limbă şi eram hipersensibilă peste tot pe unde mă atingeam de el. Mă furnica pielea şi trupul îmi ardea să-l simt mai mult, să nu mai fie nimic între noi.

Între noi, totul fusese neobişnuit de intens şi înainte, dar acum… acum era ceva diferit, mai puternic şi extrem de pur. Una dintre mâini mi s-a răsucit în părul lui, iar cealaltă s-a strecurat sub mâneca bluzei, care i se ridicase până la cot. Abia mai puteam răsufla din cauza sărutărilor, din cauza felului în care mă lipea de el. L-am tras de păr, iar sărutările au devenit cumva şi mai pătimaşe şi nu voiam să se oprească niciodată.

Şi apoi şi-a desprins gura destul cât să-şi sprijine fruntea de fruntea mea, iar răsuflarea i s-a oprit pe buzele mele umflate.

— Seth, i-am şoptit numele de data asta.

S-a mutat pe-o parte, iar mâna de pe bărbia mea a coborât până la decolteul cămăşii. Fără să spună o vorbă, l-a tras în jos şi am simţit cum îmi năvăleşte aerul rece peste piept.

A devenit curând evident că verifica rana făcută de cuţit, dar trupul meu avea o altă idee, mai senzuală. M-am înroşit toată, iar sfârcurile mi s-au întărit.

Mi-am muşcat buza de jos când şi-a trecut degetul de-a lungul cicatricii ciudate – de-a lungul semnului lui Apollo. Degetele de la picioare mi s-au strâns, iar şoldurile mi-au zvâcnit. Era o misiune dificilă să respir când degetul i s-a mişcat dincolo de cicatrice şi şi-a lăsat capul în jos. Vârfurile părului său mi-au atins sânii, născând un iureş nebunesc de senzaţii.

Seth a sărutat mijlocul semnului, făcându-mi inima să se topească toată. Apoi şi-a ridicat capul, trăgând la loc marginea cămăşii, fixând-o aproape respectuos.

— Eşti semizeu, a zis el răguşit.

Era primul lucru pe care-l spunea.

— Mda, am răspuns, gâfâind. E... ăăă, e vreo problemă pentru tine?

Privirea i s-a ridicat spre ochii mei şi a ridicat o sprânceană.

— Trebuie să te sărut din nou?

Mi-au zvâcnit buzele.

— Poate.

Mi-a prins obrazul în palmă, desfăcându-şi degetele.

— Cum te simţi?

— Bine. Mai bine ca înainte. Şi tu? N-am vrut să… mă rog, orice o fi fost ce am făcut, dar când te-am văzut jos, am crezut că am…

— Nu. Sunt bine.

Şi-a apăsat o clipă un deget pe buzele mele şi apoi l-a tras peste buza de jos. Pentru un minut s-a lăsat o tăcere încordată.

— Te-a rănit în vreun fel pe care nu pot… nu pot să-l văd? Mi s-a întors pe dos stomacul şi am simţit un fior jucându-mi peste umeri. Nu voiam să mă gândesc la timpul petrecut cu Hyperion, la lucrurile pe care le spusese.

— Nu.

În privirea lui aurie nu s-a văzut nicio uşurare reală.

— N-ar fi trebuit să ajungi niciodată în mâinile lui. Misiunea mea este să te apăr, iar eu te-am lăsat nepăzită. Ţi-a făcut rău. Ar fi…

— Opreşte-te.

Era rândul meu să-i pun degetul pe buze.

— Suntem aici. Amândoi. N-ai greşit cu nimic.

Expresia care i-a încreţit chipul spunea că nu-i convins, aşa că am făcut singurul lucru pe care credeam că-l pot face. Mi-am tras mâna şi m-am întins, înlocuind degetul cu buzele. L-am sărutat blând.

Nu era nici pe departe un sărut la fel de iscusit ca al lui, nici la fel de dulce, dar a scos sunetul ăla

din gât… sunetul de aprobare şi şi-a mutat mâna pe ceafa mea, trăgându-mă spre el.

De data asta, când ne-am dezlipit, Seth s-a lăsat pe partea lui de pat, m-a aşezat pe mine pe partea mea şi a reuşit să tragă pătura peste şoldurile amândurora. Cumva, începeam amândoi în pat, cu obrajii odihnindu-se pe aceeaşi pernă.

Ne-am privit îndelung.

Şi apoi Seth s-a apropiat şi mai mult, atingându-mi cu buzele rotunjimea obrazului. A urmat vârful nasului, apoi fiecare pleoapă, apoi m-a sărutat pe frunte.

N-am vorbit multă vreme, deşi erau aşa de multe de discutat, aşa de multe de rezolvat şi de cântărit. Mai era şi faptul că acum eram semizeu. Nu ştiam nici măcar de unde s-o apuc şi tot ce urma să se schimbe acum din cauza asta. Ca, de exemplu, avea să-mi scape pe neaşteptate altă explozie solară, care să ucidă puri şi semipuri ghinionişti? Dar elementele? O să fiu un ninja ca Seth? Mai era şi faptul că Hyperion era încă liber şi avea să revină. Ca şi ceilalţi titani. *Trebuia să* găsesc o efigie. *Trebuia* să-i găsim pe ceilalţi semizei înainte să-i găsească titanii.

Erau multe de care trebuia să mă ocup şi vedeam în ochii lui Seth că ştia şi el, dar a rămas tăcut în timp ce-şi plimba mâna de-a lungul braţului meu. La fiecare trecere, şocul slăbea, dar nu dispărea cu totul. Dacă îl simţise, nu spusese nimic despre el.

Am scos aerul pe care nu-mi dădusem seama că-l ţineam în piept.

— Ştii ceva?

— Ce?

Întâlnindu-i ochii de culoarea chihlimbarului, am recunoscut un lucru care probabil că nu era un secret, dar pe care simţeam nevoia să-l spun.

— Îmi place de tine, Seth.

Şi-a oprit mâna peste mâna mea, rămânând acolo, şi a zâmbit pieziş.

— Ştii ceva?

— Ce? am şoptit eu.

Seth s-a tras mai aproape şi buzele lui le-au atins pe ale mele în timp ce vorbea.

— Şi mie îmi place de tine, Josie.

SFÂRŞITUL PRIMEI CĂRŢI

Mulţumiri

Nimic din toate acestea n-ar fi fost cu putinţă fără Kate Kaynak şi echipa minunată de la Spencer Hill Press – Rachel Rothman Cohen, Kellie Sheridan, Rich Storrs, Cindy Thomas şi Damaris Cardinali. Îi mulţumesc mult lui Kevan Lyon, extraordinar de extraordinarul agent, care a avut grijă să rămân stabilă şi cu mintea întreagă. Mulţumiri lui Stacey Morgan, Lesei Rodrigues, lui Dawn Ransom, Laurei Kaye, lui Sophie Jordan, Jen Fisher, Molly McAdams şi Wendy Higgins, pentru că i-au susţinut pe Seth şi *Întoarcerea* fie lăsându-mă să bat câmpii, fie citind o variantă anterioară, care era probabil destul de slăbuţă.

Şi, desigur, îţi mulţumesc ţie, cititorule. De câte ori iei una dintre cărţile mele, se naşte un mic Pegas. Bine, bine. Asta e o minciună. Dar tu eşti motivul pentru care fac asta şi pentru care *sunt în stare* s-o fac şi, serios, mulţumesc.